iKMi ^r « * ,

u

mm

Mi-a plăcut la nebunie această carte... Amuzantă, surprinzătoare, plină de optimism.”

AU HAZELWOOD, autoarea bestselleml.i *Ipoteu iubirii*

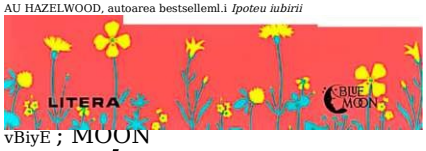

vBiyE ; MOON

*oMit-P«^*

MEíá M Mí

Traducere din limba engleză şi note MIHAELA SEREA

LITERA
București 77 ***ic Dani Romantici*** Ashley Poston Copyright « 2022 Ashley Poston Toate drepturile rezervate Ilustrație și design copertă: Vi-An Nguycn

tk

Editura Litera teL: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-rnail: contact@litcra.ro

Dragostea n-a murit ***Ashley Poston***

Copyright © 2023 Grup Media Litera pentru ediția în limba română Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării În scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, inchlrierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,

fără consimţământul editorului, cslc strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL

Editor: Vidraşcu şl fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Dorina Lipan Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9805-6 ISBN EPUB

Tuturor acelor scriitori care ne cer să credem în formula „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”

O poveste îngropată

în colţul stâng din spate al celui mai mare dintre saloanele Casei Funerare Zilele Apuse, sub o scândură slăbită din podea, se afla o cutie de metal cu câteva jurnale vechi în ea. Pentru oricine le-ar fi găsit, acele mâzgăliturii ar fi părut descărcarea frustrărilor sexuale ale unei adolescente, legate de vampirul Lestat sau de tipul din *Dosarele X*.

Iar dacă nu te deranjează fantomele, vampirii, jurămintele de sânge, pantalonii de piele şi dragostea adevărată, acele poveşti sunt chiar bune.

Te-ai putea întreba de ce ar ascunde

cineva jurnale pline de *fanfic*[1] obscen sub podeaua unei case funerare vechi de un secol, dar nu ţi-ai pune întrebări cu privire la gândurile unei adolescente. în cazul ăsta, n-ai ajunge prea departe.

Le-am ascuns acolo pentru că..., ei bine... de-aia. OK? Pentru că, atunci când am plecat la colegiu, am vrut să îngrop acea parte din mine – acea latură întunecată şi ciudată, inspirată din Familia Addams – şi ce loc ar fi fost mai potrivit decât o casă funerară?

Şi aproape că am reuşit.

Capitolul 1. Ghostwriter

Orice poveste bună are câteva secrete.

Cel puţin, aşa mi s-a spus. Uneori sunt secrete de dragoste, secrete de familie, secrete despre vreo crimă; unele sunt atât de mărunte, încât abia dacă pot fi considerate secrete, dar sunt monumentale pentru persoana care le păstrează. Fiecare om are un secret. Fiecare secret are o poveste.

Iar din punctul meu de vedere, fiecare poveste are un final fericit.

Dacă aş fi eroina unei poveşti, v-aş spune că am trei secrete.

Primul, că nu mi-am spălat părul de patru zile.

Al doilea, că familia mea deţine o firmă de servicii funerare.

Şi al treilea, că am fost *ghostwriter-u*| unui mega bestseller aclamat de critică al autoarei de cărţi romantice Ann Nichols.
Şi, pe deasupra, întârziasem oribil de mult la o întâlnire.

- Ţine uşa! am ţipat, în timp ce treceam pe lângă personalul de securitate de la recepţie şi mă îndreptam în viteză spre lift.

- Domnişoară! a strigat după mine, contrariat, agentul de pază. Trebuie să te legitimezi! Nu poţi, pur şi simplu...

- Florence Day! Editura Falcon House! Sun-o pe Erin şi o să-ţi confirme! i-am aruncat peste umăr, iar apoi m-am strecurat în lift, cu cactusul meu, cu tot.

~~1 Sau~~ *~~fan fiction~~* – poveşti cu personaje de ficţiune de

Odată ce s-au închis uşile, un domn cărunt, îmbrăcat într- un costum impecabil, a privit cu un aer întrebător planta în cauză.

- Un cadou de început de colaborare pentru noua mea redactoare! am spus, fiindcă nu sunt predispusă la a căra, pur şi simplu, mici cactuşi peste tot pe unde mă duc. Dumnezeu mi-e martor că nu l-am luat pentru mine. Eu ucid tot ce ating, inclusiv trei cactusuri – cactuşi? – până acum.

Bărbatul a tuşit, punându-şi mâna la gură, iar apoi s-a tras într-un colţ, departe de mine. Femeia aflată în partea cealaltă a spus, ca şi cum ar fi încercat să mă consoleze:

- Ăsta e adorabil, dragă!

~~mare popularit~~ate, scrise de fani şi, deseori, postate pc

Ceea ce însemna că era un cadou îngrozitor. La drept vorbind, mi-am dat seama de asta, dar petrecusem prea mult timp eşuată pe peron în aşteptarea trenului B. în plus, făcusem un mic atac de panică în timp ce vorbeam la telefon cu fratele meu, iar o micuţă doamnă în vârstă, cu bigudiuri în păr, tocmai bântuia prin zonă vânzând cactuşi cu un dolar bucata. Ca să spun drept, eu, atunci când sunt agitată, cumpăr lucruri. Mai ales cărţi, dar... cred că acum cumpăr şi plante de apartament.

Tipul în costum a ieşit din lift la etajul douăzeci, iar femeia care mi-a ţinut uşa, la douăzeci şi şapte. Până să se închidă uşile la loc, am aruncat câte o privire în universurile lor: covor alb, imaculat, sau podea de lemn lustruită şi vitrine de sticlă în care cărţi vechi erau aşezate la întâmplare. Clădirea găzduia câteva edituri care publicau atât ediţii online, cât şi tipărite, iar la unul dintre etaje se afla

chiar şi redacţia unui ziar. Puteam să stau în lift alături de editorul Norei Roberts şi să nu ştiu.

De câte ori veneam la editură, eram pe deplin conştientă de felul în care mă priveau oamenii, cu pantofii mei fără toc, care scârţâiau, cu pantalonii cârpiţi şi cu haina în carouri, prea mare – şi am ajuns la concluzia că nu eram la înălţimea cerinţelor.

Ceea ce... da, corect. Aveam cam un metru şi şaizeci înălţime şi tot ce purtam fusese cumpărat pentru confort, nu pentru stil. Rose, colega mea de apartament, glumea mereu spunând că sunt o fetiţă de opt ani într-un corp de douăzeci şi opt.

Uneori, simţeam asta.

internet

Nimic nu e mai relaxant decât să te uiţi la Netflix sprijinindu-te de o pernă ortopedică şi bând dintr-un pahar de shake Ensure.

În clipa în care uşile liftului s-au deschis la etajul treizeci şi şapte, eram singură şi mă agăţam de cactusul meu ca de o vestă de salvare, pe mare. Birourile Editurii Falcon House erau albe, imaculate, cu intrarea flancată de două etajere luminate cu neon, pe care erau etalate toate bestsellerele şi capodoperele publicate de editură de-a lungul istoriei ei de şaptezeci şi cinci de ani.

Cel puţin jumătate din peretele din stânga era acoperit cu cărţi de Ann Nichols: *Fiica omului mării, Pădurea viselor, Casa eternă* – unele care o făcuseră pe mama să ofteze pe vremea când eram adolescentă şi scriam pastişe deocheate după *Cronicile vampirilor*.

Alături de acestea, erau cărţile mai noi ale lui Ann, *Probabilitatea iubirii, Ghidul depravat al vânătorului de fete* (titlul ăsta îmi stârnea mândria în cel mai înalt grad) şi *Sărutul de la matineul nocturn*. Geamul îmi reflecta faţa, suprapusă pe coperta cărţii, o tânără albă, palidă şi nedormită, cu un păr blond, murdar, strâns într-un coc, cu cearcăne sub ochii căprui, obosiţi, care purta o eşarfa colorată şi un pulover bej, lălâu, ce o făceau să pară vorbitoarea invitată la întrunirea lunară a Clubului de Tricotat şi nu a uneia dintre cele mai cunoscute edituri din lume.

Tehnic vorbind, nu eu eram oaspetele acolo. Ann Nichols era, iar eu o întruchipam, după cum credea toată lumea, pe umila ei asistentă.

Şi trebuia să ajung la o întâlnire.

Stăteam în anticameră, stânjenită, strângând cactusul la piept, iar apoi Erin, recepţionera cea brunetă, a înălţat un deget şi şi-a încheiat convorbirea telefonică în care era vorba despre ceva de genul „salată la prânz”. După ce, în sfârşit, a închis, şi-a ridicat privirea de după monitor şi m-a recunoscut.

- Florence! m-a salutat ea, aruncându-mi un zâmbet strălucitor. Mă bucur să te văd la verticală! Ce face Rose? A fost belea petrecerea de aseară!

Am încercat să nu fac o grimasă gândindu-mă la Rose şi la mine clătinându-ne pe picioare pe la trei dimineaţa.

- Da, petrecerea fost ceva deosebit!

- Rose mai trăieşte?

- A scăpat ea şi din chestii mai rele!

Erin a izbucnit în râs, iar apoi a privit în jurul anticamerei, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

- Doamna Nichols nu vine astăzi?

- A, nu, e încă în Mâine, ocupată cu... treburile ei din Mâine.

- Mă întreb cum o fi. Ştii tu, să fii cineva ca Ann Nichols sau ca Stephen King pe lumea asta, a spus Erin, clătinând din cap.

- Trebuie să fie plăcut, am căzut eu de acord.

Ann Nichols nu mai plecase de pe insula ei din Mâine de... cinci ani? în orice caz, nu de când am ajuns eu *ghostwriter-u*l ei.

Mi-am scos eşarfa multicoloră, înfăşurată în jurul gâtului şi la gură. Deşi nu mai era iarnă, frigul mai lovea New Yorkul încă o dată înainte de a se face primăvară, iar asta trebuia să se întâmple azi. începeam să transpir pe fond nervos pe sub palton.

- într-o zi, a mai zis Erin, o să-mi povesteşti cum ai ajuns să fii asistenta celebrei Ann Nichols!

Am râs.

- Ţi-am mai spus, de la un anunţ de pe Craiglist.

- Nu cred aşa ceva!

Am ridicat din umeri.
- *Cest la vie!*

Erin avea cu câţiva ani mai puţin decât mine şi-şi afişa cu mândrie pe birou diploma de absolvire a Universităţii Columbia. Rose o cunoscuse cu ceva vreme în urmă, pe un site de întâlniri amoroase. Se şi întâlniseră de câteva ori, însă acum, din câte spuneau, erau doar prietene.

Telefonul a început să sune pe birou. Erin a spus repede:

- Oricum, poţi să te duci – mai ştii drumul, da?

- Absolut.

- Perfect! Baftă! a mai spus, iar apoi a răspuns la telefon cu cea mai profesională voce: Bună dimineaţa! Aţi sunat la Editura Falcon House, sunt Erin...

Şi am fost lăsată de capul meu.

Ştiam unde să merg, pentru că fusesem la vechea redactoare de atâtea ori, încât puteam să mă duc şi legată la ochi. Tabitha Margraves

se pensionase recent, în cel mai prost moment posibil, şi, cu fiecare pas cu care mă apropiam de birou, strângeam tot mai tare bietul cactus.

Tabitha ştia că sunt *ghostwriter-u*| lui Ann Nichols. Ea şi agenta lui Ann erau singurele care ştiau – bine, în afară de Rose, dar asta nu se punea. Oare Tabitha îi transferase marele secret noii mele redactoare? O, Doamne, sper că da! Altfel, acea primă întâlnire avea să fie una penibilă.

Holul era delimitat de geamuri mate, despre care se presupunea că asigurau intimitate, dar ofereau aşa ceva într-o măsură cât se poate de redusă. îi auzeam pe redactori, pe cei de la marketing şi pe cei de la PR vorbind cu glas scăzut despre achiziţii, planuri de marketing, obligaţii contractuale, turnee..., realocări de bani din bugetul unei cărţi în cel al alteia. Adică

vorbind despre acele lucruri din activitatea de editare despre care, de fapt, nimeni nu vorbeşte niciodată.

Procesul de editare a cărţilor era ceva foarte romantic până când te trezeai într-o editură. Apoi totul devenea doar un alt gen de infern corporatist.

Am trecut pe lângă câţiva redactori-asistenţi aşezaţi în separeurile lor pătrate, având pe birouri teancuri de manuscrise care urcau până aproape de jumătatea pereţilor. Păreau epuizaţi în timp ce-şi mâncau prânzul compus din morcovi şi humus. Probabil că salatele pe care le comandase Erin nu erau şi pentru ei. Şi, oricum, acei redactori-asistenţi nu câştigau suficient de mult încât să-şi permită să iasă la masă în fiecare zi. Birourile erau aranjate într-o oarecare ordine ierarhică şi cu

cât mergeai mai departe, cu atât salariile erau mai mari. Ajunsă în capătul holului, aproape că n-am recunoscut biroul. Dispăruseră coroniţele de flori atârnate pe uşă ca să aducă noroc şi stickerele lipite pe peretele de sticlă mată ce asigura intimitatea, care proclamau: NU ÎNCERCA, FĂ-O! şi ROMANTISMUL N-A MURIT!

Pentru o clipă, am crezut că o cotisem greşit, dar apoi am recunoscut-o pe practicantă în separeul ei, îndesând în plicuri şpalturile unei cărţi broşate – practic, versiunea intermediară a acesteia – cu o frenezie chinuită, în pragul lacrimilor.

Noua mea editoare nu pierduse timpul, ci dezlipise acele stickere şi le aruncase la gunoi. Nu ştiam dacă ăsta era un semn bun sau rău.

Către sfârşitul carierei Tabithei la Falcon House, noi două fuseserăm mai des pe poziţii adverse, decât în acord.

„Romantismul crede în finalurile fericite. Spune-i asta *lui* Ann!”, zicea ea tendenţios, pentru că, în ceea ce privea toate intenţiile şi scopurile, Ann eram eu.

„Ei bine, *Ann* nu mai crede!”, îi întorceam eu aluzia şi, până în ziua în care ea s-a resemnat şi s-a retras în Florida, sunt sigură că ne-am plănuit moartea una alteia.

Deşi părea imposibil, Tabitha încă mai credea în dragoste.

Iar eu vedeam clar, dincolo de minciună.

Dragostea înseamnă să rămâi alături de cineva vreme de cincizeci de ani, astfel încât să aibă cine te îngropa după ce mori. Ştiu ce spun: familia mea lucrează în domeniul morţii.

Atunci când îi spusesem asta, Tabitha îmi replicase că eram grosolană.

îi răspunsesem că eram realistă. E o diferenţă.

M-am aşezat pe unul dintre cele două scaune de la uşa biroului, cu cactusul în poală. în timp ce aşteptam, mă uitam la noutăţile apărute pe contul meu de Instagram. Sora mea mai mică postase o fotografie cu ea şi cu primarul din oraşul nostru natal – un golden retriever – şi am simţit cum mă cuprindea dorul

de casă. De vremea de acolo, de salonul casei funerare, de senzaţionalul pui prăjit al mamei.

M-am întrebat ce avea ea de gând să gătească în seara aceea pentru cină.

Pierdută în gândurile mele, n-am auzit deschizându-se uşa biroului, dar apoi am auzit, totuşi, o voce clară de bărbat, care mi-a spus:

- Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi! Intră, te rog!

Am sărit în picioare, surprinsă. Oare greşisem biroul? Am cercetat separeurile – în stânga, practicanta cu păr castaniu, obsedată de muncă, îndesând şpalturi în plicuri; în dreapta, directorul de la Resurse Umane,

oftând în salata lui. Nu, cu siguranţă că acela era biroul la care aveam eu treabă.

Bărbatul şi-a dres glasul, în semn de nerăbdare.

Am strâns cactusul la piept atât de tare, încât am simţit cum începea să se crape ghiveciul, iar apoi am păşit în birou.

Am îngheţat.

Bărbatul cu pricina se aşezase în scaunul de piele pe care, timp de treizeci şi cinci de ani (hăt, de dinainte să mă nasc eu), îl ocupase Tabitha Margraves. Biroul pe care odinioară se înghesuiau farafastâcuri de porţelan şi fotografii cu căţelul ei, era acum curat şi

ordonat, totul fiind pus acolo unde-i era locul. Biroul oglindea perfect omul din spatele lui: prea lustruit, într-o cămaşă de un alb imaculat, cu mânecile suflecate până la coate, dându-i la iveală antebraţele intimidant de sexy. Părul negru îi era pieptănat spre spate, lăsându-i liberă faţa prelungă şi punându-i cumva în evidenţă nasul, de asemenea lung, de care se sprijineau ramele negre, pătrate, ale ochelarilor; avea pistrui foarte vagi, împrăştiaţi pe toată faţa: unul pe nara dreaptă, doi pe obraz, unul exact deasupra sprâncenei dese din dreapta. O constelaţie. Pentru o clipă, mi-a venit să iau un marker şi să-i unesc, ca să văd ce desen misterios ar fi putut să iasă la iveală. în clipa următoare, am avut revelaţia fulgerătoare că... Ah!

Era *hot*. Şi îl mai văzusem. La vreun eveniment editorial, împreună cu Rose sau cu fostul meu iubit. Nu puteam să-i asociez un

nume, dar cu siguranţă că dădusem ochii cu el de mai multe ori. Mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă dacă m- a recunoscut.

Am crezut asta preţ de un moment, fiindcă a deschis ochii larg – doar pentru o fracţiune de secundă, dar suficient pentru mine ca să bănuiesc că ştia ceva – iar apoi impresia a dispărut.

Şi-a dres glasul.

- Trebuie să fii asistenta lui Ann Nichols, a spus el, concis.

S-a ridicat şi a ocolit biroul, cu mâna întinsă. Era… *imens.*

Atât de înalt, încât m-am simţit brusc transportată într-o reinterpretare a poveştii *Jack şi vrejul de fasole,* unde el era un vrej bine făcut, pe care mi-aş fi dorit din toată inima să mă caţăr.

„Nu, nu, Florence! Fată rea!”, m-am admonestat în gând. „Nu vrei să te urci pe el ca pe un copac, fiindcă e noul tău redactor şi, prin urmare, e foarte, incredibil, extraordinar de inabordabil.”

- Florence Day! am spus eu în timp ce îi strângeam mâna.

Mâna lui aproape că a cuprins-o complet pe a mea, într-o

strângere puternică.

- Benji Andor, dar poţi să-mi spui Ben! s-a prezentat el.

- Florence, am repetat, şocată să constat că puteam să scot ceva mai mult decât un chiţăit.

Colţurile gurii i s-au ridicat.

- Ai mai zis asta!

Mi-am tras repede mâna, intimidată.

- O, Doamne! Corect, scuze!

M-am aşezat cu oarecare greutate pe scaunul incomod de la IKEA, cu cactusul plasat ferm pe genunchi. Obrajii îmi luaseră foc, iar dacă eu îi simţeam, şi el vedea că roşisem.

S-a aşezat din nou, aranjând un stilou pe birou.

- E o plăcere să te cunosc! îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi, metroul a fost infernal de aglomerat în dimineaţa asta! Erin îmi tot spune să nu mai iau trenul B, iar eu, ca un prost, tot asta fac de fiecare dată.

- Sau ca un masochist! am completat, înainte să-mi pot pune frâu la gură.

A râs scurt.

- Poate că ambele.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, ca să-mi ascund un zâmbet. El avea un râs grozav, genul bubuitor, din adâncul gâtlejului.

O, nu, nu mergea deloc conform planului.

El mă plăcea, dar în următoarele cinci minute n-avea să mă mai placă. Nici eu nu mă plăceam pentru ceea ce aveam să fac aici – oare de ce crezusem că un cactus urma să facă totul mai uşor?

Şi-a apropiat scaunul de birou şi a îndreptat stiloul astfel încât acesta să stea paralel cu tastatura. Acelaşi soi de ordine domnea în tot biroul şi am avut senzaţia clară că noul meu

redactor era genul de persoană care, dacă ar fi găsit într-o librărie o carte pusă greşit, ar fi dus-o la loc, în raftul de care aparţinea.

Fiecare lucru îşi avea locul lui.

El era genul de tip care lucra cu un planificator complex, în timp ce eu eram genul de fată care se folosea de file de blocnotes ca să scrie.

De fapt, ăsta ar fi putut să fie un lucru bun. El părea să fie un tip foarte raţional, iar oamenii raţionali rareori sunt romantici, aşa că n-aş fi avut parte de o privire compătimitoare atunci când, în cele din urmă, i-aş fi spus că nu mai credeam în romanele sentimentale; el ar fi dat din cap solemn, în semn de încuviinţare, ştiind *exact* ce voiam să spun. Şi preferam asta

decât s-o văd pe Tabitha privindu-mă cu ochii aceia trişti, întunecaţi, şi întrebându-mă:

„De ce nu mai crezi în dragoste, Florence?”

Pentru că, dacă bagi mâna în foc de prea multe ori, înveţi că nu te alegi decât cu mâna arsă.

Redactorul meu s-a îndreptat în scaun.

- îmi pare rău să aud că doamna Nichols nu poate ajunge astăzi. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc, a zis el, smulgându-mă din gândurile mele.

M-am îndreptat şi eu în scaun.

- A, nu ţi-a spus Tabitha? Ann Nichols nu pleacă niciodată din Mâine. Cred că locuieşte pe o insulă, sau cam aşa ceva. Sună frumos – nici eu n-aş vrea să mai plec. Am auzit că e frumos în Mâine.

- Este! Am crescut acolo, a răspuns el. Am văzut mulţi elani. Sunt imenşi!

„Eşti sigur că nu eşti tu însuţi pe jumătate elan?”, a întrebat creierul meu trădător, pricinuindu-mi o tresărire fiindcă un astfel de gând era ceva *foarte* greşit şi *foarte* rău.

- Presupun că elanii ăia te-au pregătit sufleteşte pentru şobolanii din New York.

El a râs din nou, de data asta surprinzându-se chiar şi pe sine. Avea, între altele, un zâmbet splendid, strălucitor. L-am privit în ochii a căror culoare vira de la cafeniu spre un ocru pal.

- Nimic nu m-a putut pregăti pentru asta. I-ai văzut pe cei din Union Square? îţi jur că unul avea un jocheu în spinare!

- A, nu ştiai? în staţia de metrou Eighteen Street, şobolanii se întrec în nişte curse grozave de viteză!

- Treci des pe acolo?

- Bineînţeles! Frecventez casa de pariuri clandestine deschisă pe seama curselor!

- Uau, eşti o şobo-împătimită plină de imaginaţie!

Am râs înfundat şi m-am uitat în altă parte – oriunde, numai la el, nu. Pentru că îmi plăcea farmecul lui şi de bună seamă că nu voiam asta. în plus, detestam să dezamăgesc oamenii şi...

El şi-a dres glasul şi a spus:

- Păi, domnişoară Day, cred că trebuie să vorbim despre următorul roman al lui Ann...

Am strâns şi mai tare cactusul din poală. Mi-am mutat privirea de la un perete gol la alt perete, la fel de gol. N-aveai la ce să te uiţi în biroul acela. Pereţii fuseseră plini de tot felul de lucruri – flori artificiale, fotografii şi coperţi de

cărţi – dar acum singurul lucru aflat pe unul dintre ei era o diplomă înrămată de masterat în literatură de ficţiune.

- Trebuie să fie o carte romantică? mi-a scăpat.

El şi-a ridicat capul, surprins.

- Asta e... o editură de cărţi romantice!

- Eu... eu ştiu asta, dar, cumva... Aşa cum Nicholas Sparks scrie cărţi deprimante, iar John Green scrie cărţi melodramatice despre adolescenţi dezavantajaţi – crezi că aş putea... vreau să zic că *doamna Nichols* ar putea să facă ceva în direcţia asta?

Preţ de un moment, el a rămas tăcut. Apoi a spus:

- Vrei să spui că ar putea scrie o tragedie.

- A, nu! Ar fi tot o poveste de dragoste, evident. Dar o poveste de dragoste care nu se termină cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”, adică perfect.

- Lucrăm în domeniul cu „au trăit fericiţi...” a răspuns el pe un ton calm, alegându-şi cuvintele.

- Iar asta e o minciună, nu-i aşa?

El a strâns din buze, fără să răspundă.

- Romantismul a murit, iar asta – toate astea – constituie o înşelătorie, m-am trezit spunând înainte ca mintea mea să fi aprobat şi, de îndată ce mi-am dat seama că am vorbit cu glas tare, m-am crispat. N-am vrut să spun... Asta nu e poziţia lui Ann, e doar ceea ce gândesc eu...

- Eşti asistenta, sau redactoarea ei?

Am simţit cuvintele lui ca pe o palmă peste faţă. Imediat mi-am întors din nou privirea la el şi am rămas nemişcată. Ochii lui pierduseră acea notă caldă de ocru, iar liniile trasate de râs dispăruseră, înghiţite de o mască netedă, lipsită de orice emoţie.

Am strâns şi mai tare cactusul. Brusc, rămăsese singurul meu aliat în acel război. Aşadar, Benji nu ştia că eram *ghostwritcr-u*| lui

Ann. Tabitha nu-i spusese, poate că uitase – îi zburase din minte, ups! Şi trebuia să-i spun eu.

Era editorul meu, la urma urmei.

Dar o parte din mine se opunea, una jenată şi plină de resentimente. Nu voiam ca el să vadă cât de dezorganizată era viaţa mea, fiindcă, în calitate de *ghostwriter* al lui Ann, n-ar fi trebuit să fiu atât de vraişte.

Oare n-ar fi trebuit să mă prezint mai bine de-atât?

Pe vremea când eram copil, mama citea cărţile lui Ann Nichols şi de aceea le citeam şi eu. La vârsta de doisprezece ani, mă furişam în secţiunea cu cărţi de dragoste a bibliotecii şi,

ascunsă printre rafturi, citeam *Pădurea viselor*. Cunoşteam lista cărţilor lui Ann Nichols de la un capăt la altul, ca pe discografia trupei preferate.

Iar apoi am devenit condeiul ei.

În vreme ce pe copertă era tipărit numele lui Ann, eu eram cea care scrisese *Probabilitatea iubirii, Ghidul depravat al vânătorului de fete* şi *Sărutul de la matineul nocturn*. în ultimii cinci ani, Ann îmi trimitea câte un cec ca să-i scriu cartea, iar eu o scriam. Cuvintele din ea – cuvintele mele – erau apreciate de presă, de la *New York Times Book Review* până la *Vogue*. Cărţile acelea stăteau pe rafturi alături de cele ale Norei Roberts, ale lui Nicholas Sparks, ale Juliei Quinn şi *erau ale mele*.

Scrisesem pentru o somitate a literaturii romantice – o slujbă pentru care oricine ar fi făcut moarte de om –, iar eu... eu nu mai eram în stare s-o fac.

Poate că totul era deja pierdut. Tocmai cerusem favoarea de a scrie o carte care să fie ceva, orice în afară de „şi au trăit fericiţi...", iar el mă refuzase.

- Domnule Andor, am început să spun, cu vocea gata să mi se frângă, adevărul e că...

- Ann trebuie să livreze manuscrisul la termen! m-a întrerupt el pe un ton rece, raţional.

îi dispăruse căldura pe care o avusese în voce cu câteva minute în urmă. M-am chircit în scaunul cel tare de la IKEA, simţind că mă micşoram tot mai mult cu fiecare clipă.

- Asta înseamnă mâine, am spus eu cu glas scăzut.

- Da, mâine.

- Şi dacă... dacă nu poate?

El şi-a strâns buzele într-o linie subţire. Gura îi era destul de mare şi i se adâncea la mijloc, exprimând lucruri pe care restul feţei lui se controla prea bine ca să le exprime.

- De cât timp are nevoie?

„De un an. De zece ani. De o eternitate!”

- Păi, de o... o lună? am întrebat, plină de speranţă.

Sprâncenele lui negre s-au înălţat brusc.

- în nici un caz!

- Lucrurile astea cer timp!

- înţeleg, a răspuns el crispându-se, iar apoi şi-a scos ochelarii cu rame negre şi m-a privit. Pot să fiu sincer cu tine?

„Nu, în nici un caz!”

- Da..., m-am hazardat eu să răspund cu voce tare.

- Ştii, Ann a cerut deja trei amânări. Chiar dacă primim cartea mâine, tot ar trebui s-o băgăm imediat în editare şi să trecem rapid peste pagini – iar asta, numai *dacă* o primim mâine –, astfel încât să ne încadrăm în grafic. Cartea reprezintă marea lansare din toamnă a lui Ann. Un roman de dragoste – atenţie, cu final fericit! Genul de producţie literară care e marca ei. Pentru asta am semnat contractul. Deja avem promovarea pregătită. S-ar putea chiar să ni se aloce o pagină dublă în *New York Times.* Facem o grămadă de lucruri pentru carte! Iar atunci când i-am cerut agentei să vorbesc cu Ann, m-a pus în contact cu tine, asistenta ei.

Cunoşteam partea asta. Molly Stein, agenta lui Ann, nu fusese prea încântată să fie sunată în legătură cu cartea în cauză. Ea credea că totul mergea aşa cum trebuia. Nu avusesem inima să-i spun altceva. Molly nu mă prea deranjase în timpul muncii mele de *ghostwriter,* mai ales fiindcă era vorba de un contract pentru o serie de patru cărţi, cea în cauză fiind ultima, aşa că ea avusese încredere că n-aveam s-o dau în bară.

Şi totuşi, o dădusem.

Nici nu voiam să mă gândesc la cum îi dăduse Molly vestea lui Ann. Nu voiam să mă gândesc la cât de dezamăgită trebuie să fi fost Ann. O întâlnisem o singură dată şi mă temusem cumplit de tare ca nu cumva s-o dezamăgesc. Nu, pentru nimic în lume!

O privisem cu admiraţie. Iar sentimentul că dezamăgeşti o persoană pe care o admiri... fusese oribil în copilărie şi era oribil şi la maturitate.

Benji a continuat:

- Indiferent de ceea ce o împiedică pe doamna Nichols să termine manuscrisul, asta a devenit o problema nu doar pentru mine, ci şi pentru marketing şi pentru producţie. Dacă vrem să ne menţinem în grafic, avem nevoie de manuscris!

- Ştiu, dar...

- Iar dacă ea nu ni-l poate da, mă tem că o să trebuiască să implicăm departamentul juridic.

Departamentul juridic! Asta însemna rezilierea contractului. Şi mai însemna că o făcusem lată într-un asemenea hal încât nu mai exista cale de întoarcere. Aş fi dezamăgit-o nu numai pe Ann, dar i-aş fi dezamăgit şi editorul, şi cititorii – pe toată lumea.

Deja mai eşuasem o dată în felul ăsta.

Biroul începuse să se micşoreze, sau aveam eu un atac de panică; am sperat din tot sufletul că prima variantă era cea adevărată. Am început să respir repede şi sacadat, cu destul de mare greutate.

- Domnişoară Florence! Eşti OK? Pari un pic palidă, a observat Benji, dar eu îi auzeam vocea de parcă el s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui teren de fotbal. Vrei puţină apă?

Mi-am ascuns panica într-o cutiuţă din adâncul minţii, acolo unde vâram totul. Toate lucrurile rele. Lucrurile de care nu voiam să mă ocup. Lucrurile de care *nu puteam* să mă ocup. Era utilă acea cutie. Aruncam totul în ea şi o închideam bine. Mi-am lipit pe faţă un zâmbet forţat.

- O, nu, sunt bine! E multă informaţie de cuprins cu mintea aşa, dintr-odată. Şi... şi ai dreptate. Sigur că ai dreptate!

El a părut să se îndoiască.

- Mâine, deci?

- Mda..., am mormăit eu.

- Bine. Transmite-i doamnei Nichols salutări din partea mea, cu menţiunea că îmi face plăcere să lucrăm împreună. Şi, scuză-mă – acela e un cactus? Abia acum am observat!

Am privit în jos, la planta pe care uitasem complet că o aveam în poală, în timp ce panica bătea în cutia din capul meu şi zdrăngănea încuietoarea ca să se elibereze. Simţeam că îl uram pe omul acela şi, dacă mai stăteam în biroul lui, ori îi aruncam cactusul în cap, ori începeam să plâng.

Poate că ambele.

Am sărit în picioare şi am pus cactusul pe marginea biroului.

- E un cadou.

Apoi mi-am luat geanta, m-am răsucit pe călcâie şi am plecat din Editura Falcon House fără să mai scot un cuvânt. M-am adunat şi am ieşit, împiedlcându-mă, pe uşa rotativă a clădirii, în ziua strălucitoare de aprilie. Apoi m-am lăsat să mă nărui.

Am luat o gură de aer... şi am strigat ceva obscen spre cerul de un albastru perfect al după-amiezii, stârnind un stol de porumbei de pe o latură a clădirii.

Simţeam nevoia să beau ceva.

Nu, aveam nevoie de *o carte*. De un thriller poliţist. Hannibal. Lizzie Borden – ceva, orice.

Poate că aveam nevoie de ambele.

Nu „poate”, *cu siguranţă* că de ambele.

Capitolul 2. Despărţirea

Nu că *nu puteam* termina cartea.

Doar că nu ştiam cum.

Trecuse un an de la Despărţire – fiecare om are parte măcar de una în decursul vieţii. Ştiţi ce zic, nu? Genul de despărţire de o dragoste despre care credeai că avea să dureze toată viaţa, ca apoi inima să-ţi fie sfâşiată cu o

furculiță de fostul iubit și așezată pe o tavă de argint pe care scrie DU-TE NAIBII cu ketchup. Se împlinise un an de când îmi scosesem bagajul afară, în ploaie, în seara aceea mizerabilă de aprilie. De atunci încolo, nu mă mai uitasem înapoi. Dar nu asta era partea pe care o regretam. Nu aveam să regret *niciodată* că o terminasem cu el.

Regretam doar că eram genul de fată care să se îndrăgostească de unul ca el.

Timpul trecuse greu după aceea. La început, încercam să mă trezesc în fiecare zi și să stau în capul oaselor pe canapea, să scriu la laptop, dar nu puteam. Adică *puteam*, dar scoteam fiecare cuvânt ca și cum mi-aș fi scos un dinte, iar a doua zi ștergeam fiecare dintre cuvintele acelea.

Era ca şi cum într-o zi ştiam să scriu; ştiam scenele, ştiam primele întâlniri şi momentele siropoase, gustul exact pe care îl avea eroul atunci când îl săruta eroina... Iar a doua zi, totul dispărea. Parcă trecuse un viscol care îngropase totul în zăpadă, iar eu nu mai ştiam cum să dezgheţ cuvintele.

Nu-mi aminteam când încetasem să mai deschid documentul Word, când încetasem să mai caut romantismul printre rânduri. Cert e că încetasem, iar acum mă aflam aici, între nicovala numită disperare şi ciocanul numit Benji Andor.

Mi-am trecut, absentă, degetele peste cotoarele unor cărţi de la McNally Jackson, o librărie ascunsă în preajma barului Nolita. Am urmărit şirurile de titluri şi de nume până la următorul raft – cărţi de dragoste – şi am trecut

repede la cele de literatură SF şi fantastică. Dacă nu mă uitam la romanele de dragoste, ele nu existau pentru mine.

Nu îmi imaginasem niciodată că aveam să fiu *ghostwriter*. La naiba, atunci când îmi găsisem primul agent şi vândusem prima carte, crezusem că urma să fiu invitată la întruniri literare şi la alte evenimente de profil, crezusem că găsisem, în sfârşit, uşa spre scara care să mă ducă tot mai sus în cariera mea care îşi luase avânt o dată pentru totdeauna. Dar uşa se închisese la fel de repede cum se deschisese şi primisem un e- mail care spunea: *Regret să vă informez...,* ca şi cum eşecul cărţii mele era din vina mea. Ca şi cum eu, o fată cu o activitate pe reţelele de socializare ca şi inexistentă, fără bani, fără relaţii, eram responsabilă pentru soarta unei cărţi publicate de o companie multimilionară, cu toate resursele şi conexiunile ei.

Poate că fusese vina mea.

Poate că nu făcusem destul.

Dar, oricum, în prezent mă aflam în punctul ăsta, scriind pentru o autoare de literatură romantică pe care n-o întâlnisem decât o dată. Pe deasupra, eram gata s-o dau în bară dacă nu reuşeam să termin de scris blestemata aceea de carte. Ştiam personajele – Amelia, o barmaniţă isteaţă, care visa să facă jurnalism muzical, şi Jackson, un chitarist care se eschiva de la relaţiile stabile şi care se afla în afara luminii reflectoarelor – blocate împreună într-o vacanţă pe o mică insulă scoţiană, fiindcă gazda lor de pe Airbnb le suprapusese rezervările din greşeală. Insula era magică, iar romantismul era la fel de electrizant ca o furtună care ar fi năvălit dinspre din Atlantic. Apoi Amelia afla că Jackson o minţise în

legătură cu trecutul lui, dar şi ea îl minţise fiindcă, deşi rezervarea dublă fusese un accident, ea decisese s-o folosească numai ca să-l câştige de partea ei pe un redactor de la *Rolling Stonc.*

Şi mi-am dat seama că povestea semăna mult prea bine cu eşecul sentimental de care avusesem parte chiar eu. Cum puteau doi oameni să se reconcilieze şi să aibă încredere unul în altul, când fiecare se îndrăgostise de minciunile pe care i le spusese celălalt?

Cum să faci ca aşa ceva să pară plauzibil?

Ultima dată când încercasem să scriu acea scenă – pe cea a reconcilierii, în care cei doi stăteau faţă în faţă, într-o furtună scoţiană rece ca gheaţa, punându-şi inima în palmă în

încercarea de a repara ceea ce stricaseră – fulgerul îl lovea pe Jackson, ucigându-l.

Ceea ce ar fi fost foarte tare dacă aş fi fost *ghostwriter* de literatură fantastică de răzbunare. Ceea ce nu eram.

Tocmai începusem să scotocesc prin secţiunea J.D. Robb, când telefonul s-a pornit să-mi vibreze în geantă. Am scotocit prin ea, rugându-mă în gând să nu fie Molly, agenta lui Ann Nichols.

Nu era ea.

- Ce moment potrivit! am răspuns. Tocmai am intrat într-o ditamai încurcătura!

Fratele meu a râs.

- înţeleg că întâlnirea ta n-a mers bine.

- Absolut deloc.

- Ţi-am spus că ar fi trebuit să te prezinţi acolo cu o orhidee, nu cu un cactus!

- Nu cred că a fost din cauza plantei, Carver!

Fratele meu a pufnit.

- Bine, bine... Deci care e problema? Era prea sexy?

Am scos din raft o carte care *nu* aparţinea genului thriller politic – *Roşu, alb & sânge albastru* de Casey McQuiston – şi am decis s-o duc înapoi în secţiunea romantică, unde îi era, de fapt, locul.

- OK, avem *două* probleme!

- O, Doamne, atât de sexy e?

- Ştii cartea aceea pe care te-am lăsat s-o iei cu împrumut? Aceea de Sally Thorne, *Te urăsc, te iubesc?*

- înalt, stoic şi ciudat, are în dormitor un perete vopsit astfel încât să se potrivească cu ochii ei?

- Exact! Deşi ochii *lui* sunt căprui. Maro ca ciocolata.

- Ciocolata Godiva?

- Nu, mai degrabă ca ciocolata Hersheys Kisses topită, pe care o mănânci drept alinare în ziua de apogeu a durerilor menstruale!

- Drace!

- Mda, iar atunci când m-am prezentat, mi-am spus numele de două ori.

- Nu te cred!

Am gemut.

- Aşa am făcut. Iar după aceea, el nu mi-a mai acordat nici o amânare. Trebuie să termin de scris cartea. Şi trebuie să aibă un final fericit.

Carver a chicotit.

- Aşa a zis el?

- Îhî!

- Nu ştiu dacă asta mă excită mai mult sau mai puţin...

- Carver!

- Ce? îmi plac bărbaţii care ştiu ce vor!

îmi venea să-l strâng de gât prin telefon. Carver era fratele meu cel mijlociu şi singurul care ştia că eram *ghostwriter* – dar îl pusesem să jure că avea să păstreze secretul, amenințându-l că altfel aveam să-i public în ziarul local toate pastişele jenante cu Hugh Jackman în rolul principal. Şantaj amical între fraţi şi toate celelalte. Doar că el nu ştia pentru cine anume scriam. Nu că n-ar fi încercat continuu să ghicească.

M-am dus la secţiunea dedicată literaturii de dragoste, de pe rafturile căreia o sumedenie de bărbaţi mă priveau amenințător, şi am pus cartea la litera „M”.

- Detest să fiu genul *ăla* de persoană, dar spune-mi, te rog, ce ai de gând În legătură cu manuscrisul? m-a întrebat Carver.

- Nu ştiu, i-am răspuns eu cu toată sinceritatea.

Titlurile de pe raft păreau să se amestece în faţa ochilor mei.

- Poate că e timpul să te reprofilezi din nou? mi-a sugerat Carver. Evident, şmecheria asta cu scrisul nu prea mai funcţionează pentru tine, şi eşti prea deşteaptă ca să te ascunzi în spatele Nor ei Roberts!

- Nu scriu pentru Nora.

- Dacă ai scrie pentru ea, nu mi-ai spune!

- Dar nu sunt *ghostwriter-u*| Norei!

- Hmmm...

- Crede-mă că nu sunt!

- Nicholas Sparks? Jude Deveraux? Christina Lauren? Ann Nichols...?

- Tata e pe-acolo? l-am întrerupt eu.

Privirea mi-a căzut pe litera „N”. *Nichols*. Mi-am trecut degetele peste cotorul cărţii *Pădurea viselor*.

Carver mi-a răspuns pe un ton în care i-am simţit încruntarea:

- De unde ştii că sunt la casa funerară?

- Mă suni numai atunci când eşti acolo şi te plictiseşti. N-ai avut azi destulă treabă la firma de tehnologie?

- Mi-a venit să plec mai devreme. Tata e prins într-o întâlnire cu un client, a adăugat Carver, ceea ce însemna că tata vorbea cu un îndoliat despre aranjamente de înmormântare, sicrie şi preţuri.

- Ai apucat să vorbeşti cu el?

- Despre durerile pe care le simte în piept? Nu.

Am scos un sunet dezaprobator.

- Mama mi-a spus că el refuză în continuare să se ducă la doctorul Martin.

- îl ştii pe tata. O să-şi facă el timp până la urmă!

- Crezi că Alice ar putea să-l preseze?

Alice era cu adevărat bună în a-l determina pe tata să facă lucruri pe care el nu voia să le facă. Era cea mai mică dintre noi şi îl avea pe tata la degetul mic într-o asemenea

măsură, încât cel mai vag gând că ar fi putut s-o supere l-ar fi făcut să coboare luna de pe cer, dacă trebuia. Alice era, de asemenea, cea care hotărâse să rămână în afacerea familiei, fiind singura dintre noi, fraţii, care îşi dorise asta.

- Am întrebat-o deja, mi-a răspuns Carver. Cred că ai noştri au trei înmormântări în weekendul ăsta. Sunt sigur că tata o să se ducă la doctor săptămâna viitoare, când o să fie ceva mai puţin ocupat. Deocamdată se simte bine. Iar dacă se întâmplă ceva, mama e lângă el.

- De ce trebuie să fie atât de încăpăţânat?

- E nostim că tocmai tu spui asta!

- Ha, ha! am râs eu, în timp ce scoteam din raft două SF-uri şi încă o carte broşată care arăta superb, *Castelul din văzduh,* de Diana Wynne Jones, fiindcă întotdeauna mă simţeam mai bine atunci când cumpăram cărţi, chiar dacă nu le citeam. Poţi să încerci, cel puţin, să-l convingi pe tata să meargă cât mai repede la doctor?

- Sigur că da, în cazul în care poţi să-l convingi să-şi ia o zi liberă...

în fundal, l-am auzit pe tata strigând:

- Pe cine să convingă? Să ce?

Iar Carver i-a răspuns, acoperind microfonul ca să poată striga (nu că asta le-ar fi fost de vreun folos timpanelor mele):

- Nimic, bătrâne! Du-te să-ţi bei shake-ul! Hei, glumeam...! A, ce-i aia, mamă? Să vin să vă ajut cu ceva? Imediat! Vorbesc cu a doua preferată a voastră...

- Nu sunt a doua preferată! m-am răstit eu.

- Bine, pa!

Am auzit larmă pe fundal, ca şi cum Carver i-ar fi pasat rapid telefonul tatei. îmi imaginam schimbul – fratele meu aruncându-i tatei telefonul, acesta din urmă încercând să-l

lovească peste mână şi nereuşind să prindă aparatul, iar apoi Carver strecurându-se în altă încăpere, în urma mamei, râzând în tot acest timp.

Tata şi-a lipit telefonul de ureche şi vocea lui puternică, bubuitoare, a răzbătut până la mine:

- Scumpetea mea, ia spune-mi, cum e la New York?

Mi s-a topit inima la auzul vocii lui, acompaniate de râsul lui Carver în fundal. Mi-era dor de familia mea, mai mult decât recunoşteam în cea mai mare parte a timpului.

- E bine!

- Mănânci destul? Te hidratezi?

- Eu ar trebui să te întreb asta! am exclamat, plecând de lângă rafturi şi aşezându-mă, cu geanta şi cu cărţile în braţe, pe scara care te ajuta să ajungi la rafturile mai înalte.
Bătrânel

Aproape că l-am auzit cum îşi dădea ochii peste cap.

- Eu sunt bine. Oasele astea bătrâne încă nu m-au lăsat. Ce face prima mea născută? Ţi-ai găsit pe cineva drăguţ în oraş?

Am pufnit.

- Ştii că viaţa mea înseamnă mai mult decât cineva cu care să mă întâlnesc, tată! Dragostea nu e totul.

- Cum a devenit fiica mea cea mare atât de blazată? E foarte trist! s-a lamentat el, oftând adânc. Doar s-a născut din coapsele iubirii!

- Ce scârbos, tată!

- De ce? Atunci când am cunoscut-o pe mama ta, am fost atât de leşinat după ea, încât...

- Tată!

- ... noi doi n-am ieşit trei zile din camera de hotel. Trei zile!

- Tată!

- Buzele ei ca petalele proaspete de trandafiri...

- Gata, am înţeles! Eu doar... nu cred că sunt pregătită pentru o nouă relaţie. Nu cred că o să mai fiu vreodată.

- Poate că universul o să te surprindă!

Dintr-un motiv oarecare, mi-a venit în minte faţa colţuroasă a redactorului meu. Da, cum să nu! Am răsfoit cu degetul mare paginile uneia

dintre cărţile din poală şi am simţit vibraţia lor delicată.

- Cum merge afacerea familiei?

- Cât se poate de bine, a răspuns tata. Ţi-l aminteşti pe doctorul Cho? Ortodontul tău?

- Alice mi-a spus că a murit.

- A avut parte de o înmormântare frumoasă, totuşi. Vremea a fost bună pentru luna aprilie. Vântul dansa prin copaci, crede-mă! O despărţire măreaţă, a povestit tata, iar apoi a adăugat pe un ton mai scăzut: La urmă, el mi-a mulţumit.

Am înghiţit un nod din gât, pentru că oricine altcineva care l-ar fi auzit ar fi zis că era nebun. Poate că era puţin nebun, dar dacă era el, eram şi eu.

- A ştiut?

- A fost un eveniment frumos. Mi-au venit în minte câteva idei pentru propria înmormântare.

- O să ai de aşteptat!

- Aşa sper. Poate că atunci o să vii acasă!

- Aş fi subiectul de bârfă al oraşului.

A râs, dar era un pic de amărăciune în râsul lui. Una pe care o împărtăşeam. Până la urmă, ăsta era motivul pentru care plecasem. Motivul pentru care mă dusesem cât de departe putusem, într-un loc în care nimeni nu cunoştea povestea mea.

Aşa cum s-a dovedit, atunci când rezolvi o crimă la treisprezece ani vorbind cu fantomele, exact asta o să scrie ziarele:

TÂNĂRĂ LOCALNICĂ REZOLVĂ O CRIMĂ CU AJUTORUL FANTOMELOR

Vă daţi seama cum te pot bântui asemenea lucruri. Nu eram exact regina popularităţii în liceu, iar după asta n-am mai avut nici o umbră de şansă de a fi invitată la balul de absolvire. Carver şi Alice nu puteau vedea toate astea,

nici Liza, sora mai mică a tatei, sau mama. Numai eu şi tata puteam.

Noi doi eram singurii care înţelegeau.

Alt motiv fusese faptul că mi-era mai bine singură.

- Te rog, du-te la doctorul Martin săptămâna viitoare..., am început eu să-i spun.

Dar el m-a întrerupt:

- A, uite, mai am un apel! Vorbim curând, da, scumpete? Nu uita s-o suni pe mama!

Am oftat, mai mult cu resemnare decât cu regret.

- Te iubesc, tată!

- Eu, şi mai mult!

A închis şi, în cele din urmă, l-am observat pe vânzător uitându-se lung la mine fiindcă stăteam pe scara lui. Am sărit în picioare şi mi-am cerut scuze că îi luasem în stăpânire teritoriul, iar apoi m-am grăbit către casa de marcat.

Unul dintre puţinele lucruri bune legate de treaba asta cu scrisul era faptul că puteam cumpăra cărţi cu preţ redus. Chiar dacă nu le-aş fi citit niciodată. Chiar dacă le-aş fi folosit ca

să construiesc din ele un tron pe care să stau şi să plâng, tunându-mi pahar după pahar de Merlot. Tot ar fi meritat.

Iar acea mică doză de serotonină îmi micşora pornirile criminale. îndesându-mi cărţile în geantă, m-am îndreptat spre cea mai apropiată staţie de metrou din care puteam să plec înapoi spre Jersey. Aveam cam douăzeci de minute de mers pe jos până la staţia Ninth Street, dar era o după-amiază însorită şi paltonul meu era destul de gros ca să mă apere de ultimul frig muşcător al sezonului. îmi plăceau plimbările lungi prin New York. în perioadele în care scriam, mă ajutau să trec de un blocaj al acţiunii sau să-mi clarific o scenă care nu-mi prea ieşea, dar toate plimbările din ultimul an nu putuseră să-mi impulsioneze mintea să creeze din nou, indiferent de distanţa pe care aş fi străbătut-o. Nici măcar acum, cu o zi înainte de a se întâmpla nu se ştie ce.

Odată ajunsă pe Ninth Street, am coborât în măruntaiele reţelei de metrou. Era mult mai cald în staţie decât afară, aşa că mi-am descheiat paltonul şi mi-am scos eşarfa ca să mă răcoresc în timp ce coboram treptele, câte două deodată, spre peron.

Trenul a intrat în staţie şi uşile s-au deschis cu un *ding!* Mi- am croit drum cu coatele prin vagonul aglomerat, m-am înghesuit lângă uşa cea mai îndepărtată şi m-am ghemuit jos, pregătită să fac acel drum lung. Trenul s-a pus din nou în mişcare, legănându-se încet înainte şi înapoi, iar eu m-am uitat pe geamul de la uşă, în timp ce lăsam în urmă lumină după lumină.

N-am dat atenţie femeii sclipitoare şi transparente care stătea cu câteva persoane mai încolo, ocupând cumva un spaţiu rămas

liber. Ea m-a privit stăruitor până când trenul a oprit în staţia următoare, iar eu m-am aşezat pe un scaun care tocmai se eliberase şi am scos din geantă una dintre cărţile pe care le cumpărasem.

Tatei nu i-ar fi plăcut deloc ceea ce făcusem. Mi-ar fi spus să-i dau o şansă. Să stau şi să ascult povestea ei.

Tot ce voiau de obicei era să le asculte cineva.

Dar eu am ignorat fantoma, aşa cum făceam de aproape zece ani, de când mă aflam în oraşul ăsta. îmi era mai uşor atunci când mă aflam în mijlocul oamenilor. Puteam să mă prefac că fantomele erau doar nişte indivizi anonimi din mulţime. Aşa că m-am prefăcut şi,

în timp ce trenul traversa pe dedesubt râul Hudson spre Jersey, fantoma a pâlpâit şi a dispărut.

Capitolul 3. Romantismul mort

Mi-am golit paharul de vin şi mi-am turnat altul.

Mă dovedisem a fi bună la scris chestii romantice.

Fiecare dintre noile cărţi ale lui Ann Nichols fusese apreciată deopotrivă de critici şi de cititori. în *New York Times Book Review, Matineul nocturn* fusese numit „o expunere uimitoare a sentimentelor şi pasiunii”, iar *Kirkus Reviews* spusese că *Ghidul depravat* era „un taifun surprinzător de savuros” – iar eu o luasem ca pe ceva pozitiv. „Un roman

senzaţional, de la o povestitoare îndrăgită”, scrisese *Booklist,* ca să nu mai punem la socoteală toate notele din *Vogue* şi din *Entertainment Weekly,* precum şi dintr-un milion de alte publicaţii. Le aveam pe toate expuse pe panoul cu obiective din camera mea, decupate din reviste şi printate din newslettere primite prin e-mail în ultimul an, în speranţa ca, văzându-le pe toate la un loc, ele să mă inspire să scriu o ultimă carte.

încă una.

Da, eram *bună* la scris chestii romantice. Chiar foarte bună. Dar pur şi simplu nu puteam să scriu cartea pe care o aveam acum în lucru. Ori de câte ori încercam, mă blocam. De parcă lipsea ceva.

Ar fi trebuit să fie uşor – un mare gest romantic, o frumoasă cerere în căsătorie, un final fericit. Aşa cum li se întâmplase părinţilor mei. Iar eu îmi petrecusem întreaga viaţă căutând poveşti tot atât de grandioase. Le scrisesem în cărţi, în timp ce le căutam echivalentul în viaţa mea reală, în bărbaţi întâlniţi la bar, care purtau cravate înnodate neglijent sau tricouri şifonate, în străini care îmi aruncau priviri în tren – doar idei proaste, una după alta.

Iar eu voiam doar ceea ce li se întâmplase părinţilor mei. Voiam să intru într-o sală de bal şi să-mi găsesc iubirea vieţii. Mama şi tata nici măcar nu fuseseră repartizaţi ca parteneri de dans decât după ce partenerii fiecăruia dintre ei făcuseră gripă, iar restul, cum se spune, e istorie. Erau căsătoriţi de treizeci şi cinci de ani, trăind genul de poveste de dragoste pe care n-o mai întâlnisem decât în cărţile de

ficţiune. Se certaseră şi se contraziseseră, desigur, dar întotdeauna sfârşiseră prin a fi din nou împreună, ca o stea dublă, dansând în pereche prin viaţă. Micile momentele îi legaseră – felul în care tata îi atingea mamei partea de jos a spatelui ori de câte ori trecea pe lângă ea, felul în care mama îi săruta locul pleşuv din creştet, felul în care se ţineau de mână, ca nişte copii, atunci când ieşeam în oraş la cină, felul în care se susţineau reciproc atunci când ştiau că unul dintre ei avea dreptate şi răbdarea cu care îşi vorbeau atunci când unul dintre ei greşea.

Chiar şi după ce noi, copiii lor, ne mutaserăm cu toţii de acasă, auziserăm că mama şi tata încă mai porneau combina muzicală stereo din salon şi dansau pe podeaua veche de lemn de cireş, pe muzica lui Bruce Springsteen şi a lui Van Morrison.

îmi doream asta. *Căutam* asta.

Iar cu aproape un an în urmă, stând în ploaie în acea seară de aprilie, înţelesesem că nu aveam să am asta niciodată.

Am luat încă o gură de vin, cu ochii la monitor. Trebuia s-o fac. N-aveam de ales. Indiferent dacă era bun sau nu, trebuia să predau *ceva.*

- Poate că...

„Era o seară umedă, iar ploaia rece o pătrundea ca un fior de moarte. Amelia stătea în ploaie, udă şi tremurând. Ar fi trebuit să-şi ia umbrela, dar avusese mintea golită de gânduri.

- Ce faci aici?

Jackson, la rândul lui, era la fel de ud şi de înfrigurat.

- Nu ştiu.

- Atunci, pleacă!”

- Nu-i prea romantic, am murmurat, ştergând scena şi scurgând restul de vin din pahar. De la capăt!

„întunericul care se lăsase peste insulă ar fi trebuit să fie magic, dar în noaptea aceea ploaia era deosebit de rece şi de deasă. Hainele atârnau pe Amelia precum o a doua piele. îşi

strânse jacheta pe ea, ca să se apere de frigul muşcător.

Cu respiraţia ieşindu-i pe nări precum un nor îngheţat, Jackson spuse:

- Nu credeam că regina gheţii poate suferi de frig!

Ea îi trase un ghiont.”

- Da, minunat..., am oftat, iar apoi am şters-o şi pe asta.

Amelia şi Jackson ar fi trebuit să se împace, întorcându-se din noaptea lor sufletească şi păşind în lumină *împreună*. Ăsta

era *marele final romantic,* mare final al fiecărei cărţi de Ann Nichols, pe care îl aşteaptă fiecare cititor.

Şi nu puteam să scriu nenorocita asta de scenă.

Eram o ratată, iar cariera lui Ann era moartă şi îngropată.

Puţine lucruri puteau să fie mai deprimante decât ăsta, cu excepţia stării în care se aflau dulapurile mele şi frigiderul. Tot ce mai rămăsese erau pastele cu brânză, în formă de dinozauri. Iată, cel puţin, mâncarea perfectă pentru depresie. Chiar în clipa în care scoteam cutia din dulap, colega mea de apartament a dat buzna pe uşă, aruncându-şi poşeta pe canapea.

- Să-i ia dracu' pe bărbaţi! a strigat ea.

- Să-i ia dracu' pe bărbaţi! am intonat eu cu religiozitate.

- Pe toţi!

Rose a dat năvală în bucătărie şi a deschis frigiderul, iar apoi s-a apucat să ronţăie compulsiv nişte morcovi pe care i-a scos dintr-o cutie. Rose Wu fusese colega mea de cameră la colegiu, dar absolvise cu un an mai devreme şi se mutase la New York ca să-şi urmeze cariera în publicitate. Cu un an în urmă, avea o cameră în plus, aşa că mă mutasem la ea şi basta. Era prietena mea cea mai bună şi cel mai bun lucru care mi se întâmplase în acel oraş blestemat.

Era genul de persoană care atrăgea atenţia, genul care intra într-o încăpere şi care, cu o singură privire, îi supunea pe toţi cei prezenţi. Ştia ce voia şi întotdeauna îşi urmărea scopul. Iată mantra ei:

„Ai ochit ceva, te duci şi-ţi iei!”

Poate că de aceea avea atât succes în compania de publicitate la care lucra. în numai doi ani, era deja manager de marketing pe probleme de social media.

- *Michael,* a început ea, îndesându-şi încă un morcov în gură, a venit azi şi mi-a spus *mie* că am procedat greşit cu clientul – o ştii pe actriţa Jessica Stone? Lucrăm la reclama pentru linia ei de vestimentaţie – şi că *totul* e din vina mea! Pe dracu', nici măcar nu e clienta mea!

Nici măcar nu mă ocup eu de reclamă! Jessica Stone e clienta lui Stacee! O, Doamne, urăsc bărbaţii albi care nici măcar nu deosebesc un asiatic de altul!

- Dacă vrei, pot să-l omor! m-am oferit eu cu totală sinceritate, în timp ce deschideam cutia de paste, extrăgeam plicul cu brânză şi răsturnam pastele într-o oală cu apă.

Nici măcar n-am aşteptat să dea apa în fiert. Avea tot timpul să fiarbă.

Rose şi-a mai vârât un morcov în gură, spunând:

- Numai dacă nu suntem prinse!

Am ridicat din umeri.

- îi tranşăm cadavrul. Dăm o petrecere cu grătar. Trimitem resturile la biroul tău, pe post de masă de prânz. Am rezolvat- o!

- Sună ca un scenariu de film.
- *Roşii verzi prăjite, am recunoscut eu.*

Rose şi-a înălţat capul şi m-a întrebat:

- Schema asta a mers în film?

- Să fie al naibii dacă nu, şi am o reţetă pentru grătar pe care o putem încerca!

Ea a oftat şi a clătinat din cap, răsucind la gură punga cu morcovi şi îndesând-o la loc în frigider.

- Nu, nu. Nu vreau să risc să intoxic nişte oameni nevinovaţi! Am o idee mai bună.

- Să-l tai cu drujba?

- Nu. Băutură!

Apa a început să fiarbă. Am amestecat în oală cu o lingură de lemn, până când totul a căpătat un aspect murdar.

- Vrei să-i pui arsenic, sau...?

- Nu, vreau să spun că ieşim în oraş, la băut!

I-am aruncat o privire uimită. Eu, stând în bucătărie şi pregătind paste cu brânză ca să am ce mânca în timp ce lucram ca să-mi respect termenul-limită, îmbrăcată cu pantalonii mei confortabili de la pijamaua de flanel şi cu un tricou Tigger lălâu, cu mâneci lungi, fără sutien şi cu părul nepieptănat.

- în oraş?

- în oraş, a confirmat Rose oprindu-se în uşa bucătăriei şi rămânând acolo precum Gandalf în faţa lui Balrog, în semn că nimeni n-avea voie să treacă. Ieşim în oraş! E limpede că eu am avut o zi proastă. Şi, judecând după cărţile de pe masă, şi tu la fel!

Am gemut.

- Nu, Rose, te rog, lasă-mă să stau acasă, să-mi mănânc pastele cu brânză şi să mor. Singură.

- N-o să mori singură! mi-a răspuns categoric colega mea de apartament. O să ai cel puţin o pisică, dacă nu altceva.

- Urăsc pisicile.

- Le iubeşti.

- Sunt ticăloase.

- Cam la fel ca toţi iubiţii pe care i-ai avut, şi i-ai iubit pe toţi.

în privinţa asta, nu puteam s-o contrazic. Dar nu voiam pisici şi nici nu voiam să ies la băut. Am rupt plicul cu praful de brânză.

- Contul meu bancar e pe punctul să-şi dea duhul, la fel ca şi viaţa mea sentimentală. Nu mi-aş putea permite nici măcar un Natty Light[2], Rose.

Ea a oftat adânc şi mi-a luat plicul din mână, amestecând prin oala care fierbea pe plită.

- Ieşim în oraş. Mergem să ne distrăm. Am nevoie de distracţie. Şi tu, la fel. Simt, după

faptul că găteşti paste cu brânză, că întâlnirea cu redactoarea n-a mers bine, aşa e?

Bineînţeles că nu mersese bine. Altfel, de ce aş fi recurs la pastele cu brânză, un fel de mâncare atât de deprimant? Am ridicat din umeri şi am răspuns:

- A mers bine.

- Florence!

Am expirat pe gură.

- Ann are un nou redactor. S-ar putea să-l ştii – mi se pare cunoscut. îl cheamă Benji nu-ştiu-cum. Ainer? Ander?

Rose a căscat ochii.
- *Benji Andor?*

Am îndreptat lingura de lemn spre ea.

- Exact.

- Glumeşti!

- Nu glumesc.

- Ce baftă! a spus Rose şi a izbucnit în râs. E *hot*|

- Da, ştiu. 1\i de unde ştii?

- Acum un an a fost în topul *Treizeci şi cinci de bărbaţi sub treizeci şi cinci de ani,* în *Time Out.* Era redactor-şef la Elderwood Books înainte ca editura să se închidă. Hi unde erai?

I-am aruncat o privire exasperată. Ştia exact unde mă aflasem cu un an în urmă. Deprimată şi gătind paste cu brânză, însă dintr-un *alt* motiv.

Rose a fluturat din mână, respingând subiectul.

- Oricum, e drăguţ să vezi că se află în continuare în domeniul editorial. Dar la departamentul de cărţi romantice de la Falcon House? Uau!

Am ridicat din umeri.

- Poate că îi place literatura romantică? Cunosc vreo carte la care a lucrat la Elderwood?

Rose a pus plicul de brânză la loc în cutie.

- *Păsările ucise? Femeia de la Cabin Creek?*

M-am holbat la colega mea de apartament.

- Deci... cărţi de groază cu crime?

- Cărţi de groază înfricoşătoare, morbide, cu crime. Parcă aş vorbi despre un Benji Andor dintr-un Rochester modern, dar fără soţia din pod. Am auzit chiar că a avut o logodnică la un moment dat, dar că a părăsit-o în faţa altarului.

I-am aruncat o privire.

- Măcar ai idee ce se întâmplă în *Jane Eyre*[7].

- Am văzut cam jumătate de film. Oricum, nu asta e ideea. Deci acum cărţile lui Ann sunt redactate de cel mai sexy burlac! Abia aştept să ajungă la scenele tale de sex. Serios vorbind, sunt unele dintre cele mai bune pe care le-am citit, şi am citit o grămadă de cărţi picante. Şi *fan fiction,* a adăugat ea.

- El n-o să ajungă la nici o scenă de sex, am replicat eu, sec. Am termen până mâine-seară să predau cartea.

- Uau, chiar n-ai mai putut obţine o amânare, aşa-i?

Am gemut şi mi-am îngropat faţa în palme.

- Nu, iar dacă n-o predau, o să apeleze la departamentul juridic. Şi atunci mă prinde cu mâţa-n sac. Hei, eu sunt *ghostwriter-u*|| Nu pot să fiu nici măcar un *ghostwriter* aşa cum trebuie! Apoi cu toţii o să înceapă să se întrebe unde este Ann, o să vină un detectiv cărunt să mă interogheze şi toată lumea o să înceapă să se întrebe dacă am ucis-o pe Ann Nichols...

- Draga mea, te iubesc, dar ai luat-o pe arătură!

- Nu se ştie niciodată!

- Dar *e* moartă?

- Nu ştiu! Nu! am exclamat, iar apoi am spus, pe un ton ceva mai calm: Probabil că nu.

- De ce nu i-ai spus pur şi simplu redactorului tău că eşti *ghostwriter-ul* ei?

Am oftat.

- N-am putut. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine atunci când l-am întrebat dacă n-aş putea să scriu un roman de dragoste trist. Parcă i-aş fi omorât căţelul preferat.

- O spui de parcă ar avea mai mulţi căţei!

- Bineînţeles. Pare genul de persoană care are mai mulţi. Dar nu asta e ideea. Chestia e că nu i-am spus. N-am putut.

- în schimb, o să-ţi ruinezi cariera şi o să-ţi dezamăgeşti singura eroină literară!

Mi-au căzut umerii.

- Mda. Iar acum mă laşi, te rog, să-mi mănânc pastele cu brânză şi să mă complac în disperarea mea?

Faţa lui Rose a rămas împietrită.

- Nu, a răspuns ea pe un ton tăios, la fel ca dungile pe care le avea trasate cu tuş pe

pleoape, iar apoi m-a înhăţat de mână şi m-a tras afară din bucătărie, până la jumătatea holului, spre camerele noastre. Haide! Ieşim în oraş. Uităm de griji. în seara asta mergem să cucerim oraşul ăsta stupid, zgomotos, extenuant! Sau murim *încercând!*

în momentul acela, aş fi preferat să mor.

Dulapul de haine al lui Rose era un tezaur de modă, un adevărat *catwalk* instalat în apartamentul nostru. Rochii frumoase, sclipitoare, bluze diafane şi fuste conice, cu crăpături exact cât trebuia de adânci ca să poată fi purtate la serviciu. Rose a scos la iveală o rochie scurtă, neagră, cea pe care încerca de cel puţin o lună să mă facă s-o port, iar planul ei diabolic era pe cale să dea roade, în sfârşit.

Am clătinat din cap în semn de refuz.

-Nu!

- Haideeee! m-a implorat ea, aducându-mi rochia. O să arăţi trăsnet!

- Poate că vrei să spui că o să trăsnească pe mine!

- Floreeence..., a scâncit ea.

- Roooose..., i-am răspuns.

S-a încruntat, a mijit din ochi şi a spus:

- Sperietoare!

Am căscat ochii la auzul acelui cuvânt.

- Să nu îndrăzneşti, am şoptit.

- Spe-rie-toa-re! a decretat ea, şi cu asta, basta.

Cuvântul nostru de urgenţă. Cuvântul fără drept de apel.

Nu mai era o rugăminte, ci un ordin. Ni-l îngăduiam una alteia doar o dată pe an.

- Nu eşti o fată bătrână închisă într-un turn, dar te porţi astfel de prea multă vreme! Sincer vorbind, ar fi trebuit să te scutur de multă vreme! Dacă tot nu faci nici un progres în povestea aia stupidă...

- Nu e stupidă!

- ... atunci n-are rost să stai aici şi să mănânci paste cu brânză fiindcă eşti deprimată şi să te îmbeţi de una singură cu vin de doi dolari sticla. Spe-rie-toa-re!

Am ţintuit-o cu privirea, iar ea a rânjit şi şi-a încrucişat braţele pe piept, triumfătoare.

Am ridicat mâinile şi m-am predat.

- Bine! Bine. Fac asta numai dacă îmi promiţi că speli vasele toată luna viitoare!

- Săptămâna viitoare!

- S-a făcut.

Am pecetluit tocmeala cu o strânge de mână.

Cumva, aveam senzaţia că Rose se alesese cu partea mai bună din înţelegere, iar suspiciunile mi s-au confirmat atunci când a spus:

- Acum dezbracă-te şi pune-ţi asta pe tine! Trebuie să intri într-o încurcătură în seara asta şi să-ţi găseşti un pic de inspiraţie!

- N-am nevoie de încurcături...

- Dezbracă-te! Acum! a strigat, iar apoi m-a scos din camera ei, m-a împins în camera mea şi m-a încuiat pe dinafară.

M-am uitat la rochia pe care o ţineam în mâini. Nu era chiar atât de rea. Sigur, era mult prea scurtă pentru gusturile mele, avea mult prea multe paiete şi costa, probabil, mai mult decât chiria pe o lună, dar nu era cel mai strident lucru din garderoba lui Rose. (Pe locul întâi era ţinuta în culorile curcubeului cu care apărea în fiecare an în iunie, la Pride Parade. Erau străini pe care nu-i vedeam niciodată tot restul anului, dar care o recunoşteau de fiecare dată după rochia aceea.) Rochia cea neagră nu era tocmai pe gustul meu, dar poate că chiar de asta aveam nevoie.

Ca să uit că o dădusem în bară cu singurul lucru la care eram bună. Ca să mă prefac că ziua următoare nu era ultima zi din cariera vieţii mele. Ca să fiu altcineva pentru un timp.

Doar pentru o noapte.

Cineva care nu eşuase.

- Bere americană foarte populară datorită preţului mic

Capitolul 4. Prietene predestinate

Rose era ca o enciclopedie a nopţii. Ştia exact ce restaurant avea cei mai buni burgeri combinaţi la comandă şi în ce depozite se dăduseră cele mai recente petreceri silenţioase. (Şi cum se ajungea acolo.) Ştia ce baruri din subsoluri făceau cele mai bune cocktailuri, care erau cele mai bune taverne de tratat mahmureala de la ora 3 noaptea şi unde se

găseau cele mai ieftine cocktailuri servite în barurile de cartier în care un viitor Jonathan Franzen să se plângă că nu avusese timp să-şi scrie Marele Roman American. Venise dintr-un oraş mic din Indiana, numai cu o geantă de voiaj şi cu banii ascunşi în pantofi şi, cumva, făcuse din New York oraşul ei, într-un fel în care eu n-aş fi putut niciodată.

Cred că era vorba de stele. îmi lipseau prea mult stelele. Mai ales felul în care se vedeau de pe treptele de cărămidă ale verandei părinţilor mei. Nicăieri nu exista o privelişte ca aceea.

Dar nu mai exista nici o privelişte precum aleea sinistră pe care m-a dus Rose în noaptea aceea. Era luminată de trei felinare şi fiecare dintre ele pâlpâia ca şi cum dădea, separat de celelalte două, probă pentru cel mai răsuflat

film de groază. Am urmat-o pe Rose pe aleea îngustă, cu o mână vârâtă în poşetă şi încleştată pe sprayul cu piper.

- Ai de gând să mă ucizi! am spus. Asta era, nu-i aşa? Vrei geanta mea Gucci!

Rose a pufnit.

- De câte ori să-ţi spun că e un fals?

- Nici nu se observă!

- Nu, dacă închizi ochii!

Apoi Rose s-a oprit în faţa a ceva despre care, după un moment, mi-am dat seama că era o uşă, şi a ciocănit.

- Cine sunt complicii tăi la crimă? am întrebat-o. Sherrie de la Resurse Umane? Sau noul meu redactor bine clădit...?

Uşa aproape ascunsă a scârţâit şi s-a deschis, iar în faţa noastră a apărut un student îmbrăcat în costum de tweed, cu ochelari cu lentile mici, rotunde, şi cu părul pieptănat pe spate şi dat cu gel. Rose mi-a făcut semn din cap şi am urmat-o înăuntru.

Nu ştiam la ce să mă aştept, dar cu siguranţă că nu la un bar îngust, slab luminat, cu mese rotunde de lemn. Era aglomeraţie, dar toţi vorbeau în şoaptă, ca şi cum n-ar fi vrut să

tulbure atmosfera, aşa că domnea o linişte surprinzătoare. Rose a găsit o masă mai în spate, în mijlocul căreia se afla o lumânare ce pâlpâia. în partea din faţă a barului, pe unde intraserăm, era o scenă cu un microfon şi o boxă. Mulţimea de clienţi era un amestec ciudat de tipi în ţinută profesorală de tweed şi de artiste boeme, genul de femei care se pictau pe pielea goală şi apoi îşi presau sânii pe o pânză, ca să creeze artă plastică. Vreo câteva asemenea lucrări chiar erau expuse pe pereţi.

- Ce e aici? am întrebat, şocată.

- Barul Colocvial.

- M-ai lămurit, ce să spun!

Rose şi-a dat ochii peste cap.

- Un bar, Florence, e un bar!

M-am uitat pe masă după un meniu – sau poate că meniul căzuse pe jos –, dar nu era nici unul.

- Cu siguranţă că nu sunt destul de cool pentru asta!

- Eşti mai mult decât destul de cool, mi-a răspuns Rose.

în clipa în care barmanul a ieşit de după tejgheaua de lemn de stejar roşu ca să ne

salute, ea a comandat ceva al cărui nume suna foarte şmecher.

- O, mă pricep la Everclear...!

Rose mi-a pus o mână pe braţ şi m-a privit cu căldură, pentru că ultima dată când ne îmbătaserăm cu Everclear eram studente şi îl turnaserăm într-o cadă de sucuri de fructe. Nici una dintre noi nu îşi mai amintise cum ajunseserăm în noaptea aceea din Bushwick în Lower East Side, dar e mai bine ca unele mistere să rămână nerezolvate.

M-am foit la masă, stânjenită, simţindu-mă foarte nelalocul meu într-o rochie neagră prea strâmtă, comandând un cocktail prea scump, într-un bar fantomatic, plin de oameni care probabil că erau mult mai cool decât mine.

Aproape că mă temeam să nu vină cineva şi să-mi ceară să-i arăt vreo diplomă de studii în arte plastice, iar atunci când mi-am scos din portofel cârdul Costco[2] şi legitimaţia de membru într-un club de carte erotică...

în sfârşit.

Ca şi în cazul întâlnirii cu Ben Andor, mă temeam că nu eram destul de competitivă în raport cu mediul în care mă aflam.

Rose a scos un card de credit din poşeta ei *clutch* argintie, strălucitoare, şi i l-a înmânat barmanului.

- încasează totul de pe asta, te rog!

Barmanul i-a luat cârdul, a înclinat din cap şi a plecat. *Totul?* Cât timp aveam să rămânem aici? Cred că nu mai conta, nu-i aşa? Puteam să stăm toată noaptea sau numai câteva minute, că eu tot m-aş fi trezit a doua zi tot fără să ştiu cum să scriu scena aceea. Barmanul s-a întors şi ne-a adus două băuturi foarte dichisite, numite „Dickinson”, iar Rose a ridicat paharul ca să ciocnim. M-am holbat la ea de parcă n-ar mai fi fost colega mea de apartament, ci o entitate extraterestră care luase în posesie corpul super sexy al dragei mele Rose. Ea a ridicat din umeri.

- Ce? E un Mastercard!

- Credeam că încerci să scapi de datorii.

- Florence Minerva Day, meriţi să te scoată cineva în oraş şi să-ţi facă cinste din când în când!

- Ai de gând ca după asta să mă duci la tine şi să-ţi faci de cap cu mine?

- Numai dacă mă ţii în braţe şi dacă mă laşi să-ţi fac clătite dimineaţă, înainte să plec fără să te mai sun vreodată!

- Perfect!

- Noroc! a spus ea, ridicând paharul. Pentru o noapte reuşită!

- Şi pentru o zi de mâine la fel de reuşită! am adăugat eu.

Am ciocnit paharele cu cocktail. Băutura avea gust de

căpşune amestecate cu un gin îngrozitor de scump. Hotărât, nu era ginul de zece dolari sticla pe care îl cumpăram eu de la magazinul de băuturi pe vremea când eram studentă. Chestia asta era periculoasă. Am luat o înghiţitură mare, iar o femeie care purta un şal maro s-a ridicat de la una dintre mesele din faţă şi s-a îndreptat spre microfon.

- Microfonul e la dispoziţia tuturor, sau ceva de genul ăsta? am întrebat.

Rose a mai sorbit puţin din cocktailul Dickinson.

- Ceva de genul ăsta.

- De care gen?

înainte ca Rose să apuce să-mi răspundă, femeia cu şal maro s-a înclinat spre microfon şi a spus:

- Vă mulţumesc tuturor că ne sunteţi alături la această reprezentaţie! Iar acum, pentru următoarea lectură, o invit la microfon pe Sophia Jenkins, a spus ea cu o voce potolită, care mi-a amintit de o educatoare de grădiniţă răbdătoare.

Oamenii au început să aplaude. Ea s-a retras, iar o femeie cu pielea închisă la culoare şi cu părul cărunt a venit la microfon şi s-a pregătit să citească dintr-un fel de jurnal intim.

- E o *lectură de poezie*? am întrebat-o în şoaptă pe Rose.

- O lectură de absolut orice, mi-a răspuns prietena mea cea mai bună, ridicând discret din umeri. Mi-am dat seama că ai nevoie de puţină inspiraţie! Scrisul e solitar, înţeleg. Dar e plăcut să asculţi şi cuvintele altora.

Povestirea scurtă pe care a citit-o femeia era despre un peşte din ocean care visase că era o sirenă, sau care poate că era o sirenă ce se credea peşte. A fost o poveste frumoasă,

simplă, şi toată lumea din bar a ascultat-o în linişte.

După ce femeia a terminat de citit, toată lumea a aplaudat-o politicos.

Până în acel moment, nu-mi dădusem seama că aveam nevoie de asta. Pur şi simplu, artă liniştită pentru un public liniştit, care o aprecia. Fără secrete. Fără răsturnări de situaţie. Fără aşteptări.

- Eşti chiar o prietenă bună, Rose Wu!

Ea a rânjit.

- Ai dreptate, şi orice prietenă bună ţi-ar spune că e rândul tău.

-Ce?

- Ai auzit ce-am spus.

Am ezitat, dar nu era o idee chiar atât de rea, când toată ziua simţisem că scriam ca şi cum mi-aş fi smuls dinţii. Dickensonul artizanal era de ajutor. Aş fi putut să urc pe scena aceea. Aş fi putut să citesc un text pe care îl încărcasem în telefon cu ceva timp în urmă. Aş fi putut să pun puţină creativitate în cuvintele care păreau că voiau să surprindă esenţa.

în noaptea aceea puteam să urc pe scenă şi să fiu cineva, oricine, altcineva decât Florence Day.

Pentru că Florence Day ar fi trebuit să se afle ghemuită pe canapea, având lângă ea un castron de paste cu brânză, cu laptopul în poală, aşezat într-un echilibru precar peste o pernă, încercând cu disperare să scrie o poveste în care nu credea. Fiindcă iubirea ca în romane nu exista decât pentru câţiva norocoşi precum părinţii ei, care fuseseră excepţia de la regulă, nu regula în sine. Dragostea era ceva rar şi era trecătoare, te urca pe culmi pentru scurtă vreme, pentru ca apoi, după ce pleca, să te lase gol pe dinăuntru, rămânând să- ţi petreci restul vieţii în căutarea acelui sentiment. O amintire falsă, prea bună ca să fie adevărată. Iar eu mă păcălisem mult prea mult timp crezând în marile gesturi romantice şi în *până la adânci bătrâneţi.*

Poveştile acelea nu erau scrise pentru mine. Eu nu eram excepţia. Eu eram regula.

Cred că în cele din urmă înţelesesem ce fel de minciuni le spuneam oamenilor cu proza mea cea plină de duh şi cu promisiunile de final fericit. îmi asiguram cititorii că ei aveau să fie excepţia. Şi ori de câte ori mă uitam la cursorul meu care clipea în documentul Word, încercând să-i unesc pe Amelia şi pe Jackson, tot ceea ce vedeam era doar reflexia mea în monitor.

Reflexia unei mincinoase.

Dar pentru o noapte – pentru un moment –, nu voiam să fiu fata aceea pe care o vedeam reflectată în monitorul computerului. Voiam să mă întorc din drum. Să mă prefac că dragostea adevărată exista şi că mă aştepta undeva în

lumea asta. Că sufletele despărţite de spaţiu şi timp puteau să fie aduse împreună prin forţa unui singur sărut. Că imposibilul nu era chiar de neatins. Nu pentru mine.

Că existau dragoste, adevăr, forţă şi loialitate într-o lume în care cei care se asemănau se şi găseau unul pe altul şi în care eu nu mai reprezentam regula, ci excepţia.

Ca şi cum universul mi-ar fi răspuns, m-am ridicat atunci când moderatoarea a invitat un alt voluntar, o altă persoană care să-şi pună inima în palmă. Şi s-a mai ridicat cineva. Un ins care stătea în partea din faţă a barului, unde mesele erau atât de înghesuite, încât costumele de tweed parcă se contopeau.

Am îngheţat.

- Ia te uită! a exclamat moderatoarea. Ce răsfăţ! Care dintre voi vrea să fie primul?

Bărbatul în cauză s-a întors ca să vadă cine se mai oferise. Privirile ni s-au întâlnit. Atunci am ştiut că el era.

L-aş fi recunoscut oriunde.

Chiar şi după o sută de ani, după ce mi-aş fi şters din minte totul despre el, tot l-aş fi recunoscut.

Părul blond deschis, decolteul larg în formă de „V”, blugii strâmţi şi semnul din naştere în formă de semilună de sub urechea stângă, pe care îl sărutasem de atâtea ori încât acum buzele m-au durut numai la amintirea

atâtor nopţi în care le frecasem până când le făcusem carne vie, în încercarea de a uita totul. De a-l uita pe *ei*

Universul îmi spunea că nu puteam să uit. Că dacă dragostea era adevărată, ea era totodată o minciună. Fiindcă fusesem fericită atunci, fericită o dată, dar nu fericită pentru totdeauna. Fiindcă aceea nu era povestea mea. Fiindcă nici măcar poveştile mele nu erau ale mele. Poate că nu fuseseră niciodată.

[2] Reţea comercială care vinde diverse bunuri direct din depozite, la preţuri foarte mici

Capitolul 5. Seriozitate mortală

Prima dată când îl întâlnisem pe Lee Marlow, eram la o petrecere împreună cu Rose şi cu Natalie, cealaltă colegă de apartament a noastră, care între timp s-a mutat în Coreea de

Sud. La petrecere luau parte o mulţime de oameni din edituri, fără ca evenimentul să fie, totuşi, unul exclusivist. Erau acolo scriitori, redactori, câţiva asistenţi şi agenţi. Petrecerea se organizase cu o anumită ocazie, dar nu puteam în ruptul capului să-mi amintesc ce ocazie era. După un timp, mi se amestecaseră în minte cu toatele, lansări de carte una după alta, baruri la modă, restaurante amenajate în vârfurile clădirilor şi apartamente de lux din Midtown.

O apucasem pe Rose de un braţ şi o trăsesem aproape.

- O, Doamne, *la ora patrul* Tenişi Vans roşii! Ţi-am spus că puteam să mă încalţ în Converse!
- Dar pantofii ăştia Louboutin îţi fac fundul să arate de milioane, răspunsese ea.

- Nu-mi mai simt picioarele, Rose, mă plânsesem eu, invidiindu-l din suflet pe tipul încălţat cu tenişi roşii, care se întorsese spre noi, făcând să mi se oprească respiraţia. Oho!

- Ar arăta mai bine cu o pereche de pantofi de piele Gucci.

- Chestia pe care tocmai ai spus-o sună atât de snob!

- Spune fata care poartă pantofii Louboutin ai celei mai bune prietene!

- M-ai obligat!

Rose şi-a înclinat capul spre mine.

- Şi nu regret o clipă!

Eu, în orice caz, regretasem câteva ore mai târziu, atunci când picioarele mele trecuseră de la amorţeală la dureri ascuţite. Petrecerea se ţinea în apartamentul luxos din Midtown al cuiva, şi în timp ce marea parte a invitaţilor erau în living sau pe balcon, eu îmi croisem drum până în bibliotecă şi mă scufundasem într-un scaun înalt, de piele, care costase, probabil, mai mult decât taxa mea de şcolarizare la New York University. Apoi îmi scosesem preţioşii pantofi Louboutin, simţind că niciodată în viaţa mea nu mai trăisem o asemenea senzaţie de eliberare. Mă lăsasem pe spate în scaunul acela somptuos de piele, închisesem ochii şi mă desfatasem în linişte.

La petreceri, Rose jubila din pricina risipei de energie, a zgomotului şi a mulţimii de

oameni. Şi mie îmi plăceau toate astea uneori, la ocazii speciale, la concerte sau la întrunirile dedicate benzilor desenate, dar nimic nu se compara cu liniştea unei biblioteci.

- Constat că nu sunt singurul care caută puţină linişte! auzisem dintr-odată o voce jovială, venită din cealaltă parte a bibliotecii.

Deschisesem imediat ochii şi mă îndreptasem în scaun, ca să-l văd pe omul care purta tenişi Vans roşii, aşezat pe una dintre acele ridicole scări de bibliotecă şi ţinând în mână autobiografia cine ştie cărui poet mort. Totul era ca o scenă stupidă din acele comedii romantice ale anilor '90, cu lumina palidă a lunii strecurându-se printre draperiile întunecate de catifea şi brăzdându-i chipul cu dungi argintii.

Simţisem că mă îmbujoram chiar înainte de a observa cât de fermecător şi de romantic arăta el. Cred că ochii lui fuseseră de vină. în clipa în care mă privise, lumea din jur se estompase. Nu-l vedeam decât pe el, iar el nu mă vedea decât pe mine. Mă simţisem ca într-unui dintre acele momente despre care scriam în romanele mele de dragoste, avusesem sentimentul că trăiam o chemare a destinului, în care se întâlneau două suflete-pereche. Şi ştiusem – ştiusem cu siguranţă – că eram excepţia de la regulă.

El îmi observase pantofii abandonaţi sub scaun.

- E un gest îndrăzneţ să-ţi scoţi pantofii în casa unui străin!

- Nu sunt pantofi, ci instrumente de tortură! îl contrazisesem eu pe un ton rigid şi defensiv. Şi nu văd cu ce te-ar deranja!

El îmi studiase pantofii.

- Par destul de ascuţiţi!

- Numai buni de înjunghiat bărbaţi singuri în bibliotecă!

- Blonda drăguţă şi pantofii Louboutin din bibliotecă? întrebase el, zâmbind larg. Niciun bărbat nu s-ar teme de aşa ceva!

Eu mijisem din ochi.

- Flirtăm, sau conversaţia asta e, de fapt, un joc cu indicii?

El făcuse gestul acela – cel pe care îl făceau uneori oamenii

atunci când îşi treceau limba peste dinţi, pe sub buză, ca să-şi reţină un zâmbet.

- Ce preferi?

O femeie înaltă, cu păr de culoarea căpşunelor, intrase în bibliotecă aducând două pahare şi, cu vocea ei caldă şi mieroasă, împrăştiase instantaneu vraja:

- Marlow!

în momentul în care el o întâmpinase, eu îmi aţintisem imediat privirea în podea, la picioarele mele goale.

- Aici erai! adăugase ea. Credeam că te-am lăsat cu redactorul-şef de la Elderwood!

- încearcă tu să porţi o conversaţie cu tipul ăla, răspunsese omul cu tenişi roşii, luând paharul pe care i-l întindea femeia.

- Am avut parte şi de mai rău, răspunsese ea în timp ce îl lua de cot şi îl trăgea mai aproape. Haide, mai e multă lume de cunoscut!

Mă întrebasem cine era femeia aceea. Iubita lui, poate? Logodnica? Era frumoasă, cu un breton până la sprâncene şi îmbrăcată cu o

jachetă de un galben aprins, asortat cu o pereche de pantaloni cu talie înaltă, cu imprimeu scoţian. Mai târziu aflasem că era redactoarea lui asistentă, înainte ca el să plece de la Faux după ce, ani de-a rândul, urcase una câte una treptele ierarhiei.

Dacă omul cu tenişi roşii ar fi plecat împreună cu ea, ulterior lucrurile ar fi fost mult, mult diferite. Dar el se întorsese, mă privise, îmi zâmbise din colţul gurii şi îi spusese femeii:

- Vin imediat!

- Păi, bine...! începuse ea să zică, dar între timp atenţia îi fusese atrasă de altcineva care se afla în mulţimea adunată în living. O, Doamne, el e! Autorul! Domnul Brown!

exclamase, grăbindu-se să se întoarcă în înghesuială.

Iar noi doi rămăseserăm iarăşi singuri.

El o petrecuse din priviri pe femeie, iar apoi îşi aşezase paharul pe un raft de lemn de mahon – ceea ce ar fi trebuit să fie pentru mine primul semnal de alarmă: o nepăsare flagrantă faţă de cărţile altuia – şi venise mai aproape. Simţisem că mi se oprea inima; nu-mi dădeam seama dacă aş fi preferat să fiu lăsată în pace, ca să-mi văd de picioarele care mă dureau, sau dacă voiam ca el să rămână.

- Deci, întrebase, trebuie să fii undeva în noaptea asta?

- Aici.

El pufnise în râs.

- Şi în altă parte?

îmi înclinasem capul.

- îmi faci o propunere?

- Răspunsul e da?

Apoi el ridicase foarte sus dintr-o sprânceană, gest pe care un jurnalist l-ar fi numit „extrem de stilat”, dacă s-ar fi apucat să-i facă portretul în revista *The Letters GQ.*

Ar fi trebuit să-i spun să plece. Ar fi trebuit să-i spun că eram nevoită să stau cu ochii pe Rose. Dar nu fusesem în stare să rostesc nici un cuvânt, iar el mă privise cu un aer de curiozitate inocentă – cine putea să fie fata care purta pantofi Louboutin la rochia aceea neagră, cumpărată de la solduri? Şi el era misterios, cu tenişii lui roşii, cu costumul maro, purtat cu neglijenţă, şi cu părul blond, răvăşit.

îmi întinsese mâna, invitându-mă să i-o strâng.

- Eu sunt Marlow – Lee Marlow. Haide să mergem într-un loc în care nu e nevoie să purtăm pantofi!

îi zâmbisem şi ştiusem în acel moment – *ştiusem,* pur şi simplu – că se întâmpla ceva

deosebit. Mă simţisem ca o stea doborâtă de pe cerul nopţii, începându-şi căderea şi neputându-şi-o opri. Nevrând să şi-o oprească.

Acela fusese momentul. Cel care era povestit la cinele luate cu prietenii. Cum ne întâlniserăm, ne îndrăgostiserăm şi ştiuserăm că aveam să îmbătrânim împreună şi că, în cele din urmă, nici măcar moartea nu avea să ne despartă. Pentru că, dacă exista vreun lucru mai puternic decât însăşi moartea, acela era dragostea adevărată, de netăgăduit.

O simţisem până în adâncul fiinţei mele.

Voisem numaidecât să vorbesc cu el, să-i sorb cuvintele, să înţeleg cum funcţiona mintea lui strălucită.

Fusesem, după cum spuneau francezii, *une putain d'idiote*.

- Florence Day! mă prezentasem, strângându-i mâna.

Şi aşa se făcuse că eu, veşnica fată de rezervă atunci când era vorba de o invitaţie în oraş, fata care, într-o seară de vineri, mai degrabă s-ar fi înfăşurat într-o pătură, precum o clătită, şi s-ar fi uitat la televizor, începusem să mă întâlnesc cu unul dintre cei mai sexy bărbaţi pe care îi văzusem în viaţa mea.

Dar pe măsură ce începusem să-l cunosc, pe măsură ce întâlnirile se întinseseră pe parcursul câtorva luni, devenind prilej de aniversări şi de sărutări pasionale, mă gândisem că relaţia în care intrasem era genul

de poveste romantică demnă de moştenirea familiei mele. Un roman de dragoste în lumea reală, care avea o primă întâlnire nostimă perfectă, cel mai fermecător partener romantic şi cel mai frumos decor – o casă în stil clasic, din Park Slope, cu o grădină amenajată pe acoperiş, unde mă furişam şi scriam capitol după capitol fantezist.

Uneori, Lee mă găsea în grădină şi mă întreba cu vocea lui catifelată, de tenor:

- Ce faci aici, iepuraş?

Iar eu închideam laptopul, jurnalul sau oricare alt suport pe care scriam în seara respectivă, după care zâmbeam şi răspundeam:

- A, doar mă gândesc la nişte poveşti!

- Ce fel de poveşti? întreba Lee aşezându-se lângă mine, pe bancă, între o azalee încărcată de flori şi un ghiveci cu iedera-diavolului. Sper că sunt picante! spunea el în timp ce îşi îngropa faţa în părul meu şi mă săruta pe gât, în cel mai sensibil punct.

Mereu mă treceau fiori.

- Foarte, îi răspundeam, râzând.

- Aş putea să arunc o privire peste ea. S-o îmbunătăţesc.

- E o mare îndrăzneală din partea ta să presupui că poveştile scrise de mine nu sunt deja perfecte!

El râdea în părul meu şi murmura:

- Nimic nu e perfect, iepuraş...

Apoi mă săruta încet, iar eu l-aş fi făcut mincinos dacă buzele mele n-ar fi fost ocupate, fiindcă sărutul acela era al naibii de perfect. La fel şi modul în care lumina serii se furişa peste terasă – portocalie, şi aurie, de vis – şi blândeţea mâinilor lui, care îmi cuprindeau faţa.

Toate astea erau perfecte. *El* era perfect.

Chiar şi aşa, îmi păstrasem secret statutul meu de *ghostwritcr*.

Simţeam că niciodată nu era momentul potrivit să-i spun, fiindcă ori de câte ori o carte redactată de el ajungea în top, eu stătusem deja acolo câteva săptămâni în plus. Simţeam că-l minţeam, chiar dacă semnasem clauze de confidenţialitate şi- mi trasasem limite de avertizare.

Din cauza asta, îi spuneam orice altceva. îmi pusesem inima pe tavă dinaintea lui, fiindcă voiam să compensez unicul secret căruia nu ştiam cum să-i dau glas. îi mărturisisem toate celelalte secrete ale mele, coşmarurile şi, în cele din urmă – după un an de sărutări, de întâlniri şi de promisiuni pe care întotdeauna intenţionam să le respectăm – pe când stăteam

pe canapea şi ne uitam la *Portaluri către iad,* îi mărturisisem:

- Nu le prea place ca oamenii să strige la ele ca să-şi facă apariţia...

- Poftim?

îşi ridicase privirea din cartea pe care o citea, cu ochelarii coborâţi pe vârful nasului. Ani de zile după aceea, îmi dădusem seama că de fapt n-avea nevoie de ei – o mică minciună adăugată la altele.

- Ce ziceai, iepuraş?

- Fantomele. Nu le prea place ca oamenii să strige la ele.

Băuserăm o jumătate de sticlă de Pinot Gris, aşa că eram un

pic mai curajoasă decât de obicei. Nu vorbisem niciodată despre fantome cu nimeni, în afară de tata şi de Rose, şi crezusem prosteşte că, dacă îi dezvăluiam lui Lee un secret în schimbul celuilalt – povestea adevărată despre fantome, în schimbul secretului că eram *ghostwriter* – aveam să mă revanşez faţă de el.

îmi aruncase o privire ciudată pe deasupra ramei negre a ochelarilor.

- *Fantomele?* Te referi la duhurile care bântuie?

Dădusem din cap în semn de încuviinţare, legănându-mi

vinul în pahar.

- Eu şi tata ne-am întâlnit cu ele în salonul casei funerare.

- Florence...! mă mustrase el.

- Cele mai multe dintre ele vor doar să vorbească, ştii, să le asculte cineva. Nu e atât de sinistru pe cât apare în filme. N- am putut întotdeauna să le văd, dar totul a început pe

vremea când aveam... opt? Nouă ani? Undeva pe-acolo...

El îşi scosese ochelarii şi se întorsese spre mine.

- Vrei să spui că... ai văzut fantome? Duhuri propriu-zise? De genul – precizase el, fluturându-şi degetele – bu-hu-hu?

- Văd fantome. Verbul e la timpul prezent.

- Adică... le vezi chiar acum?

- Nu. Nu acum. Uneori. Dar nu mai vorbesc cu ele. N-am mai vorbit de când am plecat de acasă.

Lee îşi muşcase obrazul pe dinăuntru, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit râsul, şi atunci simţisem că mi se strângea inima. Nici măcar celor pe care-i iubeai cel mai mult nu le puteai spune anumite lucruri, fiindcă nimeni nu le-ar fi înţeles niciodată. *N-ar fi putut* să le înţeleagă. Iar Lee se uita la mine cu acea privire pe care o văzusem în fiecare zi la liceu, acea privire plină de milă şi de curiozitate a celor care se întrebau dacă nu cumva eram nebună.

Apoi, zâmbind larg, îl sărutasem pe gură.

- Ei, ce părere ai de povestea mea? îl întrebasem, reprimând acea parte din mine care începea să se frângă, pe care nu puteam şi pe care nici nu trebuia s-o mai împărtăşesc cu nimeni. Povestea asta face parte dintr-o carte la care lucrez!

Alte minciuni. Dar apropiate de adevăr. Mai apropiate decât tot ce-i spusesem vreodată cuiva din afara oraşului Mairmont. Dar, într-un fel, acele minciuni tot mă făceau să-mi fie ruşine. Şi să mă simt singură. Dădusem pe gât vinul din pahar şi, tocmai pe când mă pregăteam să mă ridic de pe canapea, el mă apucase de mână şi mă trăsese înapoi, între perne.

- Stai, iepuraş! E chiar interesant! exclamase, iar apoi, cu glas foarte scăzut, adăugase: Spune-mi mai mult...

Preţ de o clipă, rămăsesem tăcută.

- Vorbeşti serios?

- Bineînţeles. Dacă povestea asta înseamnă ceva pentru tine, vreau s-o ascult.

Mereu găsea cuvintele potrivite la momentul potrivit. Se pricepea. Ştia cum să te facă să te simţi important şi apreciat.

- Dar la persoana a treia, te rog! adăugase el. Atunci când ai povestit la persoana întâi, m-ai derutat! recunoscuse, râzând.

Aşa că trăsesem aer adânc în piept şi începusem:

- Atunci când apăreau ciorile, ea ştia că urma să vadă o fantomă...

Şi aşa îi povestisem despre acea parte a vieţii mele despre care nu-i puteam vorbi.

îi spusesem despre fantomele din copilărie şi despre cât de rar apăreau. De fapt, pe atunci trecuseră ani întregi fără ca eu să fi văzut vreo fantomă. Văzusem câteva în oraş, dar nu stătusem niciodată să le întreb dacă voiau ceva. Nu mai aveam chemarea asta; în orice caz, nu după toate cele prin câte trecusem la Mairmont. Voisem să scap de viaţa aceea, de acea parte din mine. Şi cea mai bună cale de a scăpa era să ignor fantomele.

N-ar fi trebuit să-i spun nimic lui Lee. N-ar fi trebuit nici măcar să pretind că totul fusese doar o poveste.

Sora mea mai mică, Alice, îmi spusese mereu că eram prea naivă. Prea generoasă. Precum copacul acela din cartea cu ilustraţii, care dăduse şi tot dăduse, până când nu-i mai rămăsese nimic. Alice îmi spusese cândva că totul avea să se întoarcă împotriva mea şi să mă muşte de fund.

Lee Marlow avea obiceiul să mă muşte, dar niciodată de fund. Oricum, îl iubeam, el mă iubea, locuiam într-o casă în stil clasic din Park Slope şi el mă săruta cu atâta intensitate,

încât orice urmă de îndoială era redusă la tăcere între buzele noastre. Poate că eram fata ciudată care vedea fantome, dar pentru el eram perfectă.

Odată, pe când eram în oraş, la cină, iar eu tocmai îi povestisem cum fusesem trezită de fantoma primarului care murise de curând, Lee îmi spusese:

- Ar trebui să publici povestea! Ai putea face milioane cu

ea!

- Am încercat cândva să public, dar n-a mers. în orice caz, n-am făcut milioane.

El râsese.

- Păi, ai eşuat din cauză că ai scris ceva romantic.

- Şi ce-i greşit în asta?

- O, iepuraş, ştii că poţi mai mult!

îl întrebasem, pe un ton ezitant:

- Mai mult...?

- Nimeni nu rămâne în istorie pentru un roman de dragoste, iepuraş! Dacă vrei să fii o scriitoare bună, trebuie să faci ceva care să dureze.

Nu ştiusem ce să răspund. Sincer vorbind, aş fi spus ceva, orice, care să-l contrazică, dar dacă aş fi făcut asta, el m-ar fi întrebat de unde ştiam şi ar fi trebuit să-i spun că eram *ghostwriter-u*|

lui Ann Nichols. Pe atunci ne aflam în cel de al doilea an al relaţiei noastre, aşa că Lee ştia că tot timpul scriam *ceva,* dar fusesem destul de abilă încât să-i ascund ce anume scriam. Aşa că afişasem un zâmbet şi răspunsesem:

- Ştiu şi eu? îmi place să ţin povestea asta pentru mine.

- Dacă n-o scrii tu, cineva o să ţi-o fure!

Apropo, el nu-mi spusese niciodată nimic despre cartea la care scria. Nu-mi spusese decât după ce aceasta fusese vândută la licitaţie pentru un milion de dolari – exact suma cu care afirmase că s-ar fi vândut cartea mea. O vânduse propriei edituri, cea la care era redactor-şef. Iar atunci când citisem raportul de

vânzare, îmi dădusem seama că acel raport nu-mi spunea nimic.
Gilligan Straiis de la Faux Publishing a achiziţionat la o licitaţie cu doisprezece ofertanţi drepturile de publicare ale romanului de debut, fără un titlu definitiv, al redactorului-şef de la Faux, Lee Marlow, precum şi pe cele ale unui al doilea roman. William Brooks de la AngelFire a intermediat vânzarea.

Şi nici Lee nu-mi spusese nimic.

- E doar o carte, iepuraş! exclamase el, râzând. Bucură-te pentru mine!

- Bineînţeles că mă bucur! răspunsesem eu, pentru că eram o neghioabă, şi încă una atât de mare!

Trebuia să mă bucur pentru el. Să fiu în extaz. Acea afacere avea să-i schimbe viaţa. Putea să renunţe la slujbă, să se dedice scrisului, să facă tot ce-mi spusese că voise să facă, dar până atunci nu putuse, fiind copleşit de muncă.

Iar acum reuşise.

Ar fi trebuit să mă bucur – nu, chiar mă bucuram. Sincer.

Apoi, într-o seară, la câteva luni după vânzare, el îşi lăsase computerul deschis în timp ce se dusese să-şi ia hainele de la spălătorie. Nu-l spionasem niciodată, nu voisem să fac asta. Aveam încredere în el.

Fusesem o mare proastă.

Fiindcă în acel moment descoperisem că el luase în serios ceea ce-mi spusese. Că, dacă nu scriam eu povestea pe care o ţesusem pentru el, atunci avea s-o scrie altcineva.

Doar că nu mă gândisem... nu mă gândisem că acela avea să fie chiar el.

La trei ani şi o zi după ce îl întâlnisem pe Lee Marlow, îmi dădusem seama că înţelesesem greşit povestea noastră. Eram personajul principal, dar nu în propria poveste.

Eram personajul principal în povestea lui.

Fusesem imortalizată în pagini, în fiecare cuvânt, întipărită în fiecare frază. Cartea pe care o vânduse Lee era o carte despre casa funerară a familiei mele. în ea se aflau toate poveştile pe care i le spusesem eu. Fantomele. Ceremoniile funerare. Mormintele. Hărţuitorii care se luau de mine şi mă numeau „Wednesday Addams". Care-mi turnau cerneală în cap. Amintirea părinţilor mei dansând în salon seara, târziu, atunci când credeau că noi, copiii, adormiserăm. Eu şi soră- mea încăierându-ne lângă urna bunicii noastre şi împrăştiind cenuşa pe tot parchetul. Pisica noastră cea ciudată, care se numea Salem şi care fusese lovită de câte o maşină cel puţin o dată pe an, dar care nu murise niciodată, până când o răpusese cancerul după paisprezece ani.

Totul era scris acolo. Toate secretele mele. Toate poveştile mele.

Tot ce însemnam *eu*.

Lee mă adusese în viaţa lui pe post de inspiraţie, iar apoi mă folosise, pur şi simplu.

Folosise vânzarea cărţii ca să-şi părăsească slujba şi să se dedice scrisului, iar după ce îi cerusem socoteală în privinţa poveştii, el îmi spusese ceva ce aveam să ţin minte tot restul vieţii:

- Iepuraş, tu poţi să-ţi scrii în continuare romanele de dragoste!

- Asta crezi că mă pasionează pe mine?

- *Tu* n-aveai de gând să scrii cartea asta!

- N-ai de unde să ştii!

- Iepuraş, zău aşa, nu eşti un pic nedreaptă?

încercase să mă calmeze atunci când trecusem pe lângă el şi o luasem în jos, pe treptele casei noastre construite în stil clasic. Casei *lui.*

Şi poate că da. Poate că eram nedreaptă, dar...

- Ce se întâmplă până la urmă cu Florence din cartea ta? Vine un tip s-o salveze doar ca să fure singura poveste care-i aparţine?

Dispoziţia lui se schimbase în acel moment. Era tot fermecător, mă privea în continuare ca şi cum aş fi fost centrul universului în jurul căruia orbita tot restul, dar, brusc, nu mai eram ceva preţios.

- Nu puteam să fur o poveste pe care n-ai scris-o niciodată, Florence!

Şi asta a fost. Mă dovedisem a fi o proastă fără pereche. Orice aş fi simţit, nu fusese real, doar îmi imaginasem.

Apoi el închisese uşa în urma mea.

La propriu.

Nici măcar nu încercase să-mi explice sau să mă roage să mă întorc. Mă lăsase pe trotuar, pur şi simplu, într-o seară rece de aprilie, alături de unica mea valiză şi de două ghivece de iederă furate din grădina de pe acoperiş.

Iar toate poveştile lui începuseră să capete sens, dacă mă gândeam la ele în felul în care se gândise el la povestea mea. Ca ficţiune.

Crezusem că-l cunoşteam pe Lee. Studiase Ia Yale şi plecase pentru că voise să le predea franceză orfanilor din Benin. Se întorsese numai pentru că mama lui murise de cancer, iar el îşi dorise să fie alături de tatăl lui în acele momente grele. Avea o soră internată într-un azil din Texas după ce fusese lovită de

un anevrism în ziua nunţii ei. în plus, Lee dona mereu bani către Societatea Americană de Prevenire a Cruzimii Faţă de Animale, fiindcă în vremea liceului făcuse voluntariat acolo. Iar eu înghiţisem toate astea ca pe bomboane. Niciodată nu pusesem nimic la îndoială.

De ce m-aş fi îndoit? Aveam încredere în el.

După seara în care mă lăsase în ploaie, începusem, totuşi, să-mi dau seama. Pusesem cap la cap toate minciunile lui, una câte una, până când, în cele din urmă, începuseră să se lege. La o adică, el nici măcar nu ştia care e capitala Beninului. (E Porto-Novo, apropo.)

Iată adevărul: Lee Marlow fusese exmatriculat de la Yale. Părinţii lui locuiau în

Florida, iar sora lui era măritată cu un bibliotecar, în Seattle. Niciodată nu urmase un masterat la Oxford. Nu făcuse niciodată practică la *Wall Street Journal*.

Iar eu aveam inima frântă.

Stând acolo, pe trotuar, în ploaia de aprilie, făcusem singurul lucru care îmi venise în minte – o sunasem pe Rose, iar aceasta îmi spusese că avea o colegă de apartament ce tocmai urma să plece. îmi trecuse prin minte să mă duc acasă, bineînţeles, fiindcă o îmbrăţişare sănătoasă din partea părinţilor mei m-ar fi vindecat, dar dacă m-aş fi întors în orăşelul meu natal, asta ar fi însemnat să le dau dreptate tuturor celor care spuseseră că n-aveam să mă descurc la New York şi care aşteptau să mă întorc ca să poată şuşoti despre fata care

vorbea cu fantomele. Iar asta era o provocare căreia nu puteam să-i fac faţă. Nu încă.

Aşa că apărusem la uşa lui Rose în acea seară ploioasă de miercuri. Şi cu asta, basta.

De atunci încolo, nu mai fusesem în stare să scriu literatură romantică.

Capitolul 6. Tributul morţii

Nu-l mai văzusem din seara aceea ploioasă de aprilie. Am încercat să nu mă gândesc la ochii lui albaştri, sau la părul lui blond, răvăşit artistic, sau la degetele lui pe care le simţeam aspre atunci când mă atingea...

Brusc, barul părea prea mic. Pereţii mă strângeau. Nu mai puteam sta acolo. Ce

făceam? Eram Florence Day, iar Florence Day nu trăia în felul acela. Nu-şi împărtăşea poveştile – indiferent dacă erau adevărate sau nu –, nu purta rochii negre minuscule şi nu bea băuturi de casă numite după poeţi morţi.

Universul mi-a amintit asta.

Rose l-a văzut pe Lee Marlow la o fracţiune de secundă după mine şi am auzit-o şoptind:

- La naiba... Putem să plecăm, dacă vrei. Florence!

- Am... am nevoie de aer curat.

- Pot să vin cu tine.

- Nu! m-am opus eu, vorbind puţin prea tare, dar nu-mi păsa, iar cei de la mesele vecine s-au uitat la noi, sorbind din poeţii lor morţi, ca şi cum asta făcea parte din spectacol. Sunt OK! Să citească el primul. Trebuie să mă duc la toaletă.

Nu ştiam să mint, lucru de care amândouă eram conştiente, dar Rose m-a lăsat să plec.

Mi-am luat privirea de la Lee Marlow şi am pornit spre partea din spate a barului, unde trebuia să fi fost toaletele. Moderatoarea l-a întâmpinat pe Lee la microfon, iar apoi el s- a prezentat şi a spus că urma să citească din... din...

- *Când morţii cântă.* E o cărticică despre care se poate să fi auzit zvonuri. Apare în câteva luni, aşa că vă rog să fiţi blânzi cu mine, a spus el cu modestie.

Câteva luni? Atât de repede? Anul care trecuse parcă îmi alunecase printre degete. Cum se putea ca de atunci să fi trecut deja un an, iar pe mine încă să mă doară inima atât de tare? Abia puteam să respir. Nu m-am uitat încotro mă duceam. Ştiam doar că trebuia să plec şi că trebuia să plec *chiar în acel moment.*

Dar la toaleta pentru femei era o coadă de zece persoane. Asta însemna cel puţin jumătate de oră. Iar eu simţeam cum mă ardeau lacrimile în colţurile ochilor. Nu puteam să aştept.

Şi nu voiam nici în ruptul capului să mă întorc acolo unde putea să mă vadă Lee.
Nu voiam.

Dincolo de toaletă era un indicator pentru ieşirea de urgenţă şi am luat-o în direcţia lui, în timp ce o fată îmbrăcată într-o rochie mov, sclipitoare, mă întreba dacă eram OK.

- Nu, am murmurat eu cu sinceritate, strecurându-mă apoi pe lângă coadă, îndreptându-mă spre ieşirea de urgenţă şi repezindu-mă în aerul rece de aprilie.

Trebuia să respir. Trebuia să mă calmez. Asta am şi făcut. Mi-am umplut plămânii cu atât de mult aer rece, încât am simţit că mi-ar fi putut plesni, iar apoi i-am dat drumul afară, încă o dată şi încă o dată. Mi-am dat capul pe spate şi

m-am străduit să-mi opresc lacrimile, înfăşurându-mi strâns braţele pe lângă corp, ca să nu mă împrăştii. Nu acolo. Şi nicăieri.

Niciodată.

Mi-era ciudă că plângeam ori de câte ori eram furioasă, supărată sau agasată. Mi-era ciudă că plângeam la cea mai uşoară emoţie. Detestam să mă simt atât de neajutorată. Detestam să vreau atât de mult să mă duc direct la Lee şi să-i arunc în faţă câteva lucruri pe care le gândeam despre el, dar şi să vreau să fug cât puteam de departe.

Mi-era ciudă că nu puteam să fac şi una, şi alta.

- Ţi-am spus eu, a şoptit o voce de bărbat, nu vreau să te mai aud citind din blestemata ta de carte... O, salut!

M-am întors spre el şi... am îngheţat. O umbră înaltă se rezema de zid, având o postură care-i trăda îmbufnarea. Omul şi-a băgat repede telefonul în buzunar şi şi-a îndreptat spinarea, devenind în felul ăsta şi mai înalt, iar eu, cu ochii încă înceţoşaţi de lacrimi, îl vedeam ca pe o umbră de coşmar.

O, nu! Aleea întunecată şi îngustă. Nimeni prin preajmă. Viaţa mea, scăpată de sub control. *Aici am fost ucisă.*

- Dacă ai de gând să mă omori, dă-i drumul..., am suspinat.

El a rămas tăcut preţ de o clipă.

- Poftim?

- Nu e nimeni pe-aici. Fă-o repede!

Omul părea total derutat.

- De ce-aş vrea să fac asta?

A ieşit din umbră şi, în sfârşit, i-am putut vedea faţa. Iar asta a înrăutăţit şi mai mult situaţia. Era un străin ucigaş, dar nu unul care curma vieţi. Era un ucigaş care curma cariere. *Cariera mea.*

Benji Andor.

Mai rău de-atât era faptul că şi el îmi vedea faţa. Sprâncenele lui dese s-au unit.

- Domnişoară Day?!

- O, la naiba! am oftat, uitându-mă repede în altă parte şi întrebându-mă dacă nu cumva mă văzuse plângând, ceea ce n-aş fi putut suporta. Ce faci aici, domnule Andor? am întrebat, ştergându-mi ochii.

- Ben, m-a corectat el. Acelaşi lucru ca şi tine, presupun.

- Plângi pe aleea din spate?

- Nu asta, nu..., a răspuns el alegându-şi cu grijă cuvintele şi încruntându-se.

De ce? De ce, din toate locurile posibile, trebuia să ne aflăm *acolo*? Mi-a trecut prin gând să mă întorc şi să intru înapoi, dar... probabil că Lee încă mai citea din cartea lui tâmpită. Nu voiam să-l aud. Nici nu voiam să-mi amintesc că exista. Nu voiam decât să dispar.

Mi-am apăsat ochii cu palmele şi am inspirat adânc.

„E OK, Florence. Linişteşte-te. Nu contează. Nu contează...”

Apoi l-am auzit pe Ben întrebându-mă, cu glas scăzut şi ezitant:

- Pot să fac ceva?

Nu.

Da.

Nu ştiam.

Voiam să plec cât mai departe de Lee Marlow şi de cuvintele lui. Voiam să fug de amintirea lui. De tot ce însemna el, fiindcă îmi amintea că numai eu fusesem de vină. Şi nu voiam să-mi amintesc asta. îmi simţeam inima ca şi cum abia fusese zdrobită, împrăştiindu-se peste tot, cu cioburile tăioase coborându-mi adânc în stomac, ca o durere proaspăt trezită.

Şi nu mai voiam să simt asta. Trecuse un an. De ce nu mă detaşasem de acea despărţire? De ce îmi doream încă să mă privească de parcă aş fi fost singura poveste pe care el să vrea s-o cunoască (asta era o ironie), să-mi dea părul pe după ureche, să mă sărute ca într-un roman de dragoste şi să-mi spună că eram iubită? Că mă iubea?

Asta îmi lipsea cel mai mult. îmi lipseau enorm apropierea, certitudinea că, iată, contam.

Şi voiam să contez din nou.

Pentru cineva, pentru oricine.

Preţ de o clipă.

- Da, m-am hotărât să răspund.

Apoi m-am înălţat pe vârfuri – fiindcă el era al naibii de înalt, iar eu, chiar deloc –, i-am luat faţa între palmele mele, l- am tras în jos şi mi-am lipit buzele de ale lui, care erau calde, moi şi uscate. Mi-am trecut degetele peste obrazul lui nebărbierit. Stomacul îmi ardea şi mă durea.

El a scos un sunet de surprindere, readucându-mă în simţiri. Am sărit repede într-o parte.

- O, Doamne..., scuză-mă! Nu... n-am vrut... De obicei, nu fac asta!

- Nu ieşi pe alei dosnice?

- Nu sărut străini înalţi.

El a pufnit într-un fel de râs.

- Te-a ajutat?

încă îmi simţeam buzele umede şi sensibile; simţeam un gust de poet mort amestecat cu rom şi cola (Lord Byron?) şi nu-mi păsa. Am dat din cap în semn de încuviinţare.

- Dar nu înseamnă nimic, am adăugat imediat. Nu înseamnă..., asta nu înseamnă... N-o să mă îndrăgostesc de tine!

- Pentru că romantismul a murit? a întrebat el pe un ton ironic.

- E la doi metri sub pământ.

- Dacă zici tu...

Iar apoi gura lui a găsit-o din nou pe a mea. M-a împins în zid şi m-a sărutat de parcă nu mai sărutase pe nimeni de..., ei bine, de cel puţin un an. Noaptea era rece, dar mă simţeam ca într-un cuptor. Mi-am încleştat degetele în jurul gulerului hainei lui închise la culoare şi l-am tras mai aproape. Cât de aproape am putut. Avea mâinile calde, iar degetele lui s-au ridicat ca să-mi mângâie faţa şi, ţintuiţi locului, am dansat pe aleea întunecată.

N-am vorbit, nu ne-am gândit – sau, cel puţin, eu nu m-am gândit. Nici la Lee Marlow, nici la termenul de predare a cărţii, nici la altceva, nici măcar la faptul că Ben nu ştia că eu eram cea

care scria. Nu eram autorul publicat de editura lui. Nu eram cea care urma să predea cartea cu întârziere; Ann era aceea. El mă credea doar asistenta ei. Intermediara. Nimeni.

Pe moment, am vrut să rămân nimeni.

El s-a depărtat de mine, cu respiraţia tăiată.

- Domnişoară Day!

- Florence! l-am corectat, trăgând aer în piept.

Buzele îmi pulsau.

- Nu, ăăă... nu asta... telefonul tău! a spus el pe un ton rigid. Sună!

O, chiar suna? Tocmai băgasem de seamă. Era sunetul de apel al mamei. Asta mi s-a părut la fel de ciudat ca şi faptul de a-l fi sărutat din întâmplare pe Benji Andor. Oare de ce mă suna mama atât de târziu? Era târziu, nu? Mi-am desprins mâinile de pe haina lui şi mi-am scos telefonul din poşetă. El încă stătea înclinat deasupra mea, aproape aplecat, apărându- mă de lume. Şi era...

Drăguţ.

Era drăguţ într-un fel în care puţine lucruri fuseseră în seara aceea.

După ce mi-am găsit telefonul, mi-am dat seama că aveam peste douăzeci de apeluri pierdute de la mama.

Şi de la Carver.

Şi de la Alice.

„Te rog, sun-o pe mama”, spunea Carver într-un SMS.

Stai puţin! Cum? De ce?

Trăiam o derută totală. Era 11.37 seara. Oare se întâmplase ceva cu mama? Cu casa funerară?

- S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Ben.

- Scuză-mă, am murmurat, extrăgându-mă de sub el şi dându-mă ceva mai încolo.

Nu era nimic, mi-am spus eu în gând. Doar... nimic, nu era nimic. Am apăsat repede pe numărul de apelare rapidă a mamei. Telefonul a sunat o singură dată înainte ca mama să răspundă.

- Scumpo..., a început ea să spună, dându-mi senzaţia clară că se întâmplase ceva grav. Tatăl tău... Trebuie să vii acasă!

Groaza din stomac mi-a explodat într-o floare de gheaţă.

- E OK? La ce spital e? Pot să ajung acolo cu primul zbor de dimineaţă şi...

- Nu, scumpa mea.

Din cuvintele acelea, am ştiut. Din felul în care vocea mamei se înmuiase. Din felul în care se oprise brusc. Era ca şi cum m-aş fi aflat pe marginea unei stânci – o cădere rapidă, iar apoi, nimic. Buzele îmi erau amorţite şi încă aveam senzaţia pe care mi-o provocase trecerea degetelor lui Ben prin părul meu, iar tata era...

- A... a avut un atac de cord. Am încercat... Ambulanţa... Era în timpul unei partide de poker, el câştiga şi... Eu şi Alice am mers în urma ambulanţei, dar..., a încercat mama să-mi povestească, rostind cuvintele fragmentat, în încercarea de a pune cap la cap

o seară de coşmar, în timp ce eu mă ameţeam cu cocktail Dickinson. N-au putut... se dusese. Se dusese până să ajungem noi acolo, la... Era... S-a dus, draga mea.

Dus.

A rostit cuvântul atât de încet, încât abia l-am auzit. Sau poate că inima îmi bubuia prea tare în urechi. Dar orice ar fi fost, n-am asimilat cuvântul, nu tocmai, preţ de un lung, lung moment. Apoi, ca un vânt rece, mi-a pătruns adânc în oase şi am simţit cum inima începea să mi se frângă. în adâncul meu, rupând din mine toate acele frânturi care însemnau tatăl meu şi toate amintirile – serile târzii de la casa funerară, când nu puteam dormi din cauza furtunii, când vântul vuia prin crăpăturile casei şi le făcea să geamă, iar eu coboram în linişte la bucătărie, ca să-mi iau un pic de lapte, şi uneori îl găseam pe tata aşezat la masă. Stătea acolo,

privind pe fereastră cum se aplecau copacii în furtună.

- Ce-i, scumpete, nu poţi să dormi? întreba el, iar atunci când clătinam din cap, îmi făcea semn şi mă căţăram pe genunchii lui.

Fulgerele luminau cerul, făcând copacii subţiri să arate ca nişte schelete ce-şi întindeau mâinile spre nori. Mă ghemuiam la pieptul tatei, care era voinic, viguros şi sănătos. întotdeauna mă simţeam în siguranţă în braţele lui, unde nimic rău nu mă putea ajunge. Era genul de bărbat care dădea cele mai calde şi mai strânse îmbrăţişări. îşi punea tot sufletul în ele.

- De ce nu dormi? îl întrebam, iar el râdea.

- Ascult cântecul morţilor. îl auzi?

Clătinam din cap, pentru că eu nu auzeam decât urletul vântului şi tufişurile de afară zgâriind pereţii casei. Şi era îngrozitor.

Tata mă îmbrăţişa şi mai strâns.

- Bunica ta – mama mea – mi-a spus cândva că vântul nu e altceva decât răsuflarea celor care au fost înaintea noastră. Toţi cei care s-au dus, toţi cei care au apucat să respire o dată..., murmura el trăgând aer în piept, tare şi dramatic, iar apoi dându-l afară. Ei sunt încă în vânt. Şi o să fie mereu în vânt şi o să cânte. Până când se opreşte vântul. îi auzi?

îşi lipea capul de urechea mea şi mă legăna uşor, înainte şi înapoi, murmurând încet o melodie ciudată. Ori de câte ori mă concentram ca s-o ascult, începeam să aud şi eu cântecul morţilor.

Mi-am târât picioarele pe alee şi m-am aşezat, ameţită, pe bordură. O pală de vânt a împins pe asfalt o pungă goală de chipsuri. Am privit-o cum se ducea, dar n-am auzit nici un fel de muzică. în schimb, m-am auzit strigată.

- Florence!

M-am uitat în spate, deşi aveam ochii înceţoşaţi, şi tot ce am văzut a fost o siluetă masivă, greoaie. A venit şi s-a lăsat jos, lângă mine, punându-mi o mână pe umăr, iar apoi mi-am dat seama cine era.

Ben Andor.

Exact. Era aici. îl sărutasem. Voisem să uit asta, iar acum...

- Spune-mi, e totul în regulă?

I-am dat mâna la o parte şi m-am ridicat în picioare. M-am chinuit să-i răspund:

- Sunt bine.

-Dar...

- Am spus că sunt bine! m-am răstit eu.

Tot ce voiam era să mă sfărâm în bucăţi şi să fiu luată de acel vânt tăcut, mort. Pentru că nu putea exista o lume fără playlistul stupid al tatei, fără glumele lui picante şi fără îmbrăţişările lui de urs.

Lumea aceea nu exista. N-avea cum.

Iar eu nu ştiam cum să exist într-o lume fără el.

O clipă mai târziu, Rose era lângă mine, dându-l pe Ben la o parte.

- Ce naiba i-ai făcut?

Era scandalizată.

- Nimic!

- Pe dracu', nimic!

A scotocit în poşetă după sprayul cu piper. El a întins imediat mâinile în faţă, după care s-a grăbit să intre înapoi în bar. Rose s-a întors spre mine, m-a îmbrăţişat strâns şi m-a întrebat ce anume îmi făcuse Ben, ce se întâmplase.

- A murit, am răspuns.

- Ben?!

- Tata.

Am simţit un nod în gât, ca o pasăre care încerca să se elibereze, iar apoi am izbucnit în plâns şi mi-am lipit faţa de umărul celei mai bune prietene, stând acolo, pe bordură, pe

marginea unei alei pustii, în timp ce lumea se învârtea şi se tot învârtea, fără tata. Iar vântul nu cânta.

Capitolul 7. Zilele Apuse

Casa Funerară Zilele Apuse se afla la intersecţia şoselelor Corley şi Cobblemire. Stătea acolo, răbdătoare, ca o bătrână santinelă la colţul străzii, veghind asupra micului oraş Mairmont din Carolina de Sud, precum o doamnă cu coasa, binevoitoare. Avea exact înălţimea potrivită, era aşezată exact în centrul terenului şi arăta aşa cum arătase întotdeauna: bătrână, neclintită şi sigură.

în ultimul secol, acea casă funerară fusese un reper în Mairmont, predată cu dragoste şi grijă de la o generaţie la alta a familiei Day. Toată lumea din Mairmont ne ştia. Oamenii locului îi cunoşteau pe Xavier şi Isabella Day, părinţii mei, şi ştiau că aceştia îşi iubeau munca şi pe noi, copiii – Florence, Carver şi Alice Day –, care nu iubeam casa funerară la fel de mult ca ei, dar o iubeam îndeajuns. Noi, familia Day, lucram cu moartea aşa cum contabilii lucrează cu banii, iar avocaţii, cu taxele. Din pricina asta, noi, cei din familia Day, nu eram la fel ca ceilalţi oameni din Mairmont. Toată lumea spunea că, atunci când se năştea un Day, acesta deja purta haine de înmormântare. Noi tratam moartea sărbătorind-o în felul în care ceilalţi oameni sărbătoreau doar viaţa.

Nimeni nu înţelegea familia mea. Nu cu adevărat.

Nici măcar eu, ca să fiu sinceră.

Dar atunci când venea vremea, toţi cei din Mairmont erau de acord că preferau să fie înmormântaţi de un Day decât de oricine altcineva de pe lume.

Nu mă gândisem niciodată că aveam să mă întorc în Mairmont. Nu aşa, cu un mic troller şi cu un rucsac care conţinea doar laptopul şi o periuţă de dinţi. Oraşul meu natal era situat în spaţiul dintre Greenville şi Ashville, atât de aproape de graniţa statului, încât puteai să mergi pe jos până la Ridge[4], să scuipi de pe ea, iar apoi să fugi în Carolina de Nord. Orăşelul Mairmont întruchiparea lui *nicăieri* şi cândva îl iubisem.

Dar asta se întâmplase cu mult, mult timp în urmă.

Cumva, am reuşit să prind un Uber, iar acesta m-a dus de la Charlotte la Mairmont. În momentul în care maşina a intrat pe Main Street, parcă m-am scufundat într-un noian de amintiri. În Carolina de Sud era mai cald decât la New York; perii Bradford care se înşiruiau de-a lungul drumului erau deja înverziţi, împestriţaţi cu flori albe. Soarele apusese, dar încă mai colora orizontul cu roşu şi portocaliu, ca într-o acuarelă, iar tatăl meu era mort.

Era ciudat cum gândul ăsta îmi venise în minte dintr-odată.

Avionul fusese aproape gol şi ni se serviseră covrigei, iar tatăl meu era mort.

Şoferul maşinii Uber mirosea a lavandă, cu care se parfumase ca să acopere mirosul de *iarbă*. Iar tatăl meu era mort.

Stăteam de zece minute pe treptele din faţă ale Casei Funerare Zilele Apuse, privind siluetele din spatele ferestrelor luminate, care intrau şi ieşeau din salon. O făceau din ce în ce mai rar, pentru că citirea testamentului deja începuse, iar tata era mort.

Casa funerară era o vilă victoriană renovată, zugrăvită din nou în fiecare vară, aşa că arăta proaspătă şi primitoare pentru orice fantomă care se hotăra s-o bântuie. Şindrila era de culoarea obsidianului, astfel încât, atunci când soarele bătea perpendicular pe acoperiş, acesta sclipea ca nisipul negru. Modelele de pe soclul de cărămidă aveau nuanţe stinse de roşu şi portocaliu, iar ornamentele de fier forjat ale

ferestrelor de sus şi ale lucarnelor se curbau delicat, alcătuind motive mortuare. De Sfântul Valentin, erau decorate cu inimioare decupate din hârtie şi cu baloane roz şi roşii; de 4 Iulie, aprindeam focuri de artificii roşii, iar de Crăciun întindeam pe tot conturul casei luminiţe roşii şi verzi, precum acel bunic ursuz care nu voia să recunoască în ruptul capului că îi plăceau sărbătorile, dar de fapt îi plăceau foarte mult.

Casa arăta la fel ca în ziua în care plecasem la facultate, cu zece ani în urmă. încă îmi aminteam cum mă sărutase mama pe frunte, lăsându-mi acolo o urmă roşie, de forma buzelor ei, iar tata mă îmbrăţişase foarte strâns, ca şi cum n-ar fi vrut să- şi ia rămas-bun.

Abia aşteptam să mă îmbrăţişeze din nou – apoi mi-am amintit, ca şi cum o piatră m-ar fi

lovit în stomac – că asta n- avea să se mai întâmple. Niciodată.

Mi s-a oprit respiraţia.

Ar fi trebuit să mă întorc mai curând. Ar fi trebuit să vin în weekenduri, aşa cum îmi propusese Carver. Ar fi trebuit să merg vara la pescuit împreună cu Alice, ar fi trebuit să-l ajut pe tata să vopsească veranda din faţă şi ar fi trebuit s-o însoţesc pe mama la lecţiile acelea de dans.

Ar fi trebuit, ar fi trebuit, ar fi trebuit...

Dar n-o făcusem.

Casa funerară arăta la fel ca ultima oară când o văzusem – ferestrele cu vitralii, lucarnele şi turnuleţele –, dar stând acolo, pe verandă, şi încercând să-mi adun curajul ca să intru, am simţit că ceva era fundamental în neregulă.

Tata se dusese, iar pe crengile copacului uscat de lângă casă erau ciori care croncăneau, îndemnându-mă să intru. N-am prea dat atenţie ciorilor. Poate că ar fi trebuit s-o fac.

Pur şi simplu, lumea părea în neregulă. Tata ar fi trebuit să răspundă la uşă, să întindă braţele şi să mă strivească într-o îmbrăţişare, să-mi spună cât de bucuros era să mă vadă din nou acasă.

însă atunci când am sunat la uşă şi un sunet amplu şi lung, de gong, a reverberat în toată casa aceea veche, sora mea mai mică a venit să-mi deschidă. De când o văzusem ultima oară, îşi tunsese scurt părul negru, dimensiunile ei erau ceva mai mari şi nu mai avea ochii încercuiţi de dungi gotice, întunecate. Dar poate că i se şterseseră de la plâns.

- A, tu eşti! m-a întâmpinat Alice, deschizând uşa larg, ca să intru cu valiza.

Apoi s-a retras în vestibul.

- Bună şi ţie! am răspuns eu.

Am păşit înăuntru. Mi-am scos haina – se dovedise că în Mairmont n-aveam deloc nevoie de ea – şi am atârnat-o în cuier. Mai erau vreo zece haine atârnate acolo – aşa că puteam să ghicesc cine aştepta în salon. Oameni pe care nu voiam să-i văd.

Ceea ce însemna că, de fapt, nu voiam să întâlnesc aproape pe nimeni.

Alice a aşteptat să-mi las haina şi apoi mi-a făcut semn cu mâna să mă grăbesc. Era îmbrăcată în negru, de la puloverul larg, cu mânecile trase peste degete, până la pantalonii negri şi la bocancii Doc Martens, aşa că preţ de o clipă am putut să mă păcălesc, să-mi spun că era o zi ca oricare alta, în care avea loc încă o reuniune de familie, fiindcă Alice purta întotdeauna negru. Avea în ea cel mai mult din

tata. Alice în negru era precum cerul albastru – perfect normală.

Uram negrul. Din mai multe motive. Se dovedise că, atunci când erai privit de parcă ai fi fost acel copil din *Al şaselea simţ,* toată lumea se aştepta să te îmbraci complet în negru şi să citezi din Edgar Allan Poe.

Tata îl adora pe Edgar Allan Poe.

„Nu. Nu te gândi!”

Am inspirat adânc şi mi-am netezit bluza şifonată, de un albastru deschis, iar după aceea am pornit, în urma surorii mele celei mici, spre cel mai mare salon al casei funerare.

Interiorul fusese finisat cu podele impunătoare de lemn de stejar şi cu un tapet roşu, cu model floral, de modă veche. La capătul vestibulului se afla o scară care ducea la etajele al doilea şi al treilea ale casei funerare, dar partea aceea era rezervată familiei. Oricât de ciudat ar suna asta, locuiserăm aici până când eu împlinisem doisprezece ani. Scările care duceau la etaj erau foarte atrăgătoare, într-un fel supranatural, ucigaş. Camera mea era a doua pe stânga; a treia pe stânga era cea a fratelui meu; uşile de pe cealaltă parte a holului erau cea a camerei părinţilor, cea a unei băi în care se afla o cadă cu picioare modelate în formă de labe de leu şi cea a unui mic birou, iar Alice avea toată mansarda deasupra numai pentru ea. Acum camerele erau libere, pline cu ornamente şi cu piese de mobilă desperecheate, acoperite de praf şi uitate. Cunoşteam fiecare podea scârţâitoare, fiecare balama ruginită. Lămpile electrice de pe pereţi dădeau o lumină

galbenă, discretă. La primul nivel – partea ocupată de casa funerară – erau trei saloane: cel mai mare, în stânga, unde bănuiam că toată lumea mă aştepta; unul mai mic, în dreapta, lângă scară, apoi unul dincolo de acesta. După cel de al treilea salon venea bucătăria, care avea o maşină de gătit şi o veche podea pardosită cu gresie, iar uşa care dădea către subsol se afla faţă în faţă cu cea a bucătăriei. Tata spunea în glumă că avem schelete în dulapuri; de fapt, chiar aveam. Subsolul era spaţiul în care tata, antreprenor şi director de pompe funebre, pregătea trupurile. Fusesem de câteva ori acolo, dar nu atât de des încât să mă gândesc prea mult la asta. Nu eram genul de om interesat de cadavre, aşa cum era Alice, căreia îi plăcea să-l urmărească pe tata în timp ce acesta lucra.

M-am întrebat, absentă, dacă Alice avea să-l pregătească şi pe tata.

- Sunt surprinsă că te-ai întors, mi-a spus Alice pe un ton reţinut, luând-o spre salonul cel mai mare, acela tapetat în roşu. Aproape că am terminat.

- îmi pare rău, zborul meu a avut întârziere!

- înţeleg.

Apoi mi-a întors spatele şi s-a reîntors lângă mama, iar eu am expirat adânc. Alice nu fusese întotdeauna atât de neprietenoasă. În copilărie, mă urma peste tot. Dar acum nu mai eram copii.

Iar tata era mort.

M-am oprit în pragul salonului şi am văzut că doamna Williams, o femeie de culoare, cu părul scurt şi creţ, citea deja testamentul, având ochelarii cu rame de un galben fosforescent coborâţi pe vârful nasului. Fusesem colegă de liceu cu fiica ei, care în cele din urmă se măritase cu un prieten al meu, Seaburn Garrett, administratorul cimitirului din Mairmont. Lângă Seaburn Garrett stăteau Carver şi iubitul lui, Nicki. Părinţii mamei se retrăseseră într-o casă de bătrâni din Florida, aşa că mă îndoiam că aveau să vină, iar părinţii tatei muriseră pe vremea când eram mică. Deci asta era tot.

Familia mea.

Mi se rupea inima. O simţeam crescându-mi şi descrescându-mi în piept, ceea ce îmi dădea o senzaţie ciudată. Şi aveam sentimentul

că era cu totul nefiresc să ne aflăm acolo, adunaţi în salonul acela cu miros de trandafiri şi cu un iz discret de formaldehidă, fără tata.

Am intrat în salon, iar mama şi-a ridicat privirea din poală şi a sărit în picioare.

- Draga mea! a strigat ea, deschizându-şi braţele şi alergând la mine.

M-a îmbrăţişat strâns, mai să-mi sfărâme coastele. Mi-am îngropat faţa în puloverul ei moale, portocaliu. Mirosea a mere şi a parfum de trandafiri, mirosul copilăriei mele, care îmi aducea aminte de genunchi juliţi, de clătite la mic-dejun şi de duminici petrecute în bibliotecă, citind romane de dragoste. M-a îmbrăţişat atât de strâns, încât am simţit că fiecare amintire era un os din corpul meu de care ea trebuia să

se agaţe ca să se asigure că încă era acolo. încă real.

- Mă bucur atât de mult că ai venit, mi-a şoptit, iar apoi s-a desprins de mine, în sfârşit, mi-a dat părul pe după urechi şi m-a privit cu ochi umezi. Tot aşa eşti, numai piele şi os! Ce-ţi dau să mănânci acolo, la New York? Salată verde şi depresie?

- Cam aşa ceva! am răspuns, incapabilă să-mi stăpânesc râsul.

M-a strâns de mână; am strâns-o şi eu.

- îmi pare rău că am întârziat.

- Prostii! Abia am ajuns la partea bună, nu-i aşa?

în cele din urmă, mi-a dat drumul la mână şi s-a întors spre Karen, ca s-o roage să continue de unde rămăsese. Las-o pe mama să găsească o *parte bună* în citirea testamentului tatei!

Seaburn m-a înghiontit cu umărul şi m-a salutat înclinând din cap.

- Mă bucur să te văd acasă!

- Mulţumesc.

Karen mi-a zâmbit trist, apoi ni s-a adresat tuturor:

- Se pare că Xavier a lăsat nişte instrucţiuni în legătură cu funeraliile lui.

A scos o listă din plicul maro pe care îl ţinea în poală şi ne- a arătat-o.

Carver a gemut din fotoliul de catifea în care stătea.

- Corvezi?

Alice şi-a masat rădăcina nasului.

- Chiar şi de dincolo de mormânt ne pune să muncim gratis!

- Alice! a mustrat-o mama. Nici măcar nu e încă în mormânt!

- Odihnească-se în pace! s-a lamentat Karen, care apoi şi-a potrivit ochelarii ca să citească de pe listă, iar eu am fost surprinsă că ea putea descifra scrisul de mână al tatei, care fusese întotdeauna îngrozitor. *Unu. La funeraliile mele, mi-ar plăcea să am o mic de flori sălbatice. Buchetele să fie aranjate pe culori.*

Toţi cei din încăpere au murmurat, derutaţi.

O mie? De ce-ar fi... aha! Flori sălbatice, precum acelea pe care el le culegea în fiecare sâmbătă pentru mama. M-am uitat la ea, iar ea a privit în jos, ca să-şi ascundă zâmbetul. Dar acea dorinţă a tatei i-a făcut să pălească pe

Alice şi pe Carver, care nu-i înţeleseseră semnificaţia.

Totuşi, nici eu n-am înţeles de ce tata voise să aibă *o mie* de astfel de flori.
- *Doi. La funeraliile mele, vreau să cânte Elvis.*

Seaborn a murmurat către soţia lui:

- Nu e mort?

- Ba e cât se poate de mort, a răspuns ea.

Tata ar fi făcut o rectificare, în stilul lui criptic:

„E mort doar în mare parte!”

Şi ar fi spus asta gândindu-se că muzica în sine era şi ea o bătaie a inimii, iar, fără câteva melodii bune, moartea nu era o despărţire reuşită.

începeam să am cele mai rele senzaţii.
- *Trei. Vreau ca decoraţiunile să fie furnizate de Unlimited Party. Am făcut comanda pe 23 ianuarie 2001. Chitanţa se află în acelaşi plic în care am pus acest testament.*

Karen Williams a scos chitanţa galbenă din plic.

Mi-am amintit că tata îmi spusese cândva:

„Atunci când o să plec eu, o să fie serpentine şi baloane, scumpete, nu lacrimi!”

Mi s-a pus un nod în gât. Am strâns din pumni.

Karen a pus chitanţa la loc şi a continuat să citească:
- *Patru. în timpul ceremoniei, vreau să zboare un cârd de douăsprezece.*

- Un cârd?! a întrebat Alice.

- De ciori. Douăsprezece ciori, i-am tradus eu.

Acelaşi stol care ne tot fura decoraţiunile de Halloween îi aducea tatei obiecte strălucitoare atunci când îl hrănea cu resturi de ştiuleţi de

porumb şi care stătea pe crengile stejarului uscat din faţa casei funerare ori de câte ori apărea o fantomă. Dar cum se presupunea că aveam să prindem păsările acelea?
Pe mine mă urau.

Karen a continuat:
- *Cinci, dorinţa mea finală. Scumpete...,*

Mi s-a topit inima la auzul numelui meu de alint şi, chiar dacă cea care citea era Karen, parcă l-am auzit pe tata în cuvintele care au urmat, i-am simţit dragostea blândă şi i-am văzut zâmbetul pieziş.
- *... am lăsat o scrisoare care să fie citită la înmormântare. Nici o clipă mai devreme...*

S-a auzit soneria.

Seaburn a întrebat:

- Nu mai aşteptăm pe nimeni, nu-i aşa?

M-am uitat la ceas. Era ora nouă seara. Cam târziu pentru oaspeţi.

- Poate că au venit florile! a spus Carver.

- Sau poate că e cineva care face campanie pentru alegerea primarului, a adăugat Karen.

- Primarul nostru e un câine! Cine ar vrea să candideze împotriva unui câine?

Mama a spus:

- Florence, tu eşti cel mai aproape de uşă.

- Da, mă duc eu, am răspuns, iar apoi m-am îndreptat spre uşa de la intrare.

O scrisoare? Ce fel de scrisoare îmi lăsase tata să citesc la înmormântare? Nu-mi plăcea cum suna treaba asta. Din câte- mi dădeam seama, puteau să fie nişte poveşti teribile din copilăria mea, pe care tata le păstrase în scop de şantaj – ca atunci când îmi înţepenisem o bilă de sticlă într-o nară şi-mi vârâsem una şi în nara cealaltă, fiindcă mă temeam că nasul meu nu mai era simetric. Sau ca atunci când Carver se vârâse într-un sicriu, în joacă, iar eu îl închisesem acolo. Sau ca atunci când Alice, crezându-se vrăjitoare, adunase toate pisicile de pripas din împrejurimi, ca rude ale ei, iar ele mâncaseră toţi canarii vecinilor. Tata era genul ăsta de om. Şi, *cu siguranţă,* era genul de om

care să fi inclus în scrisoare şi o prezentare făcută în Power Point.

Asta m-a făcut să-mi lipsească şi mai mult. Nu putea să se fi dus, nu-i aşa? El... putea să fie încă prezent. Ca fantomă. Să zăbovească un timp. Avea treburi neterminate, nu? Nu-şi luase rămas-bun. Nu se putea să fi plecat. Nu vorbisem destul cu el, nu râsesem destul împreună cu el, nu-i gustasem îndeajuns poveştile şi înţelepciunea criptică pe care o etala şi... şi...

Am deschis uşa, dar la început n-am zărit pe nimeni. Se vedeau doar veranda, moliile care zburau în jurul becului, pietrele colţuroase ale aleii care ducea spre trotuar, luminile slabe de pe stradă şi se auzea vântul cum se frământa printre crengile stejarilor.

Apoi o cioară a cârâit în stejarul din faţă. Mi-am concentrat privirea şi de abia am început să disting un contur. O umbră. Un corp...

Un bărbat.

O fantomă.

Mi s-a urcat inima în gât.
Tata?

Nu, nu era el. Bărbatul acela era... prea înalt, prea voinic, încet, ca şi cum aş fi ajustat focala unui binoclu, silueta a început să prindă formă, până când am putut să-l văd destul de bine. Mi-am ridicat privirea spre chipul străinului, încadrat de păr negru şi cu maxilar

colţuros. Mi-a luat doar o clipă să- mi dau seama cine era...

Sau cine fusese.

Am tăcut un moment.

- Benji... Andor?

Şi era, cu siguranţă, mort.

[1] Creastă, coamă, culme; ridicătură de teren după care urmează o coborâre bruscă

Capitolul 8. Moartea unui burlac

De îndată ce i-am rostit numele, Ben m-a privit în ochi. Ai lui erau mari, întunecaţi şi... derutaţi. M-a recunoscut, iar între sprâncene i s-a adâncit o cută uşoară.

- D-domnişoara Day?

Am închis uşa în spatele meu.
O, nu. O, nu, nu, nu|

Asta nu se întâmpla. Nu văzusem nimic. Era o iluzie optică. Era o nălucire a creierului meu epuizat. Era...

- Florence! a strigat mama din salon. Cine e?

- Ăăă... nimeni, am răspuns, încleştându-mi mâna pe clanţă.

Conturul şters al siluetei încă se vedea pe alee, aruncând o umbră pe vitraliu. Nu plecase. Am închis ochii şi am expirat.

„Nu e nimic acolo, Florence!” Nu era nimeni acolo.

Nici tata, nici redactorul cel super sexy, care, cu siguranţă, nu era mort.

Am deschis ochii.

Iar Benji Andor stătea acolo ca şi mai înainte.

Fantomele nu arătau ca în filme – cel puţin, din experienţa mea. Nu erau mutilate, cu carnea putrezind pe oase. Nu erau palide ca nişte nefericiţi de actori care intraseră în coliziune cu flaconul de pudră pentru copii şi nici nu luminau precum Casper. De fapt, pâlpâiau atunci când se mişcau. Numai atât cât să arate puţin ciudat. Uneori arătau la fel de consistente

ca orice om în viaţă, iar alteori erau şterse şi tremurătoare, ca un bec pe cale să se ardă.

Aşa arăta Benji Andor, stând pe preşul de la intrarea în Casa Funerară Zilele Apuse. Arăta aşa cum mi-l aminteam din seara pe care mi-o petrecusem în barul Colocvial, cu părul lui negru pieptănat îngrijit pe spate, dat cu gel, cu sacoul bine aşezat pe umeri, cu pantalonii negri călcaţi. Cravata îi stătea, totuşi, puţin într-o parte, suficient de strâmbă încât să- mi vină să i-o îndrept. I-am privit buzele. Mi le aminteam, îmi aminteam gustul lor.

Dar acum, era... Bărbatul ăsta era... Vântul de primăvară care şuiera prin stejarul uscat nu-i făcea părul să fluture, lumina din vestibul nu-i bătea pe faţă, iar umbra îi dispăruse. Am întins mâna încet către el, ca să-i ating pieptul...

Iar mâna mi-a trecut prin el. Era rece. O suflare de gheaţă. El s-a uitat la mâna mea care-i pătrunsese prin stern, iar eu am şoptit: – La naiba!

Capitolul 9. Decedat la sosire

- Florenceî m-a strigat mama din salon. E totul în regulă acolo?

Am clipit, iar Benji Andor a dispărut. Mi-am retras mâna imediat şi mi-am frecat degetele. Mă înţepau acolo unde se atinseseră de el şi-i trecuseră prin trup. Nu fusese aici. Nu era mort.

Fir-ar să fie, îmi pierdeam minţile!

- Florence! a exclamat mama, punându-mi o mână pe umăr şi făcându-mă să tresar, surprinsă. Eşti OK? Cine a sunat la uşă?

Am clătinat din cap şi mi-am încrucişat braţele pe piept, ca să-mi încălzesc mâinile.

- Nimeni, sunt OK! Cineva a sunat, iar apoi a plecat.

Ea m-a strâns de umăr.

- Sunt OK! am repetat, încercând să-mi alung din minte întâlnirea aceea.

Benji Andor nu era mort. Tocmai mă făcusem de râs în biroul lui cu o zi în urmă. îl sărutasem

seara trecută, în spatele barului. N-avea cum să fie mort.

Dar dacă mama se pricepea la ceva, apoi se pricepea să mă prindă cu minciuna.

- Ai văzut una, nu-i aşa? O fantomă!

- Ce?! Nu, adică... Nu! am repetat eu cu hotărâre, fiindcă era mai simplu să neg decât să încerc să-i explic ce naiba se întâmplase, mama fiind deja destul de lovită de soartă şi, ca atare, neavând nevoie ca fiica ei cea mai mare s-o ia razna. Sunt bine, am repetat, iar de data asta am spus-o cu toată convingerea. Sunt OK! Mă bucur că sunt acasă.

- Ştiu că e greu, a spus ea în timp ce străbăteam vestibulul, îndreptându-ne spre salon, însă lucrurile s-au schimbat. Oamenii s-au schimbat.

Dar oare cine şi ce anume rămăsese la fel?

Nu puteam să-i spun mamei că, la aeroport, stătusem în cumpănă, gândindu-mă dacă n-ar fi fost mai bine să fac stânga împrejur şi să mă întorc în apartament. Să lipsesc de la funeralii. Să mă îngrop într-un canal TV de filme cu crime. Să încerc să uit că tata murise. Că n-avea să se mai întoarcă în veci. Că n-aş fi putut niciodată, în ruptul capului, atâta vreme cât ar fi trăit, să-i povestesc despre cariera mea de *ghostwriter,* să-i arăt toate recenziile elogioase şi...

„Opreşte-te! Nu te mai gândi!”

- Şi în afară de asta, am adăugat, încercând să-mi alung gândurile negre, nu puteam să vă las să vă prăbuşiţi fără dezastrul vostru de copil preferat!

- Nu eşti un dezastru! m-a mustrat mama.

- Ba da, cu siguranţă că e! a contrazis-o Carver, iar mama i- a tras un ghiont în umăr.

Karen a chemat-o, aşa că ea s-a întors în salon.

Carver şi-a vârât mâinile în buzunarele blugilor tociţi şi m- a întrebat:

- Cine era la uşă?

- O fantomă.

Fratele meu a clipit. Ca şi cum nu ştia dacă spusesem o minciună sau o glumă deosebit de proastă. însă eu am zâmbit. Drept urmare, el a râs.

- Ha, ha! Dacă era tata, sper că l-ai muştruluit cum se cuvine.

- L-am muştruluit bine de tot.

- Vorbeşti serios?

- Nu. Nu era nimeni la uşă, am minţit eu, iar el s-a cam dezumflat.

Fratele meu era în multe feluri – un deştept, un guru al computerelor, un fraier credul. Dar în acelaşi timp întruchipa liantul familiei, el fiind cel care ne ţinea uniţi. Nu-mi amintesc când îmi vorbise Alice ultima dată din proprie iniţiativă.

- Nu se ştie niciodată. Vreau să spun, când eram mici...

- Voi ce mai faceţi – tu şi Niki? l-am întrerupt.

- Bine, a răspuns, enervat că schimbasem subiectul, dar a înţeles mesajul şi m-a condus înapoi în salon. Deci te-ai hotărât ce faci cu redactorul Christinei Lauren[5]?

- Christina şi Lauren îşi scriu singure cărţile, i-am răspuns eu automat. Dar nu, nu m-am hotărât.

- Şi ce s-a întâmplat?

- A murit tata. Am venit acasă.

- N-ai predat romanul?

- Nu pot să predau jumătate de carte.

- Crezi că ai putea – ştiu şi eu? – să iei un capitol şi să faci copy-paste de cincizeci de ori, s-o predai aşa şi, până să vadă redactorul că ai predat un document greşit, tu să ai cartea gata?

I-am aruncat fratelui meu o privire stupefiată.

- Astae...

- O idee excelentă, corect?

- O idee *groaznică,* am răspuns, dar apoi m-am încruntat şi am reflectat un moment. Ar putea să meargă!

- Aha! Vezi? Cu plăcere! Sunt un geniu.

Poate că trucul lui Carver m-ar fi ajutat să câştig ceva timp. Nu mult, dar *suficient.* Fantoma pe care o văzusem la uşă... nu fusese o fantomă, ci doar rodul unei halucinaţii. Benji Andor nu putea să fie mort. îl sărutasem seara

trecută. Şi păruse sănătos. Şi nu era *atât* de bătrân. Şi, din câte îmi dădeam seama, ar fi fost destul de greu să omori pe cineva care arăta ca un trunchi de copac.

Benji Andor era bine-mersi.

Creierul îmi jucase o festă – văzusem fantoma imaginară a redactorului meu, pe care îl întâlnisem din întâmplare pe o alee dosnică din Brooldyn, venind să mă bântuie pentru că eram deja stresată şi dădeam în gropi după trei ore de somn şi patru cafele băute în avion.

Asta era tot.

- Hopa, acum ce mai e? a murmurat Carver în timp ce ne întorceam în salon.

Cu toţii îşi părăsiseră locurile şi se adunaseră în jurul lui Karen şi al testamentului. în celălalt capăt al salonului, mama păşea înainte şi înapoi, iar tocurile îi sunau pe parchet ca un metronom care nu rata nici o bătaie. Asta era de rău. Rareori făcea aşa ceva. De cele mai multe ori, plutea dintr-o cameră într-alta, ca o Morticia Addams eterică.

- Ce-i agitaţia asta? a întrebat Carver, uitându-se în jur.

Niki şi-a ridicat ochii din testament şi i l-a înmânat lui

Seaborn.

- Ei bine, se pare că avem o problemă!

- Ce fel de problemă?

Alice a oftat, masându-şi rădăcina nasului.

- Tata n-a mai dat niciodată dispoziţii de felul ăsta, a spus sora mea cu cea mai inexpresivă voce a ei. Am impresia că, pur şi simplu, a crezut că putem să-i citim mintea aia ciudată!

Seaburn a ridicat din umeri şi mi-a întins testamentul.

- Am primit o chitanţă pentru recuzita de petrecere, dar asta-i tot. Cât despre florile sălbatice, cârdul de ciori sau... Elvis, nu ştiu ce să fac în legătură cu toate astea!

Scrisul tatei era alungit şi înflorit, iar mie nu-mi venea decât să-mi trec degetele peste cuvinte, să memorez felul în care punea punctele pe „i” şi liniuţele la „t”. Scrisese pe hârtia galbenă de corespondenţă pe care i-o dădusem de Crăciun, în urmă cu câţiva ani.

- întotdeauna i-a plăcut muzica live, poate că s-a referit la un imitator al lui Elvis, am gândit eu cu voce tare. Iar florile...

Carver a pocnit din degete.

- Le culegea întotdeauna de pe drumul vechi, în timpul plimbărilor lui.

Ridge. Nu voiam să mă gândesc la Ridge.

- Cârdul de ciori, atunci? a întrebat Alice, încrucişându-şi braţele pe piept.

Toată lumea a ridicat din umeri.

Mama a glumit:

- Am putea folosi ciorile pe care le hrănea el seara. Sunt întotdeauna prin preajmă.

- Va trebui să le prindă altcineva, am spus eu. Pe mine nu mă plac.

- Pe tine nu te cunosc. 1\x n-ai mai fost acasă de zece ani, a punctat Alice.

- Ciorile trăiesc până la douăzeci de ani.

- Bineînţeles, atunci e vorba despre *tine*! a spus Alice dându-şi ochii peste cap.

- Nu asta am vrut să spun! am izbucnit eu în timp ce-i înapoiam testamentul lui Karen.

Avocata l-a băgat cu grijă înapoi în plicul maro, în care se mai aflau chitanţa şi alte câteva hârtii.

- O să ne ocupăm mâine de aranjamentele funerare ale lui Xavier! ne-a asigurat mama, bătând din palme ca să ne dea liber tuturor pentru seara aceea, înainte ca eu şi Alice să ne luăm la bătaie. Cred că ne ajunge pe ziua de azi!

După ce a plecat toată lumea, Carver, Alice (care continua să mă ignore) şi eu am făcut turul casei şi am stins luminile în fiecare cameră. Ne stătea în obicei, chiar dacă eu nu mai dăduse de zece ani pe acolo. Carver s-a ocupat de camerele din spate; eu, de cele din stânga; Alice, de cele din dreapta. Am verificat ferestrele, ca să ne asigurăm că erau închise; am încuiat uşile.

Aş minţi dacă aş spune că, în timpul ăsta, nu mă uitam după tata.

Totuşi, se pare că eram subtilă ca un elefant.

- Dacă vrei să-l vezi, e în capătul holului, să ştii, a spus Alice, rupând tăcerea noastră ostilă, înconjurându-şi apoi corpul cu braţele şi

trăgându-şi din nou mânecile peste degete. AI treilea frigider pe stânga. Cel cu mânerul slăbit.

Am închis după mine uşa celui de-al doilea salon şi obrajii mi s-au îmbujorat de jenă. M-am bucurat că cele mai multe lumini erau stinse şi puteam spera că Alice nu mă vedea.

- Nu căutam...

- Ba căutai. Fantoma lui.

- Poate că da, am recunoscut eu.

Alice a strâns din buze şi şi-a luat privirea de la mine.

- Ei bine, nu cred că e aici.

- Nici eu nu cred, am recunoscut.

- Cine nu e aici? a întrebat Carver, tropăind prin Salonul C.

Fratele meu tropăia peste tot. Ăsta-i era obiceiul. Niki a

ieşit după el pe coridor, liniştit ca de obicei. întotdeauna mă frapase diferenţa izbitoare dintre Carver şi Niki – ca un bolţ rotund şi o gaură pătrată –, dar presupun că erau ca piesele dintr-un puzzle. Avea fiecare canelura în care se potrivea celălalt şi aşa funcţionau ei.

- Nimeni. Totul e încuiat pe partea mea, a spus Alice şi a pornit spre vestibul, unde mama îşi punea cizmele şi paltonul.

Carver m-a privit lung şi şi-a vârât mâinile în buzunare.

- Nu-ţi face griji, am şoptit, terminându-mi rondul.

Am trecut pe lângă uşa subsolului – camerei mortuare –, unde ţineam trupurile neînsufleţite în frigidere, până când venea timpul să fie pregătite de înmormântare. Cei care aveau să fie incineraţi mergeau la crematoriul din oraşul vecin. Uşa subsolului era la fel ca toate celelalte. Totuşi, mânerul era diferit – avea un sistem de încuiere foarte zdravăn, încorporat în el.

De dragul vremurilor trecute, am verificat încă o dată. încuiat. De către Alice, probabil.

Nu mai fusesem jos, în camera de pregătire, de secole. Uram mirosul ei – un amestec de dezinfectant, de formaldehidă şi de încă ceva subtil, un iz pe care, în mod normal, n-ar fi trebuit să-l recunoşti. Era un miros pe care-l simţeai în spitale şi în căminele de bătrâni.

Exista un anumit miros asociat cu moartea.

La început nu-l recunoşteai cu precizie, dar cu cât petreceai mai mult timp în spaţiile acelea, cu atât te familiarizai mai mult cu el. Nu-mi dădusem seama că moartea avea un miros specific până când nu ne mutaserăm din casa asta. Crezusem întotdeauna că aşa miroase lumea – puţin trist, amar şi greu. în dimineţile

de primăvară, tata deschidea toate ferestrele şi pornea radioul, îl dădea la maximum pe Bruce Springsteen şi încerca să aducă din nou viaţa în casă, să trezească podelele de lemn şi grinzile din pod, care trosneau.

Acum ne aflam iarăşi cam în acelaşi moment al anului, când dimineţile erau reci, dar soarele încălzea mugurii copacilor. Aerul din casă era îngreunat de mirosul de tămâie şi de dezinfectant, la care se adăuga acel iz trist şi subtil al morţii, aşteptând să i se dea drumul afară, în vânt.

Mi-am încleştat degetele pe mânerul uşii de la subsol. Poate că tata era acolo, aşezat pe una dintre mesele reci de oţel, fumând un trabuc şi întrebându-se când avea să-şi dea seama vreunul dintre copiii lui că în tot timpul ăsta, el, tata, ne jucase o farsă. Ar fi râs şi ar fi spus:

„Nu puteam să mor, scumpete, înainte să fiu pregătit!”

Dar era mort şi nu era pregătit.

Iar fantoma lui nu se afla acolo.

- Plecăm! a strigat Carver din faţa casei. Florence, mai eşti acolo?

Am dat drumul mânerului. Urma să vin mai încolo, când avea să fie lumină afară. Când aveam să fiu într-o stare psihică mai stabilă.

- Vin acum! am strigat, pornind în grabă pe coridor şi îndreptându-mă către vestibul, unde

ceilalţi îşi puseseră deja hainele şi încălţămintea.

Carver mi-a dat paltonul gros, de iarnă, atât de nepotrivit în Mairmont, unde toată lumea îşi scosese deja din dulapuri cardiganele drăguţe de primăvară şi jachetele de blugi.

Fratele meu m-a sărutat pe tâmplă şi mi-a spus:

- Mă bucur să te văd acasă.

- Greţos! am protestat. *Afecţiune fraternă!*

Pe când plecam de la casa funerară, mama a privit în urmă. Mergeam pe aleea pietruită, spre stradă. Ciorile plecaseră din stejar. Oare

chiar le văzusem? Sau fusese vorba tot despre o vedenie produsă de mintea mea epuizată, la fel ca fantoma redactorului meu?

în momentul în care m-a ajuns din urmă, mama a exclamat, petrecându-şi braţul peste umerii mei:

- Ce frumos ar fi să rămâi acasă! Nu-i aşa, Alice?

Am tresărit şi am întrebat-o pe mama:

- Vrei să spui că şi Alice s-a întors acasă?

Sora mea a zis, înţepată:

- Unii dintre noi eşuează fără să facă prea mult tapaj!

- Nu asta am vrut să spun...

- Haide, gata! m-a întrerupt Carver, ţinându-se de braţ cu iubitul lui. Mie şi lui Niki ne-a trecut ora de culcare. Ne vedem dimineaţă? La Wafîle House? La zece?

- Sună bine! a răspuns mama.

Carver a sărutat-o pe obraz şi ne-a urât noapte bună, Niki mi-a spus că se bucura că mă văzuse, iar apoi cei doi au pornit pe trotuar, în direcţia opusă.

în Mairmont nu era mare aglomeraţie seara. Cele mai multe restaurante de pe Main Street închideau pe la ora opt, iar cele care rămâneau deschise până mai târziu erau pline de suporteri care urmăreau un meci nocturn de baschet sau de familii care ieşiseră la o îngheţată. Niki şi Carver îşi cumpăraseră împreună o casă aflată de partea cealaltă a pieţei centrale, pe o stradă drăguţă, cu casele vopsite în toate culorile curcubeului şi având cutii poştale albe. Puteam să prevăd că, cinci ani de acum încolo, aveau să ia în plasament câţiva copii şi să aducă ceva agitaţie pe străduţa lor liniştită.

Sincer vorbind, de-abia aşteptam.

După ce ei au dispărut în depărtare, mama ne-a tras pe Alice şi pe mine lângă ea, câte o fiică agăţată de fiecare braţ, şi ne-a

condus acasă. Am făcut drumul în tăcere. Aerul nopţii era răcoros, dar nu atât de rece pe cât ar fi fost la New York. Perii Bradford înfloriţi îşi răspândeau mirosul puternic în felul acela neplăcut în care miros camerele adolescenţilor. Dar pomii arătau frumos cu florile lor albe, ce străluceau în bătaia felinarelor care mărgineau Main Street. Lumini calde, aurii, se reflectau de la ferestre, adia un vânt liniştit, iar cerul era senin.

Ne mutaserăm în modesta casă cu etaj de după colţ pe vremea când eu aveam doisprezece ani. Nici Carver şi nici Alice nu-şi aminteau să fi locuit vreodată în casa funerară – nu-şi aminteau că a treia treaptă scârţâia, sau că noaptea, atunci când vântul bătea puternic, căpriorii acoperişului gemeau, sau că uneori se auzeau paşi în pod. (Deşi, de la o vreme, reuşisem să fac abstracţie de acele gemete.) Eram singurul dintre copii care îşi amintea că

locuise – că *trăise* cu adevărat – în casa funerară. Da, eu aveam amintiri. Tata, alergând după mine pe podelele de lemn dur. Mama, fredonând în timp ce restaura vitraliul de deasupra uşii. Alice umblând prin curtea din faţă, îmbrăcată doar în lenjerie de corp şi purtând pe cap, ca pe o coroană, o jerbă funerară. Carver desenând poveşti cu oameni alcătuiţi din linii drepte pe pereţii salonului, îmbogăţind astfel tapetul cu flori şi orhidee, vechi de cincizeci de ani. Eu, în camera mea, cu uşa încuiată, şoptindu-le fantomelor care mă vizitau.

Alice şi Carver nu-şi aminteau de ce ne mutaserăm, dar asta se întâmplase din cauza mea. Pentru că într-o noapte, atunci când fusesem trasă din pat de un spirit tânăr şi neastâmpărat, mă trezisem că plecasem spre subsol.

- Eşti sigur că asta e treaba ta neterminată? întrebasem fantoma. Să vezi... să te vezi pe tine?

Fantoma îmi zâmbise.

- Bineînţeles! Vreau să văd. Trebuie să văd! îmi răspunsese în timp ce mă ducea în camera mortuară.

Mai fusesem de câteva ori acolo, dar împreună cu tata, niciodată singură. Era locul în care se ţineau morţii, în frigidere strâmte, până la înmormântare. Eu încă nu cunoşteam acele detalii. Ştiam doar că tata îi pregătea pentru restul călătoriei – aşa cum îi trecea Caron peste râul Styx.

în noaptea aceea, în camera mortuară se aflau numai doi oaspeţi – tata îi numea „oaspeţi”. Erau cadavre. Evident. Nimerisem de prima dată frigiderul potrivit şi trăsesem sertarul. Pe masa îngustă era întins un băiat care arăta exact ca cel care stătea lângă mine. Tânăr – doisprezece ani, poate. Tata îl aranjase deja, îi colorase buzele vinete şi îi acoperise rănile de pe gât.

- Te ajută asta? întrebasem fantoma, care arăta... Eşti OK?

- Aş fi vrut să port tricoul cu Transformers, îmi răspunsese, abătându-şi privirea. Chiar sunt mort, nu-i aşa?

- îmi pare rău.

Fantoma băiatului respirase adânc (sau ceea ce părea să fie o respiraţie) şi dăduse din cap – o singură dată.

- Mulţumesc… îţi mulţumesc!

Şi, la fel ca în cazul altor zeci de fantome înaintea lui, fărâmele sclipitoare din care era alcătuit începuseră să se împrăştie ca puful de păpădie. Se dispersaseră în încăpere şi apoi dispăruseră. Ca un foc de artificii care s-ar fi stins. Iar eu rămăsesem singură în frigul camerei mortuare.

Urcasem scările spre uşă, dar aceasta se încuiase după ce o închisesem – uitasem să blochez încuietoarea. Împinsesem – o dată, de două ori.

Bătusem în uşă, strigasem după ajutor.

Nimic nu funcţionase.

Tata mă găsise a doua zi de dimineaţă. Se părea că, dându- şi seama că lipseam, mă căutaseră peste tot. în cele din urmă, tata coborâse în camera mortuară şi mă găsise ghemuită pe masa de oţel din mijloc, învelită cu o pătură, dormind.

Mama şi tata ajunseseră la concluzia că, probabil – doar *probabil* –, să-ţi crească copiii într-o casă funerară s-ar fi putut să nu fie atât de interesant şi de sănătos pe cât îşi închipuiseră ei.

Din fericire, exista în vecinătate o casă veche, cu un singur etaj, construită în 1941, care îi dăduse mamei de lucru cu renovarea şi cu reparaţiile pe măsură ce noi creşteam. Asta fusese specializarea ei din facultate – renovările arhitecturale. Şi chiar se pricepea. Mă întrebam dacă regretase vreodată că se măritase cu tata şi că se mutase într-un orăşel obscur, cu oameni obscuri, dar ea nu dăduse niciodată cel mai mic semn de regret. Adusese în noua casă obiecte neglijate, precum vitraliul de deasupra uşii de la casa funerară şi şemineul de piatră şi alamă, iar apoi făcuse din ele adevărate minuni.

Noua casă nu era atât de arătoasă precum casa funerară. Situată pe o străduţă laterală, lângă casele familiilor Gulliver şi Manşon, era construită din cărămidă roşie, veche şi sfărâmicioasă şi avea obloane de un alb imaculat. Dar noaptea, atunci când erau aprinse luminile din camerele lui Carver şi

Alice, casa arăta de parcă ar fi avut ochi şi o gură roşie, care rânjea.

În clipa în care am intrat pe aleea pietruită, am văzut că locuinţa noastră era exact aşa cum mi-o aminteam. Fire desfrunzite de iederă se căţărau pe zidurile de cărămidă şi un păianjen singuratic atârna de felinarul de lângă uşă. Maşina roşie decapotabilă a lui Alice era pe alee, şi arăta foarte nepotrivită pentru momentul acela, alături de SUV-ul anonim al mamei. Tata avusese o motocicletă, dar n-am văzut-o pe alee. Am întrebat unde era.

- A, chestia aia! a spus mama în timp ce căuta cheia în poşetă. El a dus-o la firmă săptămâna asta, înainte de... ştii tu. înainte, a repetat ea, zâmbind mecanic. O să-l rog pe Seaburn s-o aducă mâine.

- O iau eu, a spus Alice.

- O, Alice, ştii că nu-mi place să te văd mergând cu motocicleta!

- *Mamă!*

- Bine, bine.

Mama a descuiat uşa şi a deschis-o larg. A păşit în vestibul şi a aprins luminile. Alice a intrat, fără să se deranjeze să-şi scoată bocancii. S-a dus valvârtej în bucătărie şi a deschis dulapul cu băuturi. A întrebat-o pe mama dacă voia ceva.

- Un whisky ar fi bun... Florence?

- Sună foarte bine, am încuviinţat, în timp ce îmi dezbrăcăm haina.

în casă era cald şi mirosea ca întotdeauna – a lemn de pin şi a aşternuturi proaspete. Pereţii erau zugrăviţi în gri-deschis, iar mobila era moştenită şi restaurată, folosită şi îndrăgită. Din holul principal, o scară ducea la dormitoarele mici, în timp ce dormitorul matrimonial se afla la parter, faţă în faţă cu livingul. De-a lungul scării, pe perete, erau atârnate fotografii cu noi toţi, de la şcoala primară până la absolvirea facultăţii, momente zâmbitoare fixate în timp. Ani în care noi aveam părul ciufulit sau albastru, aparat dentar şi coşuri.

M-am uitat la una dintre cele mai vechi fotografii ale noastre, atât de veche încât Alice era doar un bebeluş. Fotografia fusese făcută în

faţa casei funerare. Mama purta o rochie elegantă, tata, un costum oribil de tweed, iar Carver, unul la fel. în ziua aceea îmi potrivisem ţinuta la papucii în formă de unicorn, în culorile curcubeului, pe care alesesem să-i încalţ în locul pantofilor care mă rodeau şi care s-ar fi potrivit la rochia albă pe care ar fi trebuit s-o port. Aşa că iată- mă în rochia roşie cu volane, încălţată cu papucii-unicorn.

Pe masa din vestibul erau câteva tăieturi din ziare, înrămate. Tata, primind cheia oraşului. Mama, primind un premiu local pentru restaurare. Carver, câştigând un concurs de robotică. Şi...

TÂNARA LOCALNICA REZOLVA O CRIMA CU AJUTORUL FANTOMELOR

Şi o fotografie cu mine la treisprezece ani, zâmbind pentru fotoreporteri.

Mi s-a făcut rău de la stomac.

- Poftim, a zis Alice, oferindu-mi un pahar cu whisky şi gheaţă.

La auzul vocii ei, am tresărit şi m-am întors. Alice a zdrăngănit gheaţa în pahar, aşteptând să-l iau. Brusc, mi-a pierit tot cheful.

- Cred că o să mă duc la hotel.

Mama a scos capul din bucătărie.

- Cum? Dar e atât de târziu...

- Sunt sigură că găsesc o cameră, am spus eu în timp ce-mi înşfăcam haina din cuier şi mi-o aruncam pe umeri. îmi pare rău! am adăugat, luându-mi valiza şi ieşind în aerul proaspăt al nopţii. Am de terminat o carte şi... dacă aş rămâne, v-aş ţine treze.

- Scrisul nu poate fi *atât* de zgomotos! a spus mama, încruntându-se. Şi chiar umflasem salteaua din camera ta!

- Am dureri de spate.

- De când?

- Mamă, renunţă! a spus Alice, lăsând deoparte paharul meu cu whisky. Oricum e o gaură în salteaua pe care ai umflat-o!

Mama i-a aruncat o privire surprinsă.

- Chiar aşa?

Alice a ridicat din umeri.

- Voiam s-o las pe Florence să descopere singură.

- Mulţumesc! am răspuns, neştiind dacă minţea ca să mă acopere sau dacă salteaua gonflabilă de la etaj chiar era găurită.

Nu m-aş fi mirat.

Pur şi simplu, nu puteam sta acolo. în casa aceea. După episodul de la casa funerară, nu-mi doream experienţa de a fi acasă. Mama avea destule griji legate de funeralii. Nu voiam să mai aibă şi grija mea.

- Ne vedem mâine-dimineaţă, am promis eu. La Waffle House.

Mama n-a mai insistat. Se pricepea la asta – să-şi dea seama când anume se închidea omul în sine şi să-l lase în pace.

- Desigur, draga mea! Ne vedem dimineaţă.

Am zâmbit discret în semn de mulţumire, încercând să evit privirea dură a lui Alice, iar apoi mi-am târât valiza pe aleea pietruită, înapoi spre Main Street.

Noaptea era linişte în Mairmont, dar, mergând singură pe trotuar, cu toate magazinele închise, mi-am amintit cât de nelalocul meu mă simţisem întotdeauna acolo, în oraşul care nu mă acceptase niciodată cu adevărat. La New York puteam să mă plimb pe orice stradă şi să întâlnesc altă fiinţă nocturnă care se plimba. Aici, însă, fiecare locuitor îşi avea minunata lui familie, casa lui intimă, încuiată noaptea, iar eu eram singură.

Cândva îmi zisesem că nu-mi păsa.

îmi făcusem bagajul şi plecasem a doua zi după absolvire. Nu mă mai întorsesem niciodată. Nu mă uitasem niciodată înapoi. Nici acum câţiva ani, când Carver îmi propusese să înşirăm hârtie igienică, de ziua mea, în curtea hărţuitoarei mele, nici atunci când părinţii mei îşi sărbătoriseră cea de a treizecea aniversare a căsătoriei.

Nici atunci când Alice mă implorase să vin acasă.

Fuseserăm cândva cele mai bune prietene, dar asta – cu o viaţă în urmă. Nu regretam că plecasem – *nu puteam* să regret că plecasem. O făcusem de dragul sănătăţii mele mintale. însă acum, uitându-mă înapoi, m-am gândit că aş fi putut să mă descurc ceva mai bine. Asta regretam. Aş fi putut să n-o scot pe

Alice din viaţa mea. Aş fi putut să vin în vizită când şi când. Aş fi putut...

Ar fi trebuit, aş fi vrut, aş fi putut...

Trecutul era atât de periculos! Pentru că fiecare lucru de care fugisem mă ajunsese din urmă. Inclusiv ciorile care stăteau acum pe acoperişul hotelului şi se uitau în jos, la mine, cu ochii lor ca nişte mărgele negre.

Mi-am încleştat degetele pe mânerul valizei. Erau doar nişte păsări. Nu însemnau nimic. Şi chiar dacă însemnau, n- aveam unde altundeva să mă duc.

[s] **Pseudonim literar care reuneşte prenumele tandemului de autoare Christina Hobbs şi Lauren Billings**

Capitolul 10. Moartea şi mic-dejunul

Situat la intersecţia dintre Main Street şi Walnut, hotelul din Mairmont era un mic stabiliment care oferea cazare şi mic-dejun. Era ascuns într-o grădină ce rămânea verde chiar şi iarna, iar zidurile lui albastre abia dacă se vedeau de după iedera care se căţărase pe ele. Am împins poarta de fier forjat şi am pornit pe aleea pietruită, spre intrare. O lumină discretă, aurie, se revărsa pe ferestrele din faţă, ceea ce însemna că Dana încă se afla la recepţie. Ea era genul de persoană nocturnă, care stătea trează şi citea romane de Stephen King şi lucrări obscure, istorice şi biografice, despre Regina Victoria sau despre amantele lordului Byron.

Atunci când, în cele din urmă, am deschis cu cotul uşa cu geamuri şi mi-am tras valiza peste prag, înăuntru, am văzut-o pe Dana şezând pe un scaun înalt, în spatele unui pupitru de lemn masiv. Ea şi-a ridicat privirea. Purta ochelari cu lentile mari, rotunde, aşezaţi

pe şaua nasului şi asiguraţi cu un lănţişor auriu, care îi atârna de o parte şi de alta a feţei prelungi şi palide. Dana avea părul castaniu, scurt şi ondulat, şi un zâmbet larg, cu strungăreaţă. în clipa în care m-a văzut, zâmbetul ei s-a lărgit şi mai tare.

- Florence! Nu pot să cred! a spus ea, punând o filă de blocnotes între pagini, ca semn de carte.

Purta un tricou cu mâneci lungi, pe care scria HARVARD, şi blugi cu talie înaltă. Cumva, arăta întotdeauna mai stilată decât aş fi putut eu să arăt vreodată. Chiar şi în liceu fusese impecabilă.

- Am crezut că eşti la New York!

- Am fost. A trebuit să vin acasă, totuşi. Pentru... ăăă...

Ea s-a crispat.

- Da, aşa e, of! îmi pare rău. Ştiam. Am fost doar surprinsă să te văd.

M-am forţat să zâmbesc.

- Păi, iată-mă!

- Corect. Iată-te! Şi presupun că vrei o cameră.

- Dacă nu te deranjează...

- Bineînţeles că nu! Ştiu cum e. Părinţii care îţi desfiinţează camera şi aşa mai departe. în secunda în care m-am mutat, mama mi-a transformat dormitorul în camera ei de tricotat. *Tricotat!* Mi-a dat jos până şi posterele cu *Dawson's Creek*. N- am s-o iert niciodată pentru asta, a spus Dana, iar apoi a deschis o aplicaţie pe iPad şi a tastat în câteva formulare. Cât timp o să rămâi la noi?

- Probabil că până la sfârşitul săptămânii.

„Dacă rezist atât!", m-am gândit în timp ce am scos ultimul card de credit pe care-l mai aveam şi i l-am întins, plină de durere.

Mi-am dat seama cât de mulţi bani aveam să datorez pe cârdul ăsta, dar nu puteam să stau

acasă. Nu într-un astfel de moment. Nu acum, când tata nu mai era...

Pur şi simplu, nu puteam.

Dana mi-a întocmit formele de cazare şi m-a întrebat dacă voiam o cameră cu un pat, sau una cu două paturi – cu unul, preferabil, la primul etaj dintre cele două ale casei, şi nu lângă scară, dacă se putea.

- Şi să fie cel mai puţin sinistru! am adăugat eu în glumă.

Nu era nici o glumă.

Dana a râs.

- Nu vrei să mai rezolvi nişte crime?

- Nu-mi mai aminti! am implorat-o, luând cheia pe care mi-o întindea.

- Mă rog, pe vremea când eram colege de liceu, mie mi se părea că erai cool, a spus ea, iar apoi s-a aplecat spre mine, într-un fel confidenţial. Chiar poţi să vorbeşti cu morţii?

- Nu, am minţit eu. Doar am rezolvat o crimă. A fost un noroc.

- Tot e destul de tare!

- Şi de ciudat.

- Nu eram cu toţii nişte ciudaţi? în orice caz, ai camera mea preferată – o numim Camera Violet.

M-am uitat la cheie, iar apoi la breloc – care era de un violet şters.

- Lasă-mă să ghicesc! Există mov în cameră?

- Nu atât de mult pe cât mi-ar plăcea mie, a răspuns ea, frustrată. Mic-dejunul, de la şapte la zece dimineaţa. O să fiu aici toată noaptea, iar John o să fie dimineaţă – ţi-l aminteşti? Era mai mic cu câţiva ani decât noi. Cam neţesălat băiatul, dar are o inimă de aur, dacă ajungi să-l cunoşti.

- A, exact, voi doi v-aţi căsătorit!

Ea a fluturat din degetul pe care purta inelul. Era o verighetă neagră, făcută din metal de meteorit. Bineînţeles, era atât de cool!

- Din păcate, am ieşit de pe piaţa matrimonială!

- Păi, felicitări!

A zâmbit.

- Mulţumesc! Dacă ai nevoie de ceva, noi suntem cei cu care trebuie să vorbeşti.

- Ce s-a ales de doamna Riviera?

- O, a murit acum câţiva ani! Şi, la naiba, a lăsat tot hotelul pe capul meu!

- Chiar că la naiba, am răspuns, înfiorându-mă. Păi, încă o dată, felicitări cu întârziere! Locul ăsta arată foarte bine.

- Nu m-am gândit că o să rămân pe-aici tot restul vieţii mele, dar..., a spus ea ridicând din umeri, resemnată, iar apoi s-a aşezat la loc pe scaunul cel înalt, deschizând, absentă, cartea la pagina la care pusese semn – *Sărutul de la matineul nocturn*. Uneori, viaţa te duce în locuri neaşteptate! Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, OK?

- Bineînţeles. Mulţumesc!

Am pus cheia în buzunarul hainei şi mi-am târât valiza în sus pe scări. Slavă Domnului că nu erau atât de abrupte precum cele de la apartamentul meu, aşa că am ajuns la primul etaj cu picioarele întregi şi apoi mi-am cărat valiza spre capătul holului. Fiecare uşă avea câte o floricică drăguţă pe ea, sculptată în placa de lemn de o mână de artist, şi cu toatele erau plante care te puteau ucide. Leandru. Mac canadian. Degeţel-roşu. Iris. Crăiţă. Cucută. Floarea de pe ultima uşă – Camera Violet – era aconit. Am deschis uşa şi, amintindu-mi de ciorile înşirate pe acoperiş, mi-am vârât capul înăuntru, ezitând.

- E cineva aici? am şoptit.

Camera era cufundată în întuneric; doar o lumină slabă, aurie, de la felinarul de pe

trotuar, pătrundea pe fereastră. Nici o mişcare. Nici o apariţie fantomatică.

Drumul era liber.

Am apăsat pe întrerupătorul de lângă uşă şi mi-am tras valiza înăuntru. Camera era mai spaţioasă decât cea pe care o plătisem cu sânge şi cu lacrimi în Hoboken, New Jersey. Avea un pat destul de mare încât să încap în el cu tot cu bagaje, o comodă, o oglindă până în podea, chiar şi un dressing. Pe comodă se aflau o cafetieră şi o mulţime de plicuri cu ceaiuri şi cu cafea instant, iar pe perete era montat un televizor cu ecran plat. Şi camera de baie era frumoasă, cu cadă cu picioare arcuite şi cu o măsuţă de toaletă generoasă. Cu siguranţă că aveam să profit de toate astea. Călătoria îmi dăduse tot felul de dureri, stresul din ziua aceea îmi provocase înţepeneală şi crampe la

gât, iar perna mea ortopedică se afla la opt sute de kilometri depărtare. Dana avea dreptate, totuşi: nu era destul mov în camera asta care se numea Camera Violet.

M-am apucat să-mi desfac bagajul, punându-mi lenjeria de corp în sertarul de sus al comodei şi atârnându-mi în dressing rochia neagră, de înmormântare, iar în acele clipe, sincer vorbind, am uitat de ciorile de pe acoperiş. Mâinile îmi erau ocupate, şi pentru prima dată în ziua aceea, mintea îmi era, din fericire, goală.

Apoi am auzit un zgomot.

Mi-am înhăţat repede aparatul de ras ca armă defensivă – ce putea să facă un aparat de ras? – şi am deschis încet uşa băii.

- E cineva? am întrebat eu cu glas ezitant.

Aş fi minţit dacă aş fi spus că nu m-am uitat după un redactor de cărţi romantice, înalt de un metru şi nouăzeci de centimetri, cu pantofi de piele, şosete în carouri şi pantaloni călcaţi impecabil. Dar nu era nimeni în camera mea de hotel.

- O iau razna! am mormăit, iar apoi am terminat de aşezat obiectele de toaletă.

Tata era mort şi n-aveam nevoie de fantome care să complice situaţia. N-aveam nevoie să complice *nimeni* lucrurile. Familia mea era deja destul de complicată, ca să nu mai pun la socoteală şi trecutul meu în Mairmont. Dacă începeam să vorbesc cu fantomele,

puteam să fiu sigură că, în cel mult o săptămână, ajungeam din nou subiectul principal în cercurile de bârfă ale oraşului:

„Aţi auzit? S-a întors Florence şi iar vorbeşte singură!”

Biata Florence şi prietenii ei imaginari!

Florence şi fantomele ei…

Mi-am înghiţit nodul din gât şi, fără să mai spun un cuvânt, am stins luminile, m-am trântit în pat şi mi-am tras pătura peste cap.

Nu puteam să mă gândesc decât la liniştea adâncă ce domnea în hotel şi, prin

contrast, la cât de zgomotoase erau gândurile mele. La New York nu era niciodată atâta linişte. Nu trebuia să mă gândesc niciodată la Mairmont, la oamenii de aici şi la motivul pentru care plecasem.

Timp de zece ani, mă mutasem dintr-un apartament în altul, vânând o poveste de dragoste care nu era a mea, încercând să fiu excepţia în loc să fiu regula, şi tot ce găsisem iar şi iar fusese inima frântă, fusese singurătatea. În tot acel timp, nu văzusem nici măcar o dată un cârd de ciori într-un copac uscat sau o fantomă pe treptele din faţa casei, fiindcă eram ca toţi ceilalţi, normală şi anonimă, iar tata încă trăia.

Şi numai pentru o secundă – încă o secundă – mi-am dorit să fiu acea Florence şi să trăiesc din nou în acel răstimp.

Dar răstimpul se dusese. Şi tatăl meu, la fel.

Capitolul 11. Timpul trecut

Am dormit aproape trei ore.
Aproape.

Ştiam cum procedau fantomele. întotdeauna îşi făceau apariţia în cele mai neaşteptate locuri şi n-aveam idee când anume avea să apară Benji Andor din nou. *Dacă* avea să apară. O mică parte din mine, una care nu prezenta nici o încredere, spera că doar mi-l imaginasem. Dar spune-i asta anxietăţii mele, care era hotărâtă să nu mă lase să-mi parcurg întreaga fază de somn profund. Fiecare geamăt şi scârţâit al casei vechi mă făcea să tresar şi să mă trezesc, până când telefonul meu a sunat la ora nouă şi jumătate dimineaţa.

Mă simţeam de parcă trecuse un camion peste mine, dăduse înapoi şi mă călcase din nou.

Bine că îmi luasem corectorul de cearcăne – cel bun, de zile negre. Mi l-am întins pe sub ochi şi am sperat că măcar arătam vie în timp ce coboram scările spre recepţie, unde un bărbat voinic, cu păr roşcat, stătea pe scaunul înalt pe care şezuse Dana noaptea trecută. Bărbatul purta un tricou imprimat şi avea o duzină de piercinguri pe faţă, aşa că au trecut câteva clipe până să-l recunosc.

- John?

Auzindu-şi numele, el şi-a ridicat privirea din revista pe care o citea şi a afişat un zâmbet.

- Florence! Mi-a zis Dana că stai aici!

S-a ridicat şi a ocolit iute recepţia, iar apoi m-a îmbrăţişat cu putere. Vreo trei coaste mi au pârâit şi am simţit cum îmi ieşea sufletul pe gură. El m-a lăsat jos şi m-a întrebat, râzând:

- Cât timp a trecut... zece ani?

- Cam aşa, am recunoscut eu. Abia dacă am ştiut cine eşti!

S-a îmbujorat şi s-a scărpinat la ceafă. Avea pe cap o şapcă

pe care era desenată o felie de pizza şi purta o cămaşă înflorată. Mult diferit de tipul cu care

mă întâlneam în liceu – tricouri polo, păr tuns periuţă şi o bursă de fotbal la Notre Dame.

- A, da, s-au întâmplat multe!

- Mie-mi spui? Felicitări pentru căsătoria cu Dana!

- Da, nu-mi vine să cred ce noroc am avut! Cum te tratează New Yorkul?

- Bine. Adică nu rău, am rectificat eu.

El a râs.

- Mă bucur. Şi ce face... ăăă...?

Vechiul telefon cu disc a sunat, iar el s-a scuzat şi s-a dus să răspundă.

- Hotelul din Mairmont, John la telefon..., a spus, după care a acoperit receptorul cu palma şi mi-a şoptit: Mă bucur să te văd, deşi îmi pare rău pentru tatăl tău. Era un tip de treabă.

Cuvintele lui m-au lovit ca un uragan, pentru că, pe moment, uitasem.

- Mulţumesc, am reuşit să răspund, silindu-mă să zâmbesc.

John a început o convorbire cu persoana care sunase, iar eu

am plecat cât am putut de repede. Cred că el a strigat după mine ceva despre mic-dejun, dar deja întârziasem la Waffle House, la întâlnirea cu familia. în plus, fără să dispreţuiesc mic-dejunul de la hotel, puteam să spun că nimic nu putea fi mai bun decât cartofii gratinaţi, înăbuşiţi şi rumeniţi.

WaHo se afla pe Main Street, în capăt, lângă şcoala primară şi librărie, iar parcarea era plină de călători care treceau prin Mairmont în drumul lor din Carolina de Sud spre Carolina de Nord şi Tennessee. Mairmont era destul de aproape de oraşul Pigeon Forge, aşa că puteai să vizitezi Dollywood- oricând aveai chef, sau să dai o fugă până la Asheville pentru un tur al Palatului Biltmore. Orăşelul meu natal era situat chiar la poalele Munţilor Apalaşi, la o altitudine destul de mare încât să ofere trasee de drumeţie, dar terenul era destul de plat încât

şoselele montane să nu pună pe butuci o maşină precum Toyota Prius.

Familia mea stătea în cel mai îndepărtat separeu, mâncându-şi deja cartofii gratinaţi cu brânză şi omleta cu cârnaţi. Am grăbit pasul şi m-am strecurat în separeu, lângă mama.

- Deja am comandat pentru tine o vafă şi cartofi gratinaţi, mi-a spus ea, iar apoi a împins spre mine o ceaşcă de cafea.

Am luat o sorbitură adâncă.

- Mmm..., acid de baterie!

- Târziu, ca de obicei, a spus Carver pe un ton sec, privindu-şi scurt ceasul Rolex.

Alice a fost de acord:

- Unele lucruri nu se schimbă niciodată!

- Nimeni n-a spus că ora întâlnirii era bătută în cuie, am replicat, sfidător. Ooo, ce gustos! am exclamat, la vederea vafei şi a porţiei de cartofi gratinaţi pe care tocmai mi le aducea chelneriţa.

Miroseau absolut delicios, iar stomacul meu a chiorăit, amintindu-mi câte mese sărisem cu o zi înainte. (Trei. Sărisem toate trei mesele!)

- Binecuvântat să fie zahărul hrănitor de la mic-dejun! am adăugat, în timp ce chelneriţa pleca spre altă masă.

Carver mi-a aruncat o privire ciudată de pe cealaltă parte a mesei.

- Atât de flămândă eşti?

- La New York nu există Waffle House! i-am răspuns, înfigând furculiţa în vafă şi tăind o bucată atât de mare, încât a trebuit s-o înclin într-un anumit unghi ca să mi-o pot vârî în gură.

Era siropată, dulce şi pufoasă, exact aşa cum îmi aminteam.

- Şi cum e la hotel? Am auzit că a fost renovat după ce a murit Nancy Riviera. E frumos?

- Superb! am răspuns eu, cu gura plină. Dana a făcut o treabă excelentă!

- Tatăl tău şi cu mine plănuiam să petrecem acolo noaptea noastră aniversară şi..., a spus mama, încruntându-se apoi la cana ei de ceai aproape goală. Ei bine, asta n-o să se mai întâmple.

Alice mi-a aruncat o privire tăioasă, ca şi cum ar fi fost vina mea.

- Oricum, a continuat mama, mereu rămân cu dureri musculare după ce stau la hotel. Să

ştii, camera ta este exact aşa cum ai lăsat-o. Bine, cu excepţia unei maşini de cusut pe care am aşezat-o într-un colţ. Şi a câtorva piese de mobilier recuperate de pe marginea şoselei...

Alice a întrerupt-o:

- A transformat-o în salonul ei de artă!

- E atelierul meu de lucru, a corectat-o mama cu eleganţă.

- Nu-i nimic. îmi place la hotel, am spus eu în timp ce luam o nouă îmbucătură mare din vafă. Deci, care-i tema întâlnirii de familie din dimineaţa asta?

Mama a bătut din palme şi a spus:

- Aşa! Programarea!

Am clipit.

- Poftim?

Alice a spus:

- Avem două înmormântări înainte. Domnii Edmund McLemore şi Jacey Davis.

Carver a clătinat din cap.

- Ştiu că nimeni n-o să pună problema astfel, dar acum, când tata e mort, nu vi se pare cam nepotrivit să ne ocupăm de înmormântările altora? Cei doi morţi nu pot fi înmormântaţi de altă firmă?

Alice i-a aruncat o privire consternată.

- De care, mai exact? Nu există altă casă funerară în oraş.

- Atunci, de o firmă dintr-un oraş învecinat? Din Asheville? E la o aruncătură de băţ, pe şoseaua interstatală. Serios vorbind, mamă, a insistat el, dându-şi seama că nu se putea înţelege cu Alice, doar nu se aşteaptă cineva să lucrezi chiar în momentul ăsta!

Dar mama nici nu l-a băgat în seamă.

- Au vrut să fie înmormântaţi de familia Day şi este o onoare şi un privilegiu să facem asta! N-o să-i trimit în altă parte când noi putem să le oferim cel mai bun final.

Era aproape imposibil să te contrazici cu mama după ce lua o hotărâre. La fel ca şi pe Alice, nimic n-o putea clinti. Carver era cel sensibil, dar îşi dădea şi el seama când o cauză era pierdută. Aşa că fratele meu a clătinat din cap şi a bombănit ceva (am bănuit că a spus: „De aceea n-am mers niciodată în vacanţă!”), iar eu am fost lăsată să adun siropul din farfurie folosindu-mă de restul de vafa şi să întreb:

- Pot să ajut cu ceva?

- O, iubito, nu cred! a răspuns mama. Alice are sub control funeraliile de săptămâna asta. Eu trebuie să fiu acolo numai ca să... să fiu acolo. M-ar bântui Xavier dacă n-aş fi! Totuşi, nu cred că m-aş descurca deloc cu ridicatul greutăţilor.

- Pot să fac eu asta, a propus Carver. Am ceva timp liber.

M-am încruntat la vafa mea. Afacerea mergea înainte, chiar

dacă unul dintre noi plecase, şi era ciudat, în genul în care era ciudat serialul *Zona crepusculară*. Ca şi cum, pe când zburam cu avionul care mă aducea acasă, aş fi căzut într-o dimensiune paralelă. Totul era straniu, şi încă într-o măsură destul de mare încât să mă simt

zdruncinată. Cum de viaţa tuturor continua să curgă, să meargă, să înainteze, când tata era...

Am strâns din pumni.

- Dar cum rămâne cu aranjamentele pentru funeraliile tatei?

- Nu-i aşa că sunt cam excentrice? a oftat mama, gânditoare.

- Cineva trebuie să se ocupe, mamă!

- Te referi la noi, a ghicit Carver, clătinându-şi paharul cu apă. Mă tem că nu pot fi de mare ajutor. Am un raport de predat la

sfârşitul săptămânii şi dacă ajut la celelalte înmormântări...

- N-o să am timp între cele două înmormântări şi îmbălsămare, a adăugat Alice, oarecum agasată. Cerinţele lui sunt atât de... de... de absurde!

- Asta a cerut tata.

- Ştiu, dar n-avem timp, Florence!

Asta a atins o coardă sensibilă dinlăuntrul meu.

- Ei, bine, *eu* am timp, aşa că eu o să mă ocup de toate!

Sora mea mai mică şi-a dat ochii peste cap.

- Nu trebuie să te ocupi tu de *toatei* Am vrut să zic doar că...

- Nu ai timp, am înţeles.

Alice şi-a întins braţele în lături.

- Sigur! Treaba ta! Fă tu totul. Florence Day, eterna eroină solitară!

- Nu asta e intenţia mea şi ştii foarte bine...

- Fetelor! ne-a întrerupt mama cu vocea ei calmă, scăzută, care ne-a făcut pe mine şi pe

Alice să ne tragem înapoi pe scaunele noastre. Nu rezolvaţi nimic certându-vă!

Nu, dar nu eram eu cea care provoca certurile. Tocmai mă pregăteam să afirm asta, când Carver şi-a privit ceasul şi a spus:

- Karen o să vină în scurt timp şi o să ne aducă situaţia financiară a tatei. Vrei să v-o iau înainte şi s-o aştept, mamă?

- Da, dacă trebuie, a răspuns mama, oftând. Xavier ar fi putut să ne dea măcar un indiciu despre cum să rezolvam chestia cu Elvis...

Da, dar eu îmi dădusem seama.

Am vrut să pun o întrebare în legătură cu avocata şi cu finanţele – nu ştiam nimic despre vreo întâlnire, dar se părea că fraţii mei ştiau. Poate că nu voiau ca eu să particip, sau poate că nu auzisem atunci când se vorbise despre întâlnire, sau... nu ştiam. Erau o puzderie de posibilităţi.

Dar, mă rog, am încercat să dau la o parte sentimentul că îmi scăpa ceva la care trebuia să iau parte. Am înhăţat nota de plată.

- Duceţi-vă, plătesc eu, am spus. Cred că oricum e rândul meu!

Au ieşit din separeu şi au început să vorbească despre înmormântare şi despre câtă lume să anunţe. Rudele din Lowcountry, pe cei de la clubul de poker şi cea mai mare parte a

oraşului (inclusiv primarul, Fetch, un golden retriever agitat, care câştigase alegerile pentru a treia oară).

Mama a oftat, urmându-i pe Alice şi Carver afară din WaHo.

- Mă întreb dacă ar fi nepotrivit să dansez cu portretul lui la priveghi. Ştiţi fotografia – cea cu el îmbrăcat în smoching. Atât de elegant!

- Nu! au răspuns Carver şi Alice în cor, iar apoi clopoţelul a sunat în clipa în care uşa s-a închis în urma lor.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, reţinându-mi un zâmbet. încă eram supărată pe

Alice – suferea, cu toţii sufeream –, dar ai mei îmi lipseau. Şi-mi lipseau dimineţile precum era asta de acum, şi vafele siropate. Şi-mi lipsea tata.

Totuşi, nu mă gândisem că dorul de el m-ar fi putut face să mă simt atât de singură.

M-am aplecat deasupra tejghelei, lângă un tip care mormăia pentru sine – în oraşele mici există întotdeauna câte un ciudat –, şi i-am întins casierei o bancnotă de douăzeci. Ea zâmbit şi mi-a spus:

- Tu trebuie să fii Florence!

Bărbatul de lângă mine s-a crispat.

- Tatăl tău vine aici în fiecare sâmbătă, a continuat casiera. Comandă mereu la fel – meniu complet cu cartofi în plus. Unde e bătrânul astăzi?

- A murit acum două seri, am răspuns, iar bărbatul a întors capul.

Privirile ni s-au întâlnit. Păr negru, ochi căprui, maxilar colţuros. N-avea nimic în faţă – nici mâncare, nici cafea – şi nimeni nu părea să-i dea vreo atenţie. Or asta era ceva rar atunci când stăteai la tejghea la Waffle House. Trebuia ori să fii antipatizat, ori...

Ori să nu fii cu adevărat acolo.

Mai rău de-atât, i-am recunoscut părul negru şi pantalonii bleumarin, precum şi felul hotărât în care îşi suflecase mânecile până la coate. Arăta de parcă ar fi fost un zugrav sau un om de afaceri dezamăgit...

.. .de lipsa de varietate a morţii.

Am pălit.

- D... domnişoara Day? a întrebat Benji Andor.

Casiera a zâmbit ezitant.

- O, nu! îmi pare atât de rău să aud asta...

Brusc, tonomatul a scos un scrâşnet puternic şi luminile au început să licărească. Am ales un album la întâmplare şi l-am băgat în player. Neonul s-a aprins şi un cântec a început să bâzâie în boxele vechi de patruzeci de ani.

Am tresărit şi am şoptit:

- Termină...

Ochii lui mari au privit ţintă spre tonomat.

- Eu... nu eu.

- Ba tu.

- Chestia aia se tot porneşte singură, s-a scuzat casiera în timp ce-mi număra restul. Cred că are o conştiinţă proprie!

Ritmul pianului. Tobele. Şi, brusc, sunt din nou în salonul roşu, după priveghi, dansând urcată pe picioarele tatei, în timp ce el cântă fals:

„Scumpete, nu-mi frânge inima!”

Lumina aurie a după-amiezii se strecoară pe fereastră. Mă umple de tristeţe pentru că s-a dus. Momentul acela s-a dus – toate momentele acelea s-au dus.

Mi se pune un nod în gât.

- Patru dolari şi treizeci şi şapte de cenţi – restul tău. O zi frumoasă, domnişoară! spune casiera în timp ce-mi întinde câteva bancnote şi monede.

Vâr banii repede în buzunarul hainei şi părăsesc restaurantul. Ben mă urmează, strecurându-se pe uşă înainte ca aceasta să se închidă.

- Aseară, la uşă, tu erai, nu-i aşa? Tu ai răspuns la uşă, a spus el, mergând în urma mea.

Mi-am aţintit privirea la trotuarul din faţă.

- Asta nu se întâmplă.

- *Ce* nu se întâmplă?

„Nu te uita la el, nu te uita la el!”

Un domn în vârstă, care-şi plimba câinele, s-a hotărât să treacă pe partea cealaltă a străzii şi n-am ştiut dacă a făcut asta din cauza mea, sau din cauza câinelui care trebuia să-şi facă nevoile într-o tufă de azalee de pe partea cealaltă, dar asta nu m-a împiedicat să ghicesc. Mi-am scos telefonul din buzunar şi m-am prefăcut că răspundeam la un apel.

Din doi paşi, Ben m-a ajuns din urmă.

- Te rog, nu mă ignora – toată lumea mă ignoră! Toată lumea. Am stat în restaurantul ăla ore întregi, încercând să fac pe cineva să se

uite la mine. Nimeni n-a putut! Nimeni! Ce se întâmplă cu mine? Ultima dată când îmi amintesc, eram la uşa ta, apoi eram la restaurant şi... N-are nici un sens... Iar tu nu mă asculţi...

- Te ascult! l-am întrerupt eu. Doar că nu trebuie să fiu văzută, ştii tu, vorbind singură!

I-au căzut umerii.

- Deci e adevărat... nimeni nu mă vede! în afară de tine. Dar de ce? a întrebat el, cincizeci de emoţii diferite străbătându-i chipul, de la negare la confuzie, înainte ca, în cele din urmă, să se oprească la o expresie acuzatoare. Ce te face *pe tine* specială?

- Uau! Eşti fermecător, ştii asta?

- Sunt, atunci când nu sunt înspăimântat, domnişoară Day!

M-am crispat. Chiar dacă mergeam destul de repede, el, cu

picioarele lui lungi, ţinea pasul cu mine fără efort. N-aveam nici o şansă de a-l lăsa în urmă. Uneori detestam să fiu scundă.

Deseori, de fapt.

Pe lângă funeraliile tatălui meu, fantoma lui Benji Andor era ceva de care n-aveam nevoie.

Dar... nu puteam nici să-l ignor.

Mai ales atunci când auzeam cum i se frângea vocea, implorându-mă să-l văd pentru că...

Tata mi-ar fi spus să-l ajut. Tata ar fi spus că asta era datoria noastră, *responsabilitatea* noastră. O responsabilitate de care nu mă mai achitasem de vreo zece ani, de când plecasem din Mairmont. Şi, desigur, simţeam că voiam să ştiu, fiindcă, dacă tata ar fi fost acolo, şi el ar fi vrut.

M-am oprit la colţul străzii şi am hotărât, ei bine, să-l fac mândru pe tata; m-am răsucit pe călcâie ca să stau faţă în faţă cu Benji. S-a oprit brusc, la câţiva centimetri de mine, şi mi- am dat seama cât de caraghioasă arătam din unghiul lui. Nu mi-a păsat.

- Eşti o fantomă, am început. Un spirit. Treci printr-o experienţă de după viaţă.

- Trec printr-o *ce* de după viaţă?! a întrebat el, uimit, trecându-şi degetele prin păr. Nu sunt *mortl* Ăsta e un vis urât! Un coşmar! O să mă trezesc şi...

- Totul o să fie la fel, l-am întrerupt eu. Pentru că n-o să te trezeşti.

- Nu... nu!

Vocea i s-a gâtuit din nou, aşa cum i se întâmpla lui Alice atunci când făcea un atac de panică. Nu mai întâlnisem niciodată o fantomă atât de convinsă că trăia. Pe vremea când eram copil, toate fantomele care veneau la mine ştiau că

erau moarte. Nu era de făcut un salt logic prea mare, dar Benji Andor părea să fie genul de om rigid, pentru care contau doar faptele şi cifrele, nedând atenţie poveştilor şi legendelor cu fantome.

Iar mie nu-mi venea să cred că făceam asta.

- Domnule Andor, am zis, fiindcă „Benji” sau „Ben” suna prea familiar şi voiam să păstrez distanţa cât puteam de mult, îmi pare rău!

- Nu sunt mort...

Mi-am trecut pumnul direct prin pieptul lui.

- Mă furnică, a murmurat, privind încruntat la pumnul meu, care, dacă el ar fi fost în viaţă, ar fi trebuit să-i atingă inima.

- Vezi? Mort!

- Nu se poate! Nu *mă simt* mort.

Mi-am retras pumnul. L-am simţit rece, uşor înţepenit, de parcă îmi adormiseră degetele.

- Nici măcar înlăuntrul tău? Nici măcar un pic?

Mi-a ignorat gluma.

- Nu pot fi mort, fiindcă nu-mi amintesc să fi murit, mulţumesc foarte mult! Iar fantomele nu există. E dovedit ştiinţific.

- Chiar e?

-Da.

- Atunci, prietene, nu ştiu ce să-ţi zic.

Am ajuns la rondul din centrul oraşului. în mijloc se afla un spaţiu verde cu un chioşc; pe treptele acestuia din urmă era un bărbat care semăna cu profesorul meu de orchestră şi care repeta piesa „Don't Stop Believin" a trupei Journey, într-o versiune înălţătoare. Părea hotărât să rupă coardele.

- Dacă sunt mort, tu cum de mă vezi? a comentat Ben, plin de perspicacitate.

Ce întrebare!

Una pe care Lee Marlow nu mi-o pusese pe vremea când îi înşirasem toate poveştile mele cu fantome. Pur şi simplu, el dăduse deoparte orice dram de neîncredere atunci când îmi indusese amintirile în ficţiunea lui. Oare găsise vreun motiv pentru care eu puteam vedea fantome? Oare îl întrebase redactorul lui despre asta? Oare Lee trebuise, până la urmă, să scrie ceva din capul lui?

Nu ştiam şi nici nu voiam să ştiu.

Dar bazează-te pe redactor atunci când e vorba să pună întrebările care rezultă din golurile acţiunii!

- Nu ştiu, am recunoscut, dar ceea ce ştiu, Ben, este că eşti mort. Mort definitiv. Mort ca o fantomă...

A ridicat o mână ca să mă oprească, în timp ce cu cealaltă îşi freca rădăcina nasului.

- OK, OK, am înţeles! Doar că... vreau să ştiu de ce. Şi de ce *tu.*

- Asta vreau să ştiu şi eu! am răspuns, traversând strada înapoi spre hotel, iar el m-a urmat la mică distanţă, mergând sprinten cu picioarele lui lungi. Singurul lucru la care mă

pot gândi e acel manuscris – dar dacă eşti mort, nu mai trebuie să-l predau mâine.

- Nu că l-ai fi terminat, a murmurat el.

Am deschis poarta grea de fier a hotelului şi apoi am încremenit locului.

- Ia stai! am exclamat, întorcându-mă spre el. Tu *ştiai?]*

- Că eşti *ghostwriter-u*l lui Ann? Da, a răspuns Ben, oarecum perplex. Sunt redactorul ei, normal că ştiam. Doar că nu mă aşteptam... în fine, pentru mine a fost o surpriză să apari... tu.

Am clipit.

- Aha, am înţeles!

- Nu, stai puţin, nu asta am vrut să spun...

M-am răsucit pe călcâie şi am pornit spre veranda din faţă.

- Nu, nu, am înţeles ce ai vrut să spui! Eu, dezastrul care sunt!

- De ce nu mi-ai spus, pur şi simplu, că scriai pentru ea?

- Ar fi schimbat ceva? l-am provocat, iar el a strâns din buze în loc de răspuns şi s-a uitat în altă parte, iar eu am ştiut că aveam dreptate şi că, într-adevăr, asta n-ar fi schimbat nimic. Vezi? Oricum nu conta! Şi dacă îţi spuneam, şi dacă nu, ştiai că eram un dezastru!

- Nu gândesc asta despre tine, a răspuns el apăsat, pe un ton sumbru.

Voiam să-l cred. Voiam să-l pot crede. Dar mă cunoşteam mai bine decât cineva care vorbise cu mine timp de treizeci de minute şi mă sărutase în spatele unui bar de hipsteri. Ştiam exact ce eram – *cine* eram.

O laşă care fugise din singurul cămin pe care îl avusese. O idioată credulă, ce se îndrăgostea de tipi care-i promiteau marea cu sarea. Şi o ratată

care nu putea duce până la capăt singurul lucru la care se pricepea.

Brusc, o expresie ciudată a apărut pe faţa lui Ben. Derută. Apoi curiozitate. Şi-a ridicat capul.

- T\i auzi...?

în clipa următoare dispăruse, iar eu rămăsesem singură pe verandă.

- Parc de distracţii cu spaţii de cazare, deţinut de cântăreaţa Dolly Parton

Capitolul 12. Sprijin emoţional

Telefonul a sunat de patru ori şi jumătate până să răspundă Rose.

- Slavă Domnului că ai sunat! începusem să mă tem că te-a înghiţit oraşul ăla! a spus ea.

în fundal se auzeau zgomote specifice unei camere de toaletă şi mi-am dat seama că Rose ar fi trebuit să fie... la serviciu?

M-am uitat la ceas.

- Ce faci tu la serviciu la o astfel de oră? Nu e pauza de masă?

- Şi e sâmbătă, pe deasupra, a spus ea, oftând tragic. Şi pe deasupra, o, Doamne, am o ştire...! Dar mai întâi spune-mi ce mai faci! Ce fac ai tăi? E totul..., mă rog, nu *bitte*

fiindcă, evident, n-are cum să fie bine, dar e totul în regulă?

- Pe cât de în regulă poate să fie.

M-am trântit în patul din Camera Violet, iar acesta a trosnit puternic. Dacă în camera asta s-ar fi aflat un cuplu proaspăt căsătorit, nu mi-ar fi plăcut să fiu în camera vecină. Prinderile metalice ale patului aveau nevoie de unsoare şi de bandă adezivă.

- Alice se antrenează pentru o ceartă, am adăugat, dar ştiam că o să fie aşa. N-am mai stat faţă în faţă de ceva ani!

- Mda, pariez pe Alice, nu te supăra!

- Nici măcar n-ai cunoscut-o! Iar eu sunt prietena ta cea mai bună!

- Da, şi te iubesc, dar tu eşti tot atât de ameninţătoare ca o veveriţă.

- Urât din partea ta să spui asta! i-am întors-o, dar nu i-am spus că greşea, fiindcă, de fapt, avea dreptate: dintre toate disputele pe care le avusesem cu Alice de-a lungul relaţiei noastre conflictuale, sora mea le câştigase pe cele mai multe dintre ele. Deşi probabil că m-ar putea omorî fără să fie prinsă, am adăugat. Alice a studiat chimia judiciară la Duke University.

- Uau, de groază! Iar fratele lău e un magician al tehnologiei – cu tine ce s-a întâmplat?

- Complet ratată, i-am răspuns eu pe un ton sec. Şi se pare că mai sunt şi singura care vrea să pregătească funeraliile tatei aşa cum le-a planificat el în testament.

- Asta, da, râvnă!

- Este epuizant.

I-am povestit lui Rose ce aveam de făcut, iar ea m-a ascultat în liniște atunci când i-am povestit despre florile sălbatice, despre Elvis, despre cârdul de ciori şi despre recuzita de petrecere. I-am povestit şi despre discuţia pe care o avusesem de dimineaţă cu ai mei la Waffle House şi despre cum mi se pusese mie în braţe totul.

- Vreau să spun că şi ei au treburi de făcut, dar şi eu!

- Poate că e prea greu pentru ei.

- Şi pentru mine e greu.

Rose a oftat adânc.

- Da, ştiu, dar tu eşti sora mai mare, corect? întotdeauna te-ai priceput să-ţi ţii sentimentele în frâu şi să duci treaba la bun sfârşit. îţi aminteşti de tipul acela, Quinn, care te-a lăsat baltă la o întâlnire, iar tu trebuia să termini de redactat tocmai atunci *Matineul nocturn,* având la dispoziţie doar douăsprezece ore?

- Quinn era un tip de doi bani.

Da, era pe o lungă listă de indivizi de doi bani de care mă îndrăgostisem.

- Ai trecut peste asta şi ai dus redactarea la bun sfârşit. Sau mai ţii minte când toaleta noastră a explodat literalmente, iar tu ai reparat-o după ce te-ai uitat la nişte tutoriale de pe YouTube, muncind cu hotărâre acerbă, deşi chiar atunci *aveai termcnul-limită* de predare a unei cărţi? Sau când eu am făcut toxiinfecţia aia înfiorătoare, iar tu ai scos bani din piatră seacă scriind acele articole penibile de dezvoltare personală şi ai plătit toate facturile *pe trei luni*? TU eşti în stare să rezolvi lucruri. Le scoţi la capăt. Treci prin toate greutăţile.

- Spune asta despre cartea lui Ann, pe care n-am terminat-

o!

- Ce-i drept, a fost un an foarte tâmpit.

- Aş fi vrut să-i pot spune asta agentei lui Ann. Aştept să mă sune Molly după ce află Ann, şi să-mi spună toate lucrurile pe care le ştiu deja – că sunt o dezamăgire, că Ann n- ar fi trebuit să aibă încredere în mine, că am ratat singura slujbă pe care am avut-o... Da, ştiu că am ratat-o şi...

- Şi, *aşa cum spuneam*, ai avut un an foarte tâmpit. Tu eşti bună, Florence! Eşti de

încredere. în cea mai mare parte a timpului. Poate că familia ta nu-şi dă seama că vrei ajutor la funeraliile tatălui tău.

La auzul cuvântului „ajutor”, am luat foc.

- Cine a zis ceva despre ajutor?! N-am nevoie de *ajutor*! Şi, în orice caz, ce cauţi tu Ia birou sâmbăta? am chestionat-o, voind să schimb subiectul, să mă îndepărtez de lucrurile la care se poate să fi fost bună cândva, dar nu mai eram, ceea ce, după cum se dovedise, se întâmpla să fie singurul aspect care conta în clipa de faţă. Spune-mi, eşti... eşti într-o cabină de toaletă?

- Da, bineînţeles. Ştii cât urăşte şeful meu să vorbesc la telefon în birou, mi-a răspuns Rose în şoaptă. Şi e o nebunie astăzi pe-aici!

Jessica Stone a luat-o razna în privinţa lansării liniei vestimentare, aşa că şeful ne-a chemat pe toţi la serviciu în timpul nostru liber, fiindcă se pare că Jessica are o audiţie pentru un rol într-un remake după *Diavolul se îmbracă de la Prada*.

-Aha.

- Dar nu asta e marea veste. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat ieri!

M-am răsucit în pat şi arcurile au scârţâit. M-am uitat ţintă la zgrunţurii de pe tavan.

- Ai fost promovată?

- Benji Andor a fost lovit de o maşină. *Ben.*

Am sărit din pat.

- Vorbeşti serios?!

- Da! O cunoşti pe Erin de la Falcon House? Ea a văzut cum s-a întâmplat. Ştii intersecţia din faţa clădirii? întâmplător, Erin s-a uitat într-acolo exact în momentul acela şi – buf! E atât de afectată! Atât de afectată, săraca! Diseară ies cu ea în oraş, ca să bem ceva şi să văd cum se simte – poate că o conving să plece în sfârşit de la editură. E în stare să se descurce mult mai bine oriunde altundeva!

Rămăsesem mult în urmă, la Ben Andor lovit de o maşină. Sânge peste tot. Dintr-un motiv oarecare, scena aceea din *întâlnire cu Joe Black* mi se tot derula în minte, dar în loc de Brad Pitt era Benji Andor, îmbrăcat într-un costum bleumarin şi purtând o cravată în dungi, aruncat de-a latul străzii iar şi iar – la fel ca în reluarea momentului înscrierii unui eseu într-un meci de fotbal american.

Deci Ben *era* mort cu adevărat. Mă rog, bineînţeles că era. Dar asta însemna şi că nu eram pe cale să înnebunesc, Ben fiind într-adevăr o fantomă, una care mă bântuia. Nu apăruse până în seara precedentă, ceea ce însemna că el zăbovea pe aici fiindcă avea treburi neterminate, care aveau legătură cu mine.

- La naiba..., am şoptit, pentru că nu putea fi vorba decât despre un singur lucru.

Tobele din *Jumanji* au început să-mi răsune în auz, venind din rucsacul meu, în care îmi lăsasem laptopul. Un moment de groază totală.

- Aşa e! a fost de acord Rose. Lumea a pierdut încă un tip care era aşa cum trebuie.

- O, Doamne!

- Ştiu, da, la naiba, a murmurat ea, iar apoi am auzit cum acoperea cu mâna microfonul telefonului, astfel încât ceea ce a strigat pe urmă s-a auzit oarecum înăbuşit. Da, eu sunt! Ies într-un minut, Tanya!

S-a auzit o voce în partea cealaltă, iar apoi ţăcănitul tocurilor cuiva care ieşea din camera de toaletă.

Peste un moment, Rose s-a întors la telefon şi mi-a zis pe un ton ursuz:

- Şefa tocmai a venit să mă caute! Trebuie să te las, dar dacă ai nevoie de mine, dă-mi de ştire, da? Iau următorul avion şi vin la tine!

- N-o să fie nevoie.

- Ştiu că n-o să fie, dar m-am oferit. O să fiu prietena careţi oferă sprijin emoţional. Pot să aduc nişte vin, iar tu poţi să- mi arăţi orăşelul tău ciudat.

Suna ispititor, dar biletele de avion erau scumpe, iar Rose avea o perioadă aglomerată la serviciu. Eu trebuia să mă descurc. întotdeauna mă descurcam.

- Nu, dar mulţumesc oricum.

- Nu trebuie să faci totul singură, Florence!

- Am atât de mult bagaj, încât niciodată nu sunt singură, am glumit eu, iar ea a râs.

- Eşti caraghioasă. Te iubesc!

- Eu te iubesc şi mai mult.

Am aşteptat să închidă şi apoi m-am trântit la loc în patul care scârţâia. Ar fi fost minunat să am parte de un pic de ajutor, dar nu era nevoie. Xavier Day era tatăl meu. Funeraliile lui erau responsabilitatea mea. Aşa că am deschis Google pe telefon şi am căutat cea mai apropiată florărie. Puteam să mă descurc singură, nu era nevoie să deranjez pe nimeni. Alice era ocupată până peste cap cu celelalte două înmormântări, Carver avea o slujbă, iar mama... ea nu putea face nimic.

Nu eram sigură că fraţii mei îşi dădeau seama, dar mama abia dacă putea să se adune şi să reziste.

Nu, asta cădea în sarcina mea. Eu eram cea mai mare. Puteam s-o fac. Singură. Oricum, aveam destul timp.

Capitolul 13. Gânduri de strigoi

în după-amiaza aceea, atunci când am plecat de la hotel, ciorile erau pe acoperiş. Asta însemna că Ben pândea pe undeva prin preajmă. Totuşi, pe moment, ori nu voia să fie perceput, ori stătea ascuns pe undeva prin vreun tufiş şi plângea. Eu aş fi plâns dacă mi-aş fi dat seama că murisem, iar singura persoană care m-ar fi putut vedea ar fi fost o ratată de scriitoare-fantomă, care îmi dăduse o plantă în loc de manuscrisul ce depăşise termenul de predare.

Ar fi trebuit să-i spun că aflasem de la Rose despre accidentul lui. Dispăruse atât de brusc de dimineaţă, încât nu apucasem să-l întreb dacă îşi amintea cum murise. Totuşi, faptul că încă se credea viu mă făcea să cred că răspunsul era „nu”.

Google Maps de pe telefonul meu spunea că florăria Emporium de pe Main Street era încă deschisă după toţi anii în care lipsisem din Mairmont, aşa că am pornit spre centrul oraşului. Partenerul meu de la balul de absolvire îmi cumpărase buchetul de acolo. Da, chiar acel buchet care sfârşise prin a fi bântuit.

Nu voiam să-mi amintesc despre cum se întâmplase totul.

La fel cum nu voiam să mă gândesc la tristeţea adâncă ce făcea să mi se strângă stomacul şi care, fiindcă mă aflam la Mairmont, iar tata nu mai era, continua să sporească. Oare avea să-mi treacă într-o bună zi? Oare junghiul acela dureros precum o înţepătură de pumnal avea să se transforme, încetul cu încetul, într-o fulgerare trecătoare de durere, aşa cum simţeai atunci când te tăiai la deget în muchia unei coli

de hârtie? Oare jalea avea să dispară cândva, sau avea să-mi rămână în suflet pentru totdeauna? Şi dacă nu dispărea, oare avea să stea mereu dincolo de suprafaţă, pândind în felul în care numai ea, jalea, putea s-o facă?

în romanele mele de dragoste, scrisesem mereu că jalea era un gol. O vastă cavernă vidă.

Dar mă înşelasem.

Jalea era exact opusul: plină, grea, având puterea de a te îneca, fiindcă ea nu era absenţa a tot ceea ce pierduseşi, ci era punctul culminant al tuturor acelor lucruri – dragoste, fericire, cu toate nuanţele lor dulci-amărui – strâns legate între ele, ca un ghem încurcat de aţă.

Am intrat în florărie, iar clopoţelul de deasupra uşii a sunat. Mirosea a trandafiri şi a crini, la fel ca potpuriul pe care bunica mea îl ţinea mereu în camera de toaletă. în spatele tejghelei se afla un domn mai în vârstă, care pregătea un aranjament floral. în fundal, la un radio vechi, cânta Elvis.

- Domnule Taylor! l-am salutat, întrebându-mă dacă avea să-şi amintească de mine de la cursul de engleză din clasa a şaptea.

El m-a privit pe deasupra ochelarilor cu lentile groase şi a ridicat din sprâncene.

- Domnişoară Florence Day! Zău dacă nu eşti chiar dumneata!

M-am străduit să zâmbesc.

- Eu sunt. Ce mai faceţi?

- Cât se poate de bine, cât se poate de bine! mi-a răspuns el, întărindu-şi spusele cu o înclinare din cap. Fac aranjamentele florale cât pot de repede, dar se pare că în ziua de azi nu mai e suficient de repede. Se întâmplă atât de multe! Ai venit să faci o comandă?

- Păi, eu... Nu.

Am prins o mişcare cu coada ochiului, drept pentru care m-am întors şi l-am văzut pe Ben încercând, nu îndeajuns de subtil, să se ascundă în spatele unui buchet de trandafiri aflat pe o masă. Buchetul nu reuşea deloc să-l acopere.

- Mă întrebam dacă ştiţi cumva unde aş putea să găsesc o mie de flori sălbatice.

- *O mie?!* s-a mirat domnul Taylor, scărpinându-se în cap.

- Ştiu. Asta înseamnă o grămadă de flori!

- Nu ţin pe stoc chiar atât de multe, iar dacă aş ţine...

înainte să apuc să-l opresc, el a scos un calculator vechi, cu

butoane, şi s-a apucat să scrie nişte cifre.

- Asta ar costa aproximativ o mie cinci sute de dolari.

M-am albit la faţă. Era mai mult decât partea mea din

chiria pe o lună pe care o plăteam pentru apartament. în plus, desigur că n-aveam la dispoziţie o asemenea sumă.

- Păi, ăăă... cred că e bine de ştiut!

- E pentru funeraliile tatălui tău? Aş putea să încropesc ceva...

- A, nu. Nu, nu, nu! N-aş putea.

- Ba sigur că ai putea! Xavier a fost un om bun. îmi pare rău pentru moartea lui. Ştiu că e dureros. Cum rezistă Bella?

- Mama e OK, am răspuns, dar mi-am dat seama că nu ştiam cu adevărat dacă era bine sau nu, fiindcă încercasem s-o sun după ce vorbisem cu Rose, dar ea nu-mi răspunsese, ceea ce mă făcuse să mă gândesc că era posibil ca ea şi Carver să fie încă prinşi în întâlnirea cu avocata, iar eu oricum nu ştiam cât puteau să dureze întâlnirile de felul ăsta. Şi, oricum, trebuie să fac nişte comisioane pentru ea. încerc să-i uşurez povara pe cât îmi stă în puteri. Tata a lăsat o listă lungă de dispoziţii pentru funeraliile lui.

Domnul Taylor a râs scurt.

- Sunt convins! Pot să te întreb ce altceva mai trebuie făcut?

Aşa că i-am spus: florile, cârdul de ciori, recuzita de

petrecere şi muzica lui Elvis.

- Ştii că există un imitator care cântă mereu la barul None? Tatălui tău îi plăcea foarte mult. Trecea mereu pe acolo joi seara, în drum spre partida lui de poker, şi îl punea pe bietul băiat să-i cânte „Return to Sender”.

- Barul None, am repetat ca un ecou, amintindu-mi că tatei chiar îi plăcea să bea un pahar sau două înainte de noaptea lui de poker.

- Da, chiar aşa. Imitatorul ăla îşi leagănă şoldurile şi tot restul, a adăugat domnul Taylor, care apoi a mimat prestaţia unui astfel de personaj, dar fără să-şi legene şoldurile. Poate că asta voia să spună tatăl tău!

- Poate că da, am fost eu de acord, gândindu-mă că merita să încerc şi că aveam să mă ocup de asta a doua zi, la prima oră. Mulţumesc, informaţia îmi e de mare ajutor!

- Cu plăcere. Spune-mi dacă te răzgândeşti în privinţa florilor sălbatice, mi-a cerut domnul Taylor.

I-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun, dar el m-a oprit cu un gest, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

- A, Florence..., nu-mi place să-ţi cer asta...

-Da?

- După cum îţi spuneam, a început domnul Taylor cu un aer frământat, suntem prinşi până peste cap în comenzi şi am rămas puţin cam în urmă... Florile pe care le-a comandat tatăl tău ar putea să ajungă cu o mică întârziere.

Mi-a sărit inima în gât.

- A comandat el flori?

- Săptămâna asta. Un buchet de crini imperiali pentru Fox- glove Lane.

Deci nu flori sălbatice. Desigur că tata nu ne-ar fi făcut treaba mai uşoară. însă Foxglove Lane? Mă rog, ştiam unde era. Dar de ce ar fi trimis el flori acolo? Fără să ştiu de ce – poate ca să gândesc preţ de încă o clipă cu mintea tatei – am spus:

- O să livrez eu florile!

- O, n-aş putea să-ţi cer aşa ceva...

- A, nu, e plăcerea mea! în afară de asta, nu mai am ce să fac astăzi şi, după ce am fost plecată atâta vreme, mi-ar plăcea să explorez puţin oraşul.

Am zâmbit ca să fiu mai convingătoare şi probabil că domnul Taylor era cu adevărat

disperat după o mână de ajutor. Aşa că el mi-a înmânat hârtia pe care tata notase adresa cu scrisul lui onctuos, iar apoi mi-a dat un buchet de crini şi mi-a mulţumit din inimă.

Nu era mare lucru să livrez florile şi chiar nu mai aveam nimic de făcut în ziua aceea. Nu voiam să mă duc la barul None, fiindcă era sâmbătă după-amiaza târziu şi-mi dădeam seama că era deja destul de aglomerat. Oricum, chiar dacă iubeam oraşul Mairmont, nu voiam să văd prea multă lume la un loc. Nu ştiam câţi dintre colegii mei de liceu plecaseră din oraş şi câţi rămăseseră, iar mulţi dintre ei, spre deosebire de Dana şi John, nu fuseseră prea drăguţi cu mine.

Până acum avusesem norocul să nu dau nas în nas cu vreunul dintre ei, dar luând în calcul faptul că nu mă aflam în oraş decât de

douăzeci şi patru de ore... şi ştiind că norocul meu era, în general, unul de doi bani, îmi dădeam seama că avea să se termine în curând.

Ieşind din florărie, am încercat să ignor fantoma care mă hărţuia, dar Ben era cu adevărat greu de ignorat. Mai ales pentru că se prefăcea că nu mă urmărea, iar asta făcea ca totul să fie şi mai sinistru.

- Te văd, să ştii! i-am spus în clipa în care am ajuns la colţul străzii, iar apoi m-am uitat peste umăr, drept pentru care el s- a răsucit dintr-odată pe călcâie, prefăcându-se că începea să meargă în sens opus. Ei, nu mai spune!

S-a crispat şi s-a întors cu faţa spre mine.

- Scuze... Am... Tocmai te-am văzut şi...

- Mă urmăreşti încă de la hotel!

El s-a pleoştit.

- N-am nici o scuză...

- Să recunoşti că există o problemă înseamnă primul pas în recuperare. Bravo!

- Nu prea ştiu ce altceva să fac, mi-a mărturisit el vârându- şi mâinile în buzunare şi aplecându-şi umerii, iar eu am văzut că arăta mai răvăşit decât cu o zi înainte, cu părul

ciufulit şi cu ochii obosiţi. Sau unde altundeva să mă duc.

Nu exista *altundeva*. Eram eu, iar apoi… ceea ce avea să urmeze. Familia mea avea înclinaţii către spiritualitate, dar nu în sensul religios. Fiecare dintre noi îşi avea propria idee despre ceea ce urma – fie că ne întorceam în lume, fie că ne risipeam în vânt, fie că… doar încetam să existăm.

Şi, oricum, orice i-aş fi spus nu l-ar fi ajutat. Era, din câte ştiam, mort. Rose îmi confirmase. Cel puţin acum eram sigură că nu înnebunisem – fantoma lui Ben se afla cu adevărat aici. Pe moment, indiferent de cât de mult avea să dureze acest interludiu.

Iar eu reprezentam ultima oprire.

Am strâns buchetul în braţe.

- Bine, poţi să vii cu mine, m-am învoit eu.

-Pot?

S-a bucurat ca un golden retriever care, în sfârşit, era scos la plimbare.

- Mda. Putem să dăm de capăt împreună misterului ăstuia palpitant, am spus, arătând spre buchet. De ce ar trimite tata flori pe adresa unor străini?

- Poate că îi cunoştea de undeva? a sugerat Ben.

- Juca poker. Oare e posibil ca destinatarul să fie vreunul dintre partenerii lui de joc?

Dar mă îndoiam că tata i-ar fi trimis crini. Ar fi trimis orhidee sau flori-cadavru, sau... ceva mai în stilul lui. Crinii imperiali nu reprezentau deloc stilul tatei.

Gândindu-mă la asta, m-am încruntat tot mai tare, ceea ce l-a făcut pe Ben să spună:

- Presupun că o să ne lămurim după ce ajungem acolo.

Am răspuns, cu un oftat:

- Urăsc surprizele!

Foxglove Lane era una dintre acele străzi liniştite care porneau din Main Street. Te puteai imagina oricând cumpărând o casă cu un gard alb pe acea stradă, un cămin în care să trăieşti până la adânci bătrâneţi. Zugrăvite în culori diferite, casele erau aşezate cu o latură spre stradă şi aveau verande înguste, orientate spre vest. Pe vremea când aveam opt sau nouă ani, luasem parte la o petrecere dată de ziua cuiva care stătea pe Foxglove Lane. Adair Bowman, poate? Fusese o petrecere în pijamale, una la care invitaţii spărseseră o placă Ouija, dar eu stătusem deoparte şi nu avusesem nici o legătură cu acel incident.

în primul rând, pentru că plăcile Ouija erau produse de duzină, făcute într-o fabrică de jucării al cărei scop era să vândă ocultism clasei de mijloc.

în al doilea rând, pentru că, chiar dacă plăcile Ouija erau produse de duzină, făcute într-o fabrică de jucării al cărei scop era să vândă ocultism clasei de mijloc, eu refuzam să caut necazul cu lumânarea.

Adair îmi spusese că eram fricoasă. Cu siguranţă că aşa şi eram. Pe de altă parte, eu dormisem tun în noaptea aceea, pe când ceilalţi avuseseră coşmaruri cu generalul Bartholomew, care venea din cimitir ca să-i bântuie.

Casa pe care o căutam era la jumătatea străzii, mult dincolo de cea a familiei lui Adair – dar cred că familia respectivă se mutase în anul de după cel în care rezolvasem eu crima. Casa era mai mică decât celelalte, dar foarte frumos îngrijită. Peluza din faţă era nostimă, cu azalee tunse – care, de altfel, erau plantate şi de jur

împrejurul casei – şi cu un strat de (lori colorate, plantate recent, în primăvară.

Am urcat treptele de cărămidă şi am sunat la uşă.

A durat un moment până să se deschidă uşa cu geam, iar atunci a apărut în prag o doamnă în vârstă. Era adusă de spate, înfofolită într-un halat de casă roz, pufos, purta papuci peticiţi şi avea cei mai frumoşi ochi, mari, căprui.

- A, bună ziua! a spus ea.

- Bună ziua! Sunteţi cumva doamna..., am început eu să spun, verificând numele pe care tata îl scrisese pe hârtie, ... Elizabeth?

- Da! a răspuns ea, dând în cap. Eu sunt, drăguţă!

I-am întins buchetul de crini.

- Aceştia sunt pentru dumneavoastră.

La vederea buchetului, i s-au luminat ochii. L-a luat cu grijă în mâinile ei noduroase şi bătătorite. Avea pământ sub unghii. Grădinărea. Singură?

- Florence! l-am auzit şoptind pe Ben, fiindcă el deja îl văzuse pe bărbat.

Apăruse în hol, în spatele ei, o pâlpâire, un bătrân care purta un pulover portocaliu şi

pantaloni maro, cu părul pieptănat pe spate, de o parte şi de alta a capului. Bărbatul a murmurat:

- Mulţumesc.

Şi ochii i-au strălucit, scăldaţi în lacrimi.

Aha! Atunci am înţeles.

Doamna Elizabeth a mirosit un crin şi a zâmbit.

- Charlie îmi aducea mereu crini la aniversarea căsătoriei noastre. Cred că aniversarea e chiar astăzi. O, Doamne! Timpul e întotdeauna puţin neclar după ce îmbătrâneşti, a adăugat ea râzând. Mulţumesc, draga mea!

Ştii, primesc un asemenea buchet în fiecare an, dar nu ştiu de la cine.

- De la un prieten, i-am spus eu.

- Ei bine, prietenul ăsta al meu are gusturi foarte bune! a spus ea.

înainte să plec, bătrâna m-a servit cu un fursec cu lămâie.

Uneori, ultima treabă a unui spirit nu e să stea de vorbă cu cineva, sau să-l dea în vileag pe cel care ucis, sau să-şi vadă trupul mort, ci e doar un joc al aşteptării.

încremenit locului pe trotuar, Ben juca un altfel de joc al aşteptării. Era mai palid decât cu câteva minute în urmă.

- Bărbatul acela... arăta ca mine. Transparent şi..., a murmurat el, iar apoi a oftat şi s-a lăsat pe vine, ducându-şi o mână la ceafa. Chiar sunt mort, nu-i aşa?

Mi-am terminat de mâncat fursecul şi m-am ghemuit lângă

el.

- Chiar nu-ţi aminteşti cum ai murit?

A clătinat din cap.

- Nu. Adică... îmi amintesc că am plecat de la serviciu, iar apoi..., a început el să spună, dar s-a întrerupt, a inspirat brusc şi şi-a încleştat maxilarul. A fost... chiar în faţa clădirii, nu-i aşa? Accidentul.

Fără să scot un cuvânt, am dat din cap în semn de confirmare, dar n-am fost sigură că el îmi văzuse gestul. Dacă vedea ceva. Ochii lui aveau acea privire pierdută, care parcă ţintea la mii de kilometri depărtare, spre un loc şi un timp în care el n-avea să mai fie niciodată.

- Tocmai... tastam un e-mail pe telefon, când... duba a venit din curbă şi...

A clipit de câteva ori printre lacrimi şi şi-a ridicat privirea spre mine. Apoi a adăugat, cu glas frânt:

- Cum de am uitat?

- Nu ştiu, i-am răspuns cu blândeţe, dorindu-mi să ştiu ceva – *orice* – care să-l ajute, dar n-am putut decât să mă trag mai aproape de el şi să-mi înconjor genunchii cu braţele. îmi pare rău!

El şi-a înclinat capul, încercând să ascundă faptul că plângea, dar tremurul umerilor largi l-a dat de gol. Aş fi vrut să-i pun o mână pe umăr, să-l consolez, să-l bat uşor pe spate, aşa cum se făcea în astfel de situaţii, dar nici măcar nu puteam să-l ating. Nu mă descurcam cu emoţiile altora, fiindcă, de fapt, nu ştiam cum să ajut. Atunci când cineva suferea, aş fi vrut să rezolv situaţia. Şi nu puteam.

Ceea ce mă făcea să mă simt frustrată.

Iar frustrarea mă făcea să plâng. Asta, dacă nu mă paraliza de-a dreptul. Am simţit nevoia imperioasă de a pune capăt scenei chiar în acel moment. Am încercat s-o fac în singurul fel pe care îl ştiam. Aşa că am spus, printre suspine:

- Cel puţin, încă eşti destul de sexy.

Ochii lui înroşiţi mi-au aruncat o privire mirată.

- Poftim?!

Lacrimile continuau să-mi curgă. Mi le-am şters cât de repede am putut.

- M... mortal de sexy, crede-mă!

- Doar nu... Sau...?

- Pun pa-pariu că ai o si-siluetă criminală!

- Plângi şi flirtezi cu mine?

- încerc să te fac să râzi ca să nu mai plângi, fiindcă atunci n-o să mai plâng nici eu, m-am lamentat, dar a sunat cam aşa: *încercsătefacsărâzicasănumaiplângifiindcăatun chwsăm*

şi a fost un miracol că m-a înţeles.

Dar a înţeles. Şi a râs. Un râs potolit, slab, mai mult geamăt decât râs, dar tot a fost ceva, la urma urmei. Apoi el şi-a frecat ochii cu palmele.

- Eşti cea mai ciudată femeie pe care am întâlnit-o!

- Ştiu, am spus eu, trăgându-mi nasul. Dar a f-funcţionat?

- Nu, a răspuns el, dar am văzut bine că râdea.

în lumina după-amiezii, obrajii lui se colorau într-o nuanţă delicată de roşu, în ciuda lacrimilor din ochi, ceea ce făcea ca semnul din partea stângă de deasupra buzei să i se închidă la culoare.

- Of, să nu mori de jenă pentru mine! l-am tachinat.

- Se pare că sunt deja mort, a şoptit el. Deci ar fi imposibil, a conchis, iar apoi a strâns din buze şi a spus, spre surprinderea mea: Mă tem că eşti într-o eroare mortală!

Am pufnit în râs, un râs adevărat, pe care nu ştiam că-l mai aveam în mine, iar asta m-a surprins. L-a surprins şi pe el şi şi-a întors capul ca să-şi ascundă un zâmbet, în timp ce încă îşi mai ştergea ochii de lacrimi. Deşi nu-mi îndeplinisem misiunea, credeam, totuşi, că îl făcusem să se simtă mai bine. Cel puţin nu mai plângea. Şi atunci nu mai plângeam nici eu.

Am răspuns, clătinând din cap:

- Asta a fost un joc de cuvinte slab de tot!

- Nici ale tale n-au fost mai grozave. Şi se presupune că eşti scriitoare profesionistă.

- Fostă scriitoare, i-am amintit. Redactorul meu nu mi-a mai acordat nici o amânare.

- Fost redactor, mi-a amintit, la rândul lui, iar apoi a spus, pe un ton foarte scăzut şi blând: Mulţumesc, Florence.

Nu puteam să-l ating. Nu era prima mea fantomă şi probabil că n-avea să fie nici ultima. Dar îmi doream s-o fac. Să-l consolez. Deşi voiam să mă consolez şi pe mine. Voiam ca cineva să mă oprească, să mă liniştească, să-mi spună că avea să mă doară o vreme, dar nu pe vecie.

Aş fi vrut să-i spun că nu durea pe vecie.

Degetele mele au alunecat prin umărul lui amorţit şi rece...

Apoi el a dispărut.

Din nou.

Capitolul 14. Plimbări pe sub clar de lună

Găsirea a o mie de flori sălbatice avea să-mi pună capac.

Nu voisem să accept oferta domnului Taylor fiindcă nu acceptam ca altcineva să-mi preia sarcinile şi să se dea peste cap pentru mine.

Dacă aveam să fac ceva, nu voiam ca asta să creeze probleme altcuiva. Poate că gândeam astfel pentru că eram încăpăţânată sau pentru că pur şi simplu nu-mi plăcea să fiu ajutată, dar hotărâsem să fac singură rost de toate lucrurile de pe lista tatei. Aşa că am sunat la o florărie aflată la patruzeci de kilometri depărtare şi am întrebat care erau preţul şi cheltuielile de transport pentru o mie de flori sălbatice. S-a dovedit că ar fi costat mai mult decât primul meu apartament din Brooklin, iar pe acela îl împărţisem cu un gândac destul de mare încât să poată intra în competiţie cu Godzilla.

- Sunt nişte buruieni! am strigat, trântindu-mi telefonul pe tejgheaua barului. De ce costă atât de mult nişte buruieni?!

După dispariţia lui Ben, mă întorsesem la hotel, unde mă dedicasem căutării unei mii de flori

sălbatice. Mă mutasem din camera mea în micul bar de la parter, care nu avea un barman, ci doar un clopoţel la care puteai să suni, iar apoi venea Dana, căreia puteai să-i ceri încă o cola cu rom. Ceea ce şi făcusem. De mai multe ori. Aveam laptopul cu mine, deschis la *Pagini aurii,* la Google Maps şi la alte douăzeci de ferestre pe care prefer să nu le mai menţionez.

Puteam să culeg florile din natură? Oare unde exista un câmp cu flori sălbatice? Poate la Ridge? Dar eram în aprilie. Şi fuseseră deja mai multe valuri de frig. Astfel de flori ar fi fost moarte şi îngheţate până acum. Şi era vorba despre *Ridge.*

Nu voiam să mă mai duc acolo. Niciodată.

Dana a scos capul pe uşa din spatele barului, care ducea la recepţie.

- E totul în regulă aici?

- Buruieni! am strigat, ridicând mâinile în aer. îmi cer o mie de dolari pe nişte *buruienfl*

- Cred că am un dealer care poate să-ţi facă o reducere...

- Flori sălbatice, am rectificat.

- Aaa! Da, mă tem că nu te pot ajuta în privinţa asta.

Uşa de la intrare s-a deschis, iar Dana a aruncat o privire peste umăr şi a zâmbit.

- Dar ştii ce poate să te ajute? a adăugat ea.

- Un glonţ în cap?

- Primarul! Pam, pam! a exclamat Dana, iar în fundal s-a auzit cum pe podeaua placată cu gresie lipăiau patru lăbuţe de animal.

M-am răsucit pe scaun.

în spatele meu, într-o poză desăvârşită, se aşezase un golden retriever pe nume Fetch. Un pic mai cărunt în jurul botului decât mi-l aminteam, era la fel de cuceritor ca în ziua în

care îl cunoscusem, înainte să plec la facultate. Asta se întâmplase cu zece ani în urmă – o, Doamne! Dintr-odată, m- am simţit bătrână.

- Cuţu! am strigat, coborând de pe scaunul de bar.

Fetch a scos un scurt lătrat, a dat din coadă şi apoi m-a umplut de pupături. Râsul mi s-a revărsat în valuri din gâtlej. Nu se poate să nu te simţi un pic fericit atunci când te linge un câine cu o respiraţie care ar pune la pământ şi un elefant.

- îţi aminteşti de mine, băiete? Ţi-a fost dor de mine? l-am întrebat în timp ce-l scărpinam după ureche, iar el, fericit, mi- a răspuns lovind puternic cu coada în podea. Sigur că-ţi

aminteşti de mine, nu-i aşa, băiete? Ai avut grijă de oraş?
Poc, poc, poc!

- Ai adoptat reglementări bune?
Poc, poc, poc!

- în mod oficial, există câte un bol cu apă proaspătă în faţa fiecărui magazin de pe Main Street! a răsunat o voce din spatele câinelui.

Mi-am ridicat privirea.

Seaburn, proprietarul lui Fetch, stătea cu mâinile în buzunare.

- Am ştiut eu că te găsesc aici!

M-am uitat cum primarul încerca să-i lingă mâna.

- Mama te-a trimis?

- Nu. în seara asta e ocupată cu o înmormântare. M-am oferit s-o ajut, dar...

- Şi eu m-am oferit, am spus.

întorcându-mă de la florărie, trecusem pe la casa funerară ca să-i ajut pe ai mei să aibă grijă de cunoscuţii veniţi la priveghi, dar mama îmi spusese că nu venise nimeni.

De fapt, mi se păruse că era puţin agasată.

- Să nu crezi că nu pot să mă ocup de propria afacere! se răstise ea. O să mă descurc! Fac asta de *treizeci* de ani!

Tot ce putusem să fac fusese să plec înainte ca ea să-mi dea cu ceva în cap.

Seaburn s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

- Mama ta face lucrurile în felul şi în ritmul ei. Ar trebui s- o lăsăm în pace.

Asta nu însemna că nu-mi făceam griji. Sau că nu mă concentram asupra mamei într-un mod mult mai constructiv decât o făceam în privinţa propriei tristeţi. Cât despre tristeţea ei, simţeam că puteam încerca, cel puţin, să fac ceva. Iar tristeţea mea era ca o prăpastie ce mi

se căscase în piept, plină cu toate lucrurile care mă făceau să simt o jale atât de apăsătoare, încât uneori îmi era greu să respir.

L-am scărpinat din nou temeinic pe primar după urechi, iar apoi m-am aşezat înapoi pe scaun şi am luat încă o înghiţitură din paharul meu de cola cu rom.

Eu şi Seaburn absolviserăm liceul Ia câţiva ani distanţă unul de celălalt, el fiind mai mare decât mine. Familia lui deţinea şi administra cimitirul St. John din Mairmont, aflat în cealaltă parte a oraşului, aşa că fusese de la sine înţeles ca, atunci când tata avusese nevoie de ajutor în afacerea lui de pompe funebre, să-l întrebe pe Seaburn dacă voia să lucreze împreună. în ultimii şapte ani, sau cam aşa ceva, tata şi Seaburn organizaseră ceremoniile de înmormântare şi îngropările propriu-zise ale

majorităţii decedaţilor din oraş. Şi se părea că tata începuse s-o pregătească pe Alice în acelaşi domeniu.

- Eşti mai mult decât binevenit să-mi ţii companie! am spus eu. Nu sunt în stare de mare lucru. Doar...

Am fluturat documentul printat din Word.

Seaburn i-a cerut Danei o bere, iar apoi m-a întrebat:

- încă mai scrii?

- Perseverez cu încăpăţânare.

El a râs scurt.

- Foarte bine! Mi-a plăcut prima ta carte, *A ta, cu pasiune*. Atât de nostimă! Mi-au plăcut şi părţile romantice.

- A, nu..., am oftat, ascunzându-mi faţa în palme. Te rog, spune-mi că n-ai citit-o!

- Nu-ţi face probleme. Am închis ochii la scenele de sex.

Am gemut în palme, îngrozită.

- Chiar am făcut un club de lectură după ce a apărut cartea ta, a continuat el. Tuturor le-a plăcut! A fost... nu ştiu cum să spun, a

murmurat el înclinându-şi capul şi sorbind încă puţin din bere. „îmbucurătoare” ar fi un cuvânt potrivit ca s-o descrie.

Era măgulitor, mai ales din partea lui Seaburn, care citea atât de mult şi atât de divers, încât probabil că obiceiurile mele de lectură păleau prin comparaţie.

- Un roman de dragoste te lasă fericit la sfârşit, sau cel puţin mulţumit. Sau aşa ar trebui. Cred.

Eu, una, nu mai ştiam ce trebuia.

- Cartea a fost bună, eşti o scriitoare fantastică! a adăugat el. Cred că toţi cei din Mairmont au cumpărat câte un exemplar.

Dacă vânzările din micul meu oraş natal ar fi putut să schimbe soarta cărţii aceleia, întreaga mea viaţă ar fi fost acum cu totul şi cu totul alta.

Am şters cu degetul mare condensul de pe pahar.

Primarul a venit şi şi-a pus capul în poala mea. L-am scărpinat din nou după urechi, iar coada lui a început să bată iarăşi darabana pe podea. *Poc, poc, poc!*

- Mulţumesc! am spus, simţind că nu meritam atâta preţuire, cel puţin nu în actuala stare de lucruri. Mă străduiesc!

- E tot ce putem face cu toţii, a răspuns Seaburn, care apoi a inspirat adânc. Şi vorbind despre a încerca... Mi-a spus Carver că te ocupi de testamentul bătrânului de una singură.

- Nimeni altcineva n-are timp.

- Nu-i adevărat!

Am ridicat din umeri.

- Mă descurc. Toţi ceilalţi au treabă, aşa că fac tot ce pot ca să ajut... N-am idee dacă ştii, dar în ultimii zece ani am fost oarecum dispărută în misiune, am adăugat eu pe un ton sarcastic.

- Oraşul te-a pus pe fugă. E o diferenţă.

- Dar aş fi putut să mă întorc, corect? Doar n-am fost ostracizată sau ceva de genul ăsta. Am fost doar...

Hărţuită. Mi se spunea „strigoi” pe la spate. Conturile mele de social media fuseseră bombardate zi de zi cu tot felul de calificative injurioase sau cu întrebări de genul:

„Poţi să rezolvi data viitoare cazul Dalia Neagră?”

Sau:

„Intri în contact cu diavolul?”

Sau, mai banal, fusesem numită „mincinoasă”.

Totul, pentru că ajutasem o fantomă să rezolve misterul crimei căreia îi căzuse victimă. Făcusem asta pe vremea când aveam treisprezece ani – prea tânără ca să-mi dau seama de consecinţe, dar prea mare ca să pretind că întreaga poveste se rezumase la a crede în mitul „prietenilor imaginari”.

- Nimeni dintre cei care te cunoşteau nu te-a acuzat că ai plecat, a spus Seaburn cu fermitate, întinzându-se şi apucându-mă de mână, iar mie mi-au trosnit articulaţiile degetelor din pricina strânsorii prea puternice. în mod special, tatăl tău!

Mi s-a pus un nod în gât.

- Ştiu, am răspuns, gândindu-mă ce plăcut era să aud astfel de cuvinte. Aş vrea doar să-mi sprijin familia, am continuat, neajutorată. E singurul lucru pe care ştiu că pot să-l fac. Sau, cel puţin, să încerc. Carver şi Alice...

Vorbiseră cu mama despre finanţele tatei înainte ca eu să ajung la întâlnirea noastră de dimineaţă şi schimbaseră mult prea brusc subiectul, aşa că îmi dădusem seama de asta. în timpul zilei, avuseseră o întâlnire cu reprezentantul societăţii de asigurări a tatei şi discutaseră despre bugetul pentru funeralii. Iar eu voiam să fac ceva, orice, ca să ajut.

- ...deja au făcut o mulţime de lucruri. Mult mai multe decât mine. Măcar atât pot face şi eu, nu?

Seaburn a oftat.

- Dragă, nu trebuie să faci totul singură!

Dar, zău, era mai uşor aşa.

- Mulţumesc! am spus, afişând acel zâmbet liniştitor pe care-l deprinsesem de-a lungul anilor în care îi tot asigurasem pe ceilalţi că „eram în regulă”.

- Perfect, numai să ştii că, într-adevăr, chiar nu trebuie să faci totul singură, a spus Seaburn şi a ridicat paharul. Pentru bătrân! Cu cât mai ciudat, cu atât mai bine!

- Cu cât mai ciudat, cu atât mai bine! am repetat, iar apoi eu şi Seaburn am ciocnit paharele şi am băut în linişte.

După ce şi-a terminat berea, el s-a uitat la ceas şi a hotărât că era timpul s-o ia spre casă, aşa că i-am mulţumit pentru conversaţie şi m-am întors ca să-l mângâi încă o dată pe primar, dar el plecase.

- Acum pe unde o fi umblând? s-a întrebat Seaburn, începând să caute câinele din priviri.

M-am gândit să mă ofer să-l caut eu. Oricum trebuia să-mi dezmorţesc picioarele.

- Mă duc eu să-l găsesc pe primar! Mai bea o bere – din partea mea, am adăugat, făcându-i semn Danei, iar apoi am pornit în căutare.

Nu putea să fi ajuns prea departe. Dana mi-a făcut semn să caut afară şi am urmat direcţia indicată.

- Fetch! l-am strigat, plescăind cu limba în cerul gurii. Vino aici!

Am căutat în jurul verandei. Era o seară caldă şi apăruseră câţiva licurici. Clipeau printre tufele de trandafiri şi de hortensii din grădină.

Apoi l-am găsit pe Fetch... împreună cu încă un prieten.

Ben stătea pe unul dintre balansoare, iar Fetch îşi pusese capul pe cotieră. Ben a încercat să-l mângâie, dar degetele i-au trecut prin urechile câinelui, ceea ce l-a făcut să-şi retragă mâna imediat.

Oricum, Fetch a dat din coadă.

Câinii se pricepeau destul de bine să judece caracterele. Şi mă deranja să accept faptul că mă bucuram să-l văd pe Ben; mai ales să văd că nu se mai pierdea cu firea, aşa cum făcuse mai devreme. Pentru că emoţiile reale erau complicate. Dacă începea cineva să plângă, începeam şi eu să plâng împreună cu el, iar apoi totul se transforma în jale pură, după cum se întâmplase cu doar puţin timp în urmă între mine şi Ben. O, fusese îngrozitor!

Mi-am vârât mâinile în buzunarele blugilor, mi-am oţelit nervii şi m-am dus la el.

- Deci îţi plac câinii, domnule Andor?

A părut surprins că-l observasem, fiindcă deja se obişnuise ca nimeni altcineva să nu-l vadă.

- O, ăăă... spune-mi „Ben”, te rog!

-Ben.

I-am pronunţat numele aşa acum suna – prietenos. Drăguţ. Rostit apăsat la început şi terminat într-un sunet nazal. Am arătat cu capul spre primar, adăugând:

- El e Fetch!

- E un băiat grozav. Am auzit că el e primarul.

- Da! Reales deja de două ori.

- Ce câine bun! i-a spus Ben lui Fetch, a cărui coadă a început să bată frenetic în podeaua verandei. *Poc, poc, poc!*

O, da, Ben era cu siguranţă genul de tip care iubea câinii. O nimerisem.

Fetch a chelălăit, iar eu am plescăit cu limba în cerul gurii. A venit în pas vioi la mine şi l-am scărpinat după urechi. Mi-a

lins mâna.

Noaptea era blândă şi caldă, ca majoritatea nopţilor de primăvară din Sud. Se mai simţea cu certitudine o ultimă adiere răcoroasă de iarnă, dar deja apăruseră licuricii, care acum zburau prin grădină. Luna era atât de strălucitoare, încât lumina ei argintie aproape că te făcea să crezi că era zi, iar câţiva copii chiar se jucau cu mingea pe stradă.

Nu se întâmpla mare lucru în Mairmont. Era linişte, traficul era redus, iar cicadele bâzâiau atât de tare, încât îţi era greu să- ţi auzi gândurile.

Nu ştiu de ce am spus ceea ce am spus – poate că din cauza bâzâitului insectelor, sau din cauza copiilor care se jucau pe stradă, sau din

cauza celor două pahare de cola cu rom pe care le băusem, dar m-am trezit zicând:

- Tata susţinea că nopţile de felul ăsta sunt foarte bune pentru făcut plimbări pe sub clar de lună.

Ben mi-a aruncat o privire mirată.

- Plimbări pe sub clar de lună?!

- Adică o plimbare care, de cele mai multe ori, e făcută prin cimitir. Tata spunea că puteai să faci o plimbare nocturnă doar atunci când pe cer era o lună frumoasă. Fără nori, fără ploaie. Nu te uita aşa la mine! Da. Prin cimitir. Familia mea e proprietara unei case funerare. Tata e antreprenor de pompe funebre, am spus,

iar apoi m-am oprit şi am rectificat, schimbând tonul şi clătinând din cap: *Era* antreprenor de pompe funebre. Mă rog, nu contează...

- Vrei să mergem? m-a întrebat Ben dintr-odată.

- Să mergem... unde?

- Să facem chestia asta, ăăă... o plimbare pe sub clar de lună. Am nişte întrebări despre mine, a spus el arătând spre sine, şi despre tine. Nu prea înţeleg, şi tare aş vrea! Şi poate că şi tu vrei să vorbeşti. în afară de asta, o schimbare de decor ar putea să prindă bine.

- Printr-un cimitir!

- *Sunt* mort. Pare potrivit.

Mi-am muşcat buza ca să-mi ascund zâmbetul. Era un punct de vedere. Dar propunerea lui fusese... *neaşteptată*. Şi nu ştiam care anume era cauza – poate că romul cu cola, dar putea să fie şi din pricina felului în care lui Ben îi cădea pe faţă lumina argintie a lunii, a părului uşor ciufulit, a ochilor negri şi adânci, fără urmă de răceala sau de cruzimea pe care mi le imaginasem eu. Acum era ca şi cum el m-ar fi privit cu adevărat şi ar fi vrut să mă cunoască, pe mine şi viaţa asta

ciudată pe care o duceam. Fără minciuni, fără ficţiune – doar acel mic secret straniu pe care nu-l ştia nimeni.

Şi, oricum, chiar aveam nevoie de o schimbare de decor.

- *Weed* – în limba engleză înseamnă „buruiană”, „iarbă”, dar şi „marijuana”.

Capitolul 15. Regretele lui Florence Day

Cimitirul St. John din Mairmont era o întindere de iarbă verde, înconjurată de un zid vechi de piatră. Precum nişte dinţi albi, pietrele funerare ieşeau din movilele scunde. Unele aveau flori rezemate de ele; altele nu mai fuseseră atinse de zeci de ani. Cimitirul era umbrit de stejari cu trunchiuri atât de groase şi cu coroane atât de largi, încât eram sigură că fuseseră acolo cu mult înaintea trupurilor aflate sub brazde. Şi în fiecare dintre ei se instalaseră confortabil ciori. O întreagă colonie. Păsările stăteau cocoţate pe crengile înmugurite şi priveau în jos, spre noi,

cu ochişorii lor ca nişte mărgele, hotărâte să ne urmărească.

Porţile de fier forjat erau încuiate, dar asta nu m-a oprit niciodată să mă strecor înăuntru. Exista o spărtură în zid, la câţiva metri de poartă; puteam să-mi sprijin un picior în ea, iar apoi să sar în partea cealaltă.

- O, e închis! a observat Ben, citind semnul. N-am ştiut că cimitirele se închid. Unde te duci?

M-a urmat până la spărtură.

I-am arătat zidul.

- îl fac pe fraierul ăsta!

- N-am putea să... nu ştiu... să cerem voie, sau mai bine să ne ducem într-un parc, sau...?

- Şi parcul se închide noaptea, iar în afară de asta, am spus eu în timp ce-mi scoteam pantofii şi mi-i aruncam peste zid, îl cunosc pe tipul care deţine cimitirul. O să fie în regulă!

Am hotărât să nu-i spun şi despre faptul că mi se interzisese permanent intrarea în cimitir pe timpul nopţii, după ce fostul proprietar mă reclamase, iar şi iar, pentru încălcarea proprietăţii. Pe Seaburn nu l-ar fi deranjat. Totuşi, nu din pricina lui Seaburn îmi făceam eu probleme.

- Cred că m-am răzgândit, a mormăit Ben.

- Tii eşti mort – de ce-ar putea să-ţi fie frică? l-am întrebat.

El m-a privit lung, inexpresiv.

- Nu asta e ideea!

Mi-am dat ochii peste cap, iar apoi mi-am pus piciorul în scobitura pe care o adâncisem încă de pe vremea când eram adolescentă şi apoi am început să escaladez cei doi metri până sus, unde mi-am trecut piciorul pe deasupra şi am încălecat zidul.

- Vii, sau mă plimb singură?

El şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce chibzuia. îşi făcea socotelile. îşi cântărea opţiunile. Avea umerii ţepeni şi sprâncenele încruntate, de parcă ceea ce l-ar fi oprit ar fi fost mai mult decât simpla intrare frauduloasă într- un cimitir.

Mi-am trecut înapoi piciorul peste zid.

- Nu trebuie, dacă nu vrei, i-am şoptit. Dacă te deranjează să intri în cimitirul ăsta, putem să mergem într-un parc. Sau... la Ridge?

Nu mi-a venit să cred că-i propusesem asta.

El a clătinat din cap.

- Nu, e în regulă. Doar că... Nu mai sunt alţii? în cimitir? Alţii ca mine, vreau să zic.

- A, te referi la alţi oameni care trec printr-o experienţă de după moarte!

Şi-a îndreptat un deget spre mine.

- Exact.

Am privit în spate, în cimitir. Luna era atât de plină şi de strălucitoare, încât vedeam limpede toată porţiunea de cimitir cuprinsă între poartă şi zidul din spate, cu toate mausoleele şi pietrele de mormânt care se găseau acolo.

- Nu văd pe nimeni... Stai! Ţi-*e frică* de fantome?

El s-a crispat.

-Nu.

A, dar răspunsese prea repede!

- Ba da, ţie frică! O, Doamne, dar tu *eşti* o fantomă!

- Chestiile supranaturale mă deranjează.

- Te asigur că n-o să te deranjeze nici cea mai mică fantomiţă, Benji Andor! l-am tachinat

eu, iar dacă se întâmplă asta, o să aibă de-a face cu mine!

- Poţi să alungi fantomele?

- Nu, dar cânt oribil. Dă-mi un microfon şi ţi-am lichidat toţi duşmanii!

A pufnit în râs.

- E bine de ştiut! a exclamat, iar apoi a inspirat adânc şi a adăugat: Nu, n-o să-mi retrag cuvântul! Nu merge după cum m-am aşteptat, dar rareori se întâmplă aşa, nu?

Vorbele i-au sunat ca şi cum s-ar fi referit la situaţia lui delicată. Nu putea să fie cu mult mai

în vârstă decât mine, şi era mort. Avusese planuri – toţi oamenii aveau, chiar dacă nu- şi dădeau seama. Chiar şi cei care mergeau înainte tocmai pentru că nu aveau planuri. întotdeauna urma ceva.

Mă întrebam ce regreta, care erau momentele din viaţa lui în care ar fi vrut să fi procedat altfel.

Mă întrebam dacă tatăl meu avusese şi el regrete atunci când se dusese.

- Atunci, haide! l-am îndemnat, făcându-i semn din cap şi trecându-mi din nou piciorul peste zid. Trăieşte un pic!

- Da, bineînţeles, aş vrea, dacă aş putea!

- Probabil că mi-am ales prost cuvintele. Ne vedem în partea cealaltă!

Mi-am făcut vânt şi am aterizat pe iarbă. Eram încredinţată doar în proporţie de cincizeci şi cinci la sută că avea să mă urmeze – oare chiar avea o adevărată fixaţie în legătură cu respectarea regulilor? Doar era *morti*

- Treci prin zid, omule! i-am strigat. Eşti o fantomă!

O clipă mai târziu, a păşit prin zid şi l-a scuturat un fior.

- Se simte atât de straniu! s-a plâns, scuturându-şi praful imaginar de pe cămaşa

apretată. Nu-mi place. Mă furnică. Prin locuri ciudate.

Am pornit spre cărarea care înconjura tot cimitirul şi i-am strigat peste umăr:

- Eşti o fantomă jalnică!

- Păi, ştii, de fapt n-am făcut cerere pentru rolul ăsta! Dacă suntem prinşi?

- Dacă sunt prinsă *eu*, l-am corectat, atunci o să fug. T\i eşti o fantomă. Nimeni altcineva nu te poate vedea.

M-a prins din urmă din câteva salturi, iar apoi şi-a reglat pasul în ritmul meu. Lee nu făcea

asta niciodată. întotdeauna se aştepta să mă adaptez eu la ritmul lui.

- Corect, a recunoscut el. Am o întrebare.

Am inspirat adânc.

- OK. O să încerc să-ţi răspund.

- Poţi să invoci fantomele?

-Nu.

- Le poţi alunga?

- Nu. După cum îţi spuneam mai devreme, cele mai multe dintre ele vor doar să vorbească. Au poveşti interesante. Şi vor ca cineva să le asculte, am zis eu, ridicând din umeri. Iar mie îmi place să le ascult – nu te uita aşa la mine, am adăugat, simţind cum mă pironea cu privirea ca şi cum ar fi vrut să mă descifreze. Ca şi cum l-aş fi surprins.

Imediat, s-a uitat în altă parte.

- Chestia asta cu experienţa de după viaţă e cumva... o parte a afacerii de familie?

Spusele lui m-au făcut să râd.

- Nu. Familia mea deţine o casă funerară în oraş, dar numai eu şi tata vedem

spiritele. Fantomele. Oricum vrei să le numeşti – entităţile care sunt *ca tine*. Poate să aibă o legătură cu salonul funerar? Cine ştie?

- De aceea ai plecat? Nu vreau să fiu indiscret, a adăugat el iute, dându-şi seama că, de fapt, chiar fusese indiscret. Doar am... prins nişte vorbe. Lumea e surprinsă că ai venit acasă.

- Nici nu mă mir! am răspuns, pentru ca apoi, în timp ce mai făceam câţiva paşi, să meditez la întrebare ca să mă hotărăsc ce anume să dezvălui şi ce să trec sub tăcere, dar mi- am dat seama că n-avea rost să mint un om mort, aşa că am spus: Pe vremea când aveam treisprezece ani, am ajutat o fantomă să rezolve misterul crimei căreia îi căzuse victimă, înainte de asta, toată treaba cu intermedierea între vii şi morţi era considerată un secret de familie,

dar atunci când gazeta oraşului a scris: *Tânără localnică rezolvă o crimă cu ajutorul fantomelor*, totul a ieşit la iveală.

- Deci ai devenit o celebritate locală?

Am râs scurt.

- Măcar să fi devenit! Nu m-a crezut nimeni, Ben! În cel mai bun caz, cu toţii se gândeau că o făceam ca să capăt atenţie; în cel mai rău, că aveam vreo legătură cu crima. Imaginează-ţi cum e să ai treisprezece ani, să stai în instanţă ca martor şi să trebuiască să spui: „Mi-a zis o fantomă!" Asta a fost... Am încercat, pe cât posibil, să nu-mi amintesc prea des anul acela. Articolele despre mine, ştirile de senzaţie, oamenii care mă făceau mincinoasă. Oricum, cei mai mulţi considerau că totul era

doar o poveste prostească. Părea logic – încă din copilărie voisem să fiu scriitoare. îmi plac cuvintele. îmi place să le modelez. îmi place că poveştile pe care le creezi pot fi bune şi veridice şi-mi place că niciodată nu te dezamăgesc dacă le faci astfel, am spus eu, dând cu piciorul într-o piatră, care a sărit în iarbă. Asta – teoretic, cel puţin.

în timp ce mergeam în tăcere, îmi ronţăiam degetul mare. Singurul sunet care se auzea era unul stins, al paşilor mei prin iarbă.

După un timp, el a spus:

- Mi-a plăcut asta în prima ta carte.

M-am întors, surprinsă.

- *Ghidul depravat?*

- Nu, prima ta carte. Care era titlul? *A ta, cu pasiune,* cred.

Am căscat ochii.

- Doar n-ai citit-o!

- De ce te miri atât de tare?

- *Nimeni* n-a citit cartea aia, Ben! N-a depăşit tirajul-pilot.

- Te asigur că eu am citit-o.

Nu ştiam ce să cred. Mai întâi, Seaburn îmi spusese că o citise, iar apoi Ben – doi oameni care nu se cunoşteau. Cândva, tata îmi spusese: „Nu-ţi face griji, scumpete, romanul tău o să-şi găsească cititorii!”, dar nu-l crezusem.

începeam să-mi reconsider părerea despre mine.

Am luat-o printre morminte. Ştiam unde era parcela tatei: deja delimitată în vârful dealului, sub un stejar mare, în care se cuibăreau ciorile. M-am aşezat pe una dintre băncile de piatră care erau amplasate prin tot cimitirul, iar Ben s-a aşezat lângă mine.

Mi-am întins mâinile spre cimitir.

- Deci a meritat, nu? Iată una dintre cele mai frumoase privelişti din Mairmont!

El şi-a strâns buzele într-o linie subţire, uşor piezişă.

- Ei bine, nu merită să rişti o acuzaţie de încălcare a proprietăţii, dar... da, edrăguţ.

Am zâmbit sarcastic, mi-am ridicat picioarele şi mi le-am încrucişat pe bancă. Cerul se desfăşura în faţa noastră, nesfârşit şi întunecat. Stelele străluceau mult mai intens aici, atât de intens încât – aproape că uitasem – n-aveai nevoie de nici o altă lumină. Stelele dădeau toată lumina trebuincioasă.

- Tata obişnuia să mă aducă aici pe vremea când eram mică. Făceam turul cimitirului. Numea asta *exerciţiul* lui. Uneori, atunci când pe deasupra noastră trecea o misiune a Staţiei Spaţiale Internaţionale, veneam aici şi o urmăream. Am văzut pe cer, în cădere, o mulţime de comete şi de resturi de la aparatura spaţială. N-ai cum să mai găseşti o privelişte ca asta.

- Nu, a fost el de acord. în oraş, cam uiţi cât de multe stele există. Am crescut în Mâine – erau şi acolo o mulţime de stele.

- Ann trăieşte în Mâine, am remarcat eu. Poate că eraţi vecini şi nici n-ai ştiut.

- O mulţime de scriitori trăiesc în Mâine. De unde ştii că n-am fost vecin cu Stephen King?

- Bună observaţie!

- Te-a vizitat vreodată fantoma unei celebrităţi?

- A unei *celebrităţi*? am întrebat, înclinându-mi capul, gânditoare. Nu... nu, din câte ştiu. Cele mai multe fantome cu care am interacţionat erau din Mairmont, iar la New York n- am vorbit cu fantomele, deci nu ştiu. 1\i ai murit la New York, dar mă bântui aici, la opt sute de kilometri depărtare!

- Şi eu mă întreb, a reflectat el cu voce tare, scărpinându-şi bărbia. Nu mi-am închipuit că după moarte o să umblu prin cimitire, la miezul nopţii, într-un colţ uitat de lume.

- Fostul meu iubit ura lucrurile de genul ăsta.

- Ce anume? Să se strecoare noaptea prin cimitire, sau să invoce spiritele celor morţi?

- N-ar fi fost interesant? Nu, el nu gusta de fel asemenea lucruri. De fapt, nici tu, în mod clar, am adăugat, arătând spre mânecile lui suflecate şi spre pantalonii călcaţi impecabil. Fostul meu iubit ar fi respins categoric ideea. Nici dacă ar fi ştiut că mi-ar fi făcut plăcere, n-ar fi abordat astfel de subiecte.

Ben şi-a ridicat capul.

- într-adevăr, nu e genul de tip care să umble prin cimitire, întotdeauna mi s-a părut ciudat că a reuşit să scrie un roman horror.

Am pufnit.

- Aşa e, îl cunoşti! E Lee Marlow!

- Suntem – am fost – colegi de branşă. Am intrat în domeniul editurilor cam în acelaşi timp, aşa că l-am văzut în mediul profesional – te-am recunoscut zilele trecute, când ai intrat în biroul meu, a adăugat el. Totuşi, nu ni s-au încrucişat drumurile niciodată.

Nu, şi n-aveam de gând să-i spun că şi eu îl recunoscusem când îl văzusem, cu câteva zile în urmă.

- Din acelaşi motiv te aflai la barul acela, acum câteva seri?

- La Colocvial? Mda. M-am dus acolo ca să beau un pahar cu Lee Marlow şi să stăm de vorbă. Se pare că voia să discutăm despre fontul folosit în cartea lui.

Am făcut o grimasă.

- Dă, Doamne, să fie ilizibil!

Ben a chicotit. A fost un sunet cald, din gât, care mi-a amintit de prăjitura *red velvet.* într-o carte, l-aş fi numit un sunet „delicios”.

- Ai citit cartea lui Marlow? m-a întrebat el.

- O, am răspuns eu cu indiferenţă. Sunt foarte familiarizată cu ea. Tu?

- Nu. Am primit o versiune preliminară, dar nu mi-a stârnit interesul.

- Ţi-ai făcut un serviciu. Eroina cărţii e groaznic de fadă şi de înţepată. Şi e flegmatică în toate privinţele.

Ben a tresărit.

- Probabil că Marlow s-a gândit să creeze un personaj feminin puternic.

Am ridicat mâinile.

- Da, nu-i aşa? O femeie poate să fie plină de viaţă, sensibilă şi iubitoare. Asta n-o face slabă sau inferioară – of! N-am de gând să

perorez pe tema asta, dar mă enervează, am adăugat, lăsându-mi mâinile pe lângă corp şi simţind cum mă îmbujoram. Nu că mi-ar păsa de ce-a scris el. Nu-mi pasă absolut deloc!

Doar nu pe mine mă descrisese Lee în cartea aceea! Eu nu eram atât de fadă şi de înţepată. Cel puţin, nu mă consideram aşa.

Mai mult de-atât, nici vorbă să fi fost flegmatică.

- Şi, am adăugat, incapabilă să mă opresc, Lee şi-a descris eroina ca pe o tipă care sărută prost. Adică jalnic. Şi nu ştiu ce crezi tu, dar eu sunt de părere că tipele înţepate sărută foarte bine.

Ben a dat din cap în semn de încuviinţare.

- Din experienţa mea, femeile cu limba ascuţită au buzele moi.

- Ai sărutat deseori femei cu limba ascuţită?

El a aruncat o privire spre buzele mele.

- Nu atât de mult pe cât mi-aş fi dorit.

Au început să-mi ardă urechile şi mi-am luat privirea de la

el.

„E o fantomă, Florence. E cât se poate de mort. Nici nu poate fi vorba!”

- Dacă aş fi un alt fel de persoană, ţi-aş cere să-l bântui pe dobitocul ăla de Lee Marlow!

- O fantomă de închiriat.

- Ai face o treabă înfiorător de bună!

- Oricum, şi eu am chef să mă iau de el.

- Da? m-am mirat eu, râzând. Şi tu ai fost îndrăgostit de el?

- Nu, dar tu ai fost. Şi-mi dau seama că doare.

Asta m-a luat prin surprindere.

- E atât de evident?

- Nu... Da, a recunoscut el. Oarecum. Nu mai pari persoana care a scris *A ta, cu pasiune.* Nu într-un sens rău, ci în felul în care citeşti ceva şi-ţi dai seama ce anume cauţi... Mă asculţi? a adăugat el, văzând că mă ridicasem şi începusem să merg cu paşi măsuraţi prin faţa băncii. Am impresia că nu mă asculţi...

- Şştt, stai! i-am cerut, ridicând un deget la buze ca să-l fac să tacă, în timp ce mintea mea se pusese pe treabă, conectând puncte într-o constelaţie. Manuscrisul!

- Ce-i cu el?

- E vorba de ceea ce ne leagă. Nu Ann, ci manuscrisul. Eşti aici pentru că nu l-am terminat. Asta e treaba ta neterminată.

Ben şi-a înclinat capul într-o parte.

- Dar eşti aproape gata cu el, nu-i aşa?

-Păi...

- Florence! a spus el pe un ton sec, iar pe mine m-a trecut un fior pe şira spinării. Ai avut la dispoziţie mai mult de un an!

- Mda, iar într-un an s-au întâmplat o mulţime de lucruri.

-Dar...

Brusc, m-a orbit o lanternă. Mi-am apărat ochii cu palma şi am sărit din calea razei puternice de lumină. Am auzit scrâşnetul pietrişului şi zăngănitul cheilor. La naiba! Nu-l observasem atunci când descuiase poarta şi intrase. Fusesem prea ocupată să flirtez cu acea fantomă care nu era altceva decât un pericol pe două picioare.

M-am ascuns în spatele băncii, iar Ben mi s-a alăturat.

- Hei! a strigat poliţistul. Hei, copii, n-ar trebui să vă aflaţi aici!

- Fir-ar să fie, am şoptit. Cred că e ofiţerul Saget.

- Bob[2]?

- Ce? Nu... Asta a fost o glumă, Benji Andor?

- Răsuflată? a întrebat el, stânjenit.

- Un pic. O, la naiba! am mormăit eu lăsându-mă şi mai jos, în timp ce raza lanternei căuta din nou pe deasupra mea. Cum aş fi putut să-i explic lui Ben ura care se acumulase în ani de zile între mine şi Saget? Foarte nostim, am murmurat, s-ar putea să am accesul interzis în cimitirul ăsta...

- Florence!

- Eram un copil!

Ofiţerul de poliţie a strigat la noi, dar mi-am astupat gura cu mâna şi i-am spus lui Ben *să facă linişte*. Ofiţerul n-avea să mă mai păcălească de data asta. Acum eram om în toată firea. Cu un creier complet dezvoltat şi funcţional!

Mă rog, aproape funcţional. în zilele bune.

Poliţistul s-a apropiat de noi, păşind prin iarba întunecată. Deşi nu aveam cine ştie ce mandate pe numele meu, aveam cu siguranţă o amendă de parcare ce aştepta de zece ani să fie plătită. Nu voiam să mă gândesc la cât se ridica

suma până în momentul de faţă. Ca să nu mai vorbesc de alte contravenţii pe care le aveam în cazier. Pornisem un incendiu în şcoală. Furasem cartul de golf al antrenorului Rhinehart. Pătrunsesem fraudulos în Muzeul Regional Mairmont...

Suficient cât să mă facă un pericol public.

Brusc, cu un cârâit de spaimă, tot cârdul de ciori din stejar şi-a luat zborul deodată. Ciorile l-au speriat pe poliţistul Saget, care a înjurat şi s-a ghemuit în timp ce păsările s-au năpustit spre cerul întunecat şi apoi s-au pierdut în văzduh. Pe urmă l- am văzut pe Ben încercând să mă ia de mână, dar mâna lui a trecut printr-a mea. Preţ de o clipă, el a părut enervat, după care a şuierat:

- Fuga!

N-a trebuit să-mi spună de două ori. M-am răsucit pe călcâie şi am alergat spre partea din spate a cimitirului, către unul dintre colţuri, ocolind din scurt pietrele funerare şi răsturnând florile sprijinite de ele. Cu cât mă îndepărtam, cu atât era mai întuneric. O mică porţiune de zid era prăbuşită în spatele stejarului bătrân care se afla acolo.

M-am strecurat prin spărtură şi am ieşit în Crescent Avenue, iar apoi am ales o scurtătură care trecea prin câteva curţi din spatele caselor, după care am ajuns la intersecţia în care se afla hotelul. Nu m-am oprit să-mi trag sufletul decât în clipa în care am ajuns dincolo de porţile de fier forjat, la jumătatea aleii care ducea spre intrare.

- Niciodată n-am fost atât de aproape de a fi prinsă! am strigat, apucându-mă cu mâinile de coaste şi încovoindu-mă sub povara hohotelor de râs. Tu ai stârnit ciorile?

- Nu mi-aş fi permis niciodată! a răspuns Ben, indignat, încrucişându-şi braţele pe piept.

Aş fi putut să-l sărut.

- Mulţumesc!

I s-au înroşit vârfurile urechilor şi a privit într-o parte.

- Cu plăcere.

Încercând să-mi ascund un zâmbet, am înaintat pe aleea pietruită, înspre uşa principală, iar apoi m-am oprit un moment pe treptele verandei, de unde porniserăm, şi m-am uitat în spate, la Ben, zicând:

- Îmi pare rău că te-am minţit în privinţa riscului de a fi prinşi în cimitir!

- Păi, cel puţin acum ştiu, a răspuns el, clătinând din cap. Mă duc să... nu ştiu. Să văd dacă pot bântui vreo cină sau ceva de genul ăsta. Să miros o cafea. Întrebare..., a adăugat, după o clipă de gândire.

- Răspuns.

- E normal să auzi chestii? Discuţii, voci, oarecum? Ca şi cum ar fi la limita auzului?

M-am încruntat.

- Nu, din câte ştiu eu, dar n-am întrebat niciodată vreo fantomă despre aşa ceva.

- Aha. OK. Păi, noapte bună! încearcă să nu te mai bagi în prea multe încurcături! a adăugat, iar apoi a pornit pe trotuar, îndreptându-se spre Waffle House.

O vreme am rămas pe veranda hotelului, privind cum silueta lui transparentă se topea treptat, dispărând până la urmă în beznă.

Aveam deja un mort de jelit. Bunul-simţ îmi spunea că n-ar fi trebuit să mă implic în nimic din ceea ce avea legătură Ben, că inima mea nu putea să-şi ia un alt adio atât de curând, dar cred că deja mă hotărâsem să-l ajut. Nu-mi era clar când hotărâsem asta – ieri? Atunci când îmi apăruse pentru prima oară la uşă?

Eram nebună şi nu făceam decât să mă rănesc pe mine însămi, fiindcă, dacă ştiam ceva despre moarte, era faptul că despărţirile de fantome erau mai grele decât cele de trupurile neînsufleţite.

[s] **Bob Saget (1956-2022), actor american dc stand-up comedy**

Capitolul 16. Cântece pentru morţi

Sâmbăta a trecut şi a devenit duminică. încercasem s-o conving pe mama să mă lase s-o

ajut la înmormântarea de azi – penultima programată de tata înainte de a muri dar, de-a lungul mic-dejunului, ea refuzase categoric. Nu mai fusesem de ani de zile la o înmormântare. Cântecele funebre, corurile gospel, văduvele plângând, copiii îndureraţi, părinţii care îşi îngropau copiii şi...

Fantomele.

Mi-am pus un tricou cu mânecă lungă, imprimat cu însemnele NYU, iar apoi i-am trimis mamei un SMS: *Eşti sigură că te descurci? Un singur cuvânt şi sunt lângă tine!,* iar mama mi-a răspuns cu un emoticon în formă de inimioară.

Foarte bine.

Vorbind de fantome – încă nu-mi văzusem fantoma curentă pe ziua de azi, nici măcar după ce am coborât ca să- mi iau un covrig şi nişte brânză de la mic-dejunul din sala de mese. (Al doilea mic-dejun era întotdeauna masa mea preferată.) Mi-am uns covrigul cu un strat gros de brânză, fredonând împreună cu murmurul care se auzea din radioul aflat într-un colţ al încăperii. Mi-am pus cafea într-un pahar de unică folosinţă şi m-am întors în foaierul hotelului.

- Florence! Aici erai!

Am scos un strigăt de surprindere. Aşezat la recepţie, cu bărbia sprijinită în palme, stătea John. Iar lângă el, rezemat neglijent de pupitrul recepţiei, era poliţistul Saget.

- Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă! a comentat poliţistul.

La lumina zilei, arăta mult mai în vârstă decât mi-1

aminteam. Avea părul complet argintiu acum, îşi purta barba tunsă scurt şi părea făcut din bucăţi masive, puse laolaltă, într-un cuvânt, era prototipul omului butucănos şi mărginit.

- O, ce nostim! am răspuns eu imediat. Mă bucur să te văd, domnule ofiţer!

- Şi eu mă bucur! Ai avut o noapte agitată, domnişoară Day?

- Nici vorbă. M-am culcat devreme. Am dormit foarte bine..., am turuit, fără ca, totuşi, să-mi pot înăbuşi un căscat. Iar acum m-am trezit şi sunt gata să dau o tură prin oraş!

- Te-ai culcat devreme, zici?

- Bineînţeles.

El nu-mi văzuse faţa noaptea trecută. Nu ştia că fusesem eu.

După ce şi-a pus un semn de carte între filele revistei de benzi desenate pe care o citea, John a urmărit conversaţia uitându-se când la mine, când la poliţist, ca şi cum ar fi urmărit un meci de badminton.

- Ştii că e ilegal să minţi un poliţist! a plusat Saget.

- De ce-aş minţi?

- Deci n-ai făcut nici o plimbare nocturnă?

- Nici vorbă! am minţit eu.

El a strâns din buze şi şi-a umflat nările. Apoi, după un moment, a părut să-şi regândească strategia.

- Ai scăpat de data asta – numai de data asta, Florence! Dacă incidentul s-ar fi petrecut în altă parte, te-aş fi reţinut pentru încălcarea

proprietăţii. încearcă să te porţi matur, OK? m-a avertizat el.

Apoi i-a făcut lui John un semn de rămas-bun, a ieşit pe uşă, a urcat în maşina lui de poliţie – parcată ilegal, în curbă – şi dus a fost.

Am răsuflat adânc, fără să-mi fi dat seama că-mi ţinusem respiraţia.

- La naiba, a fost cât pe ce!

John mi-a aruncat o privire.

- Of, dragă, chiar îţi place haosul, nu-i aşa?

în dimineaţa asta îşi împletise ca un viking barba roşcată şi purta din nou şapca lui pe care era desenată o felie de pizza.

- îl am în sânge, i-am răspuns, luând o gură de cafea. Dar aş vrea să ştiu cine m-a turnat la poliţie. Pe Seaburn nu-l deranjează dacă merg noaptea în cimitir, dar am încălcat alte proprietăţi de atâtea ori, încât cred că Saget e disperat să mă prindă cu ceva.

- Sunt de părere că nu te-a iertat niciodată că ai adus acel oposum nebun în secţia de poliţie.

- N-am ştiut ce altceva să fac! Nu m-am gândit că era *turbat*

John a clătinat din cap, râzând. Lângă pupitrul de recepţie, pe o salteluţă brodată, stătea primarul nostru. Câinele şi-a ridicat privirea, bătând cu coada în podea. L-am scărpinat după urechi.

- John, am o întrebare.

- S-ar putea să am un răspuns.

- Ştii la ce oră se deschide barul None?

El şi-a privit ceasul multifuncţional.

- Sunt sigur că în câteva minute se deschide pentru prânz. Au nişte *checsc dogs* destul de reuşiţi. Iar buletele lor de cartofi..., a spus John,

făcând cu degetele semnul „OK”. Ce-ar fi să-l iei cu tine pe primar? Oricum are de făcut o inspecţie acolo!

Am ghicit că Seaburn o ajuta pe mama la înmormântare, aşa că măcar atât puteam face, să iau cu mine câinele.

- Bineînţeles. Domnule primar, vii cu mine?

Fetch a sărit în picioare.

- Atunci, să mergem! Mulţumesc, John!

Nu eram nerăbdătoare să-mi reiau sarcinile. în timp ce Carver şi Alice o ajutau pe mama, eu trebuia să descopăr cum să îndeplinesc

dispoziţiile imposibile ale tatei. Deja eşuasem jalnic în încercarea de a face rost de flori. Abia aşteptam să eşuez şi în privinţa găsirii lui Elvis.

Cel puţin, aveam un tovarăş bun alături de mine.

Dar proprietarul florăriei îmi dăduse un indiciu şi, cu toate că, fireşte, acel imitator nu era chiar Elvis, îl cunoşteam destul de bine pe tata ca să ştiu că nu întotdeauna ceea ce spunea era exact ceea ce voia să zică. Slavă Domnului că barul None îşi respecta cu stricteţe programul, pentru că am ajuns acolo fix la ora zece dimineaţa.

Am intrat, cu primarul lângă mine. în bar era afişată o pancartă care proclama: CÂINII AR TREBUI SĂ VOTEZE, pe care am luat-o drept

un indiciu destul de clar că mi se permitea să intru împreună cu cel mai bun dintre câini. Un bărbat stătea în spatele barului, pregătindu-se pentru treburile din ziua aceea.

- O văd cumva pe Florence Day? a întrebat el, aranjând paharele. Nu-mi vine să cred! Faimoasa Florence Day!

Ei, fir-ar să fie!

- M-ai prins, am răspuns, afişând un zâmbet îndelung exersat.

- Eu sunt Perez. Condoleanţe pentru moartea tatălui tău, a spus el, întinzându-mi mâna.

I-am strâns-o.

- Mulţumesc. Aăă... dă-mi voie să-ţi pun o întrebare cam bizară. Domnul Taylor de la florărie mi-a spus că există un Elvis care cântă aici în unele seri.

- Elvis...? A, da! a exclamat el, iar apoi a arătat cu degetul mare în spate, spre un poster. Vrei să spui *Elvistool*

M-am uitat la posterul la care se referea şi m-am pomenit în faţa unei versiuni îmbătrânite a lui Elvis, întruchipate de un individ purtând un costum plin de paiete sclipitoare şi fotografiat în clipa în care se părea că era pe cale să înghită un microfon.

- O! E... fascinant!

- Hei, Bruno! a strigat Perez către partea din spate a barului.

Bucătarul a scos capul pe uşă.

- Da, şefu'!

- Iat-o pe fiica lui Xavier!

Ochii negri ai lui Bruno s-au aprins precum artificiile de la parada de 4 Iulie. Omul a ieşit repede din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţul de un alb imaculat.

- Să fiu al naibii! Florence Day! a rostit el cu o voce caldă şi catifelată. Tatăl tău venea în fiecare joi ca să mă asculte cântând. înainte de partida lui de poker, a adăugat, văzând că mă încruntasem, derutată.

- Aha, înţeleg!

Ne-am strâns mâinile, iar apoi el s-a aşezat pe un scaun, lângă mine. Perez, barmanul, m-a întrebat dacă voiam să beau ceva, iar eu i-am răspuns că aş fi vrut o limonadă. Bruno a spus:

- Bătrânul tău n-a lipsit în nici una dintre serile în care obişnuia să vină aici, iar în joia în care nu şi-a făcut apariţia, am ştiut că s-a întâmplat ceva rău. Condoleanţe! Ştiu că o astfel de vorbă nu înseamnă prea mult şi că nu

e de ajuns ca să cuprindă nenorocirea care s-a întâmplat, dar e tot ce pot spune.

- Mulţumesc, să ştii că apreciez spusele tale!

Barmanul a împins o limonadă spre mine, iar eu mi-am încleştat degetele pe paharul rece şi umed. Gheaţa se clătina în lichidul dinăuntru, iar pe pahar se scurgeau perle de condens, ca nişte picături de ploaie. Apoi, Perez a spus:

- Tatăl tău povestea mereu despre tine.

Bruno a dat din cap în semn de confirmare.

- Mereu spunea că erai pe cai mari la New York, urmărindu-ţi visurile. Că erai în stare să scrii cuvinte care puteau trezi chiar şi morţii!

- Aşa spunea?

- Da, bineînţeles!

Am simţit că mi se aprindeau obrajii. Desigur că tata era în stare să spună aşa ceva. Nici măcar nu ştia că eram *ghostwritcr* – că acele cărţi care se vindeau în librăriile din aeroporturi, la casieriile din magazinele universale...

Şi... acum nu mai aveam cum să-i destăinui secretul meu.

Niciodată.

După un moment de tăcere, bucătarul a spus:

- Xavier m-a pus să jur că n-o să spun nimănui, dar trebuie să ştiu dacă e adevărat că...

- Bruno...! l-a avertizat barmanul.

M-am încruntat.

- Să ştii dacă e adevărat ce?

Bruno s-a repliat, zicând:

- Era atât de mândru de tine, domnişoară Day! Atât de al naibii de mândru, încât sentimentul ăsta îl făcea să-i dea lacrimile. Ştia că îţi urmăreai visul, la fel ca Alice şi Carver, şi era nemaipomenit de mândru de toţi trei!

Dar tata nu ştiuse întreaga poveste. Nu ştiuse că îmi luasem inspiraţia din istoricul dragostei dintre el şi mama, că reţinusem toate poveştile pe care ei mi le spuseseră despre bunicii lor, toate poveştile romantice care fuseseră transmise de la o generaţie la alta. Fusesem atât de prinsă în strădaniile mele de a fi excepţia de la regulă – singura membră a familiei care n-avea să trăiască o minunată poveste de iubire – încât uitasem de ce scriam despre acel sentiment.

Bineînţeles, scriam fiindcă mi-o ceruse cândva o femeie cu păr cărunt, îmbrăcată într-un pulover

lălâu, da, dar şi pentru că aşa vrusesem eu. Pentru că odinioară, cu mult timp în urmă, crezusem în dragoste.

- Te-am supărat? a întrebat Bruno, şi abia atunci mi-am dat seama că nu mă atinsesem de limonadă.

Am luat o înghiţitură mare şi am clătinat din cap.

- Nu, am răspuns, tresărind la auzul sunetului vocii mele, care era oricum, numai convingătoare, nu. De fapt, am venit să pun o întrebare legată de una dintre dorinţele tatei. Ai fi disponibil marţi, pe Ia ora trei?

- Păi... adică... ar trebui să verific cu Perez...

- Da! a răspuns Perez. E disponibil.

- Cred că da, sunt.

- Atunci, ai vrea să ne faci onoarea să cânţi la funeraliile tatei? Te plătesc, bineînţeles – ai cumva vreun tarif pentru servicii speciale?

Bruno m-a privit şi a clipit. O dată. De două ori. Apoi s-a aplecat în faţă şi a întrebat:

- Lasă-mă să văd dacă am înţeles: vrei să cânt la funeraliile tatălui tău?

- Da, în ţinuta asta, am spus eu, arătând spre poster.

El a înălţat din sprâncenele negre, stufoase.

- Aha.

- Ştiu că e ciudat, dar...

- Da, la naiba!

Răspunsul lui m-a cam descurajat.

- Şi care ar fi preţul?

Tipul a zâmbit larg şi am observat că avea un canin îmbrăcat în aur.

- Domnişoară Day, Elvistoo îl onorează gratis pe răposat!

O pală de vânt a răscolit frunzele. Mi-am dat părul pe după urechi ca să nu-mi vină peste faţă, în timp ce vântul trecea direct prin corpul fantomatic al lui Ben. Nu-i răvăşea părul sau hainele. El avea să rămână aşa pentru totdeauna. Ca un portret care n-avea să se schimbe niciodată. La fel ca tatăl meu, care rămăsese de-a pururea la vârsta de şaizeci şi patru de ani. Experienţele lui luaseră sfârşit. Viaţa lui se oprise.

Ben şi-a vârât mâinile în buzunare şi a zis:

- Ştii, m-am gândit la discuţia noastră din cimitir.

- Despre cum aş putea să te ajut să treci mai departe?

- Da, şi m-am gândit că poate motivul pentru care încă sunt aici n-are nimic de-a face cu manuscrisul, şi-a dat el cu părerea, iar apoi s-a întors spre mine şi a conchis, foarte sigur pe el: Poate că sunt aici ca să te ajut eu pe tine.

L-am privit ţintă. Am clipit. Apoi am izbucnit în râs.

El mi-a aruncat o privire plină de indignare.

- Nu e chiar atât de nostim!

- Ba da, cu siguranţă că e! am exclamat, hohotind şi ţinându-mă cu mâinile de pântec, fiindcă dacă asta nu era o intrigă de comedie romantică, atunci nu ştiu ce era. O, Doamne... scuză-mă! Vezi tu... asta nu poate fi adevărat! De ce ajutor aş putea avea nevoie?

- De ajutor în privinţa dragostei. Ai putea avea nevoie să te ajut să crezi din nou în ea.

Deodată, râsul mi s-a oprit în gât. Brusc, nu mai era nostim. Era personal. Am strâns din buze.

- Nu eşti spiritul Crăciunului trecut, Ben!

- Dar dacă...?

- Nu merge aşa! i-am tăiat eu vorba. N-am auzit niciodată de o fantomă care să se întoarcă pe pământ ca să ajute pe cineva care e încă în viaţă. întotdeauna eu vă ajut pe voi. Pe fantome. Mă rog.

- Şi dacă te înşeli?

- N-am nevoie de ajutor în dragoste! Sunt perfect mulţumită să am ochii larg deschişi. Nu eu sunt blocată între viaţă şi moarte, ci tu. Aşa că eu trebuie să te ajut pe tine. Logic?

- Mda, a răspuns el fără să mă privească, convins, în mod clar, că greşeam. Cred că da.

- Bine. Şi o să rezolv treaba cu manuscrisul, promit. Doar că... am nevoie de timp.

- Păi, acum ai o grămadă de timp, mi-a răspuns el pe un ton ironic, făcându-mă să tresar.

Avea dreptate.

Am trecut pe lângă gelaterie, unde o puştoaică şi tatăl ei stăteau la o masă de lângă fereastră şi înipărţeau o cupă de îngheţată. Pe vremea când eram mică, iar Carver şi Alice erau şi mai mici, tata obişnuia să mă ia în salon şi să împartă cu mine un bol de îngheţată cu ciocolată, cu bombonele pe deasupra.

Aş fi vrut să-l pot întreba pe tata cum să-l ajut pe Ben. Tata ar fi ştiut. Singura pistă pe care o aveam era aceea legată de manuscris, dar... nu ştiam cum să rezolv o astfel de problemă. Iar dacă ăsta era motivul pentru care Ben

rămăsese prin preajmă, atunci mă temeam că amândoi eram lipsiţi de noroc.

Şi mă enerva faptul că Ben îndrăznea să sugereze că eu... că eu aş fi fost cea care...

Of!

încercasem să iubesc. Nu mersese. Sfârşit. în viaţa mea existau lucruri mult mai importante de abordat, decât ceva atât de frivol.

- Ai găsit ceea ce ai căutat la bar? m-a întrebat Ben, rupând tăcerea.

- într-un fel, da. Am reuşit să-l angajez pe Elvis ca să cânte la înmormântare.

Ben a tresărit.

- Presley? E cumva... o *fantomă*? a întrebat el aproape în şoaptă.

O, de ce era asta ceva atât de fermecător? De ce era el atât *de fermecător?*

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru ca să nu zâmbesc, pentru că încă eram supărată pe el.

- Nu, am răspuns eu, scoţând un poster din buzunarul de la spate şi despăturindu-l ca să-i arăt la care Elvis mă refeream, dar ăsta-i al doilea cel mai bun!

Ben şi-a dus mâna la gură, ca să-şi înăbuşe râsul.

- *Un imitatorV. La inmormântareV.*

- Nu l-ai cunoscut pe tata! i-am replicat, vârând posterul înapoi în buzunar.

- Sună ca şi cum ar fi fost un rebel.

Am zâmbit gândindu-mă la tata, care se ducea să-l asculte pe Bruno joia, înainte de partidele nocturne de poker. Apoi zâmbetul mi s-a stins, fiindcă mi-am amintit că asta n-avea să se mai întâmple. Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am spus, pe un ton tăios:

- Aşa şi era!

- Corect, da. Scuză-mă!

Am traversat, tăcuţi, următoarele trei intersecţii, trecând pe lângă librăria care afişa un poster al cărţii *Când morţii cântă,* de Lee Marlow. Eu am zăbovit doar o clipă în faţa vitrinei, dar răstimpul ăsta i-a fost suficient lui Ben, care s-a oprit şi s-a uitat în urmă ca să vadă de ce zăboveam, drept pentru care m- am forţat să păşesc înainte şi să ignor afişul şi data lansării. Mai erau doar câteva luni până când lumea avea să citească povestea mea. Da, povestea mea distrusă de cuvintele lui.

- A, uite! Cărţile lui Annie! a exclamat Ben.

-Ce?

M-am uitat prin sticla vitrinei şi am văzut rafturile cu romane de dragoste romantice, pe care cărţile lui Ann Nichols tronau la loc de cinste. Cele scrise de mine: *Matineul nocturn, Ghidul depravat...* toate. Tata trecea pe lângă librăria asta în fiecare zi, în pauzele de prânz, în drum spre Fudge. Trebuia să fi văzut standul ăsta, cărţile astea. M-am întrebat dacă o fi intrat vreodată în magazin şi o fi cumpărat vreuna. M-am întrebat şi dacă mamei îi plăcuse umorul sec din noile cărţi ale lui Ann Nichols. Nu mai vorbisem cu mama despre cărţi după ce a mea eşuase. De atunci încolo, nu mai voisem să vorbesc deloc despre cărţi.

M-am întors ca să-mi continui drumul, dar Ben a venit la mine şi mi-a făcut semn cu capul spre uşa librăriei.

- Haide să intrăm!

- De ce?

- Pentru că îmi plac librăriile, a răspuns el.

Apoi, mergând de-a-ndăratelea, a intrat prin uşa închisă.

Pe de o parte, mă gândeam să nu-l urmez, dar pe de alta, mă întrebam care gen de literatură îl interesa. Ficţiune? Horror? Nici nu mi-l puteam imagina în faţa standului de literatură romantică, impozant şi meditativ, purtând cămaşa lui impecabilă şi pantalonii călcaţi la perfecţie.

Clopoţelul de deasupra uşii a sunat în clipa în care am păşit în spaţiul tihnit şi intim al

librăriei. Femeia de la tejghea, doamna Holly, vindea acolo de douăzeci şi ceva de ani. Şi-a ridicat privirea din cartea pe care o citea şi a zâmbit.

- Să fiu a naibii! Florence Day!

Nici librarii mei din Jersey nu-mi ştiau numele, dar se părea că trecerea unui deceniu nu reuşise să mă şteargă din memoria orăşelului meu natal. Oriunde mă duceam, eram „Pe toţi dracii, Florence Day!”, ca şi cum aş fi fost o celebritate locală în Mairmont. Ei bine, se putea să fi fost, într-adevăr.

- Bună ziua, doamnă Holly!

- Cauţi ceva anume?

„Aţi văzut, din întâmplare, fantoma unui bărbat plutind pe- aici? Un metru nouăzeci înălţime, sexy, cu un vag aer de tocilar?”, îmi venea s-o întreb.

însă am spus:

- Am intrat doar ca să mă uit.

- Pot să te ajut?

- Nu cred, am răspuns eu.

Am dat imediat cu ochii de standul construit pentru *Când morţii cântă* de Lee Marlow. FĂ ASTĂZI PRECOMANDA! scria pe cartonul pus în picioare, cu imaginea coperţii –

o casă victoriană dărăpănată, în faţa căreia stătea o fată ce arăta ca Wednesday Addams şi care avea o expresie sobră pe faţă. De la una dintre ferestrele casei, pândea un soi de arătare cu privire diabolică şi cu dinţi ascuţiţi.

Captivant.

- Cred că autorul n-a vizitat în viaţa lui un oraş mic, a spus doamna Holly în clipa în care a observat ce anume îmi atrăsese atenţia, iar apoi a clătinat din cap. Totuşi, uneia dintre vânzătoarele mele i-a plăcut la nebunie cartea asta. Nu-mi dau seama de ce!

- Am înţeles.

Bineînţeles că Lee nu putea să scrie despre oraşele mici. Nu trăise niciodată într-unui – credea că fiecare orăşel era fie Stars Hollow[2], fie Silent Hill—. Pentru el nu exista o variantă de mijloc.

- Hi scrii mai bine decât ar putea el s-o facă vreodată, a continuat doamna Holly, iar eu m-am mulţumit să pufnesc. Ştii că încă mai vând cartea ta? Nu atât de des acum, dar se vinde. E păcat că nu s-a reeditat! Abia dacă a ajuns la ediţia broşată.

- Oricum, nu mi-a plăcut ediţia broşată, i-am răspuns eu pe un ton în care era un pic de umor amar.

Vorbisem astfel fiindcă acea ediţie fusese atât de urâtă din punct de vedere grafic, încât

nu-mi puteam imagina că un cititor ar fi ales-o de bunăvoie. îţi dădeai seama dacă un editor renunţase la o carte după faptul că îşi lăsase propriul designer angajat să facă o copertă.

I-am spus doamnei Holly că voiam să răsfoiesc câteva cărţi. Apoi am pornit printre rafturile cu memorialistică şi literatură motivaţională, pe lângă cele de SF şi de literatură fantastică, până la colţul din spate, în care se afla literatura romantică.

Acolo era Ben, uitându-se la cărţile vechi, care aveau cotoarele crăpate şi foile îndoite.

Atunci când am ajuns foarte aproape de el, l-am întrebat:

- N-ai fost redactor de literatură horror? De ce te-ai mutat la departamentul de romane de dragoste?

- Editura mea s-a închis.

A încercat să ia o carte de pe raft, dar mâna i-a trecut prin ea. S-a încruntat – uitase – şi a oftat.

- Asta nu poate fi *singurul* motiv! am spus eu.

- Am citit cândva o carte care m-a schimbat. Şi mi-am dat seama că voiam să ajut autorii să scrie mai multe cărţi precum era aceea, să găsesc mai multe astfel de cărţi şi să le dau şansa pe care altfel n-ar fi avut-o.

- Trebuie să fi fost o carte extraordinară. Bestseller? Am auzit de ea?

Gura lui s-a lăţit într-un zâmbet, ca şi cum aş fi spus ceva caraghios.

- Dacă am învăţat ceva ca redactor în ultimii zece ani, este că niciodată nu auzi de cele cu adevărat bune!

Mi-am trecut privirea peste rafturi – volume de Christina Lauren, Nora Roberts, Rebekah Wetherspoon, Julia Quinn şi Casey McQuiston – până când privirea mi s-a oprit asupra celui mai familiar cotor. Am luat cartea din raft, fiindcă Ben nu putea s-o ia el însuşi. În librărie nu mai erau decât două exemplare. Mă întrebam cât timp avea să mai poată doamna

Holly s-o aducă în stoc până când nu s-ar mai fi găsit deloc. *A ta, cu pasiune.*

Mi-am trecut mâna peste coperta volumului, peste titlul înflorat şi peste cartonul înfoliat, lucios. Mi-am amintit cât de mult iubisem cartea asta. Mi-am amintit cum fiecare cuvânt sunase ca o bătaie a inimii, cum fiecare întorsătură de frază fusese ca un cântec de dragoste.

- Ai spus că ai citit-o – a fost una dintre acelea despre care nu auzi niciodată? am întrebat în şoaptă. A fost una dintre cele bune?

Ben n-a răspuns imediat. Mi-am ridicat privirea, ca să văd dacă mă auzise, cel puţin. El se uita la... la *mine,* cu tristeţea lui calmă, care făcea să mi se strângă inima.

- Da, mi-a răspuns, pe un ton sigur şi precis ca răsăritul soarelui. A fost.

Am simţit că îmi ardeau ochii. Mi-am abătut repede privirea şi mi-am şters lacrimile cu dosul palmei. Iată nişte cuvinte pe care nu crezusem că aveam nevoie să le aud. Lee

Marlow nu spusese aşa ceva, ci afirmase că acea carte a mea era frivolă, uşurică. Da, era dulceagă, dar chiar şi dulceaţa putea fi bună – dulce şi aromată exact atât cât trebuie şi când trebuie. Dar el nu-mi spusese nici măcar atât.

Rose nu înţelesese niciodată de ce mă interesa atât de mult ce anume credea Lee despre cartea mea, dar nu era normal să vrei ca persoana pe care o iubeai să aprecieze ceea ce scriai? Se presupunea că Lee îmi era cel mai

apropiat om de pe întreg pământul. Era de aşteptat ca el să-mi spună că scrisesem o carte bună, că aceasta avea valoare – deci, că eu aveam valoare.

Dar o astfel de apreciere nu venise decât din partea unui străin. A unuia pe care abia dacă-l cunoşteam.

în privinţa asta, Ben mi-a amintit de Ann. Ea se aşezase la masa mea şi, cu o siguranţă afişată de parcă deja ar fi ştiut că scrisul meu era valoros, îmi ceruse să-i scriu romanele de dragoste. Astfel, îmi făcuse un dar pe care nu crezusem niciodată că aveam să-l primesc. Prin ea, scrisesem poveştile pe care aş fi vrut să le citesc. Fusese o senzaţie atât de puternică...

Am inspirat adânc şi am pus cartea mea înapoi pe raft.

- Nu ştiu cum să termin manuscrisul lui Ann!

Ben şi-a ridicat capul.

- Ce vei să spui?

- Vreau să spun că nu ştiu cum. Nu cred că pot. Dar..., am murmurat, iar apoi mi-am înghiţit nodul din gât şi am continuat, pe un ton plin de siguranţă, ...o să încerc.

El a rămas tăcut. O clipă, apoi două, apoi trei. După asta, i- am zărit pantofii strălucitori

oprindu-se în faţa mea. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că se înclinase puţin, cu mâinile în buzunare, şi că zâmbea.

- Mulţumesc pentru încercare! Lui Annie i-ar plăcea asta. Iar eu o să te ajut cum o să pot.

- Da? O să scrii finalul fericit în locul meu?

- Pot să-ţi dau câteva idei.

Şi, în sfârşit, am recunoscut genul acela de zâmbet. Genul pe care nu-l arăţi străinilor. Genul pe care îl păstrezi pentru tine, fiindcă lumea te-a dezamăgit, iar inima ta a fost frântă perpetuu de atâţia oameni, de atâtea locuri şi

de atâtea întâmplări. Şi el avea poveşti. Verigheta de pe lănţişorul de la gât. Felul în care îşi ţinea mâinile în buzunare, ca să pară cât mai mici. Motivul pentru care iubea romantismul.

Şi, pentru prima oară de când plânsesem după Lee în apartamentul cât o cutie de chibrituri al lui Rose, în faţa unei sticle de vin şi a unei pizze mâncate pe jumătate, cu părul încă ud de la ploaie, mi-am dorit să aflu o poveste nouă. Am vrut să citesc primul capitol din viaţa lui Benji Andor şi să înţeleg cuvintele din care se clădiseră inima şi sufletul lui. Şi, da, bine, din care se clădise statura lui de un metru nouăzeci, dar, sincer vorbind, chiar dacă voiam să mă caţăr pe el, nu puteam s-o fac, fiindcă era cât se poate de fantomatic şi aş fi trecut cu totul prin el.

Oricum, nu eram prea bună la cățărat.

Am plecat din librărie după ce am cumpărat noul roman istoric al lui Sarah MacLean, iar Ben m-a condus acasă, dincolo de ultimele două intersecţii. între timp, furtuna ajunsese la marginea oraşului.

- Deci, în spiritul misiunii de intermediar, sunt obligată să te întreb dacă ai vrea să transmit cuiva vreun mesaj.

El şi-a ridicat capul.

- Cuiva pe care l-am lăsat în urmă?

- Da. Părinţi sau... ăăă... bunica ta, nu? Altă persoană importantă...

Am rostit ultima parte cu glas mai scăzut, gândindu-mă la verigheta pe care el o purta la gât. Nu era ca şi cum... Adică nu era... Nu era ca şi cum aş fi încercat să testez terenul.

- Păi..., a murmurat el, scărpinându-şi ceafa, ...ei bine, eu... OK! a continuat, pentru ca în cele din urmă să tragă aer adânc în piept şi să încheie: Nu.

Am insistat:

- Nimeni?

- Nu te uita aşa la mine!

-Numă uit...

- Ba te uiţi.

M-am silit să-mi abat privirea şi m-am uitat de-a lungul străzii. Seaburn îl plimba pe primar şi le-am făcut amândurora semn cu mâna atunci când au trecut pe lângă mine. *Nimeni.* Cuvântul ăsta era nespus de apăsător, întotdeauna acţionasem singură, dar aveam o familie – Alice, tata, Rose şi Carver. Dar să fii cu desăvârşire singur! Eu îmi petrecusem viaţa având o plasă de siguranţă. Nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să merg pe frânghie fără să fi existat ai mei. Fiindcă atunci când, în cele din urmă, cazi...

Nimeni.

Am încercat să alung gândul ăsta, dar el refuza să-mi iasă din minte. Fiindcă singurătatea era acel gen de fantomă care te bântuia mult timp după ce mureai. Stătea lângă mormântul tău, unde nu mai exista decât un nume solitar, cioplit în marmură. Stătea lângă urna ta. Era vântul care îţi purta cenuşa după ce nimeni nu-ţi revendicase trupul.

De îndată ce Seaburn şi primarul s-au îndepărtat suficient de mult, am şoptit:

- îmi pare rău. N-am ştiut.

- Nici nu mă aşteptam să ştii, dar nu-ţi face griji. N-are importanţă.

- Are...

- Nu, n-are, m-a întrerupt Ben, aşezându-se în faţa gardului de metal. Nu contează, Florence, chiar nu contează. Totul se află în testamentul meu – n-am fost prost. Sunt un burlac în vârstă de treizeci şi şase de ani, ale cărui rude apropiate sunt moarte *cu toatele* şi care îşi împarte apartamentul cu o pisică pe care o cheamă Dolly *Purrton.*

- Nu se poate!

- Ba da. Pisica e perfectă. Iar testamentul meu e formulat clar şi e în favoarea ei, a adăugat el. Mi-am planificat întreaga viaţă. Cum aveam să trăiesc. Ce aveam să fac şi când. Toate erau la locul lor. în cel mai limpede şi mai ordonat mod cu putinţă.

- La fel ca biroul tău.

A ridicat din umeri.

- Nu mă pricep la surprize. Nu-mi asum – nu-mi *asumam* – riscuri. Cu nimic şi cu nimeni! a spus el, dar apoi a ezitat, după care s-a corectat: Aproape cu nimeni. Şi eram împăcat cu viaţa asta. Am planificat inclusiv ce urma să se întâmple dacă aveam să mor înainte să împlinesc patruzeci de ani, doar că... n-am crezut că o să se întâmple aşa ceva. Aş fi renunţat la multe dintre planurile pe termen lung, a adăugat, încercând să glumească.

De data asta, spusele lui nu mi s-au părut comice.

- Nu poţi să planifici totul!

- Crede-mă că acum ştiu asta! a răspuns el, iar din tonul apăsat pe care vorbise, eu am dedus că regreta foarte mult ceva recent. Am crezut, înainte de a muri, că aveam să găsesc, cel puţin..., a adăugat, însă după aceea a rămas tăcut preţ de o clipă, clătinând din cap. Dar bineînţeles că nu...!

- Ce să găseşti?

Ben m-a măsurat din cap până-n picioare cu ochii lui calmi, căprui.

- Acel lucru în care tu nu crezi, Florence, a răspuns el, clătinând din cap. Cred că dacă fiecare dintre noi şi-ar găsi marea iubire, lumea n-ar mai fi un loc atât de rău în cea mai mare parte a timpului, nu?

-Ben...

- N-am nevoie de milă!

- Milă? am răspuns, mimând în glumă că gâfâiam din pricina efortului de a trage zăvorul de la poartă. Cum de ţi-a venit ideea asta, Benji Andor? Tocmai voiam să-ţi urez bun-venit în clubul celor singuri – nu e chiar atât de rău aici. Unora chiar le place! îi invidiez.

El a pufnit, iar apoi a trecut prin poartă.

- Şi mie îmi place.

înăuntru, la recepţie, Dana citea un roman de Courtney Milan. Trecând spre camera mea, i-am făcut semn cu mâna şi i-am urat:

- Noapte bună!

- Vise plăcute! a spus Ben.

- Noapte bună! a răspuns Dana.

Am urcat scările, am intrat în Camera Violet şi m-am prăbuşit pe pat.

în noaptea aceea, pe când furtuna se dezlănţuise în Mairmont, am încercat să ascult cântecul morţilor prin copaci. Dar, cu toată străduania mea de a desluşi ceva în vuietul

vântului ce îndoia crengile care zgâriau acoperişul, nu puteam să aud decât ploaia. Şi nu puteam să mă gândesc decât la Benji Andor în librărie, aplecându-se atât de aproape de mine, zâmbind pieziş şi mulţumindu-mi pentru că încercasem.

Nimeni nu-mi mai mulţumise pentru asta. Pentru că încercasem. Chiar dacă eşuasem. Chiar dacă aşteptările lui Ann mă păndeau precum o ameninţare, precum un imens şi întunecat nor de furtună. Nu voiam s-o dezamăgesc şi începeam să-mi dau seama cât de mult îmi doream să nu-l dezamăgesc nici pe Ben. Dar mai ales voiam să termin manuscrisul acela, pentru ca el să ştie că nu eram doar o formă fără conţinut, incapabilă să lase o urmă. Ben lăsase ceva pe oriunde trecuse, chiar dacă nu-şi dădea seama de asta.

Chiar dacă nimeni nu-i spusese: „Mulţumesc pentru încercare!”

[2] **Orăşelul idilic în care se petrece acţiunea serialului** *Fetele Gilttwre*

Orăşelul în care se petrece acţiunea filmului horror ***Silent HUI***

Capitolul 18. Fiicele antreprenorului de pompe funebre

Luni dimineaţă am luat un alt mic-dejun împreună cu familia.

îmi lipsise asta destul de mult în anii în care fusesem la New York. Iar acum, că mă întorsesem, chiar dacă pentru scurt timp, mă integrasem iarăşi în mecanismul bine uns al familiei, ca şi cum n-aş fi lipsit niciodată. Eu şi

Alice nici măcar nu ne-am răstit una la alta câtă vreme am stat la masă, chiar dacă încă mai eram îmbufnată în urma celei mai recente confruntări.

După ce mă trezisem, încercasem din nou să scriu, dar aveam aceeaşi problemă. De data asta, Jackson nu mai era lovit de trăsnet, dar tot nu ştiam cum s-o fac pe Amelia să nu plece.

Alice, pe de altă parte, părea să aibă propriile probleme.

- ...ce contează că am primit nuanţa greşită de fard corector? a spus ea în timp ce spărgea coaja unui ou fiert. Sincer vorbind, credeţi că merge cum trebuie măcar un singur lucru legat de funeraliile tatei?

Asta mi-a atras atenţia, aşa că mi-am ridicat privirea din prima mea ceaşcă de cafea. Cofeina începea să-mi activeze sinapsele în creier.

- Ai comandat corectorul greşit?

Alice m-a privit ţintă.

- Nu! Furnizorul mi-a trimis rezerva greşită. Şi e fard de scenă, aşa că n-am cum să merg la magazin şi să cumpăr alt borcan. Of, e un coşmar! a exclamat ea, luându-şi faţa în mâini. Mai întâi, azi-noapte mi se termină lichidul de îmbălsămare. Iar acum, asta!

Mama a bătut-o uşor pe umăr.

- Legile lui Murphy, puiule...

- Legile lui Murphy tocmai la înmormântarea *astal*

Aşa cum eu îmi dorisem întotdeauna să fiu scriitoare, sora mea îşi dorise întotdeauna să se ocupe de pompe funebre.

Dintotdeauna se ţinuse după tata ca o umbră. Studiase chimia judiciară la Duke University, iar în serile din timpul săptămânii, doar aşa, de distracţie, îşi luase online o diplomă în servicii mortuare şi funerare. O parte din mine crezuse întotdeauna că Alice era cea care ar fi trebuit să moştenească darul tatei, nu eu. S-ar fi descurcat mult mai bine şi mă îndoiam că ar fi fugit din oraş din pricina asta. Era genul de om care aborda lucrurile într-un mod direct. Nimic

n-o speria. Mai ales după ce eu rezolvasem cazul acela şi totul mersese prost. Se luptase cu toată lumea în numele meu. Iată un alt motiv al plecării mele pripite după ce absolvisem liceul: vrusesem ca Alice să nu se mai simtă obligată să facă asta.

- Pot să ajut cu ceva? am întrebat, împungându-mi vafa cu furculiţa.

- Nu, a răspuns prompt Alice.

- Eşti sigură? Nu trebuie să faci totul numai tu...

Ea şi-a ridicat privirea din farfurie şi imediat mi-am dat seama că spusesem ce nu trebuia.

- O să vorbim acum despre asta?

- Alice...! a avertizat-o mama.

Tot corpul mi s-a încordat.

- Nu... Ce vrea să spună? Cum adică să vorbim despre asta acum? Care e problema ta, Al?

- Problema *mea*? Nu cu problema mea am eu o problemă! s-a răstit Alice. în clipa în care lucrurile se complică, tu pleci. Orice-ar fi. întotdeauna putem conta pe tine în privinţa asta.

- Nu-i corect să spui aşa ceva! Ştii că nu-i corect!

- Atunci, de ce n-ai venit niciodată acasă?

- Fiindcă aţi venit cu toţii la mine, la New York! am replicat. în fiecare an. Aţi venit pentru luminile şi bradul de Crăciun din oraş şi...

- Am venit fiindcă tata a vrut să te vadă! Iar el ştia că, oricât ţi-ar fi cerut-o, tu nu te-ai fi întors acasă. Poţi s-o întrebi pe mama. Nouă ne-ar fi plăcut să stăm acasă de Crăciun măcar o dată!

Asta nu era adevărat. Ştiam că nu era adevărat. Le plăcea să vină să mă viziteze de Crăciun –

mi-o spuseseră! Iar tata nu mă rugase niciodată să vin acasă, nici măcar o singură dată...

- Mamă? am întrebat, îndreptându-mi atenţia spre ea. E adevărat?

Mama şi-a aţintit privirea în tavan, iar apoi a închis ochii şi a respirat adânc.

- Tatăl tău n-ar fi vrut să te întorci acasă decât după ce ai fi fost pregătită.

Am simţit că mi se strângea stomacul.

- Nu, întotdeauna te-am protejat! a adăugat Alice, ridicându-se în picioare. Cu toţii avem fantome, Florence! Doar că, din

întâmplare, tu eşti singura care nu poate să se descurce cu ale ei.

Apoi şi-a îmbrăcat jacheta neagră şi a plecat din sufragerie.

îmi trecuse foamea.

Mama a spus, înţelegătoare:

- Florence, ştii că n-a vrut să zică asta...

- Trebuie să mă duc să scriu ceva! am spus eu, minţind, *evident* minţind, în timp ce mă ridicam de la masă.

Carver mi-a aruncat o privire plină de regret, ca şi cum mi- ar fi spus că îi părea rău, deşi n-avea nici un motiv să se simtă astfel. Mama m-a întrebat dacă voiam să iau cu mine o cafea în termos, dar era cafea la hotel şi adevărul era că-mi uitasem termosul naiba ştia unde şi nu-l mai găsisem.

Necazul era că Alice avea dreptate.

Evitaserăm confruntarea asta vreme de ani de zile. Iar acum ieşeau la suprafaţă toate acele lucruri care rămăseseră nespuse.

Şi nu doar atât, dar îl mai aveam şi pe redactorul meu mort, cu care trebuia să mă descurc. în acelaşi timp, aveam de îndeplinit dispoziţiile pe care le dăduse tata pentru înmormântarea lui. Mai mult de-atât, trebuia să

rezolv problema legată de manuscrisul lui Ann. Toate deodată.

Uram situaţiile complicate.

Am ajuns înapoi la hotel, iar John mi-a făcut un semn cu mâna, fără să-şi ridice ochii din revista cu Omul-Păianjen. Am urcat scările înapoi în camera mea şi am hotărât că un duş lung şi relaxant era exact ceea ce-mi trebuia. Capul golit de gânduri, apa fierbinte. Nimic care să-mi răsune în urechi, în afară de zgomotul neutru al apei. Nu voiam să mă gândesc în clipa asta. La nimic.

Aşa că m-am dezbrăcat de tricoul cu NYU, mi-am ridicat blugii de pe podea şi i-am întins pe pat înainte să mă duc în baia cu cadă cu picioare, ca să fac duş. După cum s-a dovedit,

hotelul acela nu se zgârcea, din fericire, la temperatura apei. Am lăsat-o să se înfierbânte cât de mult suportam – suficient de caldă încât să mă fiarbă de vie, exact aşa cum îmi plăcea – şi am stat îndelung sub jet. Până când aburul s-a îngroşat, jetul constant care-mi curgea pe cap mi-a amuţit toate gândurile bâzâitoare din minte, iar pielea mi s-a înroşit, cea de pe degete începând să mi se stafidească.

Stăteam prea mult în apa fierbinte, probabil.

Săpunul mirosea a caramel, iar eu am încercat să-mi alung din minte orice gând. Acel iz îmi amintea de felul în care mirosea Ben la el în birou şi mă străduiam să nu mă mai gândesc la asta. Să nu-mi mai amintesc de felul în care mă priviseră ochii lui în clipa în care el se aplecase spre mine şi- mi mulţumise cu căldură,

blândeţe şi sinceritate. Să nu-mi mai amintesc de mânecile suflecate, care-i dădeau la iveală antebraţele musculoase. Să nu-mi mai amintesc de cât de mare era el, de cât de mari îi erau mâinile şi să nu mă mai gândesc la senzaţia pe care aş fi avut-o dacă el şi le-ar fi pus în jurul trupului meu, dacă mi-ar fi luat sânii în palme, dacă şi- ar fi apăsat buzele peste ale mele şi aş fi simţit gustul de mentă şi...

Nu.

Am deschis ochii larg. Şamponul mi-a intrat în ei, drept care am înjurat şi mi-am vârât faţa sub jetul fierbinte, ca să mi-i clătesc.

Nu, nu, nu, Florence! El era *mort.*

Era foarte, foarte mort.

„Proasto, proasto, proasto!” m-am bodogănit.

Ce era în neregulă cu mine? Venisem acasă pentru prima oară în zece ani, ca să asist la funeraliile tatălui meu, şi aveam fantezii în legătură cu un *tip mort*. Nici nu mă gândisem la altcineva de când Lee Marlow îmi sfâşiase inima şi o dăduse la şobolanii de pizza[11].

Atunci, de ce tocmai *acum?*

De ce el?

Pentru că el era, în mod convenabil, mort. Complet inaccesibil. Iar eu o luasem razna cu totul.

După ce apa a început, în sfârşit, să se răcească, mi-am clătit părul şi am ieşit de sub duş. Toată încăperea era încă atât de înceţoşată, încât a trebuit să şterg oglinda cu prosopul.

Ceva a prins formă în marginea câmpului meu vizual, în faţa căzii.

M-am uitat într-acolo şi am scos un ţipăt.

Ben s-a întors cu faţa spre mine şi a ţipat şi el, acoperindu- şi ochii. M-am repezit să-mi acopăr... *detaliile*, dar trebuie să fi nimerit *cel*

mai mic prosop din lume, pentru că m-am văzut silită să aleg între a-mi acoperi sânii sau sexul şi, după ce am mutat prosopul de sus jos de câteva ori, mi-am dat seama că nu asta era soluţia. Aşa că am înşfăcat perdeaua de la duş şi m-am înfăşurat în ea.

- O, Doamne, ochii mei! s-a văitat Ben.

- Ce naiba, Ben?! am izbucnit eu.

- N-am vrut să... Scuză-mă! Doar am... N-am văzut nimic, pe cuvânt, s-a scuzat el, iar apoi, după un moment de tăcere, a adăugat: Totuşi, am auzit că nu există sâni perfecţi, dar ai tăi...
- *Ieşi afară!*

- Plec, plec! s-a lamentat el atunci când am pus mâna pe pasta de dinţi şi pe balsamul de păr şi le-am aruncat înspre el.

Cele două obiecte au zburat direct prin Ben şi s-au lovit de uşă, în timp ce el s-a strecurat prin ea şi a dispărut.

Am scos un ultim răcnet de furie şi mi-a venit să mă înec în cadă.

- Am vrut şi eu un moment de linişte..., am bombănit pentru mine şi, în sfârşit, am dat la o parte perdeaua de la duş.

Prosopelul mă dezamăgise. Mă dezamăgise atât de profund!

Mi-am încrucişat mâinile pe deasupra sânilor şi mi-am simţit urechile arzând de ruşine. Nu puteam să cred că Ben mă văzuse dezbrăcată. După ce...

O, Doamne!

Nimeni nu-mi mai spusese că aveam sâni perfecţi. Frumoşi, desigur, dar perfecţi?

M-am gândit că nu erau urâţi.

Totuşi, faptul că Ben îmi complimentase sânii nu-l scuza că se uitase la ei. Perversul! Nu doar că se uitase, ci se holbase de-a dreptul, ca şi cum ar fi fost însetat ani de zile şi acum s-ar fi uitat la o adăpătoare. Ei bine, nu eram o

adăpătoare. El era cât se poate de mort; n-avea cum să-i fie sete.

Nici măcar nu provocasem eu asta.

Iar după ce, în cele din urmă, m-am îmbrăcat cu pantalonii demodaţi şi cu tricoul care purta inscripţia NYU, arătând ca moartea pasiunii, am descoperit că mă aştepta un SMS de la sora mea.

Erau doar trei cuvinte, dar m-am simţit ca şi cum mi s-ar fi cerut să mut un munte din loc.
Scrie necrologul tatei.

- În original, *pizza rats.* **Infestarea cu şobolani a New Yorkului este emblematică pentru acest oraş. Un video în care este arătat un şobolan cărând o felie de pizza pe scările unei staţii de metrou a fost postat în**

septembrie 2015 şi a devenit viral.

Capitolul 19. O practică mortală

„Xavier Vernon Day a fost un soţ, un tată şi un prieten iubitor. A crescut în Mairmont, unde a moştenit Casa Funerară Zilele Apuse şi a devenit un model şi un reper în comunitate. Şi-a lăsat în urmă soţia, Isabella, şi pe cei trei copii, Florence, Carver şi Alice Day. Era…”

Degetele mi s-au oprit deasupra tastaturii. Era… ce? Mort? Foarte. Iar ăsta nu întruchipa genul de necrolog pe care l-ar fi vrut el în *Daily Ram,* ziarul local din Mairmont.

Am oftat şi am împins laptopul deoparte. Tocmai mă întindeam ca să-mi iau cafeaua, când Ben s-a materializat direct pe scaun. Am sărit, surprinsă, şi am vărsat conţinutul ceştii. Chelneriţa din sala de mese s-a uitat ciudat la

mine înainte de a se repezi să ia un prosop ca să mă ajute să şterg.

- Ce naiba?! am şuierat la el, iar apoi i-am zâmbit chelneriţei, care tocmai venise, aducând prosopul. Scuze, sunt atât de împiedicată!

- Nu te pricepi deloc să minţi, a remarcat Ben, lăsându-şi capul în palmă, cu cotul proptit pe masă.

După ce a plecat chelneriţa, m-am uitat la el.

- Păi, dacă ai înceta să mai apari aşa în tot locul, n-aş mai fi atât de şocată, nu?

- Nu mă pot controla, mi-a replicat el, un pic stânjenit. Se întâmplă, pur şi simplu. Acum sunt..., a continuat să spună, dar apoi vocea i s-a pierdut, iar el a făcut un gest cu mâna, părând un pic tulburat, ...şi în clipa următoare sunt aici. Unde eşti tu. Să înţeleg că asta nu li se întâmplă altor fantome?

- Nu, din câte îmi amintesc. Fantomele rămân prin preajmă până când eu le ajut să găsească ceea ce caută. Nu apar dintr-odată în momentele în care sunt dezbrăcată, la duş!

Ben a tuşit, încurcat, s-a uitat într-o parte, iar obrajii i s-au aprins.

- Şi pentru mine a fost la fel de stânjenitor!

- Chiar a fost? Vorbeşti serios? l-am întrebat eu pe un ton sarcastic, iar apoi am oftat. Nu contează, o să ne prefacem că nu s-a întâmplat!

Am terminat de curăţat dezastrul provocat de cafea şi mi- am dat seama că, de fapt, o vărsasem *pe toată*. Perfect. I-am făcut semn chelneriţei să-mi umple din nou cana şi mi-am scos telefonul, astfel încât bătrânul domn care citea anunţurile din *Daily Ram* în separeul de lângă mine să nu creadă că vorbeam singură.

- Nu-ţi aminteşti unde pleci după ce dispari?

-Nu.

Chelneriţa a venit şi mi-a umplut cana.

Ben s-a încruntat şi a fluturat din mână prin aburii care se ridicau.

- Atunci când dispar, mă simt ciudat. Ştiu că se întâmplă ceva, dar nu-mi amintesc ce anume.

Am luat o gură de cafea. O, Doamne! Era prea tare. Am amestecat în ea jumătate din stocul mondial de zahăr şi am gustat din nou. Mai bine.

- Poate că nu te duci niciunde.

- Asta e al naibii de înfricoşător!

S-a aplecat puţin, ca şi cum ar fi încercat să se uite la ecranul computerului meu.

L-am înclinat.

- Nu-i frumos!

- Lucrezi la manuscris?

- Nu. La necrologul tatei, am mărturisit eu.

O parte din mine se întreba dacă, în loc să întocmească o scrisoare pe care s-o citim la înmormântare, tata n-ar fi putut să-şi scrie singur necrologul. Ori de câte ori un îndoliat avea dificultăţi în scrierea necrologului, tata îl ajuta să pună pe hârtie cel mai bun mesaj de despărţire. Se pricepea la asta remarcabil de bine.

Eu, cu siguranţă, nu.

- Aha, a murmurat Ben lăsându-se pe speteaza scaunului şi începând să bată cu degetele în masă. Citesc pe faţa ta că nu prea merge.

- Poate faţa mea să-ţi spună asta?

- Ai o cută între sprâncene. Chiar aici.

A arătat cu degetul, apropiindu-şi-l atât de tare de fruntea mea, încât am simţit pe ea răceala degetului.

M-am tras în spate şi m-am frecat între sprâncene. Asta îmi lipsea: mai multe riduri.

- Necrologul merge la fel de bine cum merg toate în viaţa mea în momentul ăsta, Ben.

Adică al naibii de prost. Nu era vina lui că nu mă descurcam cu necrologul tatei şi, în secunda în care am ridicat vocea Ia el, mi-a părut rău. Am oftat.

- Scuză-mă! Doar că...

îmi lipsea tata.

Apoi m-a lovit din nou – durerea aceea care se întindea ca un câmp nesfârşit, unul ce conţinea toate simţămintele mele faţă de tata. Eram obişnuită să-mi compartimentez viaţa, dar acum compartimentele se amestecau şi făceau să mă

doară sufletul. Beam cafea, scriam necrologul tatei, iar *tata era mort*.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi i-am zâmbit silit lui Ben. Dar el a văzut dincolo de acel zâmbet şi privirea i s-a înnegurat.

- Sunt OK, am minţit. Sunt bine. Doar că... trebuie să plec.

Am pus pe masă banii pentru cafea, am închis laptopul şi

am plecat.

Capitolul 20. Idee de roman

în după-amiaza aceea, Dana mi-a pregătit încă un rom cu cola după ce m-am instalat la bar. Dându-mi seama că scrierea necrologului tatei mergea la fel ca toate lucrurile din viaţa mea, îi trimisesem un mesaj lui Alice, iar ea îmi răspunsese cât se putea de concis că necrologul trebuia să fie gata până miercuri.

Fantastic! încă un termen-Iimită pe care probabil că aveam să-l ratez.

M-am holbat la ecranul computerului şi, ştiind că n-aveam să reuşesc să fac nimic în ziua aceea – capul parcă îmi era plin cu câlţi –, am început să mă uit pe Google.

Am scris „Benji Andor” în câmpul de căutare.

Am fost surprinsă să constat că nu exista nici un articol legat de funeraliile lui, sau măcar de moartea lui, dar, pe de altă parte, nu spusese el că nu avea rude apropiate? Deci cine se ocupa de pomenirea lui? Eu nu ştiam mare lucru despre Ben.

Cine era însărcinat să-i organizeze înmormântarea?

Dacă nu vedeam nimic despre moartea lui, avea, totuşi, un cont de social media. Am dat click pe el şi am intrat în pagină. Am găsit acolo o fotografie mai veche, în care Ben stătea sprijinit de balustrada unui vas de croazieră, afişând o expresie nu chiar zâmbitoare, dar nici dură. Lângă el se afla o roşcată foarte drăguţă, care zâmbea şi care ţinea în mână un cocktail dintre acelea cu o umbreluţă înfiptă în pahar. Pagina lui era privată, aşa că n-am putut să aflu

cine era roşcata şi nici să descopăr vreo altă informaţie, dar fotografia a fost de ajuns ca să-mi creeze un sentiment de iritare profundă.

- N-am mai actualizat pagina asta de un secol! a spus Ben, făcându-mă să tresar.

Stătea lângă mine la bar, cu capul sprijinit într-o mână, şi se uita cum trăgeam cu ochiul prin viaţa lui.

Am ieşit rapid de pe internet şi mi s-au aprins obrajii de jenă.

- Scuze, nu spionam! Am vrut să văd dacă a apărut vreo ştire legată de înmormântarea ta.

- Şi ai găsit ceva?

Am clătinat din cap în semn că nu.

El n-a părut surprins.

- Sunt sigur că Laura o să preia comanda în privinţa asta. întotdeauna i-a plăcut să aibă controlul – nu într-un sens negativ. Doar... într-un sens.

- Laura? am întrebat eu. Roşcata din fotografie?

- E fosta mea logodnică, a răspuns el, învârtind între degete, absent, verigheta de pe lănţişor, ca şi cum gestul acela l-ar fi consolat.

Verigheta lui, am presupus eu, amintindu-mi de spusele lui cum că nu avea pe nimeni de contactat în legătură cu vreo treabă neterminată. N-o indusese pe Laura în povestea asta. Pe de altă parte, ea era *fosta.* Lee ar fi fost ultima persoană pe care aş fi vrut s-o văd după ce aş fi murit.

- Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Ben şi-a înclinat capul, gânditor, încercând să găsească vorbele potrivite.

- Am fost plecat într-o călătorie de afaceri, la o întrunire a Asociaţiei Editorilor Americani, a început el în cele din urmă, dar am răcit şi m-am întors mai devreme. N-am anunţat-o pe Laura, fiindcă mă gândisem să-i fac o surpriză şi să petrecem un weekend întreg

împreună. Deja îmi reproşase că n-aveam niciodată timp pentru ea. Munceam continuu. Redactam manuscrise la serviciu, apoi le aduceam acasă şi lucram la ele până când adormeam, mi-a mărturisit el, încruntându-se. Am găsit-o pe Laura făcând duş împreună cu unul dintre colegii ei de serviciu. în momentul acela, se vedeau deja de câteva luni.

Mi-am ţinut respiraţia.

-O, Ben...

- N-a fost în întregime vina ei. Avea dreptate – tot ce făceam era să muncesc. Prea puţin altceva. Eram logodiţi, dar eu nu..., eu eram..., a murmurat el, strângând apoi din buze şi aţintindu-şi privirea la un nod negricios din lemnul tejghelei barului. Ce fel de bărbat îşi

împinge logodnica să caute afecţiune în altă parte?

- *împinge?!* am repetat. Ben, n-a fost vina ta! Nu poţi controla ce fac alţii. A fost alegerea *ei* să te înşele.

- Şi dacă aş fi fost lângă ea? Dacă aş fi fost atent, iubitor şi... aşa cum trebuia să fiu?

- Ar fi trebuit să stea de vorbă cu tine!

- N-ar fi trebuit...

- Ba da, ar fi trebuit! am ripostat eu. Relaţiile nu sunt tot timpul perfecte. Partenerii

trebuie să discute. îmi pare rău, dar logodnica ta a fost o dobitoacă şi a făcut o greşeală. Şi a fost *alegerea ei.*

Ben a înghiţit în sec şi a privit într-o parte.

- Cam aşa a spus şi ea. A întrebat dacă mai puteam încerca.

- Dar n-ai vrut.

El a clătinat din cap.

Nu înţelegeam. în mod clar, era încă foarte îndrăgostit de ea, sau, cel puţin, incapabil s-o uite.

- De ce?

- în primul rând, fiindcă era vina mea, Florence, şi o iubeam prea mult ca să-i produc din nou aceeaşi suferinţă. Merita pe cineva mai bun decât mine.

Am strâns din pumni. Dacă Lee m-ar fi contactat o singură dată după ce ne-am despărţit, dacă mi-ar fi cerut să mai încercăm o dată, să facem un compromis, eu aş fi...

- Eşti un idiot!

- Spune-mi ceva ce nu ştiu.

- Deci, cum vine asta? Crezi în dragoste, dar nu în ceea ce te priveşte? Crezi în romantism, în marile gesturi romantice şi în finaluri fericite, dar consideri că există ceva fundamental în neregulă cu tine, astfel încât tu nu meriţi să ai parte de toate astea?

- E mai bine aşa, decât să nu crezi deloc în dragoste, mi-a răspuns el pe un ton tăios.

Mi-am dat ochii peste cap şi am trântit capacul laptopului.

- Trebuie să plec, am ceva de făcut. Dar, fie că crezi, fie că nu, află că te înşeli!

Apoi am sărit jos de pe scaunul înalt şi am ieşit din bar. Am urcat scările spre camera mea, iar

el nu m-a urmat. Carver mi-a trimis un mesaj puţin după aceea, în timp ce mă plimbam de colo până colo prin cameră, încercând să mă calmez.

„Vrei să spălăm nişte morminte?” m-a întrebat el.

„Nu prea”, i-am răspuns.

„Păcat, surioară.”

Of, bine! După ce m-am schimbat în nişte haine în care nu m-ar fi deranjat să transpir, m-am întors în bar şi am aruncat o privire, dar Ben plecase.

Perfect. Oricum, eram prea furioasă să mai am de-a face şi cu el în momentul acela.

Când am ieşit, Carver şi Niki aşteptau afară, pe verandă. Niki era un tip scund şi îndesat, cu o faţă colţuroasă şi care purta ochelari cu rame negre, groase, ce se potriveau cu părul lui negru, des, şi cu pielea lui de un maro cald. Familia lui deţinea un hotel în Cancun, deci el înţelegea provocările şi chinurile unei afaceri de familie. Eram recunoscătoare cel puţin pentru asta. Niki înţelegea micile nuanţe ale familiei noastre, greutatea pe care o lăsase pe umerii noştri moartea tatei. Mă bucuram pentru Carver că îl avea, mai ales în acele momente.

Fratele meu fusese întotdeauna cel mai emotiv dintre noi.

Acum el ţinea în mână o pompă de stropit şi o găleată albastră, plină cu bureţi şi cu şpacluri.

- Eşti gata pentru un pic de distracţie?

- Dacă aşa vrei s-o numeşti, bine! am răspuns eu cu indiferenţă.

Carver a fluierat încetişor.

- Ce te-a dat cu susu-n jos?

Ben. Convingerea lui că fusese vinovat fiindcă...

- Nimic. Chestii legate de muncă, am adăugat, fără să mint întru totul.

- Păi, sus inima! Pentru că şi asta e muncă, a insistat Carver, mijind din ochi. Muncă de gropar.

- Iată nişte vorbe dure!

- Dure ca piatra? a întrebat el, scărpinându-se la nas.

Am pufnit.

- Haide să mergem, da? Soarele apune într-o oră şi n-am voie acolo după ce se întunecă.

- Ei, pe naiba! a exclamat Carver, făcând un gest de nepăsare, iar apoi şi-a luat

partenerul de mână şi l-a condus pe aleea dinspre trotuar. Lui Niki îi place să facă asta!

Niki a dat din cap în semn de confirmare.

- E foarte liniştitor şi e un exerciţiu fantastic pentru braţe!

- Da, îţi întăreşti muşchii ca să poţi să mă strângi mai tare în braţe.

- Tu ai oricum cea mai puternică strânsoare.

S-au sărutat, iar eu am făcut o grimasă.

- Vai, ce greţos! Dragoste adevărată.

- E ca un cântec de Taylor Swift, a adăugat Carver.

Apoi el a început să fredoneze „The Story of Us”, ceea ce m- a făcut să-mi doresc să mă arunc de pe cel mai apropiat pod. Dar am rezistat tentației şi i-am urmat spre cimitir, încercând să-mi alung enervarea produsă de Ben şi s-o vâr adânc, înlăuntrul meu.

- S-o chemăm şi pe Alice? a întrebat Niki.

Carver a clătinat din cap.

- Nu! Oricum, sunt sigur că e pe punctul să facă o cădere nervoasă, mai ales

după incidentul de azi-dimineaţă, cel legat de machiaj.

- Biata Alice...

Sora mea era singura persoană pe care n-o prea interesa spălatul pietrelor funerare. Pe vremea când eram mici, tata venea uneori să ne ia de la şcoală echipat cu o găleată şi cu o pompă de stropit, spunându-ne că mergeam să vizităm nişte prieteni. Aceştia se dovedeau mereu a fi pietre funerare în cimitirul din Mairmont – cele mai vechi, care rezistaseră uraganelor şi tornadelor, dar şi unei jumătăţi de secol de murdărie şi de muşchi. Literele de pe ele erau pe jumătate şterse de trecerea timpului, iar datele, tocite de vânt şi de ploaie. Tata spunea că acele pietre funerare aveau şi ele nevoie de iubire, chiar şi după ce muriseră toţi cei care şi le mai aminteau.

Aşa că ne petrecurăm multe după-amiezi curăţând pietre de mormânt, activitate de la care nu încercaserăm niciodată ne eschivăm. în lumina de după orele prânzului, cimitirul era un loc plăcut şi liniştit. Sus de tot, în colţul din stânga, sub un stejar dintre cei mai mari, se afla o parcelă înconjurată cu bandă. încă nu începuse nimeni să sape acolo, dar oricum mi s-a pus un nod în gât.

Acolo avea să fie tata.

în lumina zilei, locul arăta diferit.

Carver a arătat spre colţul de jos, din dreapta.

- Acelea arată destul de jalnic. Ce ziceţi?

- O să mă ocup eu de piatra de mormânt care arată ca Madame Leota, am răspuns, arătând spre una dintre pietrele cele mai vechi, care aveau cel puţin un secol de murdărie adunată pe ele.

Acelea necesitau o curăţare mai amănunţită. îmi plăcea o astfel de muncă. îmi plăcea meticulozitatea.

Eu, Carver şi Niki am scos şpaclurile din găleată, am înmuiat bureţii şi ne-am apucat de treabă. Am luat şpaclul şi am desprins tot pământul şi tot muşchiul, iar apoi le-am îndepărtat cu ajutorul pompei. După un timp,

aveam să dau de chipul sculptat în piatră şi să scot la iveală contururile delicate ale ochilor.

- Îţi aduci aminte cum, pe vremea când eram mici, tu şi Alice v-aţi jucat de-a prinselea şi aţi spart din greşeală o piatră, iar tata a trebuit s-o lipească la loc cu Gorilla Glue? m- a întrebat Carver, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

Amintirea aceea m-a făcut să izbucnesc în râs.

- Tata s-a întrecut pe sine!

- Cu greu îţi dădeai seama că piatra fusese spartă. M-am temut mai mult pentru capul tău. Te loviseşi zdravăn!

- Alice a fost foarte speriată! am spus, absorbită, frecând piatra în dreptul numelui şi datei, drept pentru care am reuşit să citesc numele: *Elizabeth Fowl*. Sora noastră a stat trează toată noaptea în camera mea, ca să se asigure că nu muream. Aşa a fost întotdeauna. A avut grijă de mine.

- în anii de liceu, s-a bătut pentru tine, a adăugat Carver. îţi aminteşti că fata aia, Heather, a încercat să te hărţuiască online, iar Al a încolţit-o în curtea liceului şi s-a luat la harţă cu ea?

- Da, îmi amintesc, am răspuns eu, dusă pe gânduri.

Nu mă mai gândisem la Heather de multă, multă vreme.

- Al a pocnit-o atât de tare, încât după aceea Heather a trebuit să se opereze la nas!

- Eram sigură că Alice urma să fie exmatriculată pentru asta! am adăugat eu, râzând.

Aşa fusese Alice întotdeauna. Grăbită să sară în apărarea mea. Şi mai grăbită să dea cu pumnul. Nu-mi plăcuseră niciodată încăierările, dar Alice ţinea la mine şi nu suporta să vadă că eram hărţuită. Fuseserăm nedespărţite ani la rând, dar apoi eu plecasem cu prima ocazie. Nici gând să rămân.

Iar asta era ceva despre care nu ştiam cum să vorbesc cu ea.

- Parcă îmi pare puţin rău pentru fata aia, Heather, a spus Niki, dus pe gânduri.

- Să nu-ţi pară, iubire, o duce foarte bine! a spus Carver pe un ton liniştitor. Iar Heather e încă în oraş.

M-am aşezat pe iarbă, în timp ce Carver a luat pompa şi a spălat atât piatra lui, cât şi pe a mea. Ambele păreau acum mai noi cu cel puţin un secol.

- Sper să nu dau nas în nas cu ea, am spus eu. Dacă m-aş muta înapoi aici, asta ar trebui să se întâmple în cele din urmă.

Carver mi-a aruncat o privire stăruitoare şi piezişă.

- Te gândeşti să faci asta?

- Păi..., mi-e dor de toţi! am recunoscut eu.

Dacă erai născut la New York, dacă făceai parte din el, oraşul acela era un loc minunat în care să trăieşti. Dar unii oameni nu erau făcuţi pentru junglele de oţel, pentru viaţa în ritm alert şi – să fim sinceri – pentru costurile ridicate pe care le implica traiul acolo. îmi plăcuse să mă pierd în mulţime, să fiu o faţă oarecare printre atâtea feţe, o altă scriitoare care îşi urmărea visurile în timp ce şedea la o masă a unei cafenele de cartier. Dar cu cât îmi petrecusem mai mult timp acolo, cu atât mă săturasem până peste cap de guma de mestecat scuipată pe trotuar şi de murdăria omniprezentă.

Nu mă imaginam trăind la New York pentru tot restul vieţii, dar nu ştiam unde aş fi vrut să mă duc sau unde m-aş fi simţit acasă. Nicăieri nu m-aş fi simţit cu adevărat acasă, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi. Tata spunea mereu că nu era vorba de loc, ci de oamenii cu care îl împărţeai. La New York o aveam pe Rose – pentru un timp, îl avusesem pe Lee – şi pentru o vreme simţisem că, în sfârşit, îmi găsisem locul.

Unul definitiv. Unul sigur.

Apoi, într-o clipită, mă trezisem stând în ploaie, pe trotuar, cu valiza în mână, iar Lee închisese uşa.

Iar în ciuda a tot ceea ce-i spusesem, dacă el ar fi venit la mine, mi-ar fi cerut o a doua şansă şi m-ar fi implorat să încercăm din nou…

Aş fi zis „da”.

Dar acum nu mai ştiam din ce motiv aş fi făcut-o.

Un vânticel a şoptit prin tufişurile de lemn-câinesc. Mă obişnuisem într-o măsură atât de mare cu zgomotul maşinilor, cu priveliştea clădirilor şi cu rumoarea mulţimii care trăia înghesuită, încât uitasem cum suna liniştea adevărată. Nu era o linişte totală, ci un suspin slab printre pietrele de mormânt, sau scârţâitul perpetuu al unei case vechi şi eterne.

Carver şi-a ridicat capul.

- Ar fi minunat să te avem înapoi acasă! Dar nu trebuie să te întorci pentru că te simţi obligată. Vino acasă dacă vrei tu.

Nu ştiam exact ce voiam.

Dar cu siguranţă că nu voiam să se prelungească starea de lucruri din prezent.

- Haideţi să mai curăţăm câteva pietre înainte să apună soarele! am propus, încercând să alung neliniştea care îmi cotropise mintea.

Din fericire, Carver şi Niki nu s-au opus, aşa că am reuşit să mai curăţăm trei pietre până când poliţistul Saget a oprit maşina la poartă.

El a venit la noi şi şi-a aţintit privirea asupra mea.

- Domnişoară Day, mă bucur să te văd!

M-am străduit să zâmbesc.

- O seară frumoasă, domnule ofiţer!

în timp ce ieşeam din cimitir, Carver a spus, clătinând din cap:

- N-ai venit nici de o săptămână şi deja îl nelinişteşti pe Saget! Scandalos! Ce-o să spună vecinii?

- N-am greşit cu nimic, am răspuns, spăsită. Nu-i vina mea că e suspicios!

- Dar ai eliberat un oposum turbat în secţia de poliţie!

- De ce toată lumea continuă să aducă vorba despre asta? De obicei, oposumii nu turbează. A fost o întâmplare! Nu înţeleg de ce nu se poate trece peste asta, m-am indignat, fără să mai pomenesc despre încălcările de proprietate şi despre puzderia de alte lucruri pe care le făcusem în adolescenţă ca să ajut câte o fantomă să treacă dincolo. Acum două seri, am făcut o plimbare pe sub clar de lună. Asta e tot!

Fratele meu a râs.

- Ar fi trebuit să-mi ceri să vin cu tine. îmi plac plimbările pe sub clar de lună! Ştii, Niki, pe vremea când eu şi Florence aveam... cât? Doisprezece ani? Zece?

- Cam aşa, am confirmat, ştiind deja ce poveste se pregătea să spună.

- în orice caz, era imediat după o furtună, eram treji cu toţii şi destul de speriaţi. Se întrerupsese curentul electric. Aşa că mama şi tata ne-au dus într-o plimbare pe sub clar de lună...

Ascultam povestea depănată de Carver în timp ce mergeam pe stradă, îndreptându-ne înapoi

spre centrul oraşului. Cele mai multe magazine se goleau la sfârşitul programului. La Mairmont nu rămânea nimic deschis până mai târziu, în afară de Waffle House şi de barul None. Totul era atât de diferit faţă de New York, unde aglomeraţia şi agitaţia nu se sfârşeau niciodată! Parcă lumea se mişca aici cu încetinitorul. Totul se desfăşura în tihnă.

Deşi trecuseră doar câteva zile de când sosisem, mă simţeam de parcă mă aflam la Mairmont de un an întreg.

- Cum merge cu necrologul? m-a întrebat Carver după ce am ajuns la hotel.

- Grozav! am minţit eu. O să fie gata în curând.

Altă minciună.

- Abia aştept să-l citesc! Tata s-ar fi bucurat că-l scrii tu, a adăugat el. Era mândru de tot ce ai scris.

- A, da, de singurul lucru pe care l-am scris!

„Despre care ştia”, am adăugat în gând.

Carver a deschis gura ca să răspundă, dar m-am răsucit iute pe călcâie – n-aveam nevoie de consolare – şi am intrat în hotel.

Ben nu era prin preajmă, aşa că mi-am luat laptopul din cameră şi am coborât înapoi la

bar, unde am comandat încă un rom cu cola. Apoi m-am cocoţat pe scaun şi am deschis laptopul.

Am şters un paragraf şi mi-am trosnit degetele. După care m-am uitat lung la pagina goală a documentului Word.

Nu ştiam cum să găsesc cuvintele pentru ceea ce voiam să scriu. Nu ştiam cum să adun tot noianul de sentimente dinlăuntrul meu şi să-l pun în pagină. Nu existau cuvinte destul de mari, destul de puternice sau destul de calde ca să-l cuprindă pe tata. El era pur şi simplu intraductibil.

Cu siguranţă că cineva ca Ben, care avea cuvinte pentru orice – şi întotdeauna păreau să fi fost cele potrivite –, n-ar fi avut o asemenea

problemă. Eram convinsă că avea mintea la fel de clară şi de ordonată precum îi era şi biroul, iar gândurile, la fel de ferme precum îi erau cămăşile.

Să scriu necrologul tatei însemna un alt fel de eşec decât să scriu cărţile lui Ann.

în primul caz, aveam prea multe cuvinte pe care voiam să le spun; în celălalt, n-aveam deloc.

Am trecut cu mouse-ul peste Fişier > Deschise Recent şi am derulat în jos, până la primul document din listă, Ann_Nichols_4. Niciodată nu puneam un titlu cărţii până când nu eram aproape gata şi, de cele mai multe ori, titlul venea direct din textul în sine.

Documentul s-a deschis acolo unde îl lăsasem.

Cu un an în urmă.

Mi-am amintit, într-un fel visceral, de începutul sfârşitului. De ziua în care mă uitasem în laptopul lui Lee, spunându-mi că aveam încredere în el, dar voind să ştiu despre ce era cartea lui. Mi-am amintit că el plecase la spălătorie şi-şi lăsase documentul Word deschis pe laptop. De asemenea, mi-am amintit că îmi lăsasem propriul laptop – deschis exact la scena asta – şi că mă mutasem pe canapea în locul în care stătuse el cu doar câteva minute în urmă. Aparatul de încălzire scotea un bâzâit stins.

Şi, pe măsură ce citeam, lumea mea începea să se năruie bucată cu bucată, la fel ca

un puzzle nelipit. Odată întors în apartament, Lee înlemnise locului pe hol, cu hainele în braţe. Eu nu-mi ridicasem privirea de pe ecranul laptopului.

- *Când morţii cântă*, citisem cu voce tare şi, în sfârşit, îmi ridicasem privirea la el, refuzând să cred ceea ce citeam. Iubitule... asta e... e despre mine?

- Nu, sigur că nu! respinsese el ideea, pe un ton categoric, trântind hainele pe jos, după care venise, îmi luase laptopul din faţă şi îl închisese. Poveştile tale m-au inspirat! Eşti muza mea, adăugase, dându-mi un sărut fugitiv pe buze.

Ca şi cum mi-ar fi închis gura.

Ca şi cum ar fi vrut să facă aşa încât totul să fie bine din nou.

Dar bineînţeles că asta nu-i reuşise.

Cum puteam eu să scriu despre două personaje, Amelia şi Jackson, reconciliindu-i, făcându-i să aibă din nou încredere unul în celălalt, când... eu însămi eram incapabilă de aşa ceva? într-un moment aveam toate marile gesturi romantice în vârful degetelor, credeam în ideea că acele două personaje aveau să fie iarăşi împreună şi puteam să le văd trăind împreună, fericite, până la adânci bătrâneţi. Iar în momentul următor, simţeam că povestea se rupsese pe la cusături. Nu-i mai simţeam pe Amelia şi pe Jackson. Nu mai ştiam cine era acea femeie care ştia mereu ce voia, nici cine era acel muzician blazat, cu inimă de aur. Nu

cunoşteam soiul de dragoste pe care o împărtăşeau ei sau dacă măcar credeau în ea.

Eu ştiam că nu credeam.

Ezitantă, iritată, mi-am pus degetele pe tastatură şi am simţit rigiditatea tastelor F şi J. Era ca şi cum m-aş fi încălţat din nou cu nişte pantofi vechi şi uzaţi, care înţepeniseră în lipsa unui partener de dans.

Am respirat adânc.

Singura ieşire era să...

„Stai aşa!”

Am luat o gură mare de băutură, iar apoi mi-am aşezat degetele înapoi în poziţie.

Acum eram gata.

- Poţi face asta, Florence, am murmurat.

Apoi m-am cufundat în scenă.

„Amelia nu voia să-i asculte confesiunile despre minciunile pe care le ţesuse în legătură cu o viaţă pe care n-o trăise. Ştia de ce plecase el. De ce o abandonase. Faptele i se lipiseră de minte precum hainele udate de ploaie ce îi acopereau trupul. El o minţise – omisese povestea din miezul vieţii lui ca şi cum, dacă ea ar fi aflat-o, l-ar fi privit altfel.

Ei bine, Jackson avusese dreptate în privinţa asta. Amelia aflase despre fosta lui soţie, iar acum chiar îl privea cu alţi ochi.

- Aveai de gând să-mi spui vreodată? l-a întrebat. Despre ea?

El a ezitat, scărpinându-şi, nervos, cicatricea de pe mână, pe care ea credea că o avea de la una dintre nopţile lui de petreceri dezlănţuite, dar pe care, de fapt, o avea drept urmare a accidentului.

- N-am crezut că o să înţelegi.

- Mi-ai dat de ales?

-Eu...

- Nu, tu doar ai presupus.

- Amelia, eu...

Brusc, Jackson a pălit şi a căzut mort din pricina atâtor minciuni.”

„Nu!”

Am şters ultima frază.

~~„Brusc, Jackson a pălit oi a căzut mort din pricina atâtor~~

Amelia nu voia să-i audă explicaţiile.

- Ai minţit. Intenţionat. De ce te-aş crede acum? De ce te mai iubesc?

- Pentru că inima vrea ceea ce vrea ea.

- Atunci, inima mea e o glumă al naibii de proastă dacă te vrea pe tine.”

„Asta nu te ajută, Florence!”

Am oftat şi am şters din nou.

M-am uitat ţintă la cursor, dar tot ce puteam să aud în gând era cearta mea cu Lee, vocile

noastre din ce în ce mai puternice, până când ajunseserăm să strigăm unul la celălalt, iar eu mă întrebam dacă nu cumva totul se întâmplase din vina mea.

Reacţionasem exagerat. Şi de ce nu puteam să trec peste amintirea lui Lee? De ce încă mă durea?

De ce eram atât de slabă?
*

„- Pentru că inima vrea ceea ce vrea ea.

~~— Atunci, inima mea e o glumă al naibii de proastă dacă te vrea pe tine.~~

L-a privit cu tristeţe, învinsă.

- Dar de ce pe tine?”

„Merge bine!”

De data asta, nu eram eu cea care o spunea, ci o voce de lângă mine, care m-a făcut să tresar. Ben stătea pe scaunul de alături, aplecat suficient de mult încât să citească pe monitorul meu.

Am trântit capacul laptopului, cu obrajii arzându-mi.

- Nu-i frumos!

Intrigată, Dana s-a aplecat peste pupitrul de la recepţie, ca să mă privească.

I-am zâmbit politicos şi i-am spus în şoaptă lui Ben, întorcându-mi faţa:

- Nu-i frumos să tragi cu ochiul la munca altcuiva.

„Mai ales când e atât de proastă precum e a mea.”

El s-a tras în spate, cu braţele încrucişate pe piept.

- Am senzaţia că în momentul ăsta scrii din tot sufletul.

- Nu mai spune! am răspuns eu pe un ton flegmatic. Şi ce te face să crezi asta?

Auzindu-mi replica, el s-a crispat vizibil şi a părut puţin ruşinat.

- Credeam că lucrai la necrologul tatălui tău. N-am intenţionat să te spionez.

Am mijit din ochi.

El a ridicat mâinile, în semn de apărare.

- Pe cuvânt, draga mea, nu mă mai uit!

„Draga mea”! Mi s-a pus un nod în gât şi imediat mi-am mutat privirea. Credeam că uram orice fel de nume de alint. „Dragă”, „dulceaţă”, „iubito”, dar mai ales uram ca Lee să-mi spună „iepuraş”, întrucât el susţinea că,

ori de câte ori eram luată prin surprindere, semănăm cu un iepure speriat. Şi credea că aşa ceva era adorabil.

Nu era.

Atunci de ce acel „draga mea” îmi topea inima?

- Şi, a adăugat Ben, am vrut să-mi cer scuze pentru cele întâmplate adineauri. M-am răstit la tine şi n-aveam dreptul s- o fac.

- Şi mie îmi pare rău, am răspuns eu. N-aveam dreptul să te judec sau să-ţi judec viaţa, mai ales că a mea e de-a dreptul un dezastru. Şi văd asta în mod cât se poate de clar, am adăugat, aplecându-niă spre laptop. Stau atât

de rău cu nervii, încât nu- s în stare să scriu o scenă cu un sărut!

Ben şi-a înclinat capul, reflectând în linişte. îşi alegea cuvintele. îmi plăcea asta la el: atunci când cuvintele erau importante, le cântărea înainte de a le spune.

- A fost... drăguţ, de fapt, să-mi spună cineva că n-a fost vina mea. Chiar dacă nu sunt de acord cu punctul ăsta de vedere.

- Sper să-ţi schimbi părerea într-o bună zi.

El mi-a aruncat un zâmbet trist.

- Nu cred că mai contează.

Pentru că era mort. Am deschis gura ca să spun ceva, să-l consolez, să-i spun că încă mai conta, când el a spus:

- Deci ce te-a blocat? Aminteşte-ţi: am spus că, dacă pot, te ajut. Mi-ar face plăcere.

Nu voia să continuăm discuţia.

Am băut restul paharului de cola cu rom.

- OK, deci iată care e problema mea. N-am mai fost în stare să scriu de un an. Nu mai văd rostul. Credeam în dragoste, dar acum nu prea mai cred. De câte ori încerc să mi-o imaginez, nu pot decât să mă gândesc la felul în care s-a terminat dragostea mea.

- O relaţie nu înseamnă...

- Una? am întrebat, clătinând din cap şi râzând încetişor. Dacă era numai una, Ben, aş fi fost norocoasă! Tata spunea că aveam un şir de ghinioane, dar eu nu mai cred asta. Bărbaţii, pur şi simplu... nu vor pe cineva ca mine. Sau poate că vor, dar nu mă vor *pe mine*. Poate că eu sunt problema.

M-am încruntat şi m-am uitat la condensul de pe pahar, dar tot ce vedeam erau dăţile în care fusesem părăsită, mă despărţisem, fusesem lăsată afară, în ploaia rece de aprilie – *literalmente*.

Ben a strâns din buze, neştiind ce să spună.

Dar care era partea cea mai rea?

Dana a împins spre mine un shot de ceva limpede, a înclinat din cap, tristă, şi a zis:

- Te înţeleg, surioară!

Atunci mi-am dat seama că ea crezuse că vorbeam singură. Şi că mă autocompătimeam. Că îmi ofeream singură o petrecere de consolare. Şi ce însemna o petrecere fără un shot sau două?

- Mulţumesc!

Am dat pe gât shotul de..., o, Domane, *vodcă.* Uram vodca. Am pus paharul jos, scuturată de un fior, iar apoi mi-am băgat laptopul în geantă.

Aveam nevoie de o plimbare. Aveam nevoie să ies. Să fac ceva, orice, altceva, fiindcă era limpede că scrisul n-avea să-mi iasă în ziua aceea. Nici un fel de scris. Deloc. Obişnuiam să scriu ca să scap de disperare, dar acum nu puteam nici măcar să scriu o amărâtă de scenă de sex.

Era jenant.

M-am întors să plec şi am văzut că lângă mine apăruse Ben.

Am tresărit.

- Nici măcar nu te-am speriat!

- A fost o zi lungă, am spus, scotocind după telefon.

în drum spre camera mea, am făcut din cap un semn de mulţumire către Dana, iar Ben m-a urmat ca un vultur care abia aştepta să-mi ciugulească toată carnea de pe oase.

- Am o idee, dacă te interesează, mi-a spus el după ce am fost destul de departe de Dana.

- Ar trebui să fie ceva de bine!

- O să fie.

L-am privit de sus până jos. Era o enigmă atât de mare! Prea înalt, prea lat în umeri şi prea pus la punct – nu se potrivea în nici una dintre compartimentele minţii mele pe care le rezervasem rolurilor principale masculine. Era al naibii de deştept şi de insistent şi cumva mereu ajungea să fie extrem de politicos cu mine, chiar şi atunci când se enerva (iar, după zvâcnirea unui muşchi al maxilarului său, începusem să-mi dau seama când se întâmpla asta).

Am descuiat uşa camerei, i-am făcut semn să intre, am închis uşa în urma lui şi mi-am scos bluza cu inscripţia NYU. Deşi noaptea devenise răcoroasă, radiatorul din camera mea îşi făcuse treaba.

- OK, vorbeşte! am zis, întorcându-mă spre el. Haide să spunem tot ce ne trece prin minte şi să vedem ce se alege!

A zâmbit, iar ochii i-au licărit, devenind aproape aurii.

- Haide să ne întâlnim în piaţa oraşului mâine, la prânz. Să nu întârzii!

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit direct prin uşa închisă, iar eu am rămas în camera cufundată în linişte, şocată şi puţin – OK, foarte – intrigată.

Ce naiba putea să pună la cale Benji Andor?

Capitolul 21. locul crimei

Am căscat şi mi-am turnat cafea într-un pahar de carton, în care am adăugat jumătate de borcan de zahăr. Fără un Starbucks imediat după colţ, care să-mi furnizeze de dimineaţă cafeaua mea triplă cu lapte de soia, trebuia să mă descurc cu ce aveam. Ceea ce însemna cafea groaznică la gust şi atât de dulce încât, ori de câte ori luam o gură, îmi crănţănea în măsele câte un grăunte de zahăr.

Nu reuşisem să adorm în noaptea precedentă, încercând să- mi găsesc echilibrul undeva între tristeţea pe care o simţeam ca pe un bolovan în stomac şi curiozitatea legată de ce naiba punea la cale Ben. Minţii mele îi plăcea să se agite noaptea şi să se oprească dimineaţa, adică exact invers de cum ar fi trebuit.

Rose îmi spunea mereu că eram un goblin. Cea mai bună treabă o făceam între orele zece noaptea şi cinci dimineaţa, când cei mai mulţi dintre oamenii normali fie că dorm, fie că se apucă de treabă (să învingă hunii). (Sex, mă refer la sex.) în timpul acela, eu scriam despre cupluri, ascultând la maximum Fall Out Boy. Mi-era dor de zilele cu pricina. Când puteam scrie. Când pur şi simplu nu dormeam toată ziua, ca să mă uit în tavan toată noaptea şi să citesc pe Twitter, urmărind cine anume din comunitatea scriitoricească mai contractase vreo carte, cine mai era în turneu de promovare a vreunei cărţi sau intrase în topurile de vânzări. Cu siguranţă că avusesem un an deprimant şi, până când mă văzusem efectiv nevoită să scriu, nu-mi dădusem seama cât de golită eram.

Şi deja nu mai puteam să scriu.

Totuşi, în noaptea care trecuse, privitul tavanului zgrunţuros din camera mea de hotel fusese puţin altfel. Dacă Ben chiar *ar fi putut* să mă ajute? Dacă răspunsul la problema mea era tot atât de simplu ca o apăsare pe un buton, iar eu doar pierdusem butonul?

Iar undeva mai în adâncul meu, mă întrebam:

„Cum poţi să te gândeşti la Ben, la scris şi la cărţi, când tatăl tău e mort?”

Mă gândeam la toate astea pentru că, dacă mă gândeam prea mult la tata, piatra aceea din stomac m-ar fi tras în jos până în centrul pământului, de unde n-aş mai fi putut niciodată să mă târăsc înapoi afară.

Aşa că mi-am sorbit combustibilul dătător de energie şi m- am concentrat la ceea ce aveam în faţă. Şi anume, la Ben.

Principala arteră a oraşului era deja plină de oamenii care se duceau la serviciu, de mame împingând cărucioare şi de liceeni care chiuleau de la şcoală.

în chioşc se afla un cuplu care pregătea două violoncele, iar un bărbat îmbrăcat în costum de birou citea ziarul, aşezat pe o bancă de pe spaţiul verde. Pe cealaltă bancă şedea un bărbat pe care nu-l vedea nimeni altcineva. Stătea rezemat, cu braţele încrucişate strâns pe piept, cu faţa ridicată spre soare. De fiecare dată când îl vedeam, arăta ceva mai dezordonat. Avea un nasture descheiat la cămaşă, sau mânecile suflecate, sau părul

deranjat. în dimineaţa aceea, prezenta câte puţin din toate acele caracteristici.

Am încercat să nu mă uit prea mult la antebraţele lui. Avea un tatuaj pe interiorul celui drept, la jumătatea distanţei dintre mână şi cot, dar îşi ţinea braţul îndoit astfel încât să nu-l pot vedea în întregime. Şi chiar nu m-ar fi deranjat să-l văd. Unora le atrăgeau atenţia umerii; altora, spatele; altora, doar persoana în sine. Eu, în esenţă, eram genul de fată care se uita la antebraţe.

Cum mă uitam aşa la el, a întredeschis un ochi şi mi-a zis:

- Ai întârziat.

Mi-am verificat telefonul.

- Da, am întârziat zece minute.

- Păi, tot întârziere se cheamă, mi-a răspuns, îndreptându- se de spate.

M-am aşezat pe bancă, lângă el, şi am mai luat o gură de cafea. Granulele de zahăr mi-au scrâşnit în dinţi. S-a uitat la paharul meu.

- îmi lipseşte cafeaua!

- Eşti un cunoscător al elixirului vieţii?

- îmi plăceau aromele unui sortiment foarte limitat, de care făceam rost de la...

- Cunoscător, corect! Atunci, te-ar dezgusta chestia asta. în mod clar e doar ulei de motor amestecat cu zahăr.

Şi-a încreţit nasul.

- Sună oribil!

- Ca să funcţionez, beau suc de acid de baterie, i-am răspuns. OK, deci de ce ne aflăm aici? Cum o să mă ajute asta? Pierd timpul. Dacă nu scriu, ar trebui să-mi ajut familia la pregătirea înmormântării...

- Asta nu e o pierdere de timp. Pune-ţi combustibilul jos, respiră adânc şi ai încredere în mine, da?

L-am privit cu atenţie.

- Dar îmi păstrez combustibilul!

A râs şi a spus, arătând cu mâna către centrul oraşului:

- Bine, bine!

L-am văzut pe bărbatul care stătea pe banca din faţa noastră, citind ziarul. Le-am văzut pe mamele care îşi împingeau cărucioarele spre terase. I-am văzut pe puştii care chiuleau de la

şcoală. Şi l-am văzut chiar şi pe primar, care tocmai stropea un hidrant. (La naiba, lasă-li-l bărbaţilor, domnule primar Fetch!)

- Ăsta e un truc pe care l-am învăţat – să stai, pur şi simplu, şi să priveşti oamenii. Să-i pui în scenă. Să-ţi imaginezi cine ar putea fi ei.

- Vorbeşti serios? l-am întrebat eu, sceptică. Asta e o prostie! am exclamat, dând să mă ridic, dar el şi-a dres glasul, aşa că m-am aşezat la loc, pufnind. Chiar trebuie?

Ben s-a mulţumit să ridice dintr-una dintre sprâncenele lui dese. Detestam asta. Era atât de... atât de *perfecţi*

- Bine! m-am învoit, ridicându-mi mâna liberă. Arată-mi calea, mare maestru Jedi!

- învăţa-vei, tinere Padawan! a glumit Ben, aplecându-se apoi spre mine şi arătându-mi un cuplu care-şi plimba câinele. S-au întâlnit pe Tinder săptămâna trecută. Aventură de o noapte. Apoi s-au întâlnit iar în noaptea următoare, şi în următoarea...

- Tinder nu e prea popular pe-aici, am spus eu. N-ai prea multe opţiuni.

- Iar în a patra noapte, el a sunat-o. I-a cerut să se întâlnească. De atunci, sunt nedespărţiţi.

- Şi câinele?

- Vagabond – îi urmărea peste tot. Aşa că au decis să-l adopte. împreună.

L-am privit, uluită.

- Uau, eşti uimitor!

- Ştiu. Nu e fermecător darul ăsta al meu?

- Ba e destul de enervant, am răspuns. Parcă eşti scăpat dintr-un film de pe Hallmark!

Ben a strâns din buze.

- Bine, a spus el, făcând un semn spre spaţiul dintre noi. Atunci, descrie scena asta!

- Scena dintre noi, vrei să spui?

- Dinamica perfectă. Un distins redactor şi autoarea lui aiurită.

- O, mulţumesc!

- Consideră asta un exerciţiu de încălzire. Ce fel de scenă ar fi?

- Genul de scenă care nu se întâmplă.

- Şi totuşi, iată-ne aici, a constatat el, înălţându-şi capul. Scrii pentru Ann Nichols, ce naiba! Imaginaţia ta a fost apreciată drept „sclipitoare” şi „magistrală”, iar eu sunt convins că încă e astfel. Aşa că te rog, mi-a cerut,

întorcându- se cu faţa spre mine, narează-mi o scenă.

- Păi... suntem două persoane. Pe o bancă.

- Un distins redactor şi o scriitoare aiurită, mi-a amintit el.

- Dar redactorul nu e nici pe departe atât de distins pe cât se crede.

-Vai!

- Iar scriitoarea e de-a dreptul epuizată. Şi, în primul rând, poate că n-a fost niciodată chiar atât de bună. Poate că n-a înţeles niciodată

romantismul. Poate că nu e făcută ca să scrie poveşti de dragoste.

Ben s-a aplecat aproape de mine – atât de aproape încât, dacă ar fi fost viu, aş fi putut să simt mirosul parfumului cu care se dăduse, pe cel al pastei cu care se spălase pe dinţi şi pe cel al şamponului pe care îl folosise – şi a spus cu glas scăzut:

- Sau poate că are doar nevoie de cineva care să-i arate că e.

Au început să mi se încălzească vârfurile urechilor.

Simţeam cum mi se înroşeau. *Eu* mă înroşeam.

„Florence, proasto! E o fantomă!”

Dar el ştia că era o fantomă. Şi mai era şi profesionist, disciplinat şi ferm. Gândul de a mă trânti pe pat şi de a-mi sfâşia hainele probabil că nu-i trecuse prin minte nici o clipă.

Nu că mi-ar fi trecut mie, dar...

La naiba, eram în mare încurcătură.

Apoi el şi-a ridicat privirea şi şi-a aţintit-o într-un punct aflat dincolo de mine. S-a încruntat.

- Aceea e... sora ta?

-Ce să fie?!

în spatele meu s-a auzit sunetul unui motor. M-am uitat peste umăr tocmai la timp ca s-o văd pe Alice, călare pe motocicleta tatei, apărând pe o alee lăturalnică şi apoi dispărând în lungul străzii. Ei bine, mi-am dat seama că sora mea deja reparase motocicleta.

Iar zgomotul pe care-l auzisem m-a readus la realitate.

Totul era de rău – scena asta, momentul ăsta, apăsarea din piept...

- Eu... trebuie să mă duc să rezolv nişte lucruri, am spus, ridicându-mă.

Am părăsit repede piaţa oraşului. După ce mi-am revenit şi am ieşit cu totul în afara razei lui de acţiune, m-am uitat în urmă şi am văzut că el era încă acolo, lenevind pe bancă. Apoi a trecut o maşină printre noi...

Iar Ben a dispărut.

Capitolul 22. Probleme de viaţă şi de moarte

„Nu te mai gândi!” m-am apostrofat, plesnindu-mă peste obraji ca să mă trezesc la realitate.

încercam să mă smulg din starea aceea. El era mort, eu eram vie. Existau *tragedii* scrise pe tema asta. Nu existau finaluri fericite între

fiica antreprenorului de pompe funebre şi fantomele ei.

Ben o ştia foarte bine. Eu o ştiam la fel de bine. N-aveam de gând să-i interpretez greşit intenţiile. Voia să mă ajute ca să poată trece mai departe. Fantomele nu rămâneau niciodată. Eram obişnuită cu despărţirea de ele. De ce ar fi vrut Ben să rămână? într-un loc în care doar eu puteam să-l văd? N-ar fi vrut. Era doar amabil.

Şi cu asta, basta.

Cu florile încă imposibil de obţinut şi cu Elvis tocmit pentru funeralii, sosise momentul să iau chitanţa ataşată la testamentul tatei şi să mă duc la Unlimited Party. Karen era şefa biroului de avocatură din oraş, aflat lângă

librărie. Mi-am ferit intenţionat privirea atunci când am trecut pe lângă vitrina librăriei şi mi-am aţintit-o la clădirea de cărămidă de la colţul străzii. Din fericire, am prins-o pe Karen între doi clienţi, aşa că am luat cu împrumut chitanţa dintre celelalte foi şi am plecat imediat.

Unlimited Party se afla la o distanţă de zece minute bune de mers pe jos, într-un mall aglomerat, dar şoferul de la Uber a fost tăcut, cel puţin. Asculta un scenariu poliţist la un podcast – îmi amintea de Rose. Astfel de scenarii erau obsesia ei. Le întâlnise de mai multe ori pe autoare la nişte întruniri dedicate benzilor desenate. Mi-era dor de ea.

I-am scris un mesaj:

Ce mai faci? New Yorkul mai există fără mine?

Probabil că avea o zi de muncă mai relaxată, fiindcă mi-a răspuns imediat:

Oarecum. E atât de sinistru în apartament de una singură! Mi-e dor de tine.

I-am răspuns rapid:

O să fiu acasă până la sfârşitul săptămânii.

Ea a scris:

Nu te grăbi! Cum stau lucrurile acasă ?

Vai, cred că n-o mai pusesem la curent! Aşa că am făcut-o acum. Despre cum găsirea celor o mie de flori sălbatice era, într-un fel sau altul, mai grea decât părea. Despre felul în care reuşisem să-l angajez pe Elvis să cânte la înmormântarea tatei şi despre faptul că trebuia să scriu necrologul. Despre scrisoarea

misterioasă lăsată de tata ca să fie citită la funeralii. Şi despre drumul pe care îl făceam până la Unlimited Party pentru că... ei bine... tata ne trimisese după trâmbiţe şi serpentine.

Am citit chitanţa, din ce în ce mai descurajată. Jumătate dintre numele articolelor trecute acolo deveniseră ilizibile fiindcă, din anul 2001 şi până în acel moment, trebuia să fi existat un incident în urma căruia hârtia se udase. Oare tata se gândise că aveam să dăm o petrecere în loc să organizăm o înmormântare?

Dacă era să fim sinceri, probabil că da.

Rose mi-a răspuns:

Tatăl tău mi s-a părut întotdeauna foarte cool!

Apoi, punctuleţe: tasta. Apoi, nimic. Şi iarăşi punctuleţe. în cele din urmă:

Eşti OK? Ştii tu, cu... toate astea.

Toate astea! Aş fi vrut să-i pot spune despre Ben. Chiar aş fi vrut. Despre sentimentele ciudate, amestecate, din inima mea. Jeleam, dar mă şi îmbujoram. Eram atât de cumplit de tristă, şi totuşi existau momente în care mareea se retrăgea şi nu mă mai înecam în ea. îmi dădusem seama că toate acele momente erau cele în care Ben se afla alături mine.

Da, lui i le datoram.

El mă făcea să-mi mut gândurile de la tristeţea mea, atunci când tot ce voiam să fac era să mă îngrop în acea tristeţe, să mă

cuibăresc în ea, să trăiesc acolo, lipită de ceea ce mai rămăsese din tatăl meu.

Sunt bine, i-am răspuns eu lui Rose.

Apoi i-am mulţumit şoferului pentru cursă şi am coborât din Honda lui.

Casierul de la Unlimited Party părea plictisit şi juca Solitaire pe telefon. M-am dus la el, i-am înmânat chitanţa şi i-am zâmbit discret.

- Aş vrea să ridic articolele astea, vă rog!

Mi-a vibrat telefonul. Oare era tot Rose? Am ignorat mesajul.

Tipul m-a întrebat, stupefiat, uitându-se la ceva ce deschisese pe monitor:

- Aăă... sunteţi sigură?

- Da, de ce?

- Păi, pentru că aici zice că...

Telefonul mi-a vibrat din nou. Rose nu proceda aşa.

- Mă scuzaţi un moment! l-am rugat eu pe tip, iar apoi m- am întors într-o parte, ca să-mi citesc mesajele.

Erau de la soră-mea.

VINO LA CAMERA FRIGORIFICĂ ACUM!!!!

Apoi, după un minut:

TE ROG!!!

- OK. Schimbare de plan. Răspunsul e „da” la orice aţi vrut să mă întrebaţi. Voiam să zic că tata deja a cumpărat marfa, aşa că orice ar fi cumpărat el, eu n-am cum să refuz. Şi vă rog să le livraţi la Casa Funerară Zilele Apuse.

- Dar... putem să livrăm lucrurile astea joi? a întrebat bietul casier.

- Perfect! Mulţumesc!

I-am făcut cu mâna în semn de despărţire şi am chemat un alt Uber. Acelaşi tip, cu aceeaşi Hondă, a oprit lângă mine şi am urcat.

- O, ăsta e un episod grozav! am spus eu despre podcastul pe care-l asculta el, iar omul a dat din cap în semn de încuviinţare.

Drumul înapoi în oraş a durat alte cincisprezece minute. Până să ajungem, a început să plouă.

Aleea din faţă era alunecoasă. Grăbindu-mă să ajung la verandă, a fost cât pe ce să cad în nas. în timp ce mă redresam, Carver a întredeschis uşa.

- Scările astea alunecă! m-a avertizat el.

Am scos limba la el.

- Cam târziu, frăţioare!

- Eşti mai binedispusă.

Oare eram?

Carver a deschis uşa larg, ca să intru.

- Alice a luat-o razna în camera frigorifică.

- De ce? am întrebat eu în timp ce mă descălţam în vestibul, ca să nu las noroi peste tot.

Carver m-a privit cu o expresie de suferinţă. Frigider, Alice acolo...

- A, tata!

- Exact.

- Şi n-ai putut să faci nimic?

- Ştii că detest subsolul!

- Hi n-ai fost încuiat acolo peste noapte, am bombănit eu, dar am presupus că mersul la subsol era responsabilitatea mea de soră mai mare.

Mi-am scos haina şi am observat că hainele lui Seaburn şi Karen erau şi ele agăţate în cuier, la fel ca şi jacheta albă a mamei, din imitaţie de blană de nurcă.

- E o întrunire aici, sau ceva de genul ăsta?

Carver a ezitat, dar până la urmă a răspuns:

- Nişte chestii legate de proprietate şi de testament.

- Şi pentru asta era aici toată lumea în afară de mine? am remarcat eu.

- Nu e nimic important, Florence!

- Nimic important ca deunăzi, la Waffle House, când veniserăţi cu toţii înainte de ora la care mi s-a spus mie să vin?

El a închis uşa şi a expirat zgomotos pe nas.

- Florence, nu e nimic personal. Tu n-ai mai făcut parte din afacerea familiei în ultimii ani. Şi n-ai mai venit acasă de un deceniu. Noi... nu ne-am gândit că ai fi vrut să iei parte la întâlnire.

- Bineînţeles că vreau, Carver!

- Ei bine, noi ne-am gândit că nu voiai. Doar ştiai că ne întâlneam! Dar n-ai pus nici o întrebare în legătură cu asta.

- Ce metodă de doi bani ca să dai vina pe mine, frate!

Carver şi-a dat ochii peste cap.

- Scuze.

- în fine, am oftat eu.

Casa funerară era cufundată în tăcere. Am pornit pe coridor, spre ultima uşă, cea care ducea la camera mortuară. Mirosea ca întotdeauna, a flori şi a dezinfectant. Mama făcea un ceai la bucătărie, sau cel puţin aşa se auzea. Deja fuseseră livrate câteva buchete pentru priveghiul de a doua zi. Iar joi urma să ne luăm adio de la tata.

Timpul trecea prea repede şi, în acelaşi timp, prea încet.

Uşa de la subsol avea un zăvor pe dinafară, dar era descuiată. în noaptea în care rămăsesem blocată acolo, nu-mi fusese frică de corpurile din frigidere. Erau ca nişte cochilii, iar atunci când posesorii lor terminau cu ele, cochiliile se crăpau şi se spărgeau.

N-am început să urăsc cadavrele decât mult mai târziu. Numi plăceau nemişcarea lor şi felul în care transpărea albastrul întotdeauna, *întotdeauna*, prin fondul de ten, sau cum miroseau după ce erau, ca să zic aşa, îmbălsămate.

Alice era jos, cu o eşarfă în dungi albe şi negre legată peste părul scurt. Arăta ca o pată neagră în acea încăpere cu pereţii zugrăviţi în gri-deschis. Până şi mănuşile ei de latex erau negre. Pe masa de oţel din faţa ei era...

M-am îmbărbătat. Eram bine. Totul era bine.

Alice mi-a aruncat o privire peste umăr, iar apoi a ridicat mâinile, exasperată.

- *în sfârşit!* Ce a durat atât?

- Am fost la Unlimited Party, i-am răspuns în timp ce păşeam pe ultima treaptă.

Apoi, punând un picior în faţa celuilalt, cu un pas mai aproape, şi mai aproape, am venit spre corpul de pe masă.

Nu, era nedrept. Nu puteam spune că era un corp, pentru că nu era nici o cochilie.

Era tata.

Iar Alice făcuse o treabă atât de minunată, încât el arăta de parcă pur şi simplu dormea. Deja îl îmbrăcase în smochingul lui preferat – cel

vişiniu, cu revere aurii. Avea butonii preferaţi – două cranii de aur –, pe care îi cumpărase de la un butic din Londra cu câteva decenii în urmă şi care se potriveau cu cerceii lui preferaţi şi cu inelele cu cranii, cu oase şi cu săbii încrucişate.

Obişnuia să-şi învârtă inelele acelea ori de câte ori era neliniştit – mai ales pe cel de pe degetul mare. Vederea a început să mi se înceţoşeze.

Alice s-a întors, bătând cu piciorul în podea.

-Ei?

- Ei, ce?

- Arată bine? a izbucnit ea, iar eu am observat abia atunci trusa de machiaj de pe măsuţa cu roţi din partea cealaltă, pe care erau împrăştiate corectorul, fardul de ochi şi balsamul de buze. Seamănă cu el? I-am nimerit culoarea? Nu e prea mult?

- Arată..., am început eu să spun, dar mi s-a oprit vocea în gât, gata să se sfărâme. Arată grozav!

Tata arăta aşa cum mi-l aminteam, un instantaneu atât de imobil din amintirile mele, şi a trebuit să strâng din pumni ca să nu-l apuc de umeri şi să-l scutur, cerându-i să se trezească.

Să se prefacă mort era tocmai genul de farsă pe care el ar fi făcut-o. Apoi, la înmormântare, s-ar

fi ridicat din sicriu, strigând: „Surpriză! Ies la pensie!”

Dar... acela era doar finalul fericit la care visam. Genul de final care nu exista în realitate.

Cu cât aşteptam mai mult, cu atât părea mai imobil, încremenit. Nemişcat.

Mort.

Alice a continuat:

- Avea o mulţime de vânătăi de la spital, dar cel puţin sacoul le acoperă pe cele mai multe, iar obrajii îi sunt puţin traşi şi... priveghiul e mâine şi mi se pare că nu seamănă deloc cu el

însuşi, aşa că mă tot uit la fotografii. Ori încep eu deja să-l uit, ori...

- Alice, am întrerupt-o, arată ca tata!

Ea m-a privit cu neîncredere.

- De ce te-aş minţi? am întrebat. Dacă n-ar semăna cu el, ţi-aş spune.

- Nu arată prea... a Tony Soprano?
- *îi plăcea Sub pământ SRL.*

- Florence! a strigat sora mea, iar apoi, după o clipă, a adăugat: Nici măcar nu e acelaşi serial.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Tata arată foarte bine. Crede-mă, eşti bună la ceea ce faci. Chiar mai bună decât tata.

Măcar asta a mai liniştit-o puţin.

- N-aş putea să fiu niciodată mai bună decât tata, a spus ea, iar apoi şi-a încrucişat braţele pe piept.

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, uitându-se ţintă în jos, la tata. Eu n-aş fi putut niciodată să fac ce făcea ea. Nici măcar nu puteam să-l privesc prea mult pe tata fără să izbucnesc în lacrimi, aşa că am decis să las acel spectacol pe a doua zi.

Plânsesem deja în ultima săptămână de mai multe ori decât puteam număra. Dacă aş fi ţinut-o tot aşa, aş fi murit din pricina deshidratării.

Am dat umăr în umăr cu Alice.

- Crede-mă, i-am spus eu cu blândeţe, ţi-ai făcut treaba. Tata arată foarte bine. Pune-l înapoi în frigider şi du-te să te uiţi la un desen animat, la orice!

Ea şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru, ca să nu zâmbească.

- Tata avea obiceiul să vorbească astfel: „Of, lasă-mă să-l pun înapoi la frigider! Ne vedem sus.” O, Doamne, Florence, cât îmi lipseşte!

- Şi mie.

Am aşteptat-o să-l pună pe tata înapoi într-unui dintre frigidere, iar apoi am urcat treptele împreună. Alice a încuiat subsolul în urma noastră şi, cumva, am reuşit să-l conving pe Carver s-o ia la cină. M-au invitat şi pe mine, dar nu-mi era foame.

Am găsit o scuză:

- îmi pare rău, trebuie să lucrez! Necrologul n-o să se scrie singur.

Ceea ce era doar pe jumătate o minciună.

- Nu trebuie să fie un roman, Florence! a spus Alice.

I-am zâmbit politicos.

- Uneori îmi găsesc greu cuvintele.

- Dacă ai nevoie de ajutor...

- Nu, mă descurc.

Şi, brusc, camaraderia pe care am simţit-o în subsol s-a topit, iar ea şi-a dat ochii peste cap.

- Treaba ta, numai să nu întârzii cu el, m-a avertizat ea.

Apoi s-a dus la bucătărie, unde se aflau Karen, Seaburn şi

mama.

Au decis – vorbind tare – să meargă la Olive Garden. Familia mea era ciudată în multe feluri, dar uneori era chiar previzibilă. Ceea ce îmi plăcea la nebunie.

Carver şi-a pus haina şi a început să-şi încheie nasturii încet.

- Voi două sunteţi OK? Tu şi Al?

- Nu s-a mai răstit la mine de data asta, i-am răspuns eu. Bine, cel puţin nu până adineauri.

- Poate că, după ce se termină totul, ar trebui să aveţi o discuţie.

- Carver...

Mi-a aruncat o privire.

- Ascultă-l şi tu o dată pe fratele tău!

Era vocea raţiunii, ştiam asta. Cu cât stăteam mai mult în Mairmont, cu atât îmi intra oraşul mai mult pe sub piele. Era prea mic, prea confortabil şi prea pătruns de tot ceea ce iubeam la tata. Şi la familia mea. Mă durea însuşi faptul că mă aflam acolo.

- Aşa o să fac, am spus.

Carver a ridicat o mână şi a întins spre mine degetul mic.

- Promiţi?

- Promit, am răspuns, iar apoi ne-am încârligat degetele mici.

Pe urmă, fratele meu a plecat împreună cu Alice, cu Karen şi cu Seaburn.

Mama a mai zăbovit puţin, îmbrăcându-şi haina din imitaţie de blană de nurcă. Cu haina aceea pe ea, îmi amintea de Morticia Addams, de Cruella de Vil şi de serile blânde de iarnă pe care ni le petrecuserăm în casa funerară, când ea trăgea draperiile şi stingea luminile.

- Eşti sigură că nu vrei să vii la cină, Florence?

- Salata imensă şi baghetele sunt tentante, am răspuns eu. Cum au mers ultimele două înmormântări?

- Fără cusur. Acum o mai avem pe cea mai importantă. Cred că apoi o să închidem pentru restul săptămânii, ca să ne acordăm puţin timp.

Casa Funerară Zilele Apuse nu se mai închisese niciodată. Nici pe vreme de furtună, de uragane sau de inundaţie.

Fusese nevoie de moartea tatei ca să-şi închidă uşile pentru câteva zile.

- Cred că e o idee bună, am răspuns. Şi mulţumesc, dar aş vrea să stau puţin aici. Vreau doar... să şed o clipă. în linişte.

Mama a dat din cap în semn de încuviinţare, m-a îmbrăţişat strâns şi m-a sărutat pe obraji.

- Eu nu văd lucrurile pe care le vezi tu, a spus ea, dar ştiu că el e aici.

N-am avut inima să-i spun că nu era. Că fantoma lui nu bântuia pe coridoarele ce scârţâiau, că nu şedea în fotoliul lui preferat din salon şi că izul de tutun, puternic şi dulce, exista doar în amintirea ei, care-i juca feste.

- O să comand pui Alfredo la pachet şi o să-l păstrez acasă, dacă vrei să mănânci mai târziu, a conchis mama.

Apoi, după ce a aruncat o ultimă privire spre hol, spre casa scării de lemn de stejar şi spre salon, a ieşit şi a închis fără zgomot uşa în urma ei, iar eu am rămas singură.

Casa funerară părea atât de goală, de mare şi de bătrână. M-am aşezat în salonul roşu – preferatul tatei –, în fotoliul lui de catifea, cu spătar înalt, şi m-am cufundat în tăcere. Seara era atât de liniştită, încât auzeam cum vântul făcea să scârţâie casa aceea veche.

Cântecul morţilor.

Mă întrebam dacă vântul era tata. Mă întrebam dacă el se afla în adierea aceea sau în următoarea. Mă întrebam dacă aş fi recunoscut sunetele scoase de podele, murmurul vântului ce se strecura printre scândurile vechi de stejar şi care ar fi putut să fie cel al unor voci.

în cele din urmă, m-am întors la realitate. La săptămâna aceea. La înmormântare. La lumea ce exista mai departe. Fără tata.

Iar vântul continua să şuiere.

Capitolul 23. Sicriul iubirii adevărate

- Florence!

La auzul acelei voci, mi-am ridicat privirea şi mi-am şters repede lacrimile.

Ben stătea în uşa salonului, cu mâinile în buzunare, dar, în lumina galbenă care intra pe fereastră din stradă, din spatele lui, nu-i puteam vedea decât conturul palid şi faţa umbrită. Normal că trebuia să apară acum, când îl voiam mai puţin!

- Bună alegere a momentului, am mormăit, pufnind.

O, Doamne, probabil că arătam hidos! Jumătate din tuşul de pleoape mi se întinsese pe palme.

El a intrat în salon, păşind fără zgomot pe podeaua de lemn.

- E totul... în regulă?

Am inspirat adânc. De parcă n-ar fi fost deja evident...

- Nu, am recunoscut, dar nu e ceva cu care să mă poţi ajuta. Oricum, îţi mulţumesc pentru întrebare, am spus, iar apoi am adăugat, cu vocea gata să mi se frângă: îmi lipseşte, îmi lipseşte atât de mult, Ben.

El s-a apropiat în tăcere şi s-a aşezat pe podea, în faţa mea. Pentru prima oară, a trebuit să se uite în sus ca să mă vadă, oferindu-mi ceva de care nu eram convinsă că aveam nevoie: întreaga lui atenţie.

- Cum era tatăl tău? m-a întrebat el.

A pus acea întrebare fiindcă era un om cumsecade. Fiindcă era bun.

Care era cântecul acela ce-i plăcea tatei? „Numai cei buni mor tineri”?

Am tăcut în timp ce mă gândeam la cuvintele potrivite, simţind teamă la gândul că aş fi putut să-mi deschid sufletul. Să-i spun povestea mea. Eu şi Ben eram doi străini, iar el nu-l cunoscuse pe tata. Niciodată nu l-ar fi putut cunoaşte. Şi chiar dacă Ben era cumsecade, era bun la suflet şi mă făcea să simt că durerea mea merita atenţia lui...

Totuşi, mă temeam.

Oare întotdeauna fusesem atât de reţinută? Nu-mi aminteam. Mă închisesem de atâta vreme, mă încuiasem în mine, încât simţeam că aşa era firesc, că dacă procedam astfel, eram în siguranţă. Mă păcălisem că aş fi putut trăi astfel pentru tot restul vieţii şi, până să apară Ben, chiar crezusem că se putea.

Dar acum...

- Tata era blând şi răbdător – mai puţin atunci când se uita la vreun meci; în astfel de ocazii, se înfuria atât de tare pe televizor! Fuma prea mult şi bea prea mult în serile de joi, la partidele lui de poker, şi mirosea mereu a flori de înmormântare şi a formaldehidă.

Vorbind cu glas tare despre el, am simţit o oarecare uşurare, ca şi cum aş fi demontat

încetul cu încetul închisoarea pe care mi-o construisem, cărămidă cu cărămidă, amintire cu amintire, până când am fost din nou în stare să simt. Aş fi vrut să pot spune că nu plângeam, dar o făceam, fiindcă simţeam gustul lacrimilor pe măsură ce îmi ajungeau în gură.

- Pe vremea când eram mică, locuiam în această veche casă funerară. Uneori îl surprindeam pe tata aici, jos, în salon, împreună cu mama, cu ferestrele larg deschise, dansând pe o melodie pe care o auzeau numai ei. El a fost cel care a spus că ar fi trebuit să fiu scriitoare. A spus că vorbele mele erau atât de puternice, de dinamice şi de vii, încât puteau să trezească şi morţii.

Am râs şi am continuat cu glas ceva mai scăzut, fiindcă era un secret, unul pe care nu-l mai spusesem nimănui:

- Undeva, sub o scândură din podeaua asta, am ascuns un caiet cu nişte texte deocheate.

- Ce?! Scandalos!

- N-ai putea să-l găseşti în veci de veci, am adăugat. Carver l-a căutat ani de zile. Până la urmă, a renunţat.

Ben a râs. Chiar îmi plăcea cum râdea. Potolit, profund şi sincer, făcându-mi să se relaxeze muşchii crispaţi şi oasele rigide. Era afectuos. Pentru un tip mort, bineînţeles. S-a înclinat spre fotoliul meu, şi-a pus capul pe braţul acestuia şi a închis ochii. Mi-am încleştat degetele, fiindcă îmi venea să-mi trec degetele prin părul lui negru şi des. Şi nu puteam s-o fac.

- Marele Benji Andor şi-a dorit întotdeauna să fie redactor? l-am întrebat.

El şi-a înclinat capul într-o parte, gânditor.

- Nu mi-am dorit niciodată să creez cuvinte, întotdeauna am vrut să mă îngrop în cuvintele altcuiva. Dar, sincer să fiu, am devenit redactor pentru că am căutat sentimentul acela pe care l-am avut atunci când am citit..., a spus el, dar apoi s-a oprit brusc şi şi-a dres glasul. Atunci când am citit prima dată un roman de dragoste.

- Care?

Ben s-a foit. Un timp, n-a spus nimic, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-mi spună adevărul sau nu. Mă îndoiam că m-ar fi minţit în momentul acela – nu-l credeam în stare să mintă nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

- *Pădurea viselor.*

Asta... nu era ceea ce aşteptasem.

- Vorbeşti serios? Un roman de Ann Nichols?

El a ridicat din umeri.

- Aveam vreo unsprezece ani.

- Trebuie să fi fost un puşti foarte îndrăgit la şcoala la care învăţai!

- Citeam Tolkien şi jucam Dungeons & Dragons, dacă asta îţi spune ceva.

- O, da, cu adevărat îndrăgit!

- Simt că mă iei peste picior, a comentat el pe un ton sec, întorcându-şi faţa spre mine, cu un zâmbet în colţul gurii.

Am pufnit în râs.

- Te admir, crede-mă! Ştii cât de sănătos e pentru un puşti să citească altceva decât „cărţi de băieţi" scrise anume pentru ei?

- Aşa am auzit şi eu. Cred că îmi plac, pur şi simplu, poveştile de dragoste. îmi place felul în

care ele zugrăvesc lumea ca pe o ţară a visurilor tehnicolor, unde singura regulă pe care trebuie s-o urmezi e să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi. Şi mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţa mea de adult în căutarea acestui ideal.

- Apoi am venit eu în viaţa ta şi am declarat că romantismul era mort. Nu e de mirare că m-ai urât!

- Nu te-am urât, m-a contrazis el. M-ai prins cu garda jos. în faţa mea era o femeie tânără şi frumoasă, care declara că romantismul era mort.

Am clătinat din cap.

- Nu sunt atât de frumoasă, Ben!

Mi-a aruncat o privire bizară. Avea genele lungi, iar licăririle aurii din ochii lui căprui reflectau lumina slabă a serii.
- *Ba eşti.*

Mi s-a oprit respiraţia. Adică stând aici, în întuneric, şi văzând că mi se întinsese tuşul de pleoape şi că-mi curgea nasul, el considera că eram frumoasă? Eu, care tocmai mă aflam în starea mea cea mai proastă, cea mai egoistă, cea mai neajutorată şi mai rece?

Mi-am abătut repede privirea.

Brusc, o pală de vânt a şuierat prin casă. Grinzile au trosnit. Ferestrele au zăngănit. Ben a avut o tresărire.

- E doar cântecul morţilor, am spus eu.

Poate că era tata, prins într-un vârtej de vânt.

- Cântecul morţilor? a întrebat el, aruncându-mi o privire plină de curiozitate. Ca titlul cărţii lui Lee?

N-am răspuns. De fapt, Ben nu avea nevoie de răspuns.

- Florence...

- Surpriză! am exclamat, apucându-mă după aceea să-mi zgândăresc o pieliţă de la unghie, obicei de care Rose încercase ani de zile să mă dezveţe, dar acum Rose nu era de faţă, iar eu eram nervoasă. Am crezut că Lee era acela, ştii? Am crezut că el era ursitul meu. Toată familia mea e făcută din poveştile astea de dragoste imposibile şi am crezut că asta era povestea mea. înţelegi, era *Lee Marlow.* Director executiv la Faux. Şi mă plăcea *pe mine.* Pentru prima dată, un tip cu care mă întâlneam mă privea ca şi cum aş fi contat şi voia să ştie fiecare mică ciudăţenie despre mine, am povestit eu, ridicând din umeri şi muşcându-mi un colţ al buzei, fiindcă nu-mi plăcea să recunosc că fusesem atât de proastă, iar rana din suflet continua să-mi sângereze chiar dacă trecuse deja un an. Lee a fost cea mai apropiată persoană căreia i-am spus

vreodată despre... *darul* meu! Despre fantomele pe care le ajutasem. însă, speriată de ideea că aş fi putut să-l şochez cu destăinuirea mea, i-am spus că toate astea nu erau decât nişte poveşti pe care voiam să le scriu într-o zi. Minţindu-l, am pus între noi o limită, fiindcă n-aş fi suportat felul în care s-ar fi uitat la mine dacă i-aş fi mărturisit că totul era adevărat. Ar fi trebuit să-mi ţin gura cu desăvârşire. Dar n-am făcut-o, şi astfel am devenit doar o poveste pentru el.

Iar după ce povestea a fost scrisă, nu i-am mai fost de nici un folos.

O cioară a cârâit undeva afară. în mod deloc surprinzător, întregul cârd stătea înghesuit în stejarul uscat. Exista un anumit fel de linişte ce lua în stăpânire locurile în care era prezentă moartea. Sunetele deveneau stinse şi discrete, ca şi cum spaţiile în care erau onoraţi

morţii ar fi fost separate de restul lumii. Pe vremea când eram mai tânără, ori de câte ori gândurile îmi deveneau tensionate, obişnuiam ca, între două înmormântări, să mă întind pe podea, să-mi lipesc obrazul de ea şi să ascult liniştea casei. întotdeauna asta mă relaxa şi mă ajuta să gândesc în tihnă.

Acum mă temeam că tristeţea din sufletul meu absorbea liniştea ca un burete. Cu fiecare răsuflare, mă simţeam tot mai grea. Liniştea nu mai era blândă, ci împietrită.

Ben şi-a ridicat capul de pe braţul fotoliului. Un muşchi i s- a contractat în maxilar.

- *Nenorocitul!*

I-am aruncat o privire surprinsă.

- Poftim?

- *Nenorocitul!* a repetat el ceva mai tare. Din toate ticăloşiile pe care ţi le putea face, a ales să-ţi distrugă amintirile! Poveştile pe care i le-ai spus confidenţial, având *încredere* în el! Narcisist dobitoc fără suflet, ticălosul naibii! Data viitoare când îl văd, o să...

în spatele lui, o vază cu orhidee a început să zăngănească. Nu cred că Ben si-a dat seama că asta se întâmpla din pricina lui.

- Uşurel, linişteşte-te!

Vaza s-a oprit imediat din zăngănit.

Ben şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a dres glasul, ostentativ.

- Un inconvenient minor!

Furia lui m-a luat atât de tare prin surprindere, depăşind atât de mult nivelul emoţiilor mele în legătură cu ceea ce mi se întâmplase, încât... am luat-o razna. Am început să râd. Şi să plâng. Dar mai mult să râd. Atât de tare, încât am căzut de pe scaun şi am aterizat pe podea, lângă Ben. Râsul îmi era necontrolat de-a binelea, fiindcă până acum nu ştiusem ce să simt în legătură cu acea poveste...

- Ţi se pare că sunt chiar atât de caraghios? s-a lamentat el.

- Nu... Da! am adăugat, dar vocea mea n-avea în ea altceva decât adoraţie, deşi Ben era un tip pe care de-abia dacă-l cunoşteam.

- Ştii cât de mult mi-am dorit să se enerveze cineva pentru mine? Am crezut că o luasem razna, că n-aveam dreptul, poate, să mă înfurii, fiindcă îi spusesem lui Lee că toate destăinuirile mele fuseseră doar poveşti. Am crezut că...

Am ezitat – oare spusesem prea mult? De obicei nu vorbeam despre lucrurile astea cu nimeni, nici măcar cu Rose.

Erau problemele mele, ale nimănui altcuiva. Dar Ben s-a înclinat spre mine ca şi cum m-ar fi

îndemnat să continui şi m-am simţit în siguranţă să recunosc:

- Am crezut că meritasem trădarea lui Lee. Că asta primeam dacă...

- Dacă îndrăzneai să ai încredere într-un om pe care-l iubeai necondiţionat? a întrebat el, de data asta pe un ton blând şi cald.

Mi-am abătut repede privirea de la el. M-am uitat la vestibul şi la lumina gălbuie a lunii, care trecea prin vitraliu.

- Nu e vina ta că Lee Marlow e un ticălos, Florence! a spus Ben. Meriţi mult mai mult decât pe mizerabilul ăla.

- Ce limbaj dur, domnule!

- Nu eşti de acord?

M-am întors din nou spre el, spectrul care stătea în salonul sub a cărui podea îmi îngropasem speranţele şi visurile.

- Ba da, am răspuns, zâmbind. Ştii, a fost foarte drăguţ să te înfurii în numele meu. Aş fi vrut să te întâlnesc mai demult, pe când erai în viaţă.

Mi-a întors zâmbetul trist.

- Şi eu.

Capitolul 24. Un urlet sănătos

Cheile au zdrăngănit în uşa din faţă, iar mama a descuiat şi a intrat. Mi-am luat ochii de la Ben doar pentru o clipă şi am sărit în picioare. După ce m-am întors iarăşi spre el, am văzut că dispăruse. Şi habar n-aveam unde se dusese. Văzându-mă stând în picioare în mijlocul salonului, mama a tresărit şi şi-a dus o mână la inimă.

- Vai, ce m-ai speriat! Am crezut că era tatăl tău! a strigat

ea.

- îl aşteptai?

- N-aş fi nebună dacă aş zice că da? a răspuns, zâmbind cu subînţeles.

Am clătinat din cap.

- Absolut deloc.

- Bine! M-ar deranja ca fiica mea să mă creadă nebună, a spus mama râzând, iar apoi mi-a întins o cutie de la Olive Garden. Păi, dacă tot eşti aici, ia-ţi meniul Alfredo!

Mi-a dat mâncarea după ce mi-am pus haina.

- Mulţumesc. N-am stat prea mult aici, nu-i aşa? Abia aţi plecat voi.

Ea a ridicat din umeri.

- A fost ciudat fără Xavier. N-am putut rămâne prea mult.

- Totul e ciudat fără el.

- Da, însă nu trist. Tatăl tău n-ar fi vrut să fim trişti, a declarat mama, aranjându-mi eşarfa la gât Dacă tot pleci, n-ai vrea să fii amabilă şi să-ţi conduci bătrâna mamă până acasă? m-a rugat ea.

Apoi, cu un gest plin de distincţie, şi-a îndoit braţul ca să mă prind de el, ceea ce am şi făcut.

Era mai înaltă decât mine şi suplă ca Alice. Amândouă aveau părul închis la culoare, iar pe vremea când Alice trecea prin faza ei rebelă, fura rochiile negre de dantelă din dulapul

mamei şi se ducea la şcoală îmbrăcată cu ele, ca o adevărată Lydia Deetz. Dar pe atunci eu eram deja studentă, departe de Mairmont.

Mama a încuiat casa funerară şi am pornit-o împreună prin noaptea rece de aprilie. încă bătea un vânt răcoros, dar îmi aminteam cum în aprilie se încălzea atât de brusc, încât apoi venirea verii era aproape un şoc. într-o săptămână vedeai pe stradă paltoane; în săptămâna următoare, şlapi. Poate că noaptea asta era ultima dintre cele reci, sau poate că şi următoarea avea să fie la fel. Dar, oricum ar fi fost, timpul trecea, încet şi neîntrerupt, lăsând în urmă oamenii ca pe nişte flori care-şi pierdeau petalele una câte una.

- Mă bucur că eşti acasă, a spus mama privind înainte. N- aş fi vrut să vii cu o astfel de ocazie, dar chiar şi aşa, mă bucur.

Xavier spunea că avea să te aducă el înapoi într-un fel sau altul.

- Mă îndoiesc că plănuise asta.

- Cu siguranţă că nu! Dar e în stilul lui, a spus ea, râzând uşor. Of, s-a dus prea devreme, Florence! S-a dus mult, mult, prea devreme.

- Aş vrea să mai fie aici.

- Şi eu aş vrea şi o să vreau asta tot restul vieţii, a spus mama, strângându-mă puternic de braţ. Dar noi suntem încă aici, iar el o să fie cu noi mult timp după ce trece vântul.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

- Mda.

Am trecut pe lângă gelateria la care ea şi tata ne duceau pe mine şi pe Carver la fiecare sfârşit de săptămână pe vremea când eram mică, iar mama era însărcinată cu Alice. Mamei îi plăcuse întotdeauna la nebunie îngheţata cu fistic. Am închis ochii preţ de o clipă şi l-am văzut pe tata în separeul de la fereastră, dându-i lui Carver îngheţată din cupa lui, cu o linguriţă de plastic.

„Soseşte avionul Douglas DC-3 la aterizare! Zzzzzz!”

Dar gelateria era diferită acum, cu un strat nou de zugrăveală, cu un nou proprietar şi cu noi arome de îngheţată. Chiar dacă oraşul rămăsese acelaşi în mare parte, el continuase să se schimbe pe nesimţite. Destul de mult încât să mă simt pierdută, să mă facă să-mi simt trecutul ca pe o altă viaţă.

- Ar fi trebuit să vin acasă, mamă. Cu ani în urmă, am spus, dar apoi mi s-a frânt vocea şi mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Nici nu mai ştiu de câte ori ai încercat să mă convingi. Până la urmă, ai renunţat.

- Să te fac pe tine să te răzgândeşti era ca şi cum aş fi vrut să prind soarele cu lasoul, a răspuns mama. Eşti încăpăţânată ca şi taică-tău şi iei totul pe umerii tăi, aşa cum făcea şi el. Se încărca mereu cu problemele altora. Niciodată cu ale lui.

- Dar eu sunt opusul. Sunt egoistă. N-am venit niciodată acasă. Ar fi trebuit să vin. Nu i-am spus niciodată tatei...

Că eram *ghostwriter*. Că, aşa cum voise el, continuasem să scriu romane după ce eşuasem cu primul. Că, deşi în cel mai ciudat sens al cuvântului, făcusem exact ceea ce crezuse el că puteam să fac. Iar el nu ştiuse asta niciodată.

- Am urât oraşul ăsta după ce te-a alungat! a spus mama cu obidă.

- Nu m-a alungat el, am plecat eu.

- Pentru că unii oameni nu suportau gândul că o fată de treisprezece ani făcuse ceea ce ei n-ar fi putut să facă niciodată.

- Te referi la vorbitul cu fantomele?

- Mă refer la faptul că ajutai oamenii. Că îi ascultai. Ai făcut ceva incredibil de generos şi a trebuit să pleci din cauza asta – nu te uita aşa la mine! Nu erai nevoită să te duci la poliţie, dar te-ai dus. I-ai ajutat pe poliţişti să rezolve o crimă pe care altfel ei n-ar fi rezolvat-o, iar apoi le-ai spus adevărul – n-a fost vina ta că nu te-au crezut. Din partea mea, tot oraşul ăsta n-are decât să se ducă naibii!

- Mamă!

- Am spus exact ce-ai auzit. Dacă tu n-ai fi vorbit, trupul băiatului ăluia ar zăcea şi acum îngropat la Ridge!

Iar fantoma lui probabil că încă m-ar sâcâi, cerându-mi să mă înscriu în echipa de dezbateri. Era de neclintit în convingerea că aş fi putut să ies din încurcătură cu ajutorul vorbelor mele meşteşugite. Şi s-a dovedit că avusese dreptate pe când eu eram în clasa a noua, iar poliţistul Saget mă prinsese de nenumărate ori făcând ceva oarecum ilegal, deşi eu ştiam prea bine că motivele mele erau juste.

La jumătatea drumului spre casă, mama a spus, cu un oftat de remuşcare:

- Of, ce-o să ne facem după ce Carver şi Niki se căsătoresc? Doar nu pot să dansez cu trupul tatălui tău!

Am înclinat din cap cu gravitate.

- N-ai atâta putere încât să fii în stare să susţii un cadavru în poziţie verticală!

- Da, n-aş putea să duc toată greutatea morţii.

Umor negru.

îmi fusese dor de asta. îmi fusese dor să vorbesc despre moarte ca despre un alt pas în călătorie. Lee Marlow *ura* umorul meu.

Considera că a discuta despre moarte era de prost-gust şi imatur. Iar tipul de dinaintea lui Lee – Sean – zicea că eram ciudată ori de câte ori vorbeam despre moarte. Lui William nu-i prea păsa. Iar Quinn nici nu mă băga în seamă.

îmi fusese dor de familia mea.

îmi fusese dor de *asta*. De serile liniştite din Mairmont, de punctele negre pe care le închipuiau gândăceii care mişunau pe trotuar, de fluturii zburând în lumina felinarelor de pe stradă, de serile pline de bâzâit de insecte, de vântul vuind prin copaci. îmi fusese dor de siguranţa mamei, de agresivitatea lui Alice, de blândeţea lui Carver, de statornicia lui Seaburn şi de înflorirea înceată a oraşului Mairmont.

New Yorkul părea că se schimba ori de câte ori clipeam. Acum era într-un fel, iar în momentul următor era cu totul altfel – un oraş-cameleon, care nu se încadra niciodată într-un tipar, care nu corespundea nici unei descrieri. Mereu întâlneai acolo ceva nou, ceva excitant, ceva ce nu se mai văzuse niciodată.

Multă vreme îmi plăcuse asta, înaintarea constantă către ceva imposibil, abilitatea oraşului de a se reinventa iar şi iar, în ciuda uraganelor, a pandemiilor şi a alegerilor. Şi îi iubisem pe toţi cei pe care îi întâlnisem pe străzile acelea, pe toţi cei precum William, Sean şi Lee Marlow...

Dar cerul era întotdeauna întunecat şi numai cele mai strălucitoare stele se vedeau prin poluarea oraşului care nu dormea niciodată.

Tata spunea că aveau să-mi lipsească prea mult stelele şi veşnicia lor. La New York era greu să zăreşti vreuna, dar aici, în Mairmont, le vedeam de la o zare la alta, aşa cum vedeam şi furtunile de primăvară, ale căror fulgere luminau la marginea sudică a oraşului.

Soiul de furtuni pe care le iubea tata.

Ele nu ajunseseră în cartea lui Lee Marlow şi, ca o revelaţie bruscă, am înţeles de ce mă simţisem nelalocul meu aici. Să vin acasă era una, dar, de când venisem, îi ţinusem pe mama, pe Alice şi pe Carver la o oarecare distanţă. Iar asta, nu pentru că nu-i iubeam sau pentru că nu-mi fusese dor de ei.

O făcusem fiindcă îmi era ruşine. însă discuţia cu Ben mă ajutase să-mi dau seama că

nu avusesem nici un control asupra a ceea ce scrisese Lee Marlow. Că nu fusese vina mea.

Nu puteam să iau asupra mea orice povară, mai ales nu pe a lui.

- Mamă!

Ea s-a oprit şi s-a întors spre mine, ridicând dintr-o sprânceană. Am inspirat adânc şi am continuat:

- Trebuie să-ţi spun ceva. înainte... înainte să afli de altcineva.

- Eşti însărcinată.

- Nu! am răspuns repede, oripilată.

- Slavă Domnului! Nu cred că aş îndura să-mi îngrop soţul şi, în acelaşi timp, să aştept un nepot. Capacitatea mea emoţională nu e atât de flexibilă.

- Nici a mea, am spus eu râzând.

I-am făcut semn spre balansoarele de pe verandă şi s-a aşezat într-unui, iar eu, în celălalt.

- îţi aminteşti de bărbatul ăla care a fost iubitul meu? De Lee Marlow?

- Nenorocitul care te-a dat afară, în stradă?

Am ezitat.

- E ceva mai complicat de-atât.

Apoi am respirat adânc şi i-am povestit. Despre Lee Marlow şi despre faptul că-i destăinuisem toate acele poveşti legate de familia mea. I-am istorisit mamei despre cartea lui şi despre felul în care îi descoperisem trădarea, despre ultima conversaţie pe care o avusesem cu el înainte să mă trezesc dată afară, în ploaie. Fusese alegerea mea să ies din casa lui. Să plec.

Dar, serios vorbind, care ar fi fost cealaltă opţiune? Să rămân?

- Cred că lucrul cel mai rău, am spus eu în final, e faptul că Marlow l-a descris greşit pe

tata, afirmând că era ciudat, criptic şi înfricoşător. Cred că asta e partea cea mai rea din întregul coşmar – tata a fost imortalizat de ticălosul ăla, care a făcut-o cu totul greşit.

Mama şi-a încrucişat picioarele şi a scos un pachet de ţigări din buzunarul de la spate.

- Să-l ia mama dracului!

- Vai de mine!

- Nu, vorbesc serios! a insistat ea, aprinzându-şi ţigara. Să-l ia mama dracului pe mizerabilul care a răstălmăcit într-un soi de *Zonă crepusculară* perversă fiecare amintire frumoasă pe care i-ai povestit-o! Istoriile legate

de familia noastră nu sunt un roman horror gotic, ci o poveste de dragoste.

Eu, una, nu mă gândisem niciodată la mine însămi, la povestea mea, la viaţa mea, decât ca la o carte plictisitoare, depozitată pe raftul unei biblioteci anoste dintr-un oraş anost.

Dar cu cât mă gândeam mai mult la familia mea, la verile în care alergam împreună cu fraţii mei prin jeturile aspersoarelor şi ne jucam de-a v-aţi ascunselea în cimitir, la serile de Halloween în care mama se costuma în Elvira, iar tata se ascundea într-un sicriu, sărea de acolo şi speria fiecare biet copil care venea să ceară bomboane, la anii în care eu şi Alice ne costumam cu hainele vechi găsite în pod, la zilele călduroase în care colecţionam oase de animale, la lumânările aprinse pentru valsul din salon, de la miezul nopţii, la statul în linişte la

bucătărie, împreună cu tata, ascultând cum cânta vântul...

Nu era decât dragoste în amintirile acelea.

Poate că eram o familie îmbrăcată în negru, dar viaţa noastră era plină de lumină, de speranţă şi de veselie. Iar asta era ceva ce Lee Marlow nu înţelesese niciodată şi, ca atare, nu transpusese în proza lui rece şi tehnică.

Istoriile despre familia mea erau un soi de magie, o poveste de dragoste pe care nu credeam că Lee o înţelesese vreodată.

Din stejarul aflat în curtea noastră, o cioară a croncănit printre ramuri şi câteva surate i-au răspuns. Mi s-a strâns inima.

Ben.

- Iar într-o bună zi..., a adăugat mama cu siguranţa pe care o aveau răsăritul de soare, furtunile de primăvară şi vântul care făcea să scârţâie vechea casă funerară, ...ştiu că într-o bună zi tu o să scrii povestea noastră aşa cum trebuie scrisă.

- Nu... nu cred că aş putea...

- Ba sigur că poţi! m-a asigurat ea. Poate că povestea n-o să încapă într-o singură carte. Poate că o să încapă în cinci sau în zece. Câte ceva din noi ar putea fi presărat prin toate poveştile tale. Dar ştiu că o să ne pui în pagini,

oricât ai fi tu de împrăştiată, şi că o să iasă bine.

- Ai mult mai multă încredere în mine decât am eu însămi.

Ea mi-a dat un bobârnac uşor peste nas şi a zâmbit.

- Aşa îmi dau seama că am fost o mamă bună! Iar acum, oasele astea bătrâne au nevoie de puţină odihnă, a spus ea oftând, ridicându-se în picioare şi sărutându-mă pe frunte.

în lumina de pe verandă, părea mai în vârstă ca oricând. Apăsată de tristeţe, dar susţinută, totuşi, de speranţă.

- Ne vedem mâine-dimineaţă, la Wafile House. Somn uşor, draga mea! a conchis ea.

Apoi a intrat în casă şi a închis uşa.

Am mai stat puţin acolo, în timp ce vântul începea să vuiască prin copaci şi furtuna, să se apropie. Un fulger a traversat cerul.

în amintirile mele, îl vedeam pe tata aşezat pe trepte, fumând o ţigară de foi, cu o bere în mână şi cu un zâmbet pe chip, în timp ce urmărea cum venea furtuna; o vedeam pe mama, cu capul înclinat într-o parte, cu un pahar de merlot în mână, cu ochii închişi, ascultând bubuitul tunetului.

- Nimic nu e ca zgomotul cerului care-ţi scutură oasele, ştii? îmi spusese tata cândva, după ce îl întrebasem de ce îi plăcea atât de mult furtuna cu tunete. Te face să simţi că eşti viu! îţi aminteşte că eşti mai mult decât piele şi sânge, că mai ai şi oase pe dedesubt. Material dur. Ascultă, numai, cum cântă cerul, scumpete!

Un alt fulger a spintecat bolta şi, în cele din urmă, am pornit în noapte.

Aerul era greu şi umed. Alice spunea că nu putea simţi mirosul ploii, dar eu nu înţelesesem niciodată cum de *nu putea*. Era atât de distinct, atât de dens, atât de *viu*, ca şi cum n-ai fi respirat doar aer, ci însăşi mişcarea electronilor care se descărcau împreună, aprinzând cerul.

Pe când mergeam înapoi spre hotel, un tunet s-a rostogolit peste oraş, bubuind şi făcând casele să se zdruncine cu un zăngănit care mi-a vuit multă vreme în urechi. Speram ca, atunci când tata va fi fost coborât în mormânt, ţărâna să răsune precum un tunet. Speram ca sunetul să-i facă oasele să vibreze, să danseze, aşa cum le făcea pe ale mele. Speram ca atunci când vântul avea să bată puternic, dinspre vreun ţărm îndepărtat, să-l pot auzi pe tata cântând în furtună, la fel de tare, la fel de puternic, la fel de viu ca toţi morţii pe care-i auzisem vreodată cântând.

- Florence! l-am auzit pe Ben şi imediat l-am văzut mergând alături de mine.

- O să plouă curând!

- N-ar trebui să te duci spre casă?

- Deja mă duc.

Am trecut pe lângă hotel şi mi-am continuat drumul spre piaţa oraşului. Era goală, fiindcă se înnoptase şi venea furtuna. Apoi, cu un murmur uşor, a început ploaia. Mai întâi un strop, după aceea încă unul, iar apoi aerul parcă s-a rupt şi ploaia a năvălit precum o cascadă de ace reci, de apă. Mi-am dat capul pe spate, cu faţa îndreptată spre cerul învolburat.

în cartea lui Lee, atunci când ploua, orăşelul Mairmont mirosea a nămol şi a pini. Dar acum, stând în centru, cu pantofii plini de apă, am simţit că atmosfera mirosea înţepător de la stejarii care mărgineau spaţiile verzi, iar dinspre iarbă venea un miros dulce. Lee

scrisese că, ori de câte ori ploua, oraşul se cufunda în linişte. Dar acum urechile mele se umpleau de zgomote.

în câteva clipe, am fost leoarcă. Ploaia trecea prin Ben. Era la fel de uscat ca înainte, pentru că nu mai era un om în carne şi oase, ci o fantomă.

Dar, oricum, era *aici.* Acum. în momentul ăsta.

- O să răceşti dacă mai stai aici, a spus Ben.

- Ştiu, i-am răspuns.

- Şi o să te uzi.

- Deja ra-ara udat.

-Şi...

- N-am nici umbrelă, nici palton, e frig şi bate vântul! Şi dacă mă loveşte un trăsnet? am continuat în locul lui, iar apoi mi-am dat din nou capul pe spate şi am lăsat ploaia să-mi spele faţa. Tu nu faci niciodată ceva ce n-ar trebui?

Nu mi-a răspuns, deci am înţeles că nu făcea.

Toată viaţa mea era construită pe genul acela de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. N-ar fi trebuit să mă mut din oraşul meu natal, n-ar fi trebuit să scriu pentru o autoare de romane de dragoste, n-ar fi trebuit să ratez predarea ultimei cărţi, n-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc

de Lee Marlow şi n-ar fi trebuit să mă întorc la Mairmont.

Nu în felul ăsta. Nu la înmormântarea tatei.

- Probabil că pentru tine a rentat, i-am spus eu lui Ben. Să gândeşti totul, să respecţi regulile, să fii cine trebuia să fii.

El mi-a răspuns de îndată, pe un ton frustrat şi trist:

- Ei bine, sunt mort. Nu las nimic după mine. Doar am existat şi m-am dus. Am avut atâtea *planuri*, atât de multe! Iar acum n-o să mai pot să-l împlinesc pe nici unul dintre ele şi-mi vine...

- îţi vine să urli, am completat eu.

Mi-a aruncat o privire surprinsă.

- Da, aşa îmi vine.

- Atunci, dă-i drumul!

A ezitat.

- Să urlu?

Şi, brusc, Ben a urlat. Un urlet puternic, sălbatic, care a reverberat în faţadele magazinelor şi în zidurile primăriei.

L-am privit lung, uluită.

- Aşa? a întrebat el.

Mi-am arcuit buzele într-un zâmbet. Nu crezusem că Ben chiar avea s-o facă, dar...

- Te simţi mai bine?

- Nu încă, mi-a răspuns el.

Şi a urlat din nou. în vocea lui răsunau revolta, durerea şi tristeţea, pentru că era o fantomă, îşi lăsase viaţa în urmă şi murise în floarea vârstei. Iar eu nu mă gândisem deloc la cum trebuia să se fi simţit el. La cum era să fii mort. Să fii ignorat. Să fii invizibil.

Eram singura care îl putea auzi cum urla.

Dar el n-o făcea pentru ceilalţi. N-o făcea ca să fie auzit.

Aşa că am inspirat adânc şi am urlat împreună cu el. Am urlat în vuietul furtunii şi vocea mea era purtată de vânt, era lovită de tunet, era udată de ploaie. Am urlat încă o dată şi încă o dată.

Iar asta ne-a făcut pe amândoi să ne simţim puţin mai bine.

Capitolul 25. Greutatea morţii

Atunci când am ajuns la hotel, arătam ca un şobolan murat şi-mi clănţăneau dinţii, dar nu-mi păsa. Mă simţeam din nou bine, mai bine ca

oricând de când aterizasem pe aeroport. Ca şi cum o greutate fusese... nu ridicată, nu, încă era acolo, dar se micşorase un pic. Tata se dusese, eu jeleam, însă totul avea să fie bine în cele din urmă.

Sau nu chiar bine, dar puţin mai bine.

- Mulţumesc, i-am spus eu lui Ben după ce am închis zăvorul porţii de fier a hotelului şi am pornit pe cărarea pietruită, îndreptându-mă spre verandă.

în foaier era o lumină aprinsă. Dana stătea la recepţie şi citea. M-am oprit preţ de o clipă pe verandă, la adăpost de ploaie, şi m-am răsucit pe călcâie spre fantoma redactorului meu mort. Stând pe a treia treaptă, eram aproape la înălţimea lui, deşi Ben încă era puţin mai înalt.

- Cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc, a răspuns el.

îşi ţinea mâinile în buzunare, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând iarăşi la vedere tatuajul de pe antebraţ.

Erau nişte cifre. O dată calendaristică, mi-am dat eu seama, una de acum cinci ani. Apoi am văzut o parte dintr-o semnătură care îmi părea cunoscută, dar care era pe jumătate ascunsă sub mânecă. Iar Ben arăta mai puţin îngrijit decât fusese cu câteva ore în urmă. Ultimii trei nasturi de la cămaşă îi erau descheiaţi şi cravata i se pierduse undeva în lumea de dincolo, între aici şi acolo.

- întotdeauna îndemni fantomele să urle în ploaie împreună cu tine? m-a întrebat el.

Mi-am luat privirea de la antebraţul lui.

- Nu, îndemn doar persoanele care îmi plac.

- Atunci, înseamnă că mă placi?

- încă nu te-am exorcizat!

El a scos un hohot de râs.

- Practicarea exorcismului e un alt talent al tău?

- Ar trebui să fi văzut fantoma de dinaintea ta! Am fost nevoită s-o alung cu agheasmă.

Ben a râs din nou şi s-a mutat de pe un picior pe celălalt. Stăteam locului, stânjeniţi. Inima îmi bătea în gât şi mi-am apăsat vârfurile degetelor în palme, fiindcă tot ce-aş fi vrut să fac era să întind mâna şi să-i dau la o parte de pe faţă părul răvăşit. Avea nevoie de o tunsoare. Totuşi, îmi plăcea părul lui atunci când nu era perfect aranjat. Se ondula la urechi şi la ceafa, un soi de onduleuri pe care mi le-aş fi răsucit în jurul degetelor şi cu care m-aş fi jucat.

Simţeam că acela era un moment în care ar fi trebuit să-i spun ceva. Orice. Ca, de pildă, cât de mult apreciam ajutorul lui, cât de mult îmi plăcea să-l am alături şi cât de rău îmi părea că era mort...

Eu şi Ben ne aflam, metaforic vorbind, într-o barcă ce trecea pe sub un pod, intraţi în

umbră preţ de un moment, de unul anume, precum fusese cel pe care îl trăisem alături de Lee în biblioteca aceea retrasă, atunci când îi acceptasem mâna întinsă şi îl lăsasem să mă ducă în locuri necunoscute. Şi precum fusese momentul pe care îl trăisem în barul din SoHo, atunci când Stacey mă întrebase care era îngheţata mea preferată, sau momentul de la cursul de educaţie civică, în care Quinn îmi oferise o lamă de gumă de mestecat, sau cel din vremea liceului, atunci când John mă invitase, după balul de absolvire, să ies la o pizza împreună cu el şi cu prietenii lui. Mici momente pe care le prinzi şi le păstrezi într-un borcan, ca pe licurici, sau cărora le dai drumul.

Momentul de acum nu puteam să-l prind; nu puteam să-l păstrez – nu puteam să-l păstrez pe *Ben*. Ştiam mai bine decât oricine ce se întâmpla atunci când mă apropiam prea tare de cineva care era deja mort, atunci când îmi

deschideam inima şi lăsam pe cineva în ea. Mi se mai întâmplase, iar apoi, trei zile mai târziu, îi găsisem trupul neînsufleţit la Ridge. O parte mică şi neghioabă din mine crezuse că el era încă în viaţă. Dar mă înşelasem. Fusese o fantomă.

Şi Ben, la fel, era o fantomă. Nu mai era în viaţă.

Nu era real.

Dacă nu băgăm de seamă, riscam să fac din nou aceeaşi greşeală.

Şi el ştia că era o greşeală, aşa că amândoi am lăsat momentul să treacă şi ne-am regăsit dincolo de el. Ben era un tip scrupulos. îşi judeca acţiunile. Bineînţeles că n-ar fi făcut

nimic, n-ar fi spus nimic şi m-ar fi ţinut la o distanţă sigură, de dragul amândurora.

Şi totuşi de ce mă frustra atât de tare faptul că el procedase astfel?

Şi-a dres glasul şi a făcut un gest cu capul, arătându-mi uşa.

- Ar trebui să intri, altfel s-ar putea să mori şi tu!

- Ai dreptate! am răspuns.

Apoi m-am întors repede şi am intrat.

Dana stătea la recepţie, citind o altă carte. De data asta, un roman fantastic de N.K. Jemisin. Auzind clopoţelul de la uşă, şi-a ridicat privirea, iar apoi a sărit de pe scaunul cel înalt.

- Eşti murată! a strigat ea, luând un prosop de sub pupitru şi dând ocol ca să mi-l înmâneze.

- Mulţumesc mult!

Am luat prosopul şi mi-am şters părul înainte ca toată apa din el să picure pe podea. Apoi mi l-am înfăşurat în jurul trupului şi m-a scuturat un fior.

- Afurisită vreme în noaptea asta! am adăugat.

- Mie-mi spui? a răspuns ea, aşezându-se din nou pe scaun. Iar aplicaţiile meteo nici măcar nu ne-au avertizat...

- Hei, iat-o pe *celebra* noastră scriitoare! s-a auzit o voce venită dinspre zona de living.

M-a trecut un fior pe şira spinării. Vai, tocmai dădusem cu ochii de Heather Griffin, care şedea foarte confortabil pe un scaun de la IKEA.

Pentru fiecare dintre noi există *acea persoană* care i-a făcut viaţa insuportabilă în anii de liceu, iar pentru mine aceea era Heather. Fuseserăm prietene pentru scurtă vreme, până când ea, după cazul cu crima, ajunsese la concluzia că eram nebună. Nu crezuse niciodată că vorbeam cu fantomele, ci că doar voiam să mi se dea atenţie. Ea era unul dintre

oamenii din cauza cărora restul lumii din Mairmont credea acelaşi lucru.

- Cu cine vorbeai afară, Florence? a întrebat Heather, aruncându-mi o privire inocentă.

împreună cu ea se afla un întreg grup de femei, care arăta ca un grup de lectură. Membrele lui râdeau în spatele exemplarelor din *Matineul nocturn* al lui Ann Nichols.

- Pur şi simplu... ştii tu... vorbeam. Singură, am murmurat apoi, doar pentru mine.

Eram o mare proastă! Fusesem neghioabă de-a binelea atunci când crezusem că mă puteam

destinde trăind în Mairmont! Ar fi trebuit să fi învăţat din experienţa amară a trecutului.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ben păşind încet în foaier; nu-şi mai ţinea mâinile în buzunare, ci în şolduri. Cu buzele strânse, privea ţintă la grupul de lectură.

Dana, draga de ea, s-a aplecat în scaun şi a spus cu glas ridicat:

- Cum te simţi la noi, Florence? Ai nevoie de ceva? Prosoape, şampon? Linişte şi pace? a adăugat, nervoasă, săgetând-o cu privirea pe Heather.

Zâmbind fals, aceasta şi-a turnat un pahar de limonadă din dozatorul de la capătul îndepărtat al barului.

- Ei bine, îmi dau seama că, după ce te-am salutat, trebuie să mă întorc la grupul meu. M-am bucurat să te revăd, Florence! Poate că ar trebui să ne mai vedem într-o zi, a adăugat ea strâmbând din nas şi rânjind.

Apoi a luat-o din loc, înţepată, înapoi în lobby, unde clubul de lectură şi-a reluat activitatea.

Am oftat şi m-am sprijinit de pupitrul recepţiei.

- La naiba! Pentru scurtă vreme, uitasem de ea.

- Din fericire, a spus Dana, râzând. Vrei să-ţi dau o sticlă de vin ca s-o iei cu tine în cameră? Am primit unul roşu, nou, din Biltmore, *senzaţional* de sec.

- Nu mă ispiti! încă am de scris necrologul tatei. Şi, într-un fel sau altul, trebuie să găsesc flori sălbatice.

- Sunt unele care cresc în curtea din spate, dacă ai nevoie.

- O mie?

Dana a făcut o grimasă.

- Drace! Din păcate, nu!

- Vezi, asta e problema. Iar „sălbatice” sună atât de vag... Ca să nu-ţi mai spun că n-am o mie de dolari de cheltuit la o florărie ca să-mi facă rost de ele.

în zona de living, clubul de lectură a chicotit iar. Aş fi minţit dacă aş fi spus că nu voiam să aud ce părere aveau femeile acelea despre *Matineul nocturn.* Ben stătea sprijinit de tocul uşii, cu mâinile încrucişate pe piept, trăgând cu urechea la ele. Expresia feţei lui nu-mi spunea nimic în afară de faptul că fie îl plictisea analiza pe care o făceau scrisului meu, fie că nu le dădea deloc atenţie.

Dana a bătut darabana, gânditoare, pe tăblia de lemn de stejar.

- Hmmm... Ai putea încerca la Ridge! Acum a devenit parte din parcul statal. Ai putea găsi acolo, dacă aprilie nu e o lună prea timpurie pentru astfel de flori.

M-am crispat. Nu mai fusesem la Ridge din ziua aceea. Cu siguranţă că aş fi găsit flori sălbatice acolo, în singurul loc în care n-aş fi vrut să caut. Dar se dovedea că era posibil să n-am de ales.

- Da, m-am gândit la Ridge. Mulţumesc. O să mă duc mâine până acolo şi o să văd.

- Grozav! Să-mi spui cum a mers!

- Bineînţeles. Eşti salvatoarea mea.

- Ei, na!

Am luat o bomboană cu mentă din bol şi m-am îndreptat spre scări. în clipa aceea, din zona de living s-a auzit o şoaptă. Mi s-a rostit numele. Femeile din clubul de lectură vorbeau acum despre mine şi, având în vedere cine fuseseră ele în liceu, ăsta nu era un semn bun. Mi s-au încordat umerii.

Dana a murmurat că nu trebuia să mă duc la ele, dar eu m- am dus. Vreme de zece ani fugisem de ticăloasele acelea şi mă săturasem naibii s-o fac!

Atunci când am trecut pe lângă el, Ben m-a avertizat:

- Nu sări la bătaie!

Nici n-aveam de gând.

Heather s-a îndreptat repede în scaun, cu o expresie inocentă. Stătuse aplecată spre una dintre femei, şoptind pe deasupra cărţii. Mă întrebam dacă măcar o citiseră, sau dacă era ultima modă să cumperi cărţi de dragoste pe care să nu le citeşti, ci să bârfeşti cu ele în braţe. Heather arăta aşa cum mi- o aminteam, cu un păr castaniu, drăguţ, cu ochi căprui, drăguţi, şi cu un zâmbet drăguţ pe buzele ei roz. Purta o fustă neagră, elegantă, şi o bluză cu imprimeu scoţian. Mi-am amintit că tata îmi spusese cândva că o angajase Karen ca funcţionară la biroul ei de avocatură din oraş.

Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii de un alb strălucitor.

- Vrei să ni te alături? Suntem mari admiratoare ale lui Ann Nichols!

Da, cum să nu!

Mi-am înghiţit o vorbă de dulce care-mi venea pe limbă şi m-am aşezat pe canapeaua moale de lângă scaunul ei.
- *Ador Matineul nocturn!*

- Nichols încă n-a scris nici o carte proastă! a spus, veselă, una dintre membrele clubului de lectură. Le devorez pe toate *în secunda* în care apar.

- Am auzit că apare una nouă în toamna asta, a spus altă femeie, una mai în vârstă, cu păr cărunt, cârlionţat, care purta o jachetă cu imprimeu de blană de leopard. Dar încă n-am aflat nimic despre ea!

La comentariul ăsta, am simţit în ceafă privirea lui Ben.

Heather m-a întrebat, aruncându-mi un zâmbet fals:

- Care era titlul singurei cărţi pe care ai scris-o tu, Florence? Ne-ar plăcea s-o citim luna viitoare şi apoi s-o dezbatem Ia clubul de lectură.

I-am întors zâmbetul, dar al meu era sincer.

- Seaburn mi-a spus că ai citit-o. De când a apărut!

- Da? Probabil că am uitat...

Eram sigură că nu uitase. Am inspirat adânc. M-am străduit să-mi ţin emoţiile în frâu. Eram om în toată firea şi nu mai fugeam.

- Ştiu că nu mă placi, Heather, şi ştiu că tu ai răspândit zvonurile acelea despre mine în liceu – că sunt nebună, sau satanistă, sau nu ştiu cum!

Ea a încremenit şi a privit spre celelalte membre ale clubului. Câteva dintre ele ne fuseseră colege de liceu. Ştiau. Celelalte îşi

aminteau vag, în treacăt, ce se întâmplase. Oraşul era mic, la urma urmei.

- N-am fost doar eu. Au mai fost Bradley, TJ şi...

- Te iert.

A clipit.

- Poftim?

- Şi mă iert şi pe mine, am continuat. Am fost atât de copleşită de ceea ce se spunea despre mine, încât nu mi-am dat seama că, de fapt, făcusem ceva bun.

- Ai găsit un cadavru, Florence! a spus Heather, dezgustată, dându-şi ochii peste cap. Nu e ca şi cum ai fi rezolvat cazul lui... cum se numea...

- Harry. Se numea Harry O'Neal, am răspuns, strângând din buze. Era coleg de clasă cu noi. Stătea în spatele tău la orele de matematică.

Heather a mijit din ochi. Oare îşi amintea? Probabil că nu. Probabil că, în cincisprezece ani, nu se mai gândise niciodată la băiatul care fusese ucis pe Ridge.

Am continuat:

- Problema e, Heather, că eu am încredere în oameni. Chiar dacă e ciudat, chiar dacă n-are sens, eu vreau să-i cred. Vreau să văd binele din ei. îmi ofer inima tuturor celor pe care-i întâlnesc şi mi-o pun în tot ceea ce fac. Asta doare, uneori – adesea doare, de fapt..., am murmurat, cu ochii ţintă la Ben şi gândindu-mă că aş fi vrut să păstrez pentru totdeauna în amintire momentul acela pe care îl trăiserăm pe verandă. Nu pot să controlez felul în care mă tratează ceilalţi, dar îmi pot controla alegerile în privinţa felului în care trăiesc şi în care îi tratez eu pe ei. Şi să ştii că mi-am făcut griji vreme de ani de zile în privinţa aşteptărilor pe care le aveau ceilalţi de la mine şi în privinţa părerii lor despre mine. Am făcut-o fiindcă am crezut că toate astea aveau importanţă.

M-am încruntat, fiindcă tocmai îmi dădusem seama că nu vorbisem doar despre Heather, ci şi despre Lee. Oameni care luaseră

ce voiseră de la mine, iar apoi răstălmăciseră bunele mele intenţii şi le transformaseră în ceva amar.

- Florence, nu ştiu de unde ţi-au venit asemenea idei! a spus Heather, mimând şocul, dar celelalte femei au rămas tăcute.

Unele îşi deschiseseră cărţile, iar altele se uitau la ecranele telefoanelor. Nu ştiam ce gândeau despre mine, dar îmi dădeam seama că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

- în concluzie, te iert, i-am spus eu lui Heather, pentru că nu înţelegi, iar eu n-am de gând să-ţi explic. Harry te-a plăcut, totuşi. Până la sfârşit! am adăugat, după care m-am ridicat, am luat o prăjiturică de pe măsuţa de cafea şi

am muşcat din ea. Distracţie plăcută tuturor! le-am urat, părăsind zona de living.

Dana mi-a făcut un semn discret de salut, murmurând:

- Lucrul dracului!

Da, avea dreptate. Nu m-am oprit decât după ce am ajuns în capul scărilor. îmi tremurau mâinile.

Am răsuflat adânc şi am răscolit prin geantă, după cheie.

Ben a urcat scările în urma mea.

- Harry? El e băiatul pe care l-ai ajutat?

- Da. Pe vremea când aveam treisprezece ani. Harry – fantoma lui – a venit la mine într-o noapte, aşa cum ai venit şi tu, dar n-am crezut că era mort, fiindcă tocmai îl văzusem la şcoală în ziua aceea. Dar el chiar murise. Nici eu, nici el nu ştiam de ce mai era prin preajmă. Şi nici nu-şi amintea cum murise. Aşa că eu... l-am ajutat să afle. Restul îl ştii.

Am încercat să nu mă mai gândesc la anul acela, la investigaţia poliţiei, la articolele din ziarele naţionale, la zvonurile de la şcoală, unde în cel mai bun caz eram considerată nebună, iar în cel mai rău, complice.

Ben a spus, cu un pic de tristeţe în glas:

- îţi plăcea de el.

- întotdeauna a trebuit să învăţ lucrurile pe calea cea mai dură, am încercat eu să glumesc, dar spusele mele n-au avut hazul scontat.

Ben a întins o mână, dar apoi s-a oprit şi-a încrucişat braţele pe piept. Pânza cămăşii i s-a întins pe bicepşi – nu că m-aş fi uitat. Pentru că nu mă uitam. Iar el era cu totul inaccesibil.

Am descuiat uşa şi am spus:

- Oricum, îţi mulţumesc pentru seara asta!

- Noapte bună! a răspuns el, simţindu-se obligat să plece.

în timp ce el pornea să coboare scara, îndreptându-se spre

recepţie, mi-a venit un gând.

- Unde te duci? am vrut eu să ştiu.

întrebarea trebuie să-l fi surprins, fiindcă s-a răsucit pe călcâie şi mi-a aruncat o privire mirată.

- Vreau să spun că... fantomele nu dorm. Deci...

A ridicat din umeri.

- Bântui. Până când dispar, iar apoi, de obicei, reapar undeva, în preajma ta.

- Şi încă nu ştii unde te duci?

A clătinat din cap în semn că nu ştia.

- Păi, eşti binevenit să...

„Să stai în camera mea”, voiam să zic, dar asta suna ciudat.

Era ciudat. După cât îmi dădeam seama, îl invitam să se holbeze la mine în timp ce

dormeam, â la Edward Cullen. Se declarase romantic, aşa că erau şanse egale să se simtă flatat de invitaţie şi apoi să maimuţărească un personaj din serialul *Crepuscular*, sau să fie îngrozit că putuse să-mi treacă prin minte aşa ceva.

- Nu contează. Noapte bună, Ben!

- Noapte bună şi ţie, Florence!

Am închis uşa şi m-am lipit cu spatele de ea. Inima îmi bătea nebuneşte, de parcă ar fi fost gata să-mi sară din piept. Ben fusese atât de aproape de mine, încât îi văzusem cicatricea subţire de sub sprânceană, semnul de deasupra buzei, părul negru de pe braţe şi...

- Sunt într-o încurcătură atât de mare, am şoptit eu în timp ce-mi deschideam laptopul.

Iar asta, nu doar pentru că mă îndrăgosteam de...

Nu mă îndrăgosteam.

Nu puteam.

Am încercat să nu mă gândesc la aşa ceva. Am deschis din nou necrologul tatei şi m-am uitat la pagina goală.

Apoi am inspirat adânc şi, amintindu-mi ce-mi spusese mama mai devreme, am început cu o poveste simplă.

Am început cu un rămas-bun.

Capitolul 26. Culmile trecutului

Nu eram genul de om căruia să-i placă să petreacă timp în aer liber. De fapt, chiar uram natura, dacă nu era într-un cimitir. Uram gângăniile, mersul pe jos, şerpii de care trebuia să mă feresc, gândacii, furnicile, ploşniţele, odioasele omizi păroase, ratonii. Pe vremea când eram elevă de liceu fusesem fugărită, în drum spre maşină, de un oposum cu coada frântă. *Fugărită!* Până la maşină!

Foarte devreme în viaţă, ajunsesem la concluzia că natura nu mă plăcea nici ea. Chiar şi după ce mă mutasem la New York, porumbeii zburau la mică distanţă pe lângă mine, iar şobolanii de canal păreau să-şi calculeze traiectoria astfel încât să-mi treacă peste picioare. Nici nu voiam să mă gândesc la

gândacii care trăiau în primul meu apartament, unii cât Godzilla. Din pricina amintirii legate de ei, n-aveam să mai pot să stau liniştită în viaţa mea pe un vas de toaletă şi să fac pipi.

Deci n-aş fi greşit dacă aş fi spus că o drumeţie spre Ridge în dimineaţa următoare n-avea să mă distreze absolut deloc. Ca să nu mai amintesc de istoria mea legată de Ridge. Nu numai că evitam locul, dar... dată fiind şi ura mea faţă de natură, nu avusesem niciodată un motiv să mă întorc acolo.

Şi, ceea ce era mai rău decât toate astea, nu-l văzusem pe Ben toată dimineaţa. Mă întrebam unde-o fi fost. De obicei mă aştepta jos, în foaier, dar în dimineaţa aceea, atunci când m-am dus să-mi iau ceaşca zilnică de acid de baterie înainte de mic-dejunul în familie, el nu era prin zonă.

Şi nici nu l-am putut aştepta, aşa că, după ce mi-am mâncat vafa şi ouăle, am pornit spre Ridge. Exista o cărare prin pădure, la marginea îndepărtată a oraşului, care ducea până la câmp. Acum, dacă stăteam să mă gândesc, tata obişnuia să culeagă flori sălbatice ori de câte ori mergeam în drumeţii prin zonă. Aduna buchete de toate culorile, pe care le aducea acasă şi i le oferea mamei.

Cărarea se schimbase în deceniul în care fusesem plecată. Acum de-a lungul ei se înşirau bănci în memoria lui Harry, iar poteca de pământ era mai bine definită. însă copacii rămăseseră cam la fel – stejari impunători şi pini care înmugureau acum, primăvara. Anotimpurile erau minunate la New York, mai ales că le trăiai pe toate. La Mairmont era ori iarnă, ori vară, cu câte o săptămână de primăvară sau de toamnă între ele. Săptămâna aceea trebuia să fie de primăvară, iar eu

ajunsesem exact în momentul potrivit. Aerul dimineţii era tare, soarele strălucea şi pădurea era liniştită.

- Să ştii că, în general, oamenii nu pleacă în drumeţie încălţaţi cu pantofi!

M-am încordat ca un arc şi aproape că am leşinat. Ben a dat un chiot, fluturându-şi braţele spre mine, în timp ce eu m-am ţinut de un copac. Am clipit ca să alung punctele luminoase care îmi năpădiseră câmpul vizual.

- Ce-aveai de gând să faci, voiai să mă prinzi? am întrebat, agasată.

- Ar fi fost nepoliticos să nu încerc, mi-a răspuns el.

- A, bine, îţi mulţumesc pentru tentativă!

Ben a făcut o plecăciune parodică.

- încerci să găseşti acele flori sălbatice? a întrebat el, în timp ce eu m-am desprins de copac şi am făcut ultimii paşi spre capătul de sus al cărării.

Linia copacilor se oprea brusc. Dincolo de ea se întindea o pajişte cam de lungimea unui teren de fotbal, după care creasta se povârnea, împădurită din nou. în stânga mea era o bancă, iar lângă ea se afla un coş de gunoi ce mirosea de parcă n-ar mai fi fost golit de cel puţin o săptămână. în partea îndepărtată a pajiştii – locul în care găsisem cadavrul – era o mică placă donată de primărie şi amplasată acolo de

consiliul local. Tatăl lui Harry se gândise că nimeni n-avea să descopere trupul fiului său vreme de cel puţin câţiva ani, aşa că fusese surprins atunci când, o săptămână mai târziu, poliţia îi bătuse la uşă.

Ultima dată când auzisem despre el, putrezea în închisoarea statală.

Totuşi, ceea ce mă surprindea cel mai mult la Ridge era pajiştea acoperită de un puf fin, alb. Păpădii. Albeaţa aceea se întindea până în depărtare, semănând cu o pulbere proaspătă de nea care se profila frumos pe cerul albastru. Aş fi putut să mă întind acolo, îngropată în flori, complet acoperită, şi să adorm.

Da, pe pajişte creşteau ierburi – tehnic vorbind, flori sălbatice, dar nu de genul pe care îl căutam eu.

Am expirat lung.

- Ei bine, fir-ar al naibii!

Ben s-a oprit în spatele meu, privind în lungul câmpului.

- Aici sunt o mulţime de dorinţe!

- Poftim?!

- Ştii tu, dorinţe, a răspuns el, făcând un gest spre pajişte. N-ai suflat niciodată în puful de păpădie?

- Ba da, sigur că da. Doar că în momentul ăsta păpădiile nu-mi sunt de nici un folos. Nu sunt ceea ce-mi trebuie.

- Nu, dar... crezi că am putea să mai stăm puţin? a întrebat el, făcându-mi semn să-l urmez pe câmp.

în lumina soarelui, Ben arăta ceva mai şters decât în umbră, mai fantomatic, sclipind ca şi cum ar fi fost făcut din luminiţele de Crăciun pe care mi le atârnam eu cândva în camera de cămin studenţesc. Păpădiile se aplecau uşor în adierea stârnită de trecerea lui. Voiam să mă plimb împreună cu el.

- Da, ne plimbăm, însă doar un pic! i-am spus.

Răbdător şi înalt ca întotdeauna, cu mâinile în buzunar, a

aşteptat să-l ajung din urmă.

- Imaginează-ţi câte dorinţe ai putea să-ţi pui dacă ai sufla în toate păpădiile astea! Cel puţin una e menită să se împlinească.

Ben nu înceta să mă fascineze.

- Crezi în dorinţele împlinite de puful de păpădie?

- Statistic vorbind, din toate păpădiile astea, puful uneia reprezintă o dorinţă menită să se împlinească. Aşa că da, cred.

- Şi dacă îţi pui o singură dorinţă? Suflând pe rând în toate păpădiile?

El şi-a înclinat capul într-o parte, chibzuind la întrebare. în cele din urmă, a răspuns:

- Depinde de dorinţă.

Ce fel de dorinţă ar fi trebuit să fie aceea?

Am rupt o păpădie şi am răsucit-o între degete.

- Atunci, haide să pregătim cadrul, l-am îndemnat eu. Ce şi-ar dori un distins redactor mort? Acum se plimbă împreună cu autoarea lui cea aiurită. E o dimineaţă târzie – mă rog, probabil că e după-amiază de-acum – iar în faţa celor doi se întind o sută de mii de păpădii, numai bune pentru pus dorinţe. Ce şi-ar dori el?

Lui Ben i-au zvâcnit colţurile gurii. Apoi s-a aplecat spre mine şi pielea mi s-a înfiorat la apropierea lui. A spus, în şoaptă:

- Dacă el îşi spune dorinţa cu voce tare, aceasta n-o să se mai împlinească.

Mi s-a tăiat respiraţia. Am spus:

- Ea n-o să-şi termine manuscrisul la timp.

- El nu şi-ar pune dorinţa asta. Ştie că ea e perfect capabilă să-l termine de scris şi fără ajutor. Are nevoie doar de puţin mai multă încredere în ea însăşi, a spus Ben, iar urechile au început să i se înroşească. întrucât, chiar dacă ea nu-şi dă seama cât e de talentată, o să înţeleagă asta într-o bună zi.

- Şi dacă n-o să se întâmple?

- Poate că asta e ceea ce-şi doreşte el. Ca ea să-şi dea seama.

Mi-am abătut repede privirea, cu obrajii arzând.

- Ce dorinţă stupidă! Şi irosită, pe deasupra, fiindcă redactorul meu ar ocoli soluţia asta şi mi-ar cere să reformulez finalul.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

- Bine! După părerea ta, ce şi-ar dori autoarea?

- Pace în lume! l-am ironizat eu, fiindcă n-aş fi suportat să- i spun adevărul.

Iar adevărul era că mi-aş fi dorit ca acel moment să dureze veşnic. Să nu trebuiască să plecăm niciodată, să putem opri timpul şi să trăim clipa în care soarele era sus, aerul era cald, cerul era de un albastru senin, inima îmi bătea puternic în piept şi el se afla lângă mine.

Voiam să trăiesc un moment care să nu se termine niciodată.

Acel moment.

Stând acolo, în mijlocul câmpului aşternut cu păpădii, privind în ochii blânzi, căprui-aurii ai lui Ben, am început să simt că dragostea nu murise, dar că nici nu era veşnică. Dragostea însemna ceva care se plasa între acele două extreme, un moment în timp când două persoane există chiar în aceeaşi clipă, în acelaşi loc din univers. încă mai credeam într-o astfel de dragoste – o văzusem la părinţii mei, la fraţii mei, în aventurile de o noapte, lipsite de prejudecăţi, ale lui Rose, cu ajutorul cărora ea căuta puţină eliberare. De aceea continuam s-o caut, după ce inima îmi fusese frântă de atâtea ori. Nu pentru că aş fi avut nevoie să-mi dovedesc că dragostea aceea exista –

bineînţeles că exista –, ci pentru că speram s-o găsesc. Speram să fiu excepţia de la regula pe care mi-o formulasem în minte.

Dragostea nu era o şoaptă în liniştea nopţii.

Era un strigăt în pustiu, un strigăt prin care dădeai de ştire că erai acolo.

Ben a inspirat adânc.

- De fapt, mi-aş dori...

O pală de vânt a trecut prin copaci, iar în clipa în care a atins pajiştea, a suflat puful păpădiilor, stârnindu-l ca pe un val deasupra

apelor oceanului. A suflat peste câmp şi a purtat spre mine un nor de seminţe care semănau cu zăpada. Mi-am apărat faţa de valul care s-a spart de mine, peste mine, în jurul meu, şi care a purtat puful cel alb peste restul pajiştii şi în sus, spre cerul senin.

M-am răsucit şi l-am privit ducându-se.

- Să fiu a naibii, că tot veni vorba de vânturile primăverii! Nu-i aşa, Ben?

Nici un răspuns.

- Ben?

El dispăruse.

Capitolul 27. O umbră de şansă

Am ajuns la baza crestei şi am zărit, oprită în parcare, camioneta Ford, albastră, a lui Carver. El şi-a scos pe geamul deschis capul, pe care purta o şapcă John Deere pusă de-a- ndoaselea, şi mi-a făcut cu mâna. Pe scaunul din dreapta al maşinii se afla o colivie de lemn frumos lucrată, pe care o făcuse chiar el, legată de scaun pentru mai multă siguranţă.

Văzând-o, am scos un fluierat slab.

- Asta e lemn de mahon?

Carver a pufnit în râs.

- Ei, pe naiba! E lemn de cireş. Ce, crezi că mă dau banii afară din casă?

- Ai o slujbă bine plătită în IT şi, fiindcă lucrezi de acasă, poţi să-ţi iei câte zile libere vrei. Aşa că, da, cred!

Fratele meu mi-a dat, în joacă, o palmă peste braţ.

- Şştt! Ai răbdare până când o să vinzi următorul Harry Potter. Apoi o să dai banii de-a dura şi toţi oamenii o să vrea să-ţi fie cei mai buni prieteni – poate cu beneficii, dacă au noroc.

Mi-am dat ochii peste cap.

- Nimeni n-o să vândă următorul Harry Potter. Pentru că şi-a atins punctul maxim, iar aşa ceva nu se mai poate repeta. Şi pentru că acum există atât de multe opţiuni – e aproape imposibil de prezis care o să fie următorul trend în literatură.

- OK, OK, a gemut Carver. Am înţeles! Piua!

Am tăcut din gură şi mi-am sprijinit bărbia de colivie.

- La ce serveşte asta?

El a zâmbit larg.

- Mi-a venit o idee în legătură cu împlinirea unei părţi din dorinţele testamentare ale tatei.

- Te-ai gândit la aşa ceva? am întrebat, surprinsă.

- Sigur că da! Drept cine mă iei? Drept indiferentul frate mijlociu?
- *Touché!*

- OK, eu zic să le hrănim pe micile ticăloase care le fură mâncarea veveriţelor, să prindem douăsprezece dintre ele şi să le eliberăm în timpul funeraliilor.

- Alea o să fie nişte ciori furioase...

- Şi? Ce-o să facă? O să se găinăţeze pe parbrizul meu?

- Sau să-ţi fure Rolexul.

Carver păru să se enerveze.

- Ai tu o idee mai bună?

- Nu, dar îmi place colivia! Poţi să mă duci şi pe mine până la hotel?

- Desigur, urcă! Dar să ai grijă cu colivia! a adăugat el în timp ce dădeam ocol maşinii ca să urc pe partea cealaltă.

Am intrat În maşină şi am observat pe scaun un exemplar din *Daily Ram*. L-am luat şi m-am uitat la ultima pagină.

- Necrologul a fost minunat! a spus Carver, tocmai în momentul în care eu găseam textul în pagină.

Ce bine că folosiseră una dintre pozele mele preferate cu tata! Fusese făcută cu câţiva ani în urmă, atunci când veniseră cu toţii la New York ca să sărbătorim Anul Nou. Urcaserăm pe scara de incendiu şi ne fotografiaserăm sus, pe acoperiş, cu paharele de şampanie în mână. Tata ţinea o ţigară în mâna cealaltă şi râdea în noapte, cu faţa luminată de artificiile New Yorkului. Amintirea aceea m-a făcut să zâmbesc.

Carver a intrat pe şosea şi a făcut o întoarcere la o sută optzeci de grade, spre oraş.

- Să ştii că nu trebuie să faci toate astea singură. îmi place vânătoarea de comori!

Am îndoit ziarul şi l-am vârât între scaune.

- Ştiu, dar sunteţi cu toţii atât de ocupaţi! Eu sunt trântorul familiei.

- N-aş spune asta, mi-a răspuns el. Tu scrii pentru Stephenie Meyer.

- N-ai nimerit nici măcar genul literar, puiule!

El a ridicat din umeri.

- Merita o încercare, a spus, iar apoi a luat din consolă un pachet de cârnaţi uscaţi Sim Jim şi a rupt ambalajul cu o mână. Vrei?

- Aş mesteca de-ăştia la nesfârşit!

- Dar asta nu e tot, a continuat Carver, muşcând dintr-un capăt de cârnat şi apoi rupându-l cu dinţii. Am auzit că ai avut o confruntare cu Heather...

Am tresărit.

- Atât de repede umblă vorba?

- Azi-dimineaţă m-am întâlnit cu Dana la cafenea, iar ea nu s-a putut abţine şi mi-a povestit ce cool ai fost!

Ajungând în dreptul singurului semafor din oraş, Carver a pus frână. Primarul îşi făcea turele alături de un însoţitor de la liceu, care părea foarte fericit în clipa în care a traversat prin faţa noastră. Am făcut cu mâna, iar liceanul ne-a răspuns.

- Şi am mai auzit că i-ai spus mamei că te simţi exclusă, a adăugat fratele meu.

O, Doamne, chiar nu mai exista pic de discreţie în oraşul ăsta?!

Mi-am dat ochii peste cap.

- E în regulă, mama mi-a explicat...

- îmi pare foarte rău! m-a întrerupt el.

Vorbele lui m-au surprins.

- Nu m-am gândit. Nici Alice. Noi doar... tu n-ai vrut niciodată să... ne-am gândit că ar fi fost prea mult, a mărturisit Carver, mai ales după ce am observat că începuseşi să vorbeşti cu..., a murmurat el, dar apoi a schimbat imediat cursul frazei. Cu cineva pe care noi nu-l puteam vedea. Aşa cum făcea tata.

Am strâns din pumni.

- L-aţi crezut nebun şi pe tata?

- Eu nu cred că eşti nebună, Florence!

- Atunci, spune-mi, ce crezi? m-am răstit eu, simţind că, în ciuda celor zece ani care trecuseră, aceeaşi furie stătea la pândă, gata să izbucnească. Crezi că vorbesc cu vreun prieten imaginar? Că o iau razna?

- Ştii doar că niciodată n-aş crede...

- Că mă prefac?

- Acum vorbeşti cu tata? m-a întrerupt el. Dacă ar fi aşa, măcar ne-ai spune? Sau ai păstra totul pentru tine? Aşa cum o faci în legătură cu orice altceva? Florence, insula singuratică!

Asta era. Eu mă dădeam bătută.

Mai întâi, Ben, care executase un miraculos act *ă la* Houdini exact în momentul potrivit, şi acum Carver, care se lua la harţă cu mine în legătură cu nişte lucruri pe care, evident, nu trebuia să le îndrept.

Răbdarea mea deja fusese la limită, dar acum se năruise complet.

M-am întins spre mâner şi am deschis portiera, uitând că încă eram prinsă cu centura de siguranţă. Aşa că am desfăcut – o, după ce aproape că m-am strangulat cu ea, şi m-am dat jos din maşină.

- Ne vedem la priveghi, Carver!

El a înjurat:

- Ei, drăcia naibii! Aşteaptă, Florence...!

Am trântit portiera înainte ca fratele meu să termine ce avea de spus. Oricum, nu voiam să aud. Florence, insula singuratică, era obosită, transpirată, şi nu voia să vorbească despre greşelile ei înainte de a face un duş fierbinte.

Dar faptul cel mai îngrijorător era că *cineva* mă surprinsese vorbind cu Ben, aşa că zvonurile se porniseră din nou. Mi-am strâns jacheta la piept şi mi-am încrucişat braţele peste ea, îndreptându-mă în grabă spre hotel. Oamenii de pe stradă nu se uitau la mine – dar dacă s-ar fi uitat? Dacă s-ar fi aplecat unii spre

alţii, şoptind: „Uite-o pe aia care vorbeşte cu fantomele!” şi ar fi râs pe înfundate?

„Termină! Nu se uită nimeni la tine!”

Totul era doar rodul minţii mele aiurite, care o luase razna. Nu mai eram elevă de liceu, ci om în toată firea. Unul mai înţelept. Iar, în ciuda incidentului cu Carver, mintea îmi era încă plină de amintirea pufului de păpădie purtat de vânt – şi mi-am dat seama că restul nu conta.

Eram OK.

într-un fel.

Capitolul 28. Dansând cu mortul

Mai fusesem la multe priveghiuri, dar la nici unul ca acela.

în timp ce, încălţată cu pantofii mei cu tocuri medii, mă strecuram pe veranda hotelului şi apoi îmi croiam drum pe Main Street, spre Casa Funerară Zilele Apuse, locuitorii oraşului, îmbrăcaţi în negru şi în roşu, începuseră să-şi închidă magazinele, cărând platouri cu brânză, saleuri, lasagna, pui fript, verdeţuri şi felurite bunătăţi făcute la cuptor.

Pentru o oră, tot oraşul luase pauză, cu excepţia casei victoriene cu obloane negre şi cu arabescuri de fier forjat montate pe fiecare dintre parapetele ei de piatră. Cu cât mă apropiam, cu atât vedeam mai multă lume. O mare de oameni se revărsa pe uşa principală şi de-a lungul trotuarului.

Seaburn stătea la poartă, îmbrăcat într-un costum maro, cu o orhidee prinsă în dreptul buzunarului de la piept. M-a văzut, a traversat strada, a venit la mine şi m-a îmbrăţişat strâns.

- De ce e toată lumea asta afară? am întrebat eu.

Seaburn a întins braţul, arătând spre intrarea principală.

-Păi... vino să vezi!

Am mers pe alee, am urcat treptele de la intrare, am deschis uşa cu o mişcare ezitantă şi apoi am încremenit locului. Fiindcă două din cele trei saloane erau pline cu flori. Nu orice flori – erau *flori sălbatice*. Separate pe culori şi

puse în vaze transparente. Trebuia să fi fost... *o mie* de flori.

Eram uluită.

- Cum... cum s-a...?

Mama a ieşit din salonul roşu, în care se afla sicriul tatei.

- O, Florence! Nu-i aşa că florile astea sunt superbe?

- Cine... cum a... când...?

Apoi am văzut-o pe Heather, care tocmai ieşea din alt salon, ştergându-se pe mâini cu o batistă. Ce căuta *ea* aici? Exact asta mă pregăteam s-o întreb, când mi-a întins mâna şi mi-a zis:

- Tatăl tău a fost un om bun. întotdeauna o să vă oferim o mână de ajutor, dacă putem. Şi ai avut dreptate. Dar oamenii

se schimbă. Chiar şi eu.

Mi-am coborât privirea la mâinile ei, iar apoi mi-am ridicat-o spre ea.

-Tu... ai făcut asta?

- Dana m-a ajutat, a răspuns Heather, aşteptând cu mâna întinsă. Am organizat donaţii azi-noapte şi azi-dimineaţă, ca să cumpărăm şi să livrăm florile astea. îmi pare rău, a adăugat ea.

Nu ştiam dacă spunea adevărul sau dacă avea nişte motive ascunse – să dea bine dacă lumea va fi aflat de confruntarea noastră. Iar eu să par răzgâiata care tot nu se maturiza, drept pentru care oamenii să zică:

„Vezi? Heather s-a schimbat, Florence e cea care nu poate lăsa la o parte trecutul!”

I-am luat mâna şi i-am spus:

- Mulţumesc!

Ne-am strâns mâinile.

Apoi ea a luat vaza cu flori albastre şi a dispărut în salonul albastru. Mama mi-a făcut semn ca, atunci când eram pregătită, să vin în salonul în care avea loc priveghiul.

Seaburn mi-a dat un cot în coaste.

- Du-te să-ţi vezi tatăl, pentru ca apoi să putem deschide casa!

- Da, aşa ar trebui.

Am respirat adânc, îndreptându-mi umerii. Fiecare pas, pe rând. Carver şi Alice aşteptau în salonul roşu – care fusese preferatul

tatei – şi, văzându-mă în prag, au întins mâinile spre mine. I-am luat de mâini şi li le-am strâns puternic, iar apoi am păşit împreună spre sicriul de lemn întunecat, de mahon, decorat cu flori sălbatice albastre, roşii, galbene şi roz, ca să începem să ne dăm seama cum puteam să ne luăm rămas-bun.

După-amiaza a fost pentru mine precum o ceaţă deasă, plină de un noian de lume intrând în şi ieşind din casa funerară, strângându-mi mâna şi exprimându-şi condoleanţele. Caserolele au început să se adune în frigiderul din bucătărie şi mai multe sticle de şampanie s-au vărsat pe podele. Toţi oamenii din oraş erau acolo, înghesuiţi în casa victoriană şi de-a latul peluzei, îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune. Rând pe rând, îi prezentau tatei omagiile lor, iar noi, cei trei fraţi Day, stăteam într-o parte, la oarecare distanţă, ţinându-ne de mâini şi păstrând o ţinută demnă.

Mama era foarte stăpână pe sine, înmânând câte un pahar cu şampanie fiecăruia care venea să-şi ia adio.

- Bineînţeles că trebuia înmormântat în acel costum roşu odios! a spus Karen, tamponându-şi ochii cu batista ca să nu i se întindă machiajul. Bineînţeles că aşa trebuia.

- Alice a făcut o treabă extraordinară! a spus John, îmbrăcat în cele mai bune bermude negre ale lui, într-un tricou negru şi purtând pe cap şapca pe care era desenată o felie de pizza. Arată de parcă încă ar fi printre noi!

Altcineva a zis:

- Era atât de mândru de voi!

Şi tot restul lumii a defilat prin faţa sicriului, iar eu continuam să văd totul ca prin ceaţă. Abia am remarcat câteva feţe.

- Voi trei sunteţi cei mai buni copii pe care-i putea avea un antreprenor de pompe funebre!

- Atât de mândru!

- Un tip grozav!

- Era atât de mândru!

- Un om atât de bun!

îmi tremura buza de jos, dar mi-o muşcam ca să mă ţin tare. De câte ori simţeam că eram gata să cedez, Carver mă strângea de mână, ca şi cum m-ar fi întrebat:

„Ai nevoie de o pauză?”

Iar eu îl strângeam în semn că eram OK, strângând, în acelaşi timp, şi mâna lui Alice. Lumea continua să se învârtă, iar noi eram încă aici.

După ce au plecat ultimii vizitatori, inclusiv doamna Elizabeth, care purta un foarte drăguţ costum roz – fiindcă, după cum spusese: „Negrul nu e culoarea mea!” –, cu soţul ei fantomatic după ea, am închis uşa din faţă şi am încuiat-o. Mirosul florilor sălbatice era atât de copleşitor, încât am hotărât să lăsăm câteva

ferestre întredeschise, ca să intre aer. Dar chiar şi cu ferestrele deschise, era atâta linişte în casa funerară, încât abia puteam suporta. Mama şi-a făcut de lucru în salonul roşu, adunând de pe jos florile uscate şi aranjând vazele cu flori sălbatice. Aranjamentele n-aveau să fie mutate până a doua zi, când urma să aibă loc ceremonia de la mormânt. Mă întrebam cum naiba aveam să cărăm toate afurisitele acelea de flori până la cimitir.

M-am sprijinit cu spatele de uşă şi am expirat lung.

- E totul în regulă?

Mi-am ridicat privirea, căutând sursa vocii. Ben stătea, stângaci, în mijlocul holului, cu mâinile vârâte din nou în buzunare. Nu-l mai

zărisem de când dispăruse la Ridge. Instantaneu, m-am simţit mai bine doar *văzându-l*. Prezenţa lui era ca un balsam.

- Ai pierdut toată distracţia! i-am spus eu în loc de salut, ştergându-mi colţurile ochilor.

Din fericire, dermatograful cu care mă machiasem era rezistent la apă.

Ben a privit în jur.

- Priveghiul... s-a terminat deja? Cât timp am lipsit?

- Câteva ore.

încă simţeam, într-un fel copleşitor, momentul de la Ridge. Oare ce fusese Ben pe cale să spună? Oare ce dorinţă şi-ar fi pus?

- Eşti OK? m-a întrebat el, îngrijorat. Adică… nu asta e întrebarea. Este... pot să fac ceva?

Chiar dacă nu putea interacţiona cu lumea, chiar dacă nimeni altcineva nu putea să-l vadă, chiar dacă eu eram cea care se presupunea că trebuia să-l ajute...

- Eşti foarte grijuliu în ceea ce mă priveşte!

- Suferi. Nu-mi place să te văd aşa.

- Sunt chiar atât de urâtă atunci când plâng?

- Nu... adică da, dar nu... vreau să spun..., s-a bâlbâit el, iar apoi a strâns din buze. Aş vrea să pot face ceva. Orice. Să te iau în braţe şi să te strâng, să-ţi spun că starea asta o să dureze o vreme, dar că, odată cu trecerea timpului, o să fie mai bine.

Am simţit un nod în gât. Modelele de pe uşă îmi intraseră în spate, atât de apăsat mă rezemam de ea. Nu asta voisem să-i spun eu lui cu ceva timp în urmă, timp care acum părea să fi fost un secol?

- Da? O să fie mai bine?

El a dat din cap în semn de confirmare.

- Puţin câte puţin. Eu mi-am pierdut părinţii într-un accident de maşină, pe când aveam treisprezece ani. Am fost adoptat de bunica. Verigheta pe care o port la gât a fost a tatălui meu, a spus el, scoţându-şi lănţişorul şi pipăind inelul. O port ca să nu mă mai simt atât de singur. Bunica mi-a spus că nu scapi niciodată de tristeţe, dar că înveţi s-o iubeşti fiindcă devine parte din tine şi, puţin câte puţin, păleşte. Crede-mă, în cele din urmă o să te aduni şi o să-ţi dai seama că eşti OK. Că *o să fii* OK. Şi în final chiar aşa o să fie.

- Bunica ta vorbea ca tatăl meu, am spus eu trăgându-mi nasul şi ştergându-mă la ochi cu dosul palmei.

Ben a strâns verigheta în pumn, iar apoi a băgat-o în buzunar.

- îmi pare rău, Florence! Ştiu că azi ai auzit vorbele astea de multe ori, dar...

- îţi mulţumesc, ai fost la înălţime! am răspuns eu, iar apoi nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs. O, Doamne, acum am făcut legătura: Ben – Big Ben, te-ai prins? Numele tău e predestinat! Scuză-mă, tu încerci să fii serios, iar eu sunt... cu mintea dusă.

Mi-am şters faţa cu mâinile, ruşinată.

- Păi, m-ai asemuit cu celebrul orologiu londonez fiindcă ai calculat timpul exact pentru gluma asta, nu? a comentat el pe un ton ironic.

- Secundă cu secundă!

A oftat, iar apoi a chicotit pe înfundate. L-am privit cu coada ochiului şi am văzut că zâmbea. Aproape că nu-mi venea să cred. M-am înclinat spre el, ca să văd mai bine.

- Ce e? m-a întrebat.

- Am vrut să văd dacă zâmbeşti într-adevăr, sau dacă doar am vedenii.

- Eşti atât de ciudată!

- Bineînţeles că sunt. Nu ţi-ai dori să nu mă fi lăsat niciodată să ies din biroul tău? am glumit eu.

- Ba da.

A spus-o atât de hotărât, încât am roşit.

„Asta a fost dorinţa ta? Cea de la Ridge?”, aş fi vrut să-l întreb, dar n-ar fi ajutat cu nimic.

Eram aici ca să-l ajut să treacă dincolo, iar el era aici ca să plece.

Poveştile cu fantome n-aveau niciodată finaluri fericite.

- Ei bine, ai avut norocul să scapi, am spus eu.

Apoi am luat micul coş de gunoi de după uşă şi am început să îndes în el gunoaiele lăsate de vizitatori: pahare de şampanie de plastic, şerveţele de la gustările servite afară. Parcă în acea după-amiază oamenii uitaseră de existenţa coşurilor de gunoi.

în următoarele douăzeci şi cinci de minute, am dat ocol în linişte casei funerare, am pus totul în ordine, am curăţat mesele, am închis cartea de condoleanţe.

Atunci când am ajuns din nou în salonul roşu, în care se afla Carver, privindu-l pe tata culcat în sicriu, m-am oprit.

Carver a murmurat ceva inaudibil, iar apoi a atins încet mâinile tatei, atât de cuminte

împreunate pe piept, şi a rămas aşa preţ de o clipă.

M-am retras în linişte din încăpere.

Rămas în pragul salonului, Ben a privit sicriul şi a spus:

- îmi place stilul tatălui tău. Grozav smoching!

- Era preferatul lui, am răspuns eu.

Carver a închis încet capacul sicriului. Tocmai îl văzuserăm pe tata pentru ultima oară. Apoi fratele meu a ieşit din salon cu paşi măsuraţi şi a adunat paharele de pe măsuţă. Am luat coşul

de gunoi şi i l-am ţinut ca să arunce paharele în el.

Pe masă se afla o combină muzicală la care puneam de obicei o muzică sobră de orgă, rezervată perioadei priveghiurilor şi vizitelor de condoleanţe. Nu-mi aminteam dacă o folosiserăm în ziua aceea.

Fratele meu a zâmbit trist în timp ce degetele lui se jucau pe deasupra butoanelor combinei.

- îţi aduci aminte cum punea tata muzică în timp ce făceam curăţenie?

Am gemut.

- Punea Bruce Springsteen pe *repeat!*

Carver a chicotit.

- Dar îţi aminteşti de ziua în care tata a început să cânte, pe o chitară imaginară, un solo din „Born to Run”? mi-a amintit el, strângând din ochi de parcă îl usturau, acela fiind singurul mod în care ştia să plângă, pentru ca apoi să adauge, cu glas dogit: O, Doamne, Florence, aş vrea ca el să fie aici!

- Şi eu. Şi... am nevoie de ajutor. în legătură cu dispoziţiile din testament. Mai ales în privinţa ciorilor. Aş vrea să mă ajuţi cu... colivia ta din lemn de cireş.

Carver a făcut o faţă teatrală.

- O. Doamne. Dumnezeule. Florence Day cere, într-adevăr, ajutor?

- Te rog, nu face atâta caz!

- Al! a strigat el la sora noastră mai mică, aflată în salonul albastru. Florence ne-a cerut cu adevărat ajutorul!

Alice a scos capul pe uşă.

- Să fiu a naibii! s-a mirat ea.

- Asta înseamnă „da”? am replicat, iar Alice a scos limba la mine şi apoi s-a retras înapoi în salonul albastru.

Carver m-a înghiontit în umăr şi a zis:

- *întotdeauna* răspunsul e da!

Apoi mama l-a chemat în cel de-al treilea salon, ca s-o ajute să mute nişte vaze. în trecere, Carver m-a ciufulit în creştet. Mi-am netezit părul, bombănind.

- întrebare! a spus Ben întorcându-se la mine, în timp ce terminam de curăţat masa pe care se afla combina stereo. Lee a înţeles ceva aşa cum trebuie?

- Poftim?!

- în cartea lui.

Mi-am înclinat capul într-o parte.

- A scris că ascultam „Für Elise” de Beethoven – Carver a trecut printr-o fază în care a fost pasionat de muzica clasică – şi că tata dansa cu nişte schelete. Ceea ce e adevărat, am adăugat, dar numai de Halloween.

Ben a pufnit în râs.

- Pariez că era înfricoşător!

- O, nici vorbă! Tata făcea un truc – îşi schimba vocea şi mişca maxilarul scheletului – foarte amuzant! El era amuzant. Şi poate că arăta puţin bizar, am recunoscut eu, trecându-mi, absentă, degetele peste butoanele combinei muzicale. Cred că cel mai rău lucru e faptul că

Lee a crezut că avusesem o copilărie tristă şi singuratică. Poate că aşa şi era, uneori. Iar pe vremea aceea n-a fost totul mereu minunat, dar, o, Doamne, Ben, a fost atât de bine! Puţin aiurea, puţin ciudat, dar a fost bine.

Am deschis sertarul de sub combină, ca să-i arăt lui Ben CD-urile pe care le aveam, cele pe care le punea tata, şi am repetat:

- A fost atât de bine!

Da, aşa fusese. Pentru că tata colecţiona muzică şi dansa cu mama în salon – şi împreună ne învăţaseră cum să ne luăm rămas-bun. Ne învăţaseră o mulţime de lucruri pe care rareori le învaţă copiii. Ne învăţaseră cum să jelim împreună cu văduvele şi cum să consolăm copiii mici, care nu prea ştiau încă ce era moartea. Ne

învăţaseră cum să fardăm feţele morţilor, cum să drenăm sângele şi să-l înlocuim cu formaldehidă, cum să aranjăm hainele pentru ca vânătăile produse la spital de perfuzii, de şocurile electrice şi de plasturi să nu se mai vadă atât de tare. Cum să aranjăm florile pe marginile sicrielor astfel încât să nu se vadă cât de puţine primiseră unii dintre răposaţi. Mama şi tata ne învăţaseră atât de multe, iar toate astea duseseră la momentul de acum.

Ne puseseră la îndemână mijloacele de a înţelege cum să facem atunci când aveau să se ducă şi ei.

Iar acum tata era cel care se dusese.

Am luat CD-ul de deasupra. Era un disc copiat pe computer, cu scrisul tatei pe el: *Muzică pentru despărţiri reuşite.*

Nu mai ştiam de câte ori, după lungi peregrinări de vizitatori şi priveghiuri triste, tata ne chema la casa funerară ca să facem curăţenie – exact ca acum. Casa Funerară Zilele Apuse era mică, iar tatei nu-i plăcea să-şi muncească excesiv angajaţii dacă nu era nevoie, aşa că ne muncea pe noi. întotdeauna dădusem de înţeles că uram mirosul exagerat de curat al dezinfectanţilor şi aranjamentelor florale, camerele luminate, morţii de la subsol, dar aveam un secret: niciodată nu urâsem toate astea atât de tare pe cât pretindeam.

Până ca mama să ne târască pe mine, pe Carver şi pe Alice la casa funerară, de obicei în serile din timpul săptămânii, tata deja era

acolo, fără haină şi cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere tatuajele pe care şi le făcuse în tinereţe (şi de care, dacă le-ar fi văzut, cei mai mulţi dintre oamenii din Mairmont ar fi fost de-a dreptul oripilaţi). Apoi el punea CD-ul pe care scria *Muzică pentru despărţiri reuşite* şi ne întâmpina în casa morţii cu un zâmbet şi cu o muzică bună.

- Vrei să asculţi? l-am întrebat pe Ben, arătându-i CD-ul ca şi cum ar fi fost ceva secret.

-Cee?

Am pus CD-ul în combină şi am apăsat pe *play*.

Fâsâitul boxelor a răsunat în salon. Am închis ochii, iar muzica a început. Melodiile disco demodate s-au răspândit prin încăperi, care s-au umplut de zornăitul optimist, vesel şi luminos al tamburinelor şi în sfârşit – *în sfârşit!* – am simţit că eram acasă. Muzica aceea mi-a pătruns în oase ca şi cum ar fi vrut să mă facă să mă agit, să-mi ridic braţele, să mă răsucesc, să sar.

N-aveam nevoie să văd unde anume mă duceam. Fiecare colţ din casa asta funerară reprezenta copilăria mea, fiecare centimetru era întipărit în sufletul meu ca o hartă a comorii, pe care o pierdusem de multă vreme.

Mi-l aminteam pe tata stând lângă combina muzicală. îmi aminteam de tropotul picioarelor lui şi parcă îl vedeam întinzând

mâna spre mama şi chemând-o lângă el, în timp ce ţinea o orhidee în dinţi şi-şi rotea şoldurile.

- Nu mă aşteptam la asta! a remarcat Ben, surprins.

- Noi, cei din familia Day, suntem plini de surprize, Benji Andor!

Am pornit pe coridor, mimând că băteam într-o tamburină.

Carver, care tocmai ducea cartea de condoleanţe în birou, m-a privit ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile, iar mama a scos capul pe uşa salonului celui mic. Un zâmbet s-a ivit în colţul buzelor ei roşii ca petalele de trandafiri.

- Ce muzică e asta, iubire? a întrebat Niki, trăgându-şi în jos mânecile suflecate.

Probabil că o ajutase pe mama să aranjeze florile pentru a doua zi.

- Tata! a răspuns Carver, reţinându-şi un zâmbet în timp ce eu agitam o tamburină imaginară.

Mi-am desfăcut părul din coc şi l-am scuturat, pentru că priveghiul se terminase, iar apoi am început să cânt împreună cu Foundation „Build Me Up Buttercup". Tata obişnuia să dea volumul cât putea de tare, atât de tare încât eram sigură că la subsol se zgâlţâiau cadavrele. Pe urmă, el o lua pe mama de mână, murmurând cuvintele, iar ea râdea şi dansa cu el. Amândoi se simţeau ca la ei acasă

în timp ce străbăteau astfel saloanele atât de obişnuite cu moartea.

Erau la ei acasă.

Asta însemna *acasă.*

Pentru că tata lăsase lucruri – lucruri mărunte – astfel încât să nu ne simţim singuri. Astfel încât *mama* să nu se simtă singură. Astfel încât el să poată încă să fie cu noi, chiar şi într-o simplă melodie. în orice melodie. în fiecare melodie. Nu doar în piesele cântate de Foundation, sau de Bruce Springsteen, sau de Bon Jovi, sau de Fleetvvood Mac, sau de Earth, Wind & Fire, sau de Taylor Swift.

în orice cântec, în orice lucru care ne făcea să ne simţim *vii*.

Carver şi-a luat de mână partenerul şi l-a dus în vestibul, ca să danseze.

Despărţirile reuşite.

întotdeauna mă gândisem că CD-urile erau pentru cei care stăteau întinşi în sicriu, înconjuraţi de aranjamente florale, de buchete şi de cărţi de condoleanţe – şi poate că aşa şi era.

Dar poate că toate astea erau şi pentru noi, cei vii.

Poate că erau menite să ne ajute să mergem mai departe.

Ben urmărea expresia mea extaziată, atât de nelalocul ei într-o casă funerară care, la rându-i, părea ciudată în mijlocul acelei invazii de sunet şi de lumină. Şi, înainte să mă pot opri, am încercat să-l iau de mână, să-l fac să danseze cu noi, dar mâna mi-a trecut prin el.

A zâmbit trist şi a întins mâna.

- Putem să ne prefacem!

- îmi place să mă prefac! am spus, întinzând din nou mâna şi ţinând-o în aer, peste a lui.

Apoi am mimat că-i prindeam mâna cealaltă, iar el a intrat în joc.

Şi, dintr-odată, ne-am mişcat şi am cântat cu toţii. Ben m-a răsucit înainte şi înapoi, iar eu am râs într-un fel în care nu mai râsesem de ani întregi. Iar Ben zâmbea. Şi o făcea sincer, cu adevărat. Am simţit o înţepătură în inimă, fiindcă el nu mai zâmbise aşa niciodată. Cel puţin, nu pentru mine.

Era frumos.

Asta mi-a făcut inima să-mi bată şi mai tare, apoi muzica şi vibraţia din oase au avut acelaşi efect, iar eu am recunoscut, destul de brusc, acea stare sufletească. Era genul de sentiment despre care scrisesem cu ani în urmă, despre care îmi vorbise Ben, genul de

sentiment care mă făcea să simt furnicături în degete şi pe care îl pierdusem pe treptele de la intrarea unei case în stil clasic din Brooklyn – sau aşa credeam eu.

Era răspunsul la o întrebare, discret şi subtil, dar îl şi simţeam, fiind acel soi de sentiment, acel soi de speranţă care doar se ascunsese în sufletul meu, aşteptând vreo fantomă care să mă ia de mână şi să danseze cu mine pe podeaua de lemn.

în clipa aceea, sentimentul pe care-l trăiam semăna cu fericirea.

Capitolul 29. Când morţii cântă

- A venit pizza! a strigat Alice, aducând în bucătărie o cutie de la firma Domino.

Şedeam cu toţii în jurul mesei de la bucătărie şi jucam vist – mama, Alice, Carver, Niki şi eu (bine, şi Ben, dar el se aşezase pe blatul de lângă chiuvetă, astfel încât să nu stea în calea nimănui, după ce Niki trecuse accidental prin el mai devreme şi se înfiorase, spunând: „Cred că cineva a trecut peste mormântul meu!").

Alice a scos farfuriile din dulap şi le-a aşezat lângă cutia de pizza, iar apoi ne-a servit pe mama şi pe mine.

- Nu s-a uitat nimeni în cărţile mele, da? a întrebat ea, după care şi-a reluat locul la masă.

- Absolut nimeni! a minţit Carver.

Niki şi-a împins scaunul în spate, ca să pună pizza în farfurii pentru ei doi.

Alice i-a aruncat o ocheadă lui Carver.

- Mincinosule!

- Surioară, mă răneşti!

- Niciodată nu te-ai abţinut atunci când a venit vorba să trişezi la cărţi! am subliniat eu, aplecându-mă ca să-mi iau o felie de pizza.

Aveam o mână absolut groaznică şi pierdeam, dar eram prea încăpăţânată ca să cedez. Cel care pierdea făcea curăţenie în bucătărie şi aceea n-aveam să fiu eu. Scăpasem de

responsabilitatea asta timp de zece ani. A naibii să fiu dacă aveam s-o reiau acum!

Carver i-a mulţumit lui Niki pentru porţia lui şi l-a sărutat pe obraz.

Tehnic vorbind, încă eram cu toţii în hainele de priveghi, dar ne descotorosiserăm deja de sacouri, de pantofi şi de cea mai mare parte a bijuteriilor. Pe masă se afla o sticlă de Maker pe jumătate plină, împreună cu pahare pentru toţi.

- în nici un caz nu sunt un trişor! Niki, spune-le că sunt un om bun şi cinstit! a plusat Carver.

Niki l-a bătut pe umăr.

- Cinstit vorbind, eşti o figură.

- Iubire! a strigat Carver.

Ben a chicotit peste umărul fratelui meu. Nu cred că băgase de seamă că-l priveam, cel puţin nu de la început, în timp ce el îmi contempla familia. Alice şi unghiile ei negre, cu oja cojită, Carver şi iubitul lui atingându-se pe furiş şi mama fredonând „Build Me Up Buttercup” cu glas scăzut, ca pentru sine, în timp ce îşi rearanja cărţile în mână iar şi iar. Ben era încântător atunci când îşi trecea degetele prin păr şi se apleca să se uite în cărţile lui Carver, sau când râdea ori de câte ori Alice bombănea, luându-se singură la rost.

Şi m-am gândit – cu mare tristeţe – cât de mult i-ar fi plăcut tatei de el.

în cele din urmă, Ben m-a surprins privindu-l lung şi, dintr-odată, a ridicat dintr-o sprânceană. Tocmai îmi duceam felia de pizza la gură şi mi-am abătut imediat privirea.

- Deci, unde rămăseserăm? am întrebat, cu gura plină, lăsându-mi felia de pizza direct pe masă, ca o sălbatică ce eram.

„Nu m-a văzut privindu-l!”, m-am minţit.

N-a văzut *nimic*.

- Eu şi Niki suntem pe cale să vă batem crunt! a răspuns Carver.

Mama s-a aşezat, liniştită, în capul mesei şi a mai băut o gură din pahar.

- Hei, hei, dragule, eu şi Xavier nu te-am crescut ca să fii un mincinos!

- Mamă! Acum iau scatoalce din ambele părţi?

- Evident că eu câştig, a spus mama.

Apoi a tras o carte din mână şi a pus-o pe masă. Un valet de cupă. Ceea ce însemna că, dacă aveai o cupă, trebuia s-o dai, iar noi nu dăduserăm cupe decât o dată de la începutul jocului. Dacă nu aveai cupă, puteai să tai cu o pică.

Eu, din păcate, mai aveam o cupă. Două, de fapt.

Alice a întors o carte din mâna ei şi a aruncat-o la mijloc. Un patru de cupă. Excelent! Carver a jucat un opt de treflă. Ceea ce însemna că ori nu avea nici cupă, nici pică, ori... hotărâse să scape de o carte. Pentru că ştia că Niki avea să câştige mâna.

Carver a imitat ticăitul unui ceas şi a zis:

- E rândul tău, surioară!

Mi-am muşcat degetul mare.

- Sau n-ai nimic? Dacă pierzi mâna asta... te aşteaptă spălatul vaselor! a adăugat fratele meu.

- Slavă Domnului că măcar o dată nu trebuie să le spăl eu! a oftat Alice.

Ben a coborât de pe blat şi a dat ocol bucătăriei. S-a aplecat deasupra mea, punând o mână pe masă, şi a scos un „Hmmm!" încet din gât. în zona în care mă învecinam cu el, am simţit pe piele o undă de răcoare şi m-a năpădit o senzaţie asemănătoare celei pe care o ai atunci când îţi amorţeşte mâna, exact invers de cum aş fi simţit dacă el ar fi fost viu şi s- ar fi apropiat atât de mult de mine. M-am întrebat cum mirosea pe vremea când era viu. Ce parfum folosea, ce şampon, cum arăta dezbrăcat...

- Grea decizie, a reflectat el cu voce tare. Eşti în dificultate!

- Şştt, încerc să mă gândesc ce să fac! am spus, zicându-mi în sinea mea că obrajii îmi ardeau de la whisky, drept pentru care mi-am băut restul porţiei, făcând cuburile de gheaţă să zornăie pe fundul paharului.

- Ar trebui s-o dai pe asta, mi-a sugerat Ben. Niki mai are o cupă şi...

- N-am de gând să trişez...

- Ce tot şuşoteşti? m-a întrebat Carver, cu gura plină de pizza.

Alice a adăugat pe un ton ironic:

- Prietenul tău fantomă te ajută?

- Nu! am protestat eu.

Carver a recunoscut:

- Dacă ar ajuta-o un prieten-fantomă, n-ar pierde în halul ăsta!

Niki i-a dat o palmă peste braţ.

- Fii politicos!

- Sunt!

Ben s-a aplecat la urechea mea şi a spus cu voce joasă, dogită:

- Fă-i praf!

Şi eu gândeam acelaşi lucru. Dacă nu ştia nimeni că Ben mă ajuta, asta însemna că nu trişam. Am tras dama de cupă din mână şi am trântit-o în mijlocul mesei. Şi, aşa cum spusese Ben, Niki a trebuit să dea cupa. Am câştigat runda.

Şi pe următoarea. Familia mea îşi juca mâna, iar apoi Ben, cu vocea lui al cărei răsunet îmi gâdila urechea, mă sfătuia cum să joc mai departe.

După ce am câştigat a cincea mână la rând, Carver şi-a încrucişat braţele pe piept.

- Păi, nu prea e cinstit!

- Ce vrei să spui? am întrebat.

Mama ţinea scorul.

- Florence, eşti numai cu douăsprezece puncte în urmă!

Carver a ridicat mâinile în aer.

- Aha! Nu eşti chiar atât de bună!

- Şi dacă sunt?

Mama a pus pixul jos şi m-a privit în ochi.

- Florence, prietenul tău fantomă se află aici?

Alice şi-a dat ochii peste cap.

- Mamă, ştii că nu vorbeşte despre asta...

- Este! am întrerupt-o eu pe sora mea.

Poate că de vină era paharul de Marker, sau poate că le făcusem destăinuirea pentru că eram atât de aproape de Ben şi mă simţeam în

siguranţă. într-un fel în care nu mă mai simţisem de multă vreme.

- E *un prieten*? a întrebat Carver.

Alice m-a privit cu ochii mijiţi.

- Trişezi! Spune-i *fantomiţei* tale să nu se mai uite în cărţile mele!

- Prefer să mi se spună Ben! a exclamat fantoma.

- Preferă să i se spună Ben, i-am spus eu lui Alice.

- Desigur, Ben! a spus ea şi, ca şi cum l-ar fi simţit pe Ben mişcându-se în spatele ei, şi-a strâns repede cărţile şi le-a pus pe masă, cu faţa în jos. Spune-i că dacă are de gând să stea aici şi să se uite în cărţile noastre, ar putea să joace cu noi şi mă lase să te fac praf!

- Dure cuvinte din partea cuiva care n-are o carte mai bună decât un decar-lăbuţe-de-căţel!

I-am aruncat o privire şi am clipit.

- Zece de treflă, vrei să zici?

- Lăbuţe de căţel! a repetat Ben, ridicând din umeri.

Alice m-a privit cu suspiciune.

- Ce e cu trifoiul?

- Trifoi? Am zis „treflă”!

- Aşa am zis şi eu: „trifoi”!

Am ignorat-o.

- Prietenul meu fantomă a spus că foloseşti cuvinte dure pentru cineva care n-are o carte mai bună decât un decar- lăbuţe-de-treflă, i-am spus eu lui Alice, iar ea a făcut ochii mari.

M-a ameninţat cu degetul arătător.

- Hei, asta nu-i corect! Automat, spălatul vaselor! Trişezi!

Carver şi-a lipit cărţile de piept.

- Mi-a văzut şi mie mâna?

- Vorbeşti serios? am întrebat, contrariată. Nici un „O, Doamne, fantoma e adevărată!”? Sau un „O, Doamne, casa asta e bântuită!”?

Au clătinat cu toţii din cap. Chiar şi Niki.

- Xavier făcea la fel, iubito! a clarificat mama.

Carver a confirmat:

- Cum altfel crezi că ar fi câştigat el întotdeauna la poker?

- Fantoma ta – Ben, pardon – ştie să joace vist? a întrebat mama.

- N-am mai jucat de mult, a şoptit Ben cu voce suavă.

Am dat din cap în semn de confirmare.

- Da, ştie!

- Bun! Pentru că eşti praf la jocul ăsta, îmi pare rău să ţi-o spun! El poate să te ajute, dar gata cu trişatul, ne-am înţeles?

- Limpede şi clar, doamnă Day! a răspuns Ben.

- A zis – şi am imitat cât am putut de bine vocea lui Ben – „Limpede şi clar, doamnă Day!”

- Vocea mea nu sună deloc aşa! s-a indignat Ben.

- Ba chiar aşa sună! l-am asigurat eu.

Mama a râs.

- Spune-i să-mi zică „Bella”. Nu-mi place „doamna Day”. Niki, dragă, e rândul tău.

Şi asta a fost. Ben a dat ocol mesei şi s-a oprit în spatele meu, de unde a început să-mi arate anumite cărţi din mâna mea, murmurând despre probabilitatea ca ceilalţi să aibă o carte sau alta şi sfatuindu-mă ce anume să dau din mână. Eu întotdeauna jucam haotic, dar el era meticulos şi avea strategie, cam aşa cum se comporta şi în biroul lui. Uneori, atunci când se apleca deasupra mea ca să-mi arate o carte, murmurând cu glas scăzut şi rostind repede cuvintele, simţeam un fior pe spinare, fiindcă mă încânta la culme felul lui blând de a vorbi şi faptul că accentua finalul cuvintelor...

Rectific: *îmi plăcea* la culme...

Of!

Câteva runde mai târziu, am hotărât cu toţii să încheiem jocul. Carver câştigase, ceea ce nu surprindea pe nimeni, iar Niki i-a mulţumit politicos fantomei că ne ţinuse companie. Apoi el, Carver şi Alice au plecat din bucătărie, râzând de mine fiindcă fusesem, totuşi, condamnată să spăl vasele, în ciuda ajutorului fantomatic pe care-l primisem. îi auzeam în living, vorbind pe un ton ridicat despre musafirii de la priveghi.

în timp ce adunam toate cărţile şi le băgăm la loc în cutia lor, mama, care ştergea masa, mi-a spus:

- Tatăl tău era mereu neliniştit în legătură cu darul pe care, ca şi el, îl aveai. Ar fi vrut ca tu să fi avut de ales, în loc să ai o însuşire pe care nu ţi-o doriseşi.

Vorbele ei m-au surprins.

- N-am gândit niciodată în felul ăsta. întotdeauna am considerat... că darul ăsta ar fi fost mai bine investit în Alice sau în Carver. Ei sunt oameni mult mai buni decât mine.

- Cred că fiecare dintre voi are crucea lui de dus. Alice e temperamentală, iar Carver e capricios. Tu te dăruieşti prea mult. La fel ca tatăl tău.

A pus vasele în chiuvetă şi a dat drumul la apă, aşteptând ca jetul să se încălzească.

Consideram că acea capacitate de a mă dărui era unul dintre cele mai mari defecte ale mele.

- Ce crezi că e în scrisoarea pe care trebuie s-o citesc la înmormântare? am întrebat.

Mama s-a gândit un moment.

- Păi, nu ştiu!

- Trebuie să ai măcar o idee.

- Am, a recunoscut ea, dar nu ştiu sigur. Totuşi, orice-ar fi, el a vrut s-o citeşti tu.

- Dar de ce? Alice şi Carver se pricep mult mai bine să vorbească în public.

- Probabil că tatăl tău a vrut s-o citeşti pentru că a considerat că tu ai cea mai mare nevoie, a răspuns mama, turnând detergent peste vase. Serios vorbind, crezi că eu am înţeles tot ce avea omul ăsta în minte? Bineînţeles că nu! Mereu mă surprindea. Şi cred că o s-o facă din nou. îl ajuţi pe acest prieten-fantomă al tău? a adăugat ea, schimbând subiectul.

- Face o treabă minunată! a comentat Ben.

- încerc, am răspuns, hotărând să n-o mai bat la cap cu scrisoarea. Ben e chiar lângă tine. Stă aşezat pe blat. în dreapta – pardon, în stânga.

Mama s-a întors spre stânga şi a spus:

- Eşti binevenit aici oricând, Ben!

- Plăcerea e de partea mea, a răspuns Ben.

Mi-am înăbuşit un zâmbet, fiindcă mă întrebam ce ar fi crezut mama cu adevărat despre el dacă l-ar fi văzut cum arăta, atât de înalt încât capul lui aproape că atingea pragul de sus al uşii, cu părul lui negru şi cu ochii strălucitori.

- îţi mulţumeşte, am tradus eu.

- Bine. Acum...

- Vasele! a strigat Carver, vârându-şi capul pe uşă şi arătând cu degetul spre mine. Ai pierdut!

- N-am pierdut! am protestat, indignată.

- Ai trişat şi tot ai pierdut. Mamă, lasă vasele alea!

- Le spăl eu, a intervenit Alice, dându-l la o parte cu umărul pe Carver.

- Dar, Alice...

- Calmează-te! Nu mă deranjează. Pari obosită, m-a căinat Alice, luând buretele din mâna mamei. Cred că ar trebui să dormi. Ne vedem mâine.

Am ezitat.

- Dar pot să le spăl...

Sora mea şi-a dat ochii peste cap.

- Bine, putem să le spălăm împreună! Mamă, Carver vrea să instaleze colivia afară, ca să vadă dacă poate prinde câteva păsări de-alea afurisite, dar Niki le-a speriat naibii pe toate...

Din camera alăturată, Niki a strigat:

- Nu-i adevărat!

Apoi, după un moment, a adăugat:

- Dar sunt înfricoşătoare!

Alice i-a aruncat o privire mamei.

- Poţi să-l ajuţi tu pe Carver, ca nu cumva să se accidenteze?

Mama a răspuns, oftând:

- Dacă trebuie...

- N-am nevoie de ajutor! a protestat Carver, dar mama l-a luat de după umeri şi l-a condus spre uşa din spate.

Eu şi Alice am spălat vasele în tăcere. Ben ieşise din bucătărie, dar nu ştiam unde se dusese. Să-l supravegheze pe fratele meu, speram, pentru că mă îndoiam că mama avea să

facă altceva decât să dea din cap cu înţelepciune, fără să ştie, de fapt, ce era de făcut.

Aşteptam momentul să-i spun ceva lui Alice – era prima dată când rămâneam singure, dacă nu puneam la socoteală timpul petrecut alături de corpul tatei în camera mortuară –, dar nu-mi venea nimic potrivit în minte. Cândva mă pricepusem atât de bine să vorbesc cu Alice! Eram cele mai bune prietene, cu toate glumele secrete dintre două surori care se înţelegeau de minune.

Apoi nu mai fuseserăm aşa. Nu-mi dădusem seama cât de tare avea să-i rănească plecarea mea din Mairmont pe toţi cei dragi, dar mai ales pe Alice, şi nu puteam să-mi scot din minte ultima noastră ceartă. Mă rog, ultimele câteva certuri.

în cele din urmă, am spus:

- îmi pare rău că nu m-am mai întors niciodată!

Sora mea aproape că a scăpat din mână una dintre farfuriile preferate ale bunicii Day.

- O, Doamne, avertizează-mă înainte să faci aşa ceva!

- Tocmai mi-am cerut scuze!

- Da, ştiu. Bleah!

- Bine, am replicat eu, oarecum rănită, fiindcă, sincer vorbind, îmi părea rău, iar apoi i-am luat farfuria din mână şi am şters-o cu furie. N-o să mai fac asta.

- Te rog să n-o mai faci, a spus ea în timp ce ştergea, furioasă, altă farfurie, după care a oftat, iar umerii i s-au lăsat în jos. Dar află că îţi ceri scuze pentru ce nu trebuie. Nu te învinovăţesc pentru că ai plecat.

Am clipit, surprinsă.

-Nu?

- Nu sunt un monstru. Să pleci a fost singurul lucru pe care puteai să-l faci. Şi nu te învinovăţesc pentru că n-ai mai venit pe-aici,

chiar dacă am spus că te consideram vinovată. Tata nu ţi-a cerut niciodată să vii acasă. Şi nu ne-a întrebat niciodată dacă voiam să venim în vizită la tine. Pur şi simplu, am venit, a spus ea, iar apoi a oftat şi a clătinat din cap. De fapt... multă vreme am fost supărată pentru că nu m-ai luat cu tine. Ştii în câte bătăi m-am băgat din cauza ta?

A trebuit să mă gândesc puţin.

- Treisprezece?

- Paisprezece! Una a fost după ce ai plecat. Îl mai ţii minte pe Mark Erie?

- Fotbalistul cu care s-a măritat Heather?

- Bingo! I-am rupt maxilarul. A trebuit să se hrănească o lună cu paiul, a povestit Alice, triumfătoare, după care a oftat şi a băut din pahar. Şi după aceea, cred, la o vreme, am devenit furioasă pe tine. Pentru că, deşi erai plecată, erai la fel de apropiată de tata precum fuseseşi întotdeauna. Eram invidioasă pentru asta. Pe tine, pe tata şi pe toate fantomele voastre.

N-am ştiut ce să spun – niciodată nu văzusem lucrurile în felul ăsta. Nu mă gândisem că acel dar pe care îl aveam în comun cu tata, care era motivul din care fugisem şi, în acelaşi timp, motivul strânsei legături dintre mine şi el, era un lucru pe care nici Alice, nici Carver şi nici mama nu-l puteau împărtăşi cu el.

- Tata a fost un om bun, a continuat Alice, dar n-a fost perfect. Cea mai bună parte din el a

păstrat-o pentru tine. îl vedeam în fiecare zi. Intram în dispute cu el. Am băgat de seamă cum îşi neglija sănătatea pentru că, după el, să le organizeze altora plecările era mai important decât să rămână aici pentru noi. M-am gândit că, în timp, a uitat de mama, de mine şi de Carver.

- Alice...

- De fapt, uitase doar de el. Iar eu nu puteam face nimic.

Alice a suspinat. Eu am încremenit locului, privind-o cu

gura căscată, fiindcă avea ochii umezi, iar ea nu plângea niciodată. Nu plânsese atunci când îşi

julise piciorul, pe vremea când era în clasa a treia şi încercase să se dea cu skateboardul. Nu plânsese atunci când îşi rupsese degetul, prins de Carver, din greşeală, în portiera maşinii. Nu plânsese nici la nunţi, nici la înmormântări, nici la festivităţi de absolvire. Aşa că acum nu ştiam ce să fac.

Am lăsat prosopul de vase din mână, ezitând între a o îmbrăţişa şi a striga după ajutor. Şi am spus, cu glas tremurat:

-Alice...

Eram gata să plâng şi eu.

Ea şi-a şters ochii cu dosul palmei.

- Poate că dacă erai aici...

- Nu, i-am tăiat eu vorba, nu spune asta!

-Dare...

- Nu-i adevărat! am spus eu pe un ton apăsat, şocată că ea se putuse gândi la asta. Că tata nu s-a dus la doctor a fost din vina lui, nu a noastră! Şi n-o să fie niciodată vina ta!

Alice m-a privit cu ochii înroşiţi şi cu buza de jos tremurându-i.

- N-am putut să-l protejez, a suspinat ea.

- Nici eu n-am putut, Al.

Apoi ne-am îmbrăţişat strâns şi am plâns una pe umărul celeilalte.

Ţinusem toată durerea în mine şi nu-mi puteam imagina cum se simţise Alice în tot timpul ăsta. Ar fi trebuit s-o întreb.

Ar fi trebuit să mă întreb dacă era OK, pentru că nici unul dintre noi nu era.

Dar aveam să fim.

După un timp, ea s-a smuls din îmbrăţişarea mea şi şi-a şters restul de lacrimi.

- Pot să termin de spălat vasele şi singură!

- Şi n-o să-mi porţi pică pentru vasele astea?

- Evident că o să-ţi port pică, a răspuns ea râzând.

Apoi mi-a spus că se liniştise şi că avea să fie bine, dar că simţea nevoia să aibă un pic de intimitate. Aşa că m-a scos din bucătărie pe uşă afară.

Tocmai îmi luasem haina din cuier şi mă îmbrăcasem cu ea, când l-am zărit pe Ben, care şedea pe canapeaua înflorată din camera de zi. Stătea relaxat, cu ochii închişi, picior peste picior, cu braţele încrucişate pe piept. Părea să fi adormit. De- a lungul ultimelor zile, sub ochii

mei, devenise tot mai răvăşit. Rând pe rând, i se ciufulise părul, îşi suflecase mânecile, pantalonii i se şifonaseră, cravata i se pierduse undeva între două lumi. Iar acum, abia observabil, o umbră de barbă îi acoperea maxilarul colţuros. Nu mai văzusem niciodată o fantomă schimbându-se. Erau imuabile. Stagnante. Pe de altă parte, nici nu le acordasem atâta atenţie.

Ben a întredeschis un ochi.

- Eşti gata să mergem?

Mi-a tresăltat inima. Vorbele lui îmi sunaseră atât de cunoscut, în cel mai ciudat mod! Ca şi cum, într-un alt univers, el era prezent, real, era viu, stând pe canapea şi aşteptând ca eu şi

sora mea să terminăm de spălat vasele ca să putem merge acasă.

Poate că în altă viaţă.

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

-Da.

S-a ridicat şi a venit în vestibul, în timp ce eu mă încălţam, iar apoi am coborât împreună treptele şi am păşit pe trotuar.

- Te conduc acasă? s-a oferit el.

- O, ce amabil din partea ta!

- Sunt un gentleman din când în când.

Era plăcut să merg cu el alături pe stradă, spre hotel. Fără să insiste prea mult, m-a întrebat despre sora mea şi a vrut să ştie dacă noi două ne împăcaserăm. I-am povestit despre conversaţia pe care o avusesem cu ea. Nu ştiusem că Alice suferise atât de mult, iar dacă ea suferea, îmi venea să pocnesc pe oricine i-ar fi produs suferinţa respectivă. Dar în cazul de faţă, tata fusese acela. Şi eu, până la un punct. Ştiam că lui Alice nu-i plăcuse faptul că plecasem, dar nu mă gândisem că...

Pur şi simplu, nu mă gândisem.

- E bine că cel puţin aţi vorbit, a spus Ben cu blândeţe.

- Mda.

Lee nu mă condusese niciodată acasă înainte să mă mut la el. Chiar şi după ce mă mutasem, se întâmpla să plec mai devreme de la evenimentele lui editoriale şi să iau singură metroul spre casă. întotdeauna îmi spusesem că procedam astfel fiindcă nu voiam să-l deranjez în timp ce-şi făcea relaţii, dar adevărul era că de obicei mă simţeam precum a cincea roată la căruţă, stând cuminte în spatele lui în timp ce el vorbea cu editori, cu poeţi premiaţi şi Dumnezeu mai ştia cu cine, şi simţindu-mă străină într-o industrie din care, totuşi, făceam parte într-o măsură cât se poate de mare.

Chiar dacă numai în secret.

Mi-am strâns paltonul pe mine. Ben mi-a aruncat o privire încruntată.

- Te simţi bine?

- Mă simt perfect, am murmurat. Doar că sunt... epuizată.

- Este epuizant, a aprobat el în şoaptă. Totul. Să te prefaci că eşti OK în timp ce lumea se schimbă în jurul tău şi te lasă în urmă, cu toate pierderile de care ai devenit conştientă.

Exact aşa mă simţeam.

- Dar tu ai depăşit asta, deci cred că şi eu pot.

- Ştiu că poţi. Eşti mai curajoasă decât aş fi putut să fiu eu vreodată. N-aş putea să fac ceea ce faci tu. Să ajut fantome să meargă mai departe. Trebuie să-ţi iei rămas-bun atât de des!

- Cu fantomele e altfel, fiindcă *pot* să-mi iau rămas-bun. Ultimul lucru pe care i l-am spus tatei a fost...

Am ezitat, încercând să-mi amintesc conversaţia. Ziua de vineri părea atât de departe acum, iar conversaţia aceea era deja pe jumătate uitată. Oare îi spusesem că-l iubeam? Ştiam că da, însă nu eram cu desăvârşire sigură. Dacă de data aceea nu-i spusesem? Nu-mi aduceam aminte.

Am clipit ca să-mi împrăştii lacrimile din ochi şi mi-am dres glasul.

- în orice caz, apreciez ajutorul tău la jocul de cărţi.

Ben a pufnit în râs.

- Ei bine, nu eşti prea bună la vist!

- Nu-i adevărat!

- Ba e absolut adevărat, a stăruit el, înălţându-şi capul, semeţ, iar o şuviţă de păr negru i-a căzut pe frunte. Dar să ştii că asta e ceva ce îmi place oarecum la tine.

- *Asta* îţi place la mine?! Şi eu, care credeam era vorba de sânii mei perfecţi!

I s-au înroşit vârfurile urechilor şi a privit imediat în altă parte.

- Da, bine, dar nu pentru ei îmi placi. Sânii sunt un bonus. Ca la o vânzare promoţională de carte. Cumperi două, primeşti una gratis.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru, încercând să-mi ascund zâmbetul.

- Asta-mi place mie la tine.

- Pieptul meu larg şi cât se poate de perfect?

- E foarte larg, am recunoscut, iar el a râs.

Avea un râs degajat, venit din străfundul gâtlejului, care chiar îmi plăcea.

Ultimele înţepături ale iernii zăboveau în aerul răcoros al serii, în timp ce un vânt de primăvară îşi croia drum prin stejarii înmuguriţi şi prin tufele de lemn-câinesc, iar eu simţeam că mă mâncau degetele să scriu despre asta. Să pictez cerul în tonuri de albastru-închis, de violet şi de argintiu, să pictez trotuarul cu ţăndări de sticlă sclipitoare şi să finisez totul cu descrierea felului în care mă simţeam în timp ce mergeam în liniște alături de cineva care preţuia compania mea tot atât de mult pe cât o preţuiam şi eu pe a lui.

Nu-mi venea să cred că mă extaziam dincolo de limita minimei decenţe.

Atunci când am ajuns la hotel, Dana era la recepţie şi mi-a zâmbit pe deasupra altui roman de dragoste. De data asta, Christina Lauren.

- Bună seara, Florence!

- Noapte bună, Dana! i-am răspuns.

Ben m-a condus pe scări, iar apoi pe coridor, până la camera mea, unde s-a oprit şi a aşteptat să-mi pescuiesc cheia din geantă.

- Familia ta e cu adevărat cool.

- A, i-ai văzut într-un moment bun!

- I-am văzut în fiecare zi din săptămâna asta, când au înfruntat tot ce poate fi mai rău, m-a corectat el.

Am făcut o grimasă.

- Adevărat. închipuie-ţi cum arătăm la o *nuntă*. Suntem infernali!

- Mi-ar plăcea să văd asta, a răspuns el cu glas alterat de o undă de tristeţe.

Fiindcă aşa ceva n-avea cum să se întâmple. Trebuia să termin de scris cartea lui Ann şi să-l eliberez din semi-viaţa aceea ciudată, iar repeziciunea cu care trebuia s-o fac nu lăsa loc de evenimente dintr-un viitor îndepărtat.

încercând să nu mă gândesc prea mult la asta, mi-am găsit cheia pe fundul genţii şi am descuiat.

- Sincer vorbind, ai mei nu sunt chiar *atât* de speciali. Ben...?!

El a pălit şi s-a clătinat pe picioare. Am dat drumul cheii şi m-am întins ca să-l prind, dar mâinile mi-au trecut prin braţul lui.

-Ben... Ben, eşti OK?

- Auzi asta? m-a întrebat.

Ochii i-au devenit sticloşi.

- Nu... Nu aud nimic!

-Sună ca o... ca o...

Apoi a tresărit. Veioza de pe masa din coridor a început să zăngănească.

Dana m-a strigat de jos.

- Florence! E totul în regulă?

- E perfect! i-am răspuns, sperând ca ea să nu urce şi să nu vadă portretele legănându-se încet pe perete.

Am deschis uşa.

- Intră, te rog! am şoptit.

Ben a dat din cap şi s-a strecurat, prin perete, în camera mea.

Mă rog, era şi asta o modalitate de a intra.

După ce am închis uşa în urma mea, veioza de pe hol a încetat să mai facă zgomot.

- Te rog, stai jos! Mă îngrijorezi!

Cu braţele încrucişate pe piept, Ben îşi tot legăna capul.

- Sunt bine!

- Nu eşti!

El a strâns din buze, gata să mă contrazică, dar s-a răzgândit şi s-a lăsat pe pat. Se legăna încet. Oare arăta mai şters decât de obicei? Mai palid? N-aş fi putut spune, dar ştiam că eram pierită de frică.

- Nu eşti bine! am spus eu pe un ton hotărât. Ce se întâmplă?

- Nimic, a răspuns el, frecându-şi faţa cu palmele. Nu e nimic.
- *E ceva...*

- Sunt mort, aşa că ce contează? a spus el cu glas dogit. Sunt mort şi, ori de câte ori dispar, mă întorc tot mai împuţinat. Sunt mort

şi încă îmi pot auzi inima bătând în piept, din ce în ce mai încet. Sunt mort, sunt dus, dar sunt aici şi nu e vorba de carte, Florence, nu e cartea – nu poate fi cartea, Florence!

- Ba da, e vorba de carte...

- Nu vreau să fie asta! Pentru că, după ce o termini...

Mi-am simţit inima în gât.

- Eşti doar obosit. Poţi să stai aici şi să te odihneşti cât vrei. Mă duc să mă spăl pe faţă, da? Mă întorc imediat!

Intrând în camera de toaletă, am avut impresia că simţeam o atingere rece pe încheietura mâinii, dar am ignorat-o, fiindcă mă temeam că altfel eu şi Ben am fi început să dansăm pe o frânghie, iar pământul ar fi rămas undeva jos, prea departe.

Am stat mult la toaletă. Prea mult. Nu ştiam dacă-l voiam plecat pe Ben sau dacă voiam să-l găsesc tot acolo, aşezat pe marginea patului meu. Ba nu, ştiam ce anume voiam, dar îmi era teamă.

Voiam să rămână.

- Ben…, am şoptit eu cu glas sugrumat, în timp ce ieşeam de la toaletă.

L-am găsit întins pe pat, întors pe o parte. Era atât de lung, încât picioarele aproape că-i ajungeau la capătul patului. Era nemişcat – firește, era mort dar asta mi-a făcut inima să se strângă în timp ce mă vâram cu grijă sub pătură, pe partea cealaltă a patului.

El a deschis ochii.

-Ei, eu o să mă scol...

- Rămâi! am spus.

- Eşti foarte autoritară! Frumos din partea ta!

- Iar tu eşti căpos, l-am certat eu, iar apoi am şoptit: Te rog.

Ben şi-a pus capul la loc pe pernă.

- Cu o condiţie.

- Care?

- Mai cere-mi o dată să rămân.

M-am tras mai aproape de el, atât de aproape încât, dacă ar fi fost viu, ni s-ar fi amestecat respiraţiile, ni s-ar fi atins genunchii şi aş fi putut să-mi trec degetele prin părul lui. Apoi am spus în şoaptă, ca pe un secret şi ca pe o rugăminte:

- Rămâi.

Capitolul 30. Intimitate stranie

Atunci când m-am trezit, lumina dimineţii se strecura printre draperiile violet. M-am întors ca să verific ceasul afişat pe ecranul telefonului. Opt şi jumătate. Joi, 13 aprilie. în ziua aceea era înmormântarea tatălui meu. Am strâns perna la piept şi mi-am îngropat faţa în ea. Apoi mi-am amintit de Ben.

Stătea întins lângă mine, cu ochii închişi, absolut nemişcat. Fantomele nu respiră şi nici nu dorm, dar sub ochii lui apăruseră cearcăne. îi răsărise o umbră de barbă şi, fără să mă gândesc, am întins mâna ca s-o ating. El a deschis ochii.

Mi-am retras mâna imediat, simţind cum mă aprindeam la faţă.

- Eşti treaz, scuză-mă! Normal că eşti treaz, tu nu dormi. Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa! a răspuns el în şoaptă. Ai dormit bine?

Am dat din cap în semn că da şi am strâns mai tare perna la

piept.

- Nu vreau să mă duc la înmormântare.

- Ştiu. O să fiu acolo.

- Promiţi?

El a dat din cap, confirmând, şi a murmurat:

- Deşi nu ştiu cât de mult o să te ajute.

- Mai mult decât crezi, i-am răspuns, apăsându-mi gura în pernă şi înăbuşindu-mi, astfel, cuvintele, dar el n-a părut convins, aşa că am împins perna în jos şi am adăugat: Cu tine prin preajmă, nu mă mai simt atât de tensionată şi de nervoasă. Mă simt... OK. De multă vreme n-am mai avut un astfel de simţământ – că nu-i nevoie să-mi pun vreo mască. Atunci când sunt cu tine, nu trebuie să mă prefac că sunt cool sau drăguţă… sau *normală.*

Expresia ochilor lui a devenit duioasă.

- Şi mie îmi place să fiu în preajma ta.

- Pentru că sunt singura care te poate vedea.

- Da! a răspuns el, făcând să mi se strângă inima până în clipa în care a adăugat: Dar nu pentru că sunt o fantomă,

Florence.

Apoi s-a întins ca să-mi dea Ia o parte o şuviţă de pe faţă. Atunci când a trecut cu vârful degetelor prin obrazul meu, am simţit o adiere răcoroasă. M-am înfiorat – nu m-am putut controla. El şi-a retras mâna, a strâns din buze şi apoi a zis:

- Scuză-mă.

Am clătinat din cap.

- Eu trebuie să-mi cer scuze. N-am terminat manuscrisul ăla. Nu ştiu când o să-l termin. Simt că te tot dezamăgesc!

- Viaţa nu înseamnă doar muncă, iar acum tu îţi jeleşti tatăl. Să-ţi cer să faci asta... nu, nici gând! Nu mă aştept să te omori încercând să termini manuscrisul.

- Spuse dependentul de muncă!

- Aş vrea să nu fi fost aşa. Aş vrea să-mi fi luat o vacanţă, să fi făcut *ceva,* a spus el

întorcându-se pe spate şi uitându-se la tavanul zgrunţuros, iar apoi a înghiţit şi mărul lui Adam i-a săltat, trepidând. Aş vrea... să fi închis uşa biroului după ce ai intrat tu şi apoi să te sărut până ai fi văzut stele verzi!

Am scos un strigăt de surprindere.

- N-ai fi făcut asta!

- Ba aş fi făcut-o, a răspuns el. Dar mai întâi ţi-aş fi cerut voie.

Puteam să-mi imaginez scena aceea într-o altă realitate. Una în care el ar fi rămas în picioare, ar fi închis uşa în spatele meu şi ar fi îngenuncheat lângă locul în care stăteam

aşezată, strângând cactusul la piept, iar apoi m-ar fi întrebat exact cu acea voce stinsă, mârâită:

„Florence Day, pot să te sărut?”

Iar eu aş fi răspuns:

„Da!”

Am clătinat iute din cap.

- Nu, nici într-un caz! Aveam... aveam părul nespălat! Şi purtam paltonul meu cel ponosit, de tweed! Iar fularul avea pete de cafea pe el!

- Şi erai al naibii de sexy! Dar nu mă puteai privi în ochi, a spus el râzând. Am crezut că mă urai!

- Să te urăsc? Ben! am strigat, ridicându-mă în coate ca să mă uit în ochii lui şi apoi adăugând pe un ton foarte serios: îmi venea să mă caţăr pe tine!

A izbucnit într-un râs puternic şi plin de veselie.

- Să te caţări pe mine?!

- Ca pe un copac, am gemut eu pe un ton plin de regret.

„Ar trebui să mor pe loc de ruşine!”, mi-am zis.

Cel puţin, n-ar mai fi trebuit să mă duc în ziua aceea la înmormântare.

- Nu puteam să mă uit în ochii tăi, fiindcă treceam printr-o mică criză legată de tine, am adăugat. Vreau să spun că, iată- te, noul meu redactor arătos, iar eu trebuia să fac ceea ce n-ar fi vrut să facă în ruptul capului nici un autor din întreaga istorie a scrisului: să recunosc că nu terminasem romanul!

- Sincer să fiu, ştiam că urma să vină un *ghostwriter*, a mărturisit Ben în timp ce eu mă ridicam în capul oaselor pe marginea patului, iar apoi, sub privirea lui, m-am dus la valiză şi am început să răscolesc prin ea în căutarea hainelor pe care urma să le îmbrac în ziua aceea. O femeie pe nume Florence Day.

- Şi am apărut eu, cu un cactus în braţe!

- Pe care, în principiu, mi-ai recomandat la plecare să mi-l îndes în fund!

- Aşa e, îmi pare rău pentru asta. Era un cactus drăguţ, am răspuns eu, ridicând capul. Totuşi, nu-mi amintesc să te fi văzut la prea multe evenimente editoriale. Ai fost la vreunul?

- Nu la multe, dar am fost la petrecerea dată de Faux atunci când s-a lansat *Motocicleta lui Dante*.

Mi-am scos rochia din valiză şi am încremenit locului.

- Stai aşa, acum câţiva ani?

- Da. Nu tu aveai pantofii aceia înalţi, cu tălpi roşii? Nu puteai să mergi cu ei nici în ruptul capului!

- Louboutin, am precizat, absentă, punându-mi rochia pe lângă mine, ca să văd dacă aveam nevoie de dresuri sau de ciorapi până la genunchi, dar mintea îmi zburase cu ani în urmă, în biblioteca intimă, înghesuită, în care intrasem având picioarele schingiuite de pantofii Louboutin. Erai acolo? Aceea a fost petrecerea la care l-am cunoscut pe...

Lee.

Ben a dat din cap, confirmând astfel numele care rămăsese nerostit, iar mâna i s-a dus, parcă fără voia lui, la verigheta pe care o

purta atârnată de lănţişorul de la gât. A pipăit-o, dus pe gânduri.

- Erai în bibliotecă şi nici nu mai ştiu de câte ori mi-am spus să intru, pur şi simplu, acolo. Să vorbesc cu tine. Cu acea străină pe care nu ştiam nici măcar cum o chema.

- O idee de roman!

- Pentru mine, era. Dar, pe de altă parte, tocmai o cunoscusem pe Laura, iar eu am fost mereu, în mod categoric, monogam. Apoi… a trecut momentul. Lee a venit la tine şi asta a fost.

Ca să vezi că Ben fusese acolo încă de la început! Trecuserăm unul pe lângă celălalt

precum vapoarele pe mare, fără să avem habar. Aş fi putut evita inima frântă şi toată suferinţa izvorâtă din asta. Ce fel de oameni am fi fost noi doi dacă Ben ar fi venit atunci după mine în bibliotecă? Sau dacă aş fi rămas printre ceilalţi invitaţi, împreună cu Rose, şi l-aş fi întâlnit pe el?

- Aş vrea ca mai degrabă să te fi întâlnit pe tine!

- Aş fi fost un iubit groaznic! mi-a răspuns el, clătinând din cap. Vocea i-a sunat încet, de aproape. Se ridicase din pat şi venise lângă mine. I-am contemplat reflexia din oglindă; privirea îi era îndreptată spre covor. Nu se putea uita în ochii mei. Aş fi fost groaznic pentru oricine, a reluat el. Şi pentru mine eram groaznic!

- N-a fost vina ta că Laura te-a înşelat! El a rămas tăcut. N- a fost vina ta, ci a ei, am stăruit eu. Numai vina ei. Mi-ai spus că, după asta, ai simţit că merita pe cineva mai bun. Pe cineva care s-o facă să nu înşele, dar... greşeşti, am murmurat, simţind că şi eu trebuia să încep să înţeleg asta, că meritele tale nu ţineau de dragostea cuiva, de inutilitatea ta sau de ceea ce puteai să faci pentru cineva. Nu ea e cea care merită mai mult, Ben. *Tu* meriţi.

El a înghiţit în sec şi apoi a spus:

- De ce, atunci când mi-am spus asta de o mie de ori, n-am crezut-o, dar acum, când o spui tu, pare adevărat?

- Pentru că eu rareori greşesc!

- Ai spus că romantismul a murit.

Mi-am înclinat capul într-o parte, privindu-i din nou reflexia în oglindă.

- Nu eşti mort?

El a chicotit şi, în cele din urmă, şi-a ridicat din nou privirea, iar ochii îi erau acum de un ocru cald, topit.

- Nu cred că asta ai vrut să spui, a răspuns el pe un ton blând şi grav, care m-a făcut să-mi dau seama cât de tare mă aprinsesem pe dinlăuntru.

Voiam să mă atingă, să-şi plimbe degetele pe pielea mea. Voiam să-şi ascundă faţa în scobitura gâtului meu, să-şi apese buzele pe pielea pistruiată de acolo. Voiam să mă lipesc de contururile colţuroase ale trupului său şi să rămân astfel, nemişcată. Să rămân una cu el. Pentru că astfel aş fi fost sigură că nu m-aş fi prăbuşit, nu m-aş fi dezintegrat, nu m-aş fi frânt.

Nu pentru că n-aş fi putut să exist prin mine însămi, însă uneori nu voiam s-o fac, pur şi simplu.

Uneori nu voiam decât să las garda jos, să mă frâng în bucăţi, să cad la pământ şi să ştiu că aveam pe cineva care să mă adune la loc fără să-l deranjeze ţăndările tăioase.

- Credeam că morţii sunt specialitatea ta, a murmurat Ben aruncându-mi o privire pe care aş fi catalogat-o drept sumbră şi aproape febrilă dacă n-ar fi venit din partea unui tip atât de manierat. Putem face o mulţime de lucruri împreună! Să vorbim despre cărţi, să-i trecem în revistă pe romantici – Lord Byron, Keats şi Shelley...

- Mary sau Percy-?

- Mary, evident.

- Singura alegere, am adeverit eu.

Ben a râs.

- Şi vreau să mă plâng de tot tineretul şi de postările de pe TikTok ale tinerilor. Şi mai vreau să stăm împreună pe băncile din parcuri, inventând poveşti, şi să mergem să ne plimbăm prin cimitire la miezul nopţii.

- Am impresia că am făcut câte ceva din toate astea...

- Dar n-aş putea niciodată să te ating.

- Asta nu m-ar deranja.

- Nimeni altcineva nu m-ar putea vedea.

- Asta ar însemna că mi-ai aparţine în totalitate.

El a oftat şi s-a aşezat la loc pe marginea patului. Lumina dimineţii îl învăluia într-o strălucire puternică, aurie.

- Toate astea sună teribil de asemănător cu intriga din *Casa eternă,* a spus el.

- Una dintre cele mai bune cărţi ale lui Ann!

- Şi e singura fără un final fericit.

I-am aruncat o privire surprinsă.

- Ce vrei să spui? l-am întrebat, în timp ce-mi adunam hainele şi mă duceam la toaletă, ca să mă schimb, lăsând uşa întredeschisă. La sfârşit, au rămas împreună!

- Crezi?

- Firește! Ea se mută în casă, apoi sună cineva la uşă. Bineînţeles că era *el.*

- întors din morţi?

- în romane se întâmplă şi lucruri mai ciudate de-atât, am spus eu şi, prin crăpătura uşii, l-am privit cum călătorea în minte prin timp şi cum analiza sfârşitul acelui roman, în speranţa că personajul masculin *nu* se dovedea a fi vecinul vârcolac.

în cele din urmă, el a spus:

- Corect. Cum ai ajuns să scrii pentru Annie?

- De ce-i tot spui Annie?

Mi-am tras dresul – ciorapii până la genunchi nu se potriveau cu rochia – şi mi-am băgat bluza albă în fustă.

- Din obişnuinţă, presupun! a răspuns el, în felul acela relaxat, care nu spune nimic, dar eu n-am insistat, gândindu- mă că asta era, poate, una dintre ciudăţeniile redactorilor. Ea te-a contactat?

- De fapt, nu. Mă rog, într-un fel. Am întâlnit-o într-o cafenea, acum vreo cinci ani. Ştii cafeneaua de pe Eighty-Fifth Street, colţ cu Park Avenue?

- O, au nişte pateuri excelente!

- Nu-i aşa? Cele mai bune, garantat! în fine, era pustiu pe- acolo şi eu tocmai mă despărţisem de agentul meu, după ce editorul îmi făcuse vânt, aşa că scriam nişte tâmpenii picante...

- îmi dau seama că ori de câte ori eşti deprimată scrii scene de sex.

- Doar nişte preludii reuşite. Chestii foarte excitante. Oricum, ea s-a aşezat la masa mea şi a criticat ceea ce scriam. Se părea că citise peste umărul meu, iar eu am întrebat-o ce naiba voia şi asta a fost. Mi-a criticat munca şi apoi m-a întrebat dacă voiam o slujbă.

- Acum cinci ani? a întrebat el, perplex.

- Da, am răspuns eu, trăgându-mi fusta în jos şi încheindu- mi fermoarul la spate. De ce?

- Pentru că m-am întrebat: ce naiba puteai să scrii astfel încât să-i atragi atenţia? a răspuns el, deşi aveam sentimentul că altceva voia să mă întrebe.

Am scos capul pe uşa băii.

- Ghici!

- Trebuie să fi fost ceva surprinzător. Erotică barbară extraterestră?

- Nu, dar am citit aşa ceva.
- *Omegaverse*ⁿ*?*

- în sfârşit, am spus eu cu glas ridicat, strângându-mi părul într-un coc şi ieşind de la toaletă. Ea mi-a dat nişte indicaţii pentru scena unei confesiuni. A spus că, de obicei, oamenii nu sunt cine ştie ce elocvenţi, iar marile gesturi romantice sunt prezentate obtuz şi demodat pentru că cititorii sunt foarte siropoşi. Am susţinut contrariul – că oamenilor le plac marile gesturi romantice tocmai pentru că sunt atât de siropoşi.

Pentru că au nevoie de şi mai multă dulcegărie în vieţile lor. În sensul că scena asta, am continuat, desfacându-mi larg braţele, ca să cuprind camera, momentul – e siropoasă! Totul e astfel. Inclusiv faptul că aş vrea atât de mult să te ating, dar nu pot.

- Şi, spune, cât de mult ai vrea să mă atingi?

- Eşti groaznic!

- Tu ai adus vorba! Şi aş vrea să remarc faptul că scena asta nu e atât de siropoasă pe cât e de plină de tensiune erotică. Dacă e banală, atunci probabil că o scrii greşit.

- Ei, atunci spune-mi: cum ai scrie tu scena asta, maestre?

- Păi, mai întâi, a început el, întorcându-şi privirea întunecată spre mine, te-aş întreba ce ţi-ai dori.

- Ooo, se aprobă! Asta-i sexy!

- Foarte, a murmurat el pe un ton aprobator, jos şi grav, iar apoi s-a ridicat şi a venit aproape de mine, iar eu am simţit cum mi se zburlea părul de pe ceafă. Sari peste ironie, lasă la o parte căutările sufletului! E dimineaţă şi lumina soarelui străluceşte în părul tău. Pe de altă parte, eşti deosebit de încăpăţânată. Nu mi-ai spune niciodată ce-ţi doreşti.

- Ei, asta-i! Continuă, l-am îndemnat, încercând să-mi menţin nivelul vocii la cote normale. Atunci, tu ce-ţi doreşti?

A venit în spatele meu, a întins mâinile şi le-a plimbat pe deasupra pielii mele, urmărindu-mi conturul trupului, de la umeri până la mijloc.

- Am o bănuială că ai vrea să-mi duci mâna pe sub frumoasa ta lenjerie de dantelă, a şoptit

el apropiindu-şi buzele de urechea mea, iar eu să te mângâi încet. Şi în timp ce fac asta, să te sărut pe gât şi să-ţi muşc lobul urechii.

Am simţit că mă pierdeam. Inima îmi bătea în gât, iute precum galopul unui cal. Mi-am ţinut respiraţia atunci când el s-a aplecat şi mai aproape, mai aproape decât fusese vreodată, fără să mă atingă, cu degetele trasând pe deasupra mea precum cele ale unui sculptor, desfătându-se cu conturul trupului meu.

- Şi pe urmă?

Vocea îmi era stabilă, sub control.

Scrisesem scene mai intense de-atât. Asta era nimic.

Atunci de ce *asta* mă înfierbânta şi mă tulbura atât de tare?

Răspunsul se găsea în privirea lui, în acea sclipire întunecată. în promisiunea că aveam să facem exact ceea ce spunea el. Pentru un om căruia îi plăceau planurile şi ordinea, era un tip destul de pasional.

Gura lui s-a apropiat de urechea mea.

- Romantismul nu e o cursă de viteză, Florence, ci un maraton. Porneşti încet. De la bluză. Deschei nasturii unul câte unul. Spuneai că sunt meticulos, dar aş vrea să-ţi arăt cât de meticulos pot fi, a şoptit el, iar degetele lui au mimat că îmi descheiau nasturii bluzei. Cu fiecare nasture, aş depune un sărut pe gâtul

tău, pe clavicula ta, şi în cele din urmă, pe sânii tăi perfecţi...

- Eşti un tip pasionat de sâni, nu-i aşa?

- Sunt drăguţi, a fost răspunsul lui.

- Da, dar aici văd o problemă, am spus eu cu voce prea tare, poate, fiindcă totul devenea – eu deveneam –, corect, da, o problemă. în scenariul ăsta e prea puţină satisfacţie pentru tine.

Colţurile buzelor lui au tresărit.

- O, cine spune că nu există satisfacţie şi pentru mine? Sunt destul de egoist atunci când e vorba de...

- Deci excitaţia mea te excită *pe tine?*

- De ce să fie vorba despre mine? De ce nu doar despre tine? Meriţi asta!

Am înghiţit bolovanul care mi se pusese în gât. Oare meritam eu genul acela de atenţie totală? Pentru că nu mă simţisem niciodată astfel cu Lee, nici măcar atunci când el mă săruta şi-mi spunea ce să fac, unde anume să-l ating cu buzele.

Am râs pe înfundate.

- O, Doamne, tu chiar că citeşti prea multe cărţi romantice!

El a pufnit.

- Doar nu vrei să-mi găseşti vreo vină fiindcă fac aşa ceva, nu?

- Depinde. Unde ar duce scena asta?

- Te-aş întreba...

Am respirat adânc.

- întreabă-mă.

Ben m-a privit în ochi, prin oglindă. O căutătură directă, atentă, analitică. Spusese că totul era pentru plăcerea mea, dar nu mă pricepeam deloc să fiu egoistă. Vedeam asta în licărirea din ochii lui, în felul în care înghiţea în sec. Nu voia mai mult – de cât timp? De când mă văzuse prima dată? De dinainte ca eu să-i ştiu măcar numele?

L-am auzit respirând sacadat. Apoi a spus:

- Descheie-ţi bluza. încet.

Degetele mi-au alunecat peste acea bluză de serviciu şifonată, descheind nasturii unul câte unul, până când au fost descheiaţi cu toţii, iar bluza atârna, lălâie, pe deasupra sutienului. Mi-am coborât umerii şi bluza a alunecat în jos, până la coate, dând la iveală ceea ce Ben

considera a fi sânii mei cei cu adevărat reuşiţi, cuibăriţi în cel mai bun sutien de dantelă pe care-l aveam.

- Aşa? am întrebat.

Ben a scos un geamăt de încântare.

- Eşti perfectă!

- Chiar aşa?

- Trebuie să repet?

- De câte ori consider necesar!

Ben şi-a îndoit degetele şi a strâns din pumni.

- Eşti perfectă, a repetat el. îmi place să admir priveliştea, a murmurat, iar apoi mi-a cerut: închide ochii!

I-am închis.

- Imaginează-ţi scena. Mi-aş vârî degetele în părul tău; aş trece cu dinţii peste pielea ta... aş descheia sutienul ăsta drăguţ de dantelă şi ţi-aş mângâia sfârcurile cu limba. Mi-aş strecura un deget în tine, apoi două, iar tu ai fi atât de umedă, şi te-aş satisface atât de încet, pe cât vrei tu de încet...

- Te-aş înnebuni! am comentat eu.

- Florence, deja mă înnebuneşti!

Am râs, am deschis ochii şi i-am văzut mâinile peste ale mele. M-am întors şi l-am privit în sfârşit – l-am privit cu adevărat –, pentru prima oară, iar apoi mi-am ridicat la loc bluza pe umeri.

- Ar fi o scenă bună, am spus eu cu glas uşor spart, în timp ce degetele mele încheiau la loc nasturii bluzei. Siropoasă, dar într-un sens bun.

- îmi place dulceaţa, a recunoscut el, zăbovind cu privirea pe buzele mele.

Alarma telefonului a început să-mi sune şi ne-a făcut pe amândoi să tresărim, speriaţi. M-am

îndepărtat imediat de Ben şi m-am repezit în cealaltă parte a camerei, ca să opresc alarma. Iar realitatea a năvălit înapoi, pentru că era ziua înmormântării tatălui meu şi încă mai aveam două lucruri de bifat pe lista de sarcini ataşată testamentului.

- îmi pare rău, trebuie să termin cu îmbrăcatul! Am atâtea de făcut şi atât de puţin timp!

- Pot să te ajut?

Mi-am înclinat capul într-o parte şi am zâmbit.

- Nu, e suficient că eşti aici.

- Deci pot? a întrebat el, îndreptându-se puţin de spate, cu pumnii strânşi convulsiv. Pot să rămân? Aşa... cu tine?

Am simţit că mi se urca inima în gât.

„Dar cum rămâne cu ultima carte a lui Ann?”, m-am întrebat.

însă n-am vrut să dau glas întrebării. N-am vrut ca el să se răzgândească, fiindcă...

- Mi-ar plăcea, am răspuns.

Pentru că oamenii plecau mereu. Dacă aveau de ales, plecau.

Iar Ben voia să rămână.

Mi-am dres glasul în timp ce îmi vâram la loc bluza în fustă.

- Aş face bine să mă grăbesc! Tata n-o să se îngroape singur!

M-am întors la toaletă ca să mă spăl pe dinţi, dar sângele îmi fierbea în vene la gândul momentelor erotice pe care le trăisem împreună cu Ben Andor. Chiar dacă era mort.

Asta nu însemna că se dusese.

[12] Mary Wollstonecraft Shelley (1797-1851), autoarea romanului gotic ***Frankenstein;*** Percy Bysshe Shelley (1792-1822), poet romantic ***— Omcgavcrse*** sau A/B/O (alfa, beta, omega) este un subgen de literatură erotică speculativă (cu

sexualitate imaginară, ce nu corespunde realităţii cunoscute), în care fiinţele umane sunt împărţite în indivizi alfa (dominanţi), beta (neutri) şi omega (supuşi), cu morfologii reproductive feminine şi masculine, în diverse distribuţii şi combinaţii.

Capitolul 31. Scoateţi-vă mortul afară![M]

Conform mesajului trimis de mama, urma să ne întâlnim cu toţii la casa funerară înainte de a porni spre cimitir. Iar eu, în cel mai autentic stil Florence Day, eram într-o groaznică întârziere. Fraţii mei se aflau deja în faţa casei, gata să plece spre cimitir.

- Scuze, scuze! am strigat, alergând pe aleea pietruită care ducea spre verandă. Am pierdut noţiunea timpului!

- Ne-am închipuit, a răspuns Carver. Florile sunt deja la mormânt. Au venit câţiva tipi azi-dimineaţă, le-au luat şi le-au dus acolo.

- Iar Elvis are playlistul, a adăugat Alice. I-am dat lista de piese pe care ai lăsat-o aseară. Din cauza scrisului tău hieroglific, abia am putut s-o citim, dar şi scrisul tatei era Ia fel de urât.

Lista de piese...? Am lăsat întrebarea pentru mai târziu.

- Vă mulţumesc. Şi ciorile? l-am întrebat pe Carver, plină de speranţă.

El a oftat şi a ridicat colivia din lemn de cireş. Era goală.

- Mda, fir-ar să fie, n-am prins nici una!

- Ţi-am spus să-ţi foloseşti Rolexul!

Fratele meu a protestat vehement:

- Niciodată!

M-am gândit că acel cârd de ciori nu plecase de pe acoperişul hotelului, de vreme ce nici Ben n-o făcuse. Era, într-o mică măsură, vina mea. Nu că aş fi recunoscut. Alice şi- a înălţat capul şi s-a uitat la salcia bătrână. Ben stătea sub ea, cu mâinile în buzunare. Şi-a ridicat şi el privirea. Alice a făcut semn din cap spre ciorile înghesuite acolo.

- Te referi la ticăloasele alea?

- Ia gândiţi-vă, a zis mama, tatăl vostru, ştiţi doar, spunea că ciorile apar numai când...

- Ben e sub copac, i-am lămurit eu.

- Păi, ăsta e norocul nostru! s-a bucurat Carver. Crezi că ar trebui să le prindem?

- Nu, o să vină ele după noi, am răspuns eu, făcându-i cu ochiul lui Ben, iar el şi-a dat ochii peste cap.

Le-am cerut tuturor să plece fără mine, spunându-le că aveam să-i ajung imediat din urmă. Trebuia să mă machiez şi voiam să dau o

ultimă tură prin casă. Am aşteptat până când au ajuns în stradă, iar apoi am urcat treptele din faţa intrării şi m-am strecurat în casa funerară.

Am inspirat adânc.

- Tată!

Vocea mea a răsunat în casa goală. Am aşteptat cu răbdare, dar n-am primit nici un răspuns.

- Ştiu că eşti aici, am adăugat. Eu nu i-am lăsat lui Alice nici un playlist, am spus, după care am tăcut preţ de o clipă. Tu l-ai lăsat!

Drept răspuns, casa a trosnit.

- Totul moare, scumpete! spusese tata cândva, pe când stăteam pe verandă şi priveam cum venea furtuna.

Carver se bălăcea într-o piscină pentru copii, iar Alice gângurea pe genunchii lui.

- Aşa stau lucrurile. Dar vrei să ştii un secret?

Iar eu mă aplecasem spre el, atât de sigură că era vorba despre un leac împotriva morţii, despre un mod de a o alunga...

- Tot ce moare nu pleacă niciodată cu adevărat, reluase tata. în multe şi mărunte feluri, totul rămâne.

Nu în felul oribil pe care-l descrisese cartea lui Lee. Nu cu fantome care gemeau, cu spirite malefice înfricoşătoare şi cu zombi, ci în felul în care soarele revenea, florile se uscau şi se făceau ţărână, pentru ca seminţele să încolţească la primăvara viitoare. Totul murea, dar rămâneau fărâme în urmă. Tata era în vânt, pentru că respirase aerul pe care îl respiram eu acum. Tata era un reper în istorie, pentru că existase. Era parte din viitorul meu, pentru că eu continuam să exist.

îl purtam cu mine. Casa aceea îl purta. Oraşul.

- Florence! m-a strigat Ben cu glas timid. Eşti OK?

Am strâns din ochi ca să-mi opresc lacrimile. Aveam să plâng destul în ziua aceea. Nu voiam să încep de la prima oră.

- Da. Probabil că ar trebui să ducem ciorile.

- Cel puţin, sunt util la ceva!

- De-aia te păstrez prin preajmă, l-am tachinat, iar el s-a aplecat brusc. Ben! am strigat eu.

S-a frânt de mijloc lângă tocul uşii. A clătinat din cap.

- Scuze... am... o ameţeală, a murmurat el.

îi tremurau mâinile, iar pielea îi devenise palidă, având nuanţa bolnăvicioasă din noaptea trecută.

Mi s-a pus un nod în gât.

- Nu eşti bine!

- Nu, a răspuns el pe un ton sincer, nu cred că sunt.

Cineva a sunat la uşă.

Eu şi Ben am schimbat o privire.

A sunat din nou.

Inima a început să-mi bată mai repede. Ultima dată când răspunsesem era Ben. Poate că de data asta... poate că de data asta... M-am repezit la uşă, gata să mă izbesc de ea, şi am dat- o de perete.

- Rose!

Prietena mea cea mai bună stătea în faţa uşii Casei Funerare Zilele Apuse, cu o geantă de voiaj pe umăr. Rose şi-a scos, uluită, ochelarii de soare.

- Dragă, să fiu a naibii! Nu mi-ai spus că stai în casa familiei Addams!

- Rose! am strigat, aruncându-mă asupra ei şi îmbrăţişând- o strâns. N-am ştiut că vii!

- Normal că am venit. Ştiu că te descurci singură, dar... nu e nevoie, a spus ea luându-mi obrajii în palme şi lipindu-şi fruntea de a mea. Tu eşti păpuşica mea!

- Nu încetezi niciodată cu aiurelile!

- Niciodată. Iar acum spune-mi, unde e toaleta? Trebuie să fac pipi ca un cal de curse şi trebuie să mă schimb în pantofii Louboutin.

- E vorba de o înmormântare, Rose! Un eveniment în aer liber.

Ea mi-a aruncat o privire inexpresivă.

- Şi ce dacă? Nu contează.

Am lăsat-o să intre în casă. Mi-a trântit geanta de voiaj în braţe şi a alergat la toaleta de serviciu de sub scară. I-am pus bagajul în birou, unde acesta avea să fie în siguranţă cât timp noi eram plecaţi la înmormântare, iar apoi m-am dus în vestibul, ca să văd ce făcea Ben. L-am găsit aşezat la baza scărilor, cu capul în mâini.

- Hei, am şoptit, ciocănind scurt în tocul uşii. E totul în regulă?

- Ăă... nu! Poate că puţin? Nu sunt sigur. Tot aud lucruri, a spus el. La început le auzeam încet, dar acum e atât de tare...

- Ce fel de lucruri?

- Voci care vorbesc. Sunete...

Am auzit trăgându-se apa, iar apoi Rose a ieşit de la toaletă. Purta pantofii ei înalţi, cu tălpi roşii, aceiaşi pantofi pe care îi purtasem eu cu ani în urmă, la petrecerea de lansare a cărţii aceleia oribile, *Motocicleta lui Dante.* Rose m-a înhăţat de braţ.

- Eşti gata să-ţi iei adio de la tatăl tău?

Am ezitat şi l-am privit pe Ben, iar el mi-a zâmbit ca să mă încurajeze şi mi-a spus:

- Ne vedem acolo!

Rose m-a tras de braţ.

- Florence!

Am strâns-o de mână.

- Da! Haide!

Rose era copilotul meu. Reazemul meu.
Prietena mea impulsivă, minunată.

Şi mă bucuram atât de mult că era acolo!

— Strigătul cu care oamenii, izolaţi în case în timpul epidemiei de ciumă din secolul al XIV-lea, erau anunţaţi de trecerea căruţelor care colectau morţii, pentru ca aceştia, dacă aveau pe cineva mort, să-l scoată şi să-l arunce în căruţă

Capitolul 32. Moarte fericită!

Cimitirul era liniştit şi iarba arăta ca o pictură în acuarelă, pe care se profilau nuanţele palide ale pietrelor funerare. Se ridicau, zimţate, precum dinţii de jos înşiraţi pe un maxilar,

unele fiind mai îmbătrânite, iar cele mai multe dintre ele, curăţate. Trecând pe lângă cele mai închise la culoare, pe care creştea muşchi, mi-am pus în minte să mă întorc şi să le curăţ, să le redau frumuseţea, dar apoi am alungat acel gând.

Nu eram acolo ca să muncesc. Eram acolo ca să jelesc.

Deşi eram sigură că şi tatei i-ar fi trecut prin minte aceleaşi gânduri.

Tot oraşul venise la cimitir, aducând scaune de plajă şi gustări. Florile sălbatice pe care le donaseră oamenii – o mie întreagă, aranjate pe culori – erau clădite, ca un munte de petale, în jurul sicriului tatei, în timp ce Elvistoo fredona

„Suspicious Minds” după aparatul lui portabil de karaoke.

Şi probabil că cele mai grozave erau...

- O, Doamne, *baloanel* a exclamat Rose. Chiar... chiar scrie acolo că...?

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

- Da, exact!

Unlimited Party făcuse livrarea şi decorase pajiştea capelei, legând baloane de spetezele scaunelor şi atârnând în stejari serpentine pe care scria: E O ÎNMORMÂNTARE! şi MOARTE FERICITĂ! împărţiseră, de asemenea, coifuri de

petrecere şi fluiere, iar nişte copii cântau „Marşul imperial” lângă statuia unui înger care plângea.

Eu şi Rose ne-am alăturat familiei pe rândul de scaune din faţă. Se părea că pe Alice o păştea o migrenă.

Carver a spus, plin de tristeţe:

- Baloanele au dat-o gata. Aproape că a făcut un atac. Era atât de palidă!

Alice, biata Alice, murmura:

- O să-l omor, o să-l omor...

- Al, e deja mort!

Am prezentat-o pe Rose familiei. De câte ori veneau ai mei de Crăciun la New York, Rose era plecată în Indiana şi, pentru un decalaj de câteva ore petrecute la aeroport, ea şi ei nu se întâlniseră niciodată. Iar acum, în sfârşit, făceau cunoştinţă. Mama s-a aplecat peste Alice ca să-i strângă mâna lui Rose.

- Mă bucur, deşi îmi pare rău pentru circumstanţe!

- Condoleanţe! a răspuns Rose.

- Chiar a trebuit să comande *baloancV.* s-a văicărit Alice, iar Niki a bătut-o uşor pe spate,

consolator, şi a întrebat-o pe Rose cum călătorise.

Am privit cu atenţie mulţimea, în căutarea lui Ben, dar nu l-am văzut. Oare dispăruse iarăşi? Speram că era OK. Una câte una, ciorile au aterizat în stejarul din apropiere şi au început să-şi aranjeze în linişte penele răvăşite de vânt. Deci Ben trebuie să fi fost pe-acolo, pe undeva. Gândul ăsta mi-a adus o oarecare uşurare.

După câteva minute, Elvistoo mi-a captat atenţia interpretând cu patos „Return to Sender". M-am uitat pe lista de piese.

- Ţi-ai revenit, a şoptit Carver.

Adevărat.

Tata, în testamentul lui, spusese că nu voia un predicator, sau un preot, sau vreun alt fel de reprezentant al Bisericii. Nu prea eram genul de familie religioasă practicantă, chiar dacă aveam o ocupaţie legată de moarte. Singura dispoziţie care amintea de un discurs era scrisoarea pe care o lăsase tata.

Am luat-o de la Karen, avocata. Hârtia era moale şi boţită.

- E timpul pentru spectacol.

Alice m-a privit cu îngrijorare.

- Florence...

- Mă descurc. Serios!

- Nu trebuie să faci totul singură...

- N-o fac singură, am întrerupt-o eu cu blândeţe. Vreau să veniţi cu toţii acolo, cu mine. Dacă sunteţi de acord.

Tensiunea care încordase umerii lui Alice cu un moment mai devreme s-a risipit, iar ea a fost de acord. Carver m-a înghiontit uşor, cu o înclinare afirmativă din cap. Am luat-o pe mama de mână, ea a luat-o pe Alice, Alice l-a luat pe Carver şi am pornit-o spre locul din faţa sicriului tatei. Elvistoo mi-a înmânat microfonul.

întotdeauna făcusem totul pe cont propriu, considerând că puteam rezolva singură orice –

deşi se părea că nu era mereu nevoie. Aveam o familie, aveam prieteni, aveam părinţii care mă iubeau de-a pururi şi...

Şi mai erau oameni – pe care nu-i cunoşteam, dar pe care aş fi vrut să-i cunosc – care, la fel ca Ben, mă vedeau cu toate defectele mele şi cu toată încăpăţânarea mea, şi totuşi voiau să-mi rămână în preajmă.

El voia să rămână.

Şi eu voiam ca el să rămână.

Mi-am dres glasul şi am privit peste cimitir şi peste toţi oamenii aceia care veniseră cu scaunele de plajă, care purtau coifuri de

petrecere şi care le spuneau copiilor să nu mai sufle în fluiere.

- Salutare, oameni buni! Vă mulţumim că aţi venit. Aceasta o să fie o înmormântare altfel de cum sunteţi obişnuiţi – deşi cred că, dacă l-aţi cunoscut pe tata, deja v-aţi aşteptat la asta, am spus eu deschizând plicul şi scoţând scrisoarea din el. Tata mi-a lăsat o scrisoare pe care să v-o citesc. Nu ştiu ce conţine, aşa că haideţi să aflăm împreună!

Mâna îmi tremura în timp ce despăturеam hârtia galbenă. Scrisul tatei se depăna ca o poveste. După petele de cerneală şi literele cu contururi difuze, mi-am dat seama că tata trebuia să fi aşternut scrisoarea pe hârtie cu pana pe care i-o dăruisem de ziua lui, cu câţiva ani în urmă.

- *Dragii mei dragi,* am început eu, iar vocea a început deja să-mi tremure.

De fapt, nu conta ce anume spunea scrisoarea. Tata ne explica în ea de ce trebuise să trecem prin atâtea încercări pentru funeraliile lui. Ne cerea iertare că nu putuse să rămână alături noi mai mult timp. Era un mesaj de adio plin de jocuri de cuvinte jalnice şi de cele mai slabe glume imaginabile ale tatei.

Era o scrisoare adresată mie. Lui Alice. Lui Carver. Mamei.

Era un adio senin.

Flori sălbatice pentru Isabella. O mie de flori cu zece mii de petale pentru fiecare zi în

care ar fi iubit-o la nesfârşit. Cântece pe care dansaserăm în saloane, mesaje de rămas-bun blânde, bune şi luminoase. Bannere, fluiere şi coifuri de petrecere pentru toate aniversările la care el n-avea să mai ia parte. Un cârd de ciori, ca să ne amintească să ne uităm în continuare după el. Pentru că avea să fie cu noi.

întotdeauna.

Iar eu trebuia să citesc scrisoarea fiindcă tata ştiuse că aveam să încerc să îndeplinesc singură sarcina asta.

Carver a râs cu mâna la gură, iar Alice i-a tras un cot în coaste.

Tata scrisese că spera că eu cerusem ajutor, fiindcă a cere ajutor nu însemna slăbiciune, ci putere. Spera ca eu s-o fac mai des, pentru că aş fi fost surprinsă să văd cine anume ar fi apărut în viaţa mea, dacă i-aş fi dat voie.

Nu toţi companionii mei aveau să fie fantome.

Aş fi vrut să pot spune că, la un moment dat, vântul a foşnit prin copaci. Aş fi vrut să pot spune că l-am auzit pe tata în foşnetul vântului, adresându-mi el însuşi acele cuvinte, dar după-amiaza era foarte liniştită şi păsările negre din copac cârâiau unele la altele de parcă aş fi făcut o glumă deosebit de amuzantă.

Iar Ben stătea în spatele cârdului de ciori, cu mâinile în buzunare, şi am avut un sentiment de siguranţă şi de încredere că totul urma să fie bine.

Poate că nu chiar acum, dar cândva, în cele din urmă.

Nu toţi companionii mei aveau să fie fantome, dar era în regulă ca unii dintre ei să fie.

Pentru că tata avusese dreptate, până la urmă, în privinţa iubirii. Era loială, statornică şi plină de speranţă. Era fratele care te suna înainte de o înmormântare, ca să te întrebe cum mergea lucrul la cartea pe care o scriai. Era sora care o mustra pe sora mai mare pentru că aceasta din urmă fugea mereu. Era o fetiţă,

într-o noapte furtunoasă, ghemuită pe genunchii unui antreprenor de pompe funebre, ascultând sunetul vântului care făcea casa victoriană să trosnească. Era dansatoarea care se învârtea într-un salon pustiu, dansând cu fantoma soţului ei, cu un cântec pe buze. Era mângâiatul câinilor cuminţi şi trezirea în linişte lângă un bărbat cu ochi imposibil de întunecaţi şi cu o voce care aduna în ea dulceaţa siropului şi forţa unei sticle din cea mai tare vodcă. Era cea mai bună prietenă, care, fără să stea pe gânduri, venea cu avionul de la New York ca să te viziteze.

Era viaţă, liberă şi finită.

Erau câteva cuvinte simple, aşternute pe hârtie cu un scris lăbărţat.

- Dragostea e o sărbătoare, *am citit eu cu un suspin în glas,* o sărbătoare a vieţii şi a

morţii. Ea rămâne cu tine. Ea stăruie, dragii mei, mult după ce eu am plecat. Ascultaţi-mi glasul atunci când trece vântul prin copaci. Vă iubesc!

Am împăturit scrisoarea la loc şi am şoptit încă o dată:

- La revedere, tată!

Capitolul 33. Ultimul rămas-bun

- Şi acum, Elvistoo, continuă tu, am spus eu cu vocea gata să mi se frângă, iar apoi i-am înapoiat microfonul bărbatului îmbrăcat în alb.

Imediat ce Bruno s-a prezentat din nou şi a început să cânte „Love Me Tender”, Alice, Carver, mama şi eu ne-am înlănţuit într-o

îmbrăţişare. îl iubeam atât de mult pe tata! Am început să plâng, sau poate că plângeam deja? Nu-mi aminteam când începusem să plâng, nu-mi aminteam nici când începuseră ei s-o facă, dar ne-am strâns unii pe alţii cât de tare am putut. Pentru că exista un secret al celor din familia Day: începeam să plângem ori de câte ori vedeam pe altcineva plângând. Deci, dacă un Day plângea, toţi ceilalţi îl urmau, aşa că, la un moment dat, nu mai ştiam sigur dacă eu începusem, sau Carver, sau mama (cu siguranţă că nu Alice, niciodată Alice), dar nici nu conta.

- Eşti o catastrofă la di-di-discursuri, a spus Alice după un timp, ştergându-şi lacrimile.

I se întinsese rimelul şi i l-am şters cu degetul mare.

- Ştiu, am răspuns.

Carver a inspirat adânc.

- Cred că o să-l cer în căsătorie pe Niki.

Mama şi-a ţinut respiraţia:

- O, dragul meu! Ce mă bucur!

- Aici? a întrebat Alice, consternată.

- Nu, bineînţeles că nu! Dar cât de curând.

- Bine, pentru că mi-o pot imagina pe Alice făcând asta, dar nu pe tine, am spus, alegându-mă cu o pişcătură din partea ei. Au! Hei, a fost *un compliment!*

Alice a scos limba la mine.

- Eu nici măcar n-am un iubit!

- Nu înseamnă că n-o să ai niciodată, a spus mama, sfătoasă, ştergându-şi rimelul care îi cursese pe faţă. Dragostea vine atunci când te aştepţi mai puţin. Păi, pe vremea când neam cunoscut eu şi tatăl vostru...

I-am aruncat o privire lui Ben, în partea cea mai îndepărtată a adunării funerare. Şedea alături de bunul nostru primar, care era fericit să-i ţină

companie, în timp ce mama povestea cum îl cunoscuse ea pe tata la o conferinţă care era o treime reuniune a iubitorilor de animale antropomorfe de pluş, o treime campionat de dans şi o treime seminar de ocupaţii mortuare. Povestea aceea era una reuşită, dar o mai auziserăm de o mie de ori.

Şi am fi putut s-o mai ascultăm de o mie de ori.

Eu n-aş fi fost în stare să spun o asemenea poveste despre Ben. Jumătate dintre cei care ar fi auzit-o nu m-ar fi crezut, iar cealaltă jumătate ar fi zis că era o tragedie. Poate că era. Tata spusese că n-aveam să fiu doar în compania fantomelor tot restul vieţii – dar dacă acea companie era una pe care voiam s- o păstrez?

Dacă una era diferită?

Ben trebuia să-mi fi simţit privirea insistentă, fiindcă şi-a întors ochii întunecaţi spre mine şi mi-a spus pe mutește:

„Te-ai descurcat grozav!”

N-am putut să nu zâmbesc.

- O, îşi vede din nou iubitul-fantomă, i-a şoptit Alice lui Carver, amuzată.

Mi s-au încordat umerii.

- Nu e iubitul meu!

- Hmmm..., a reacţionat Carver, sceptic. Las-o baltă, că erai în al nouălea cer alături de cine naiba te-o fi ajutat aseară să trişezi!

- Aş vrea să-l pot vedea, a şoptit mama.

- Eu aş fi preferat să fie tata, fără să-i fie cu supărare fantomei tale, a spus Alice, ridicând din umeri cu regret. Dar mi-am dat seama că, probabil, n-ai fi ţinut un asemenea secret!

- Nu. Nu l-am văzut pe tata, am confirmat eu cu tristeţe, iar fraţii mei au făcut aceleaşi feţe triste, până când le-am strâns mâinile. El ştia că ne avem unii pe alţii, că nu era nevoie să rămână pe-aici!

Alice şi-a tras mâna.

- Of, scena asta e prea sentimentală pentru mine! Du-te după iubitul tău fantomă, sau fă ce vrei!
-Nue...

Dar chiar când mă porneam s-o contrazic, fraţii mei au plecat către capetele opuse ale adunării funerare ca să discute cu câte cineva, iar mama a ridicat din sprâncene, apoi s-a alăturat unui mic grup de oameni care se mişcau înainte şi înapoi pe melodia cântată de Elvistoo, „Build Me Up Buttercup”.

înclinându-şi capul într-o parte, Ben a privit întreaga scenă de pe latura îndepărtată a cimitirului, pe unde ne plimbaserăm cu câteva nopţi în urmă. în timp ce eu le mulţumeam oamenilor pentru că veniseră şi primeam condoleanţe, el aştepta, răbdător, sub stejar.

- Sunt frumoase florile! i-am spus lui Heather.

Ea a clătinat din cap în semn de „Ţi-am spus eu!”, dar mi- am dat seama că nu-mi păsa. Chiar deloc. îmi sărise în ajutor atunci când avusesem cea mai mare nevoie, iar asta chiar conta. Totuşi, altruismul ei de acum nu rezolva chiar totul – puteam s-o iert, însă n-aveam să uit cum mă făcuse să mă simt în anii de liceu. Dar nici nu merita să-mi mai pierd vremea cu ea.

Nu reuşisem să ajung la banca de sub stejar înainte ca Elvistoo, după cel de al doilea pahar de şampanie, să înceapă să cânte tot ce-i cerea mulţimea, astfel încât ajunsese să urle „Welcome to the Black Parade”.

- Pot să-ţi declar cu mâna pe inimă că n-am mai fost niciodată la o înmormântare ca asta! a

spus Ben după ce, în sfârşit, m-am aşezat lângă el. Oamenii *literalmente* dansează pe morminte!

- Mă rog, *printre* morminte. Ar fi lipsit de respect să danseze *pe* ele, l-am corectat, şi am observat că-şi strângea pumnii pe genunchi de i se albiseră încheieturile. încă le mai auzi? Vocile acelea?

El a dat din cap în semn de confirmare.

- Se aud mai tare. Şi mi-e... tot mai greu. Să rămân aici.

M-am înfiorat.

- Dar n-am lucrat deloc la carte! N-ar trebui să pleci nicăieri, am spus, alarmată.

El a înghiţit cu greutate, strângând din buze, şi a murmurat:

- Nu cred că e vorba despre manuscris, draga mea.

- Trebuie să fie. E singurul motiv pentru care eşti aici! Tu trebuie să mă bântui şi...

- Nu e, m-a întrerupt el pe un ton hotărât, iar apoi s-a crispat de durere.

Am mijit din ochi.

- De ce? De ce nu mi-ai spus?

A clătinat din cap. Nu mă privise în ochi de când venisem lângă el. De ce observam asta abia acum? Nu mă putea privi în ochi pentru că, dacă m-ar fi privit, aş fi văzut adevărul.

-Eu...

- Ben!

Şi-a încleştat maxilarul.
- Benjil

- E o poveste lungă, a început el să zică, privind ţintă în jos, la un petic de iarbă uscată de lângă pantoful lui, dar cred că trebuie să ţi-o

spun. Cred că ar fi trebuit să ţi-o spun de la bun început.

Am strâns din pumni. Nu eram sigură că voiam să ştiu. Dacă el nu se afla aici din pricina manuscrisului, atunci... ce altceva putea fi?

- OK. Despre ce-i vorba?

- Ann Nichols a fost bunica mea.

Am râs forţat.

„Ei, nu, zău!”

- Ben! Haide, ştiu că ţii la ea! A fost un fel de mamă a romantismului pentru noi toţi...

- Nu asta am vrut să spun.

Ben şi-a ridicat încet privirea spre mine. Avea ochii sticloşi şi umezi. Am simţit că se scufunda lumea. O, nu!

- Ann Nichols chiar a fost *bunica mea*|

în propoziţia aceea exista o grămadă de informaţie care m- ar fi putut surprinde. Faptul că Ben nu-mi făcuse acea destăinuire într-una dintre miile de conversaţii pe care le avuseserăm despre bunica lui. Curbura nasului, care probabil că semăna cu cea a nasului ei. Linia fermă a maxilarului. Mulţimea de

amănunte pe care el le ştia despre Ann Nichols. Faptul că îi spunea mereu „Annie”.

Dar nu era vorba despre nimic din toate astea. Ceea ce mă şocase fusese un simplu cuvânt, aşa că l-am întrebat pe Ben:

- A fost?

El a inspirat adânc şi a închis ochii.

- A murit acum cinci ani şi jumătate.

Cinci... şi jumătate? Chiar în jurul datei la care o cunoscusem, atunci când ne întâlniserăm din întâmplare, iar ea îmi oferise o slujbă. Am clătinat vehement din cap, spunând:

- Asta... nu se poate! Nu, ne-am cunoscut la cafeneaua aceea...

- Nu putea fi ea, a răspuns Ben cu blândeţe. Pe vremea când scria *Casa eternă,* era imobilizată la pat de cel puţin un an. A avut parte de o înmormântare discretă. Ea a vrut aşa.

Rămăseseră patru cărţi stipulate în contractul cu editura, cărţi pe care ea le voia scrise. Da, Annie n-a vrut ca umbra morţii ei să se întindă asupra acelor cărţi. Aşa că a pus la cale un plan de a găsi un *ghostwriter* care să i le termine de scris. De asemenea, mi-a cerut să nu-l informez pe editor.

- Iar agenta ei?

Nu puteam decât să-mi imaginez flăcările pe care le-ar fi scos pe gură Molly dacă ar fi aflat.

- Molly ştia.

De fapt, nu-mi dădeam seama dacă asta îmbunătăţea lucrurile sau dacă le înrăutăţea. Am încercat să-mi păstrez calmul, dar eram oricum, numai calmă, nu. Mi se învârteau gândurile în cap.

- Iar tu... compania... m-aţi angajat pe mine? Fără să ştiu că Ann Nichols era *moartă?*

- Nu, a răspuns el, deschizând ochii în cele din urmă şi privindu-mă. în momentul acela căutam deja de câteva luni un *ghostwriter,* dar

nici un scriitor nu se potrivise. Apoi ai apărut tu şi m-am gândit că poate Annie te găsise înainte de a muri şi nu-mi spusese.

A ridicat din umeri fără tragere de inimă.

- Dar nu găsise! am izbucnit eu. Ea mi-a propus asta, dar *după* ce a murit, am spus, cu un oftat. Am fost angajată de o fantomă. Niciodată n-am avut asta în plan...

Ben a râs încetişor, aplecându-se spre mine. Mâna lui era atât de aproape de a mea, încât aproape că aş fi putut să i-o ating – dacă ar fi fost în viaţă.

- Annie spunea că universul îţi trimite exact ce-ţi trebuie, atunci când îţi trebuie. Iar

eu vreau să cred că te-a trimis pe tine. Nu ştiu nimic despre viaţa de dincolo de moarte, sau despre ce se întâmplă după... după *asta,* dar... a fost ceva divin să-ţi găsesc cartea. A fost o binecuvântare să-ţi transmit moştenirea lui Annie şi s-o văd înflorind sub pana ta. Iar situaţia în care ne aflăm acum..., a murmurat el privindu-mă în ochi şi, dintr-odată, ceea ce se petrecea între noi n-a mai părut o conversaţie, ci un rămas-bun. Ultimele câteva zile au fost... frumoase. E un final reuşit, draga mea. În calitate de redactor, n-am de făcut nici o observaţie.

Mi s-a pus un nod în gât.

-Ben...

- îmi pare rău, dar acum cred că ştiu de ce mă aflu aici. Cu tine. Nu pentru cartea lui Annie, ci pentru a *ta.* îţi mulţumesc! a spus el zâmbind, iar zâmbetul acela i-a luminat ochii, dar în felul în care se întâmplă atunci când încerci să-ţi înăbuşi un suspin. Ultimul an din viaţa lui Annie a fost greu – eram singura rudă care-i rămăsese, iar ea, singura pentru mine. Nu pot să-ţi spun cât de mult m-a ajutat romanul tău. Tot anul acela a fost mohorât, dar puteam să deschid cartea şi să mă pierd în cuvintele tale, iar în astfel de clipe simţeam că totul avea să fie bine. Nu ştiu de ce era tocmai cartea aceea, dar era. Aşa că îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat cuvinte atunci când credeam că nu mai rămăsese nici unul. Sper că n-o să încetezi niciodată să oferi lumii cuvintele tale!

Nici nu pot să spun de câte ori mi-am dorit să aud exact acele vorbe din partea cuiva

– a oricui – şi iată-l pe acel bărbat spunându-mi că iubea cuvintele mele. Că le preţuia.

Mi s-a uscat gura şi n-am ştiut ce să răspund. Oare dacă aş fi spus „Mulţumesc!”, Ben ar fi dispărut într-un nor de praf sclipitor? Oare I-ar fi purtat departe vântul după-amiezii?

- îmi pare rău că trebuie să plec, a spus el, plin de tristeţe şi cu un aer vinovat, dar îţi garantez că nu toţi companionii tăi o să fie fantome, draga mea.

Mai auzisem asta.

- Nici măcar acele fantome care aş vrea să rămână, am adăugat eu.

Simţeam că mi se frângea inima.

- îmi pare rău, a repetat Ben, privindu-mă cu un fel de rugăminte tristă în ochi, iar mie mi s-a strâns stomacul. Vreau să fiu cu tine, dar nu *astfel*. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să te văd pe perna de alături. Vreau să preţuiesc fiecare moment al vieţii noastre şi...

- Nu se poate, l-am întrerupt eu. Ştiu.

Apoi a tresărit ceva în mine. Nu speranţă, ci o mică urmă a bucuriei pe care o trăisem în săptămâna aceea, dar care nu mai putea continua. Mergeam într-un echilibru precar pe o coardă gata să plesnească, sperând că era făcută din ceva mai rezistent.

- Florence, a spus Ben, crispându-se din nou, aş vrea să rămân, dar...

Nu putea. Mă implora să-i dau drumul.

Am inspirat adânc. La sfârşit, trebuia să-ţi iei rămas-bun. Elvistoo cânta în fundal „You Cant Hurry Love”, piesa formaţiei The Supremes; mama râdea printre lacrimi în timp ce dansa pe iarbă cu Seaburn, care o învârtea de zor.

M-am întors din nou spre Ben şi am zâmbit în singurul fel în care puteam s-o fac. Era un zâmbet trist, descompus, dar era al meu.

- îţi mulţumesc, Benji Andor, pentru că m-ai lăsat să trăiesc în lumea bunicii tale vreme

de câţiva ani. Şi-ţi mulţumesc pentru că ai vrut să trăieşti în lumea mea!

Tot ce voiam să fac era să-i iau faţa în mâini şi să-l sărut, dar atunci când am întins mâinile, într-o încercare, ochii lui s- au mărit. A tras aer adânc aer în piept. Ca şi cum ar fi văzut ceva prin mine. Ceva ce eu nu puteam vedea. Ceva ce n-aş fi putut vedea niciodată.

Apoi a dispărut.

Definitiv, de data asta.

Capitolul 34. Fantome sub podea

într-un colţ al Casei Funerare Zilele Apuse, sub o scândură slăbită din podea, se afla o cutie de metal plină cu visurile mele cele mai ascunse şi

cu schiţele mele obscene *fanfic*. Dacă ai crescut într-o familie în care fiecare ştie totul despre fiecare, trebuie să găseşti căi de a-ţi păstra secretele. Carver şi le ascundea în curtea din spate. Alice scria poezii şi le ascundea într-un copac care creşte undeva pe Ridge. Iar eu mi le ascundeam sub podea.

- O să-mi torn ceva de băut. Tu vrei? a întrebat Alice, atârnându-şi haina în cuier şi îndreptându-se spre bucătărie.

Mă scuzasem şi plecasem de la cimitir la scurt timp după dispariţia lui Ben, iar Alice mă întrebase dacă aveam nevoie de companie. Cred că simţise că ceva nu era în regulă.

Ceva ce n-avea legătură cu înmormântarea tatei, în orice caz.

- Orice ai! am răspuns, iar apoi m-am dus în salonul roşu.

Ştiam exact unde era scândura slăbită, ascunsă sub o

comodă. Am înfipt un vătrai între scânduri şi am ridicat-o.

Am scos cutia şi am suflat praful de pe ea.

Apoi am deschis-o.

Deasupra era o scrisoare. Am recunoscut acel scris de mână indescifrabil. Scrisul tatei. Trebuie să fi găsit ascunzătoarea în timp ce făcea curăţenie în salon. Călcase, probabil, pe

scândura slăbită şi apoi o ridicase ca să vadă ce era sub ea.

Sau poate că nu fusesem chiar atât de abilă.

Poate că tata ştiuse dintotdeauna că-mi ascundeam secretele acolo.
Sunt atât de mândru de tine, scumpete!

Pe spatele scrisorii erau capsate nişte bonuri. Mi-am înăbuşit un suspin. Erau bonuri de la librăria din oraş. *Ghidul depravat al vânătorului de fete, Sărutul de la matineul nocturn* şi *Probabilitatea iubirii.* Le cumpărase. Şi ştia că fuseseră scrise de mine.

Ştia.

Am strâns scrisoarea la piept.

Iar dacă ştia, asta însemna că... atunci când proprietarul barului îl întrerupsese pe Bruno la jumătatea frazei despre ce anume scrisesem eu; noile cărţi ale lui Ann Nichols din vitrină...

Alice a dat să intre în salonul roşu, dar a încremenit în prag, cu ochii larg deschişi şi cu două pahare de whisky cu gheaţă în mână.

- Ce naiba?! Ce-ai dezgropat aici?

- E ascunzătoarea mea, i-am răspuns eu, suspinând.

Ea a venit, s-a aşezat lângă mine, pe podea, şi a pus jos paharele. Apoi a luat *Matineul nocturn* şi l-a întors pe spate.

- Ştia, nu-i aşa?

- Ce să ştie? a întrebat Alice, simulând inocenţa.

îmi dădeam seama că minţea – ce fel de soră aş fi fost dacă *nu* mi-aş fi dat seama? M-am uitat la ea şi a ridicat din umeri, după care a pus cartea la loc în cutie.

- Habar n-am despre ce vorbeşti! a stăruit sora mea. Cu siguranţă că tata n-a spus la tot oraşul.
- Alice!

- O să-l omor pe ăla care ţi-a zis!

- Nu mi-a zis nimeni. Ei bine... tata mi-a zis!

I-am arătat scrisoarea.

- OK, a spus Alice. Se vede treaba că nici un localnic n-a vrut să-l supere pe omul care într-o bună zi avea să-l pună în sicriu. Nimeni n-ar fi vrut să arate ca un clovn în ziua aceea.

- O, Doamne, sper că tata n-a ameninţat pe nimeni cu aşa ceva!

Alice a ridicat dintr-un umăr.

- Am jurat să păstrez secretul.

Noi două am pus scrisoarea şi celelalte cărţi înapoi în cutie, iar apoi eu am început să mă uit pe îndelete la celelalte lucruri. Jurnale, bilete de concert, foi pe care scrisesem nişte nuvele. Alice m-a urmărit din priviri, amestecându-şi gheaţa în pahar.

- Tata mi-a descoperit secretul! a spus ea.

- Ascunzătoarea? am întrebat eu. Da, e în scorbura copacului ăluia de pe Ridge.

Ea mi-a aruncat o privire şocată.

- Ştiai?

- A găsit-o Carver acum un secol.

-A lui Carver e...

- Sub grămada de lemne din curte! am spus amândouă în acelaşi timp, izbucnind în râs.

Am luat o sorbitură din pahar. Amestecul era mult mai tare decât îl făcea Dana. O reprezenta pe Alice – era o prezenţă vie, puternică, imposibil de uitat. O admiram pentru asta. Ea nu şi-ar fi lăsat fostul iubit să-i fure poveştile şi să le publice. L-ar fi vânat până când l-ar fi doborât, ar fi făcut ceva în pantofii lui şi ar fi scris un articol pentru *New Yorker* în care ar fi detaliat conştiincios faptul că Lee Marlow era un mincinos nenorocit. Unul care se purtase astfel nu doar faţă de iubita lui, ci şi faţă de colegi, de prieteni, de jurnalişti şi faţă

de facultăţile şi decanii care îi ceruseră să predea ca profesor invitat.

Ea l-ar fi anihilat.

în timp ce soarele începea să coboare pe cerul serii, umbrele din salon se lungeau şi se întunecau, dar noi nu neam ridicat ca să aprindem lumina. Era o anumită blândeţe în felul în care razele aurii ale amurgului se filtrau prin ferestre şi atingeau colţurile întunecate ale încăperii. Oricum, cunoşteam cu ochii închişi casa asta funerară, iar podeaua încă nu devenise prea incomodă.

- Mai există un lucru pe care am tot vrut să ţi-l spun.

Alice şi-a încrucişat picioarele şi a lăsat jos paharul pe

jumătate gol.

- Ar trebui să fie de bine, am tatonat eu terenul.

Alice a început să se frământe. Făcea aşa ori de câte ori încerca să păstreze un secret care era pe punctul să dea pe dinafară.

- Karen a citit cea mai mare parte a testamentului înainte de sosirea ta, a spus ea strângându-şi buzele şi rămânând tăcută preţ de un moment îndelungat. Tb aveai fantomele în comun cu tata, iar eu credeam că n-aveam nimic. Dar..., a adăugat ea, privind de jur

împrejurul salonului cu dragostea cu care obişnuia să privească tata, ...am locul ăsta. Ei bine, deţin locul ăsta!

Am înţeles şi mi-am ţinut respiraţia.

- Tata ţi-a lăsat afacerea?

Alice a confirmat cu o înclinare scurtă din cap.

- După ce moare mama, bineînţeles, dar tata a prevăzut asta în testament. A spus că îmi revenea mie. Iar mama s-a declarat bucuroasă să mi-o predea înainte de a muri, dar nu mi-o doresc chiar atât de tare şi...

- O, Alice, mă bucur atât de mult pentru tine!

- Cu adevărat?

- Da, cu adevărat, toanto! Mă bucur mult de tot! Hi eşti singura care înţelege locul ăsta – chiar îl înţelege. Nu mi-l pot imagina pe mâini mai bune.

Buza de jos i-a tremurat, iar apoi a sărit să mă îmbrăţişeze.

- Mulţumesc! a spus ea, cu faţa lipită de umărul meu.

Am strâns-o în braţe.

- Ştiu că o să faci o treabă minunată, Al!

în cele din urmă, mi-a dat drumul şi s-a aşezat la loc, ştergându-şi lacrimile.

- Cred că mi-am făcut norma la plâns pentru tot anul!

- E bine să plângi uneori.

- Dar nu atunci când te-ai dat pe gene cu rimei de treizeci de dolari.

- Păi, a cui e vina?

- A standardelor de frumuseţe intangibile şi a genelor mele subţiri? a întrebat ea pufnind, indignată, iar apoi a mai luat o gură de whisky. Deci ce făceai la ascunzătoarea ta secretă? Ţi-era teamă că ţi-a găsit-o cineva?

- A, nu, doar mă uitam... după ceva, am răspuns eu, dar am văzut-o ridicându-şi capul, întrebătoare, aşa că am adăugat: Căutam un răspuns, cred. Cineva care tocmai a plecat mi-a spus că romanul meu a fost preferatul lui. Mi-a mulţumit pentru asta. Iar acel roman a fost tocmai motivul pentru care el s-a aflat aici.

Alice a căscat ochii.

- O, surioară! Ben?

Dintr-un motiv oarecare, rostirea acelui nume de către altcineva m-a întristat din nou. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar mi le-am şters cu grijă. Ajutasem zeci de fantome în trecut. De cele mai multe ori, trebuise doar să le ascult – să le ascult povestea – înainte ca ele să plece.

- Nu ştiu de ce sunt atât de dată peste cap de data asta, am recunoscut eu. Le-am spus adio atâtor oameni – n-ar trebui să-mi fie mai uşor acum?

Alice mi-a aruncat o privire ciudată.

- Cine ţi-a spus minciuna asta? Niciodată nu e uşor. Şi niciodată nu e un adevărat adio – şi, crede-mă, afacerea noastră e una de adio. Oamenii care trec pe aici continuă să trăiască în mine, în tine, în toţi cei pentru care au avut

un rol. Nu există *final* fericit, există doar... să trăieşti fericit. Cât de bine poţi. Sau... în sfârşit! Metafore, metafore, acelaşi nonsens!

Mi-am muşcat obrazul ca să nu izbucnesc în râs.

- Iar asta e valabil şi pentru fantomele pe care le-ai ajutat. Cred că o să-l mai vezi.

Mi-am şters nasul cu dosul palmei.

- A plecat.

- Spune-i asta vântului!

Poate că era ceva adevăr în spusele lui Alice. Totuşi, eu încă nu le credeam. Atunci când mi-am scos din cutie *fanfic*-ul şi am început să răsfoiesc jurnalele, am văzut că era o anumită siguranţă în cuvintele acelei adolescente, în ceea ce voia, în cine era, în părţile de care se ataşase, părţile din prima ei carte, care-i plăcuseră lui Ben. Ea credea în finaluri fericite, în marile gesturi romantice şi în iubirea unică, ce se întindea dincolo de finalurile obişnuite. Nu mai eram acea fată – sau aşa îmi spuneam mereu. Dar poate că eram.

Şi poate că asta nu era ceva rău.

Lee Marlow spunea că literatura romantică era bună numai pentru că o citeai cu o singură mână pe carte.

Se înşelase. îmi furase poveştile şi le repovestise într-o mizerie literară cu potenţial de a fi premiată, dar eu aveam amintirea părinţilor mei dansând în saloane, a lui Carver şi Niki sărutându-se în cimitir, a lui Alice prinzându-şi o floare sălbatică în păr atunci când credea că n-o vedea nimeni. Poate că Lee avea naraţiunea, dar n-avea sufletul.

Ben plecase, dar Alice avea dreptate. El era încă acolo, iar eu încă aveam de scris o carte. Şi acum ştiam, în sfârşit, cum s-o scriu. încă nu ştiam cum să scriu finalul pentru Amelia şi Jackson, dar ştiam că puteam s-o fac. Ştiam că eram în stare.

Cred că, dacă ar fi aflat asta, Ben ar fi fost mândru.

- Cum de m-am ales cu o soră atât de deşteaptă? am întrebat-o eu pe Alice în cele din urmă.

Ea a rânjit şi mi-a tras un pumn în umăr.

- La naiba, era şi timpul să-ţi dai seama ce deşteaptă sunt! Poţi să-mi spui Sfânta Alice, dacă vrei.

- Asta merge un pic prea departe.

- înţeleapta Alice...

- Chiar aşa?

- Şi să-i dai numele meu personajului principal din următoarea ta carte.

- în nici un caz! am spus eu râzând.

Apoi am auzit o bătaie în uşa de la intrare şi vocea lui Rose a răsunat în vestibul.

- Eu sunt! Şi am o atât de mare nevoie să fac pipi! O, Doamne, asta e o *ascunzătoare secretă*? a întrebat Rose în clipa în care ne-a văzut pe mine şi pe Alice stând pe jos în salon, alături de cutia care îmi adăpostise secretele, dar pe urmă s-a grăbit spre toaletă.

După ce ea s-a întors, ne-a găsit tot aşezate pe podeaua salonului, sorbind din băuturile noastre.

- Uau, uită-te la toate mâzgălelile astea! Poate că redactorul tău o să ia una pentru viitoarea ta carte, a glumit Rose, aruncându-şi privirea pe un *fanfic* scris după *Dosarele X*. Deşi Ben nu pare genul Mulder-Scully.

I-am aruncat o privire intrigată şi am întrebat:

- Cine?

- Redactorul tău... Adică, a adăugat ea, aruncându-i o ocheadă lui Alice, redactorul lui Ann.

Alice i-a făcut un semn din mână.

- Ştiu deja.

- Rose, nu e amuzant!

Amintirea plecării lui Ben m-a lovit din nou, direct în stomac, şi mi l-a întors pe dos.

Prietena mea cea mai bună şi-a scos telefonul din sutien.

- Pe când veneam încoace de la cimitir, Erin mi-a trimis un mesaj. Ben tocmai s-a trezit.

- E mort, am spus eu.

- *Ce?* Nu! Puteam să jur că ţi-am spus că a fost lovit de o maşină.

- Da, şi a murit.

Rose a clătinat încet din cap, în timp ce pe faţa ei au trecut aproximativ trei feluri de expresii care-i vădeau deruta.

- Eu... n-am spus asta!

O fi spus? Adică... nu conta, Ben fusese chiar *aici*. Mă bântuise. Era mort, *trebuia* să fie! Dar cu cât mă gândeam mai mult la conversaţia mea cu Rose, cu atât mai nesigură deveneam, fiindcă... nu-mi mai dădeam seama dacă ea îmi spusese că el murise, sau dacă eu inventasem asta. Rose îmi spusese că Ben fusese lovit de o maşină în trafic, iar eu completasem restul.

Dar el era o fantomă, ce naiba?!

Iar acum dispăruse. îl văzusem cum pălise în vânt, dar...

Şi dacă...?

Dacă nu dispăruse fiindcă trecuse în lumea de dincolo?

- Şi... şi s-a trezit? am întrebat eu cu voce tremurândă.

M-am ridicat în picioare şi m-am postat în faţa lui Rose, cu

inima bătându-mi tare din pricina neliniştii, a neîncrederii şi a... speranţei.
Exista speranţă.

Rose mi-a arătat mesajul de la Erin.

TIPUL CEL SEXY A ÎNVIAT! S-a trezit!

- Tipul cel sexy?! am repetat, citind mesajul iar şi iar.

Pentru că eu tocmai îmi luasem adio de la el. îl privisem

cum trecea dincolo, iar acum cineva vorbea despre el ca şi cum ar fi fost...

Ca şi cum ar fi fost...

- E viu!

Perioadele în care dispărea fără nici un avertisment. Vocile pe care le auzea. Sunetele. Durerea. Ignorasem cea mai mare parte din toate astea pentru că nu conta. Era mort, fiindcă aşa îmi spunea mintea mea cea încăpăţânată. Dar *nu era,* iar în timp ce se afla aici, o parte din el era trasă înapoi în corpul lui, era smucită înapoi, chiar şi atunci când el tot încerca să rămână alături de mine, crezând că oriunde avea să se ducă era mai rău.

Dacă aş fi fost mai receptivă! Dacă nu i-aş fi descris eu dinainte ciudata experienţă! Dacă m-aş fi gândit puţin că lucrurile nu erau întotdeauna la fel, că nu erau întotdeauna bătute în cuie!

Mi-am pus palma la gură şi mi-am înăbuşit un suspin,

Rose m-a luat de umeri.

- Florence! Puiule! Eşti OK?

Am clătinat din cap. Vederea mi s-a înceţoşat de lacrimi.

- E... e viu, am spus eu printre suspine. Ben e viu!

Din locul ei de pe podea, Alice şi-a ridicat privirea.

- Iubitul tău fantomă?

- *Fantomă?!* a exclamat Rose.

Asta m-a făcut să plâng şi mai tare, iar Rose m-a tras lângă ea şi m-a îmbrăţişat, chiar dacă nu înţelegea. Ben putea iarăşi să-şi hrănească pisica, putea să colinde prin librării şi să-şi citească romanele preferate. Şi putea să-şi ia toate vacanţele acelea pe care nu şi le luase înainte, să cunoască oameni, să-şi găsească o nouă familie şi…

Pe mine. Putea să mă găsească *pe mine*.

Voiam să am amintiri cu Ben. Voiam să-l întâlnesc pe verandă şi să şed acolo împreună cu el, să inventăm poveşti caraghioase despre oamenii care treceau pe trotuar. Voiam să beau o bere cu el la barul None şi voiam să dansez cu el – să dansez *de-adevăratelea* cu el, cu mâinile împreunate, cu inima bătându-mi nebuneşte, atât de tare încât să mă dea de gol.

Voiam să-l sărut, evident, dar îmi era dor de el din motive infinit mai complexe.

Pe vremea când fusesem cu Lee, îmi văzusem toată viaţa desfaşurându-se în jurul lui. Ştiusem unde mi-era locul, ştiusem ce rol trebuia să joc şi cum anume să-l joc. Avusesem un loc în viaţa lui şi mă încadrasem în el cât putusem de bine; încercasem să fiu iubita perfectă a cuiva care căuta o sfântă.

Dar ori de câte ori mă gândeam la Ben, la părul lui ciufulit, la zâmbetul lui timid, la vocea lui blândă, o coardă îmi vibra puternic în piept, mai să se rupă. Pentru că mă gândeam că aş fi putut...

Mă gândeam că aş fi putut *să-l iubesc.*

Aşa atent, organizat şi stoic cum era. *Exact* aşa cum era. Nu trebuia să se încadreze perfect undeva în viaţa mea. Trebuia doar... *să existe*.

Şi exista. Şi tot restul lumii mele îi făcea loc.

în cele din urmă, el avusese dreptate. Până la urmă, romantismul nu era mort.

Capitolul 35. Inimi nesupuse

De obicei, atunci când aterizezi pe LaGuardia, strângi din dinţi şi speri să fie bine. Uram să zbor spre LaGuardia – turbulenţele din aer, faptul că zbori pe deasupra apei, senzaţia că o să aterizezi pe apa aceea... Iar în ultimul moment apare asfaltul, avionul coboară şi...

Nu-mi plăcea să zbor.

Nu-mi plăcea deloc. Dar mi-am luat inima-n dinţi. De fapt, zborul nici n-a fost neplăcut. Pentru că urma să-l văd pe Ben.

După înmormântare, mă gândisem să mai rămân câteva zile, dar imediat ce ai mei auziseră ce se întâmplase – de la Alice, pentru că se pricepea să ţină secrete tot atât cât se pricepea şi tata –, îmi spuseseră cu toţii să plec. Să iau avionul înapoi, împreună cu Rose, să ajung acasă dimineaţa, să merg la spital şi să-l găsesc.

- Lucrurile bune nu aşteaptă, spusese mama, şi nici tu n-ar trebui să aştepţi.

Poate că nu era marea poveste de dragoste, dar era povestea mea şi de data asta nu-mi păsa dacă eram regula sau excepţia. Nu voiam decât să-l văd. Voiam să mă asigur că era bine.

Telefonul lui Rose a scos câteva bipuri care anunţau primirea unor mesaje. Probabil că toate erau de la Alice. Ea şi Rose ieşiseră împreună Ia barul None şi de atunci Rose nu încetase să vorbească despre sora mea. Asta îmi plăcea... şi mă enerva. Prietena mea cea mai bună, aiurită, şi închipuita mea de soră mai mică? Era reţeta dezastrului.

Dar eu şi Ben ce eram? Eram mai buni de-atăt? mă întrebam. Nu ştiam răspunsul. Mă gândisem la ultima mea conversaţie cu el şi mă simţisem din nou copleşită. Ann fusese bunica

lui, iar el citise toate scenele de sex din cărţile pe care le scrisesem! Mă văzuse *dezbrăcată!*

Nu-mi dădeam seama ce era mai rău din toate astea.

Până la urmă, erau destul de rele cu toatele.

Dar oare îşi mai amintea el ceva? Sau atunci când îşi revenise, fusese ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis? Erin îi spusese lui Rose că traumatismele lui erau minore, iar medicii nu ştiau de ce nu se mai trezea. Dar eu ştiam: nu se trezea fiindcă nu mai era acolo. Sufletul lui nu mai era, spiritul – în fine! Nu-mi dădeam seama ce ne punea în funcţiune. Memoria din electronii noştri? Circuitul aerului din plămâni? Ecoul cuvintelor noastre? Indiferent de

răspunsul la o astfel de întrebare, Ben era treaz acum şi, chiar dacă simţeam că se scursese o veşnicie de când stătusem în biroul lui şi îi dădusem un cactus, pentru toţi ceilalţi trecuse doar o săptămână.

După aterizare, pasagerii începeau să treacă din avion în tunelul de debarcare.

- Hei! a spus Rose, trăgându-mi un cot în coaste. Erin mi-a trimis un mesaj în timpul zborului. Cică acum Ben primeşte vizite.

-Aha!

Mi se întorsese stomacul pe dos.

Întotdeauna îmi fusese mult mai uşor să plec de pe aeroport decât să vin, dar LaGuardia avea darul de a le face mereu viaţa grea pasagerilor. Era ca şi cum cel care proiectase locul acela voise ca oricine ajungea acolo să sufere cât mai mult cu putinţă. Toate porţile deschise erau pe o singură parte a aeroportului, dar coada la taxă se întindea dincolo de parcare, la baza unei pante, trecând printr-un şantier, în capătul îndepărtat a ceea probabil că fusese cândva o staţie de autobuz. Ne-a luat treizeci de minute să ajungem acolo, iar chemarea unei maşini dura tot pe-atât, fiindcă locul de preluare era *după* staţia de taxiuri.

Dar în cele din urmă am reuşit să prindem un taxi, iar Rose i-a cerut şoferului să ne ducă, pe cel mai scurt traseu posibil, la spitalul New York Presbyterian, în Lower Manhattan. Din cauza escalei la Charlotte, nu reuşiserăm să ajungem în oraş înaintea orei de vârf în trafic,

aşa că un drum care dura de obicei treizeci de minute acum a durat o oră şi ceva. Asta era un lucru specific oraşului, unul căruia nu-i simţisem lipsa. La Mairmont, cel puţin, nu erau atât de mulţi oameni încât să înaintezi ca melcul prin trafic vreme de o oră şi jumătate.

După ce am oprit la spital – la pavilionul corespunzător –, eu nu mai voiam decât să mă duc acasă, dar Rose a fost de neclintit.

- *Vrei* să-l vezi?

Sigur că voiam. Nu despre asta era vorba. Nu că n-aş fi vrut să-l văd, dar săptămâna aceea fusese stranie, din altă lume, şi cine putea garanta că *el* voia să mă vadă *pe mine*[7].

Rose a plătit taxiul şi şi-a trântit geanta de voiaj pe trotuar, lângă un hidrant, ca să nu stea în calea trecătorilor.

- Eu te aştept aici, a spus ea, făcându-mi semn cu mâna spre intrare. Nu-mi prea plac spitalele!

- Nici mie – ştii, toată treaba cu fantomele, am şoptit.

- Iar una te aşteaptă chiar aici, la etaj! Salonul 538. Nu uita!

Ca şi cum aş fi putut să uit! De-a lungul întregului drum cu

taxiul, repetasem numărul în minte iar şi iar, dar o voce slabă dinlăuntrul meu, pe care tot încercam s-o ignor şi s-o alung, a continuat să mă întrebe:

„Dacă nu-şi aminteşte de tine?”

Ce-aş fi făcut atunci?

Nu ştiam, dar nici nu m-am mai gândit la asta în clipa în care am intrat în lift şi am apăsat pe butonul pentru etajul cinci. Un moment mai târziu, o femeie mai în vârstă a intrat şi ea. Purta cel mai strident pulover pe care-l văzusem – cu toate culorile curcubeului vărsate pe el şi tricotate împreună. O singură dată mai văzusem un pulover ca acela.

- La ce etaj? am întrebat.

- O, cred că a sosit, în fine, timpul să merg sus de tot!

- Am înţeles.

Am apăsat pe cel mai mare număr.

Femeia s-a aplecat spre mine. Mirosea a parfum de liliac şi a găluști.

- Mulţumesc, Florence!

- Cu plă...

Dar atunci când mi-am ridicat privirea, dispăruse. Un fior rece mi-a coborât pe şira spinării. Puteam să jur că fusese acolo cu o clipă în urmă.

Semăna cu Ann.

Uşile liftului s-au deschis la etajul cinci. Am ieşit şi m-am uitat încă o dată în urmă, ca să mă asigur că femeia nu mai era acolo, şi bineînţeles că nu se vedea nici urmă de ea. Era moartă. De cinci ani.

N-am avut timp să mă gândesc la Ann, pentru că, în timp ce uşile liftului se închideau, am auzit o voce cunoscută rostindu-mi numele. Şi nu era vocea pe care aş fi vrut s-o aud.

- Florence?

M-am întors. Cel care stătea pe coridor, cu părul blond şi cu barba tunsă, era Lee Marlow. Ţinea în mână un buchet de flori galbene, în care era înfiptă o felicitare pe care scria ÎNSĂNĂTOŞIRE GRABNICĂ!

Am simţit că mă treceau toate transpiraţiile.

-Lee... Bună!

- Ce surpriză! a exclamat el, părând derutat. Ce faci aici?

-Păi... am venit la Ben.

S-a încruntat, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cum de îl cunoşteam eu pe Ben. Şi

nu ştiam de unde să încep. Deşi n-ar fi trebuit să-mi bat capul, fiindcă, aşa cum se dovedise, lui Lee nu-i prea păsa.

- Normal că are succes la femei! a spus el.

Ben? Desigur. Eram convinsă că Lee îşi spusese asta drept consolare pentru faptul că nimeni nu-l vizitase la spital după ce-şi scosese apendicele, pe vremea când aniversaserăm cel de al doilea an al relaţiei noastre.

- Mă bucur să văd că ţi-ai făcut nişte relaţii la toate evenimentele acelea editoriale la care te-am dus! a adăugat el.

Pur şi simplu, nu se putea gândi la o lume situată dincolo de persoana lui, nu? Fermecător şi suav, sigur că da, iar lumea întreagă dansa în jurul lui precum planetele în jurul soarelui.

Mi-am forţat buzele să zâmbească, în timp ce strângeam din pumni. Numai un pumn, numai unul...

„Nu, Florence, eşti mai bună de-atât!”

- Tocmai am întrebat asistentele, a continuat Lee, arătând spre capătul holului. E în direcţia asta. Putem merge împreună.

Nu voiam asta, dar nici nu-mi surâdea ideea de a merge singură. începusem să simt o greutate în piept. Nu aşa îmi imaginasem că

aveam să-l revăd pe Ben, cu Lee Marlow de faţă, dar deja ajunsese să mă intereseze din ce în ce mai puţin *cum* aveam să ne reîntâlnim; nu mă interesa decât că lucrul ăsta era pe cale să se petreacă. Pentru că Ben era acolo, iar panica dinlăuntrul meu se transforma încet, cu fiecare pas, în entuziasm.

Era acolo. în clădirea aceea. *Viu.*

Ben era viu. Ben era viu.
Ben era viu.

Spitalele nu sunt foarte diferite de edituri – de Falcon House, cel puţin. Pereţi de sticlă separau pacienţii de restul lumii, pereţi care uneori erau de sticlă mată, dar care nu ofereau niciodată intimitate. Vacarmul de bipuri ale aparatelor avea un ritm alert, fără cadenţă, fără

sens, iar inima mea se auzea mai tare decât el, bătându-mi în urechi precum un marş funerar.

Lee nu ştia să facă nimic în linişte. Nu-i plăcea liniştea. Trebuia ori să vorbească, ori să asculte, ori *să facă* ceva. Aşa că, în timp ce mergeam pe culoar, vorbea.

- Mă bucur să te văd. Pleci undeva? a adăugat el, observând geanta de voiaj cu rotile pe care o trăgeam după mine.

- Tocmai m-am întors de acasă.

- Acasă? Nu, zău? întotdeauna ai urât locul ăla!

- A murit tatăl meu, am răspuns, iar sprâncenele lui s-au înălţat pe dată.

- O, Florence, îmi pare...

- Ăsta e salonul? l-am întrerupt, privind drept înainte spre capătul coridorului, spre salonul 538, al cărui număr era scris pe o plăcuţă.

Am zărit o umbră prin sticla mată – o formă – aşezată pe pat.

Cunoşteam forma aceea. Era *el*.

- O, ce surpriză, Laura e încă aici! a observat Lee.

Abia după ce am auzit asta, am băgat de seamă că lângă patul lui Ben, pe un scaun, şedea o femeie înfăşurată într-o pătură. Păr roşcat, mătăsos, şi o faţă în formă de inimă. Acelaşi păr roşcat din fotografia de pe internet. Aceeaşi faţă suavă.

- Laura? am repetat eu.

- N-a plecat de lângă el de la accident încoace, mi-a explicat Lee. Îi tot spun să plece acasă, dar ştii cum sunt situaţiile de genul ăsta!

Nu m-am gândit că o spusese maliţios, fiindcă el n-avea de unde să ştie de ce eram acolo. Sau ce simţeam.

M-am blocat.

La cinci metri mai încolo, în salonul 538, Ben râdea de ceva ce spusese ea. Era un râs puternic, senin şi... *fericit.* Era fericit. Nu trebuia să-l văd ca să ştiu asta.

- Cred că el încă îi duce dorul, a spus Lee. Poate că acum o să-i dea încă o şansă.

încă o şansă. Ceea ce îl implorase Laura pe Ben după ce îl înşelase şi ceea ce Ben îşi dorise. încă o şansă pe care el credea că n-o merita, fiindcă ce bărbat e acela care îşi determină iubita să-l înşele? Dar era vina ei. Ea făcuse alegerea.

Iar Ben îşi făcuse propria alegere.

Dar... ea fusese tot timpul lângă patul lui. Aşteptând ca el să se trezească. îl iubea. îl iubea cu adevărat şi aveau împreună un trecut pe care eu şi Ben nu-l putuserăm avea în cele şapte zile de când ne cunoşteam.

Eu... ştiam foarte puţin despre Ben. Care era mâncarea lui preferată? Muzica lui preferată? De ce se temea, ce făcea în weekenduri? întrebări pe care nu mă gândisem să i le pun în săptămâna care trecuse.

Pe de altă parte, eu eram în doliu. *încă* jeleam. Cu o asemenea durere în suflet, e greu să faci loc pentru altceva.

- De ce n-ai venit după mine atunci când am plecat? l-am întrebat dintr-odată pe Lee.

Mi-a aruncat o privire ciudată şi, da, aş fi vrut să-mi spună că îi fusese dor de mine. Şi aş fi vrut ca el să-mi ceară iertare. Şi să-i fi putut spune că poveştile mele erau adevărate, că erau preţioase şi că voiam să le pot istorisi într-o bună zi. Pentru că poveştile cu fantome erau poveşti de dragoste despre aici şi atunci, acum şi cândva, despre clipe de fericire şi despre momente ale căror vibraţii se păstrau prin curgerea timpului, multă vreme după ce se consumaseră. Erau poveşti care te învăţau că dragostea nu ţinea de timp, ci de sincronizare.

Iar cartea lui nu cuprindea nimic din toate astea.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune, Lee Marlow a ales să zică:

- Nu cred că ar fi mers, iepuraş. Nu-mi place să am relaţii de amor cu rivalii literari, deşi mai ai mult de mers până să ajungi pe culmi. Nu voiam să te văd invidioasă...

Deja aveam pumnul strâns.

Ar fi fost păcat să-l irosesc.

Aşa că m-am întors şi l-am pocnit fix în nasul lui de ticălos.

A scos un urlet de durere şi s-a tras în spate, şocat. N-avea nasul rupt. Nu ştiam cum să dau un pumn atât de tare. Dar tot mă dureau încheieturile degetelor. S-a uitat la mine cu ochi sălbatici, furioşi.

- Ce dracu', Florence?!

- Nu sunt rivala ta, Lee Marlow! i-am spus, scuturându-mi mâna ca să-mi potolesc durerea. Nici măcar nu eşti din liga mea! Dar ai face bine să mă urmăreşti, am adăugat eu în timp ce apucam din nou mânerul valizei, pentru că o să fiu o scriitoare mai bună decât o să fii tu vreodată!

Apoi am pornit înapoi pe coridor, spre lifturi.

Şi nu m-am uitat înapoi.

N-am făcut-o nici măcar atunci când Lee mi-a strigat să mă opresc, când mi-a spus că, dacă n-o făceam, chema poliţia şi mă reclama; nu mi-a păsat.

Mă simţeam bine, iar el şi-o meritase.

Şi n-aveam să mă mai gândesc niciodată la Lee Marlow.

Rose încă mă aştepta afară, iar expresia feţei mele trebuie să-i fi spus totul. A încruntat din sprâncene şi a clătinat din

cap.

- O, iubito, a şoptit ea, îmbrăţişându-mă strâns.

I-am spus că nu putusem s-o fac. Nu i-am destăinuit de ce, dar oricum nu mai conta. Nu era rândul meu la mutare şi nu era povestea

mea. îl ajutasem pe Ben să-şi recapete viaţa, iar el mă ajutase să răzbat printr-a mea, iar dacă totul se rezumase la asta, atunci aşa să fie! El era fericit, aşa că venise timpul să fiu şi eu.

Am mers acasă împreună cu prietena mea cea mai bună, în apartamentul nostru micuţ din New Jersey, şi am terminat de scris o poveste de dragoste.

Capitolul 36. O întâlnire încântătoare

„Amelia Brown stătea în ploaie şi ştia că nu voia să fie singură.

- îmi pare rău, a spus Jackson, privind-o insistent în ochi.

Ai lui erau de un albastru adânc precum cerul de acasă,

vara, şi oricât ar fi fost de nervoasă sau de supărată pe el, încă se surprindea tânjind după cerul acela ori de câte ori se uita în ochii lui.

- A fost o prostie, n-ar fi trebuit să te mint în legătură cu Miranda, însă acea poveste m-a durut nespus de mult. Şi am crezut că, dacă uitam pur şi simplu de ea, durerea avea să dispară. Dar m-am înşelat. Iar în timpul ăsta, te-am rănit pe tine. Mi-a fost frică.

- Frică de ce? a stăruit ea, încăpăţânată.

în lumina slabă care venea de la casa din spatele ei, Jackson arăta ca un spectru din

visele care o chinuiau. Venit s-o bântuie. Voise ca el să se întoarcă, dar nu crezuse că asta avea să se şi întâmple.

- Ai crezut că aveam să mă folosesc de trecutul tău ca să mă aleg cu bani şi cu faimă? a continuat ea.

- N-ai făcut-o?

Amelia s-a crispat.

- N-am trimis articolul acela. N-am putut.

Pentru că ea îşi dăduse seama, cinând în liniştea chicinetei, salvând câinii şi fugind de

paparazzi, că nu-şi dorea asta. Nu- şi dorea o viaţă zgomotoasă.

Voia doar o viaţă bună.

- Ştiu. îţi mulţumesc, a spus el.

Amelia şi-a strâns braţele în jurul trupului.

- Atunci, suntem chit.

- Am auzit că ai închiriat casa pentru încă o săptămână.

- îmi place vremea, a răspuns ea, tremurând de frig.

- E destul de frumoasă. Ai accepta... compania unui muzician dat peste cap, epuizat?

Amelia şi-a ridicat capul.

- Depinde. Chitara e inclusă? a întrebat ea, făcând semn cu capul spre instrumentul pe care el îl ducea în husa agăţată la spate.

- Dacă nu m-ai fi ascultat, ţi-aş fi făcut o serenadă, a recunoscut el, timid.

Plângea, deşi, dacă Amelia l-ar fi întrebat, el ar fi spus că picăturile de pe faţa lui erau stropi de ploaie.

Amelia a făcut un pas spre el. Acum erau atât de aproape, încât tot ce avea ea de făcut era să-l ia de mână şi să-l ducă în căldura casei de pe Isle of Ingary.

- Ce ai fi cântat?

El s-a întins încet, i-a luat mâinile şi a răspuns pe un ton blând:

- Nu-ţi face griji, ar fi fost un cântec făcut numai din note melodioase!”

Scrisesem. Şi scrisesem. Timp de trei luni, pe când aprilie devenise mai, care devenise iunie şi apoi iulie, finisasem, corectasem şi curăţasem varianta finală, stând în faţa unui ventilator, bând ceai dulce şi

simţind dragostea iar şi iar, împreună cu Amelia, Jackson şi insula lor magică. îmi tot verificam mesajele, dar cele mai multe erau de la Rose, care mă verifica pe mine, de la Carver, care îmi cerea sugestii în legătură cu cererea în căsătorie a lui Niki, şi chiar de la Alice, de câteva ori! Deşi toate mesajele ei erau despre Rose.

Vedeam de la un kilometru cum se apropia necazul. Cea mai bună prietenă a mea şi sora mea mai mică? Asta da, belea!

îmi luam mâncare la pachet de la restaurantul thailandez din colţul străzii, mă culcam târziu şi mă trezeam la prânz, ca să-mi fac o cafea din care luam o gură şi pe care apoi o abandonam ca să mă scufund din nou în poveste.

Nu mai muncisem aşa de ani de zile, de când scrisesem prima oară pentru Ann.

Simţeam că tot ceea ce mi se întâmplase în ultimul an, toate frustrările înăbuşite, toate eşecurile, toate dorinţele, speranţele şi visurile veneau grămadă peste mine. În scris, puteam să le dau tuturor un sens, să le integrez într-un început, un mijloc şi un sfârşit, pentru că toate poveştile de dragoste reuşite se terminau.

Şi atunci, pur şi simplu, nu mai eram în bezna nopţii. Păşeam afară, în lumina zilei, în acel final fericit pe care îl simţeam bun, luminos şi complet.

Şi pe care îl percepeam ca pe ceva de care puteam să fiu mândră.

într-o seară, m-a sunat Carver şi mi-a spus:

- A zis da!

îl vedeam într-un apel video împreună cu Niki şi-şi arătau amândoi verighetele aurii.

- O să facem nunta peste câteva săptămâni, la casa funerară, a adăugat Carver. M-am gândit că acum, de vreme ce Alice, practic, o deţine, ar putea să se lipsească de un priveghi sau de două şi să ne ofere o reducere aşa, ca pentru membrii familiei. Bruno o să oficieze.

- Elvistoo? am întrebat, surprinsă. Nu ştiam că se ocupă şi de nunţi!

Trei săptămâni mai târziu, în cea mai fierbinte zi de iulie – conform statisticilor care înregistrau recordurile de temperatură – am terminat ultima carte pe care aveam s-o mai scriu pentru Ann Nichols.

Şi era bună.

I-am trimis-o, ataşată la un e-mail, lui Molly, care i-a trimis-o mai departe noii asistente a lui Ben, Tamara, cea care muncise din greu în timp ce el fusese în concediu medical. Tamara ştia şi ea că eram *ghostwriter-ul* lui Ann. Nu aşteptam nici un răspuns. Dacă Ben şi-ar fi amintit de mine, dacă i-ar fi fost dor de mine, m-ar fi găsit. Ştia cum.

Câteva minute mai târziu, m-a sunat Molly. Şi s-a oferit să mă reprezinte.

- Ştiu că scrii bine şi, de vreme ce contractul s-a terminat, m-am gândit să pun mâna pe tine înainte s-o facă altcineva, mi-a spus ea cu sinceritate. Deci ce zici?

I-am răspuns că urma să mă mai gândesc, doar ca s-o fac să transpire puţin drept pedeapsă că-mi ascunsese moartea lui Ann (deşi semnase o clauză de confidenţialitate). Molly era unul dintre cei mai buni agenţi din domeniu şi-mi plăcea să lucrez cu ea, deci n-aveam la ce mă gândi, dar mi-am rezervat un răgaz în care să stau şi să chibzuiesc, de vreme ce nu ştiam sigur ce voiam să fac mai departe.

La urma urmei, tocmai terminasem de scris o carte.

Avea să-i placă lui Ben? Nu, deja ştiam că avea să-i placă. Ştiam că avea s-o iubească fiindcă, timp de câteva zile de primăvară petrecute la Mairmont, mă iubise *pe mine*. Avea să- 1 placă pe Jackson cântând un cântec compus pentru Amelia, unul alcătuit numai din note melodioase; cartea era plină de părţile noastre bune.

Seara, în loc de mâncare la pachet, am hotărât să sărbătoresc pregătind macaroane cu brânză, iar Rose, în drum

spre casă, a trecut pe la magazinul de băuturi cu preţ redus. Telefonul mi-a bipăit tocmai în timp ce scurgeam pastele. Un e-mail.

M-am uitat să văd de la cine era...

Şi inima mi s-a izbit de coaste. Era să scap telefonul în macaroanele fierbinţi.

E-mailul era de la Ben.
Domnişoară Day,
A fost o plăcere să lucrez cu tine. îţi urez mult succes în proiectele viitoare.
Toate cele bune,
Benji Andor

Şi asta era tot ce spunea.

în următoarele câteva ore, stând împreună cu Rose şi cu o sticlă de riesling cu ananas, am patrulat prin apartament, încercând să decodez orice mesaj secret care putea să fie ascuns în cele douăzeci şi două de cuvinte.

- Nici măcar n-am lucrat împreună! am strigat, în timp ce adânceam şanţul pe care-l făcusem în podea, patrulând. Ce vrea să spună?

îşi amintea? Nu, n-avea cum. Dacă şi-ar fi amintit, m-ar fi contactat cu mult timp în urmă. Nu putea să fie vorba despre asta.

Din mijlocul canapelei, de unde se cocoţase şi-şi sorbea vinul, Rose îmi urmărea marşul.

- Poate că a fost doar un e-mail de politeţe?

- N-am primit niciodată unul de-ăsta de la vechea redactoare!

- Ar trebui să-i răspunzi.

M-am oprit brusc.

- Ce?!

Rose a luat o înghiţitură zdravănă din pahar.

- Spune-i că aţi vrea să vă întâlniţi şi pe urmă termină ce ai de terminat.

- N-am nimic...

- Florence!

- Rose!

- Te iubesc, dar trebuie s-o faci.

- Şi eu te iubesc, dar te aştepţi să intru ca o floricică în biroul lui şi... şi să-i spun ce? Că sunt absolut dată peste cap? O curcă beată îmbrăcată în pardesiu?

Drept răspuns, Rose şi-a trântit paharul pe măsuţă şi s-a întins în spate, spre raftul cu cărţi, a înşfăcat una şi mi-a prezentat-o:

- Semnată, sigilată şi livrată!

M-am uitat în jos, la propria carte, *A ta, cu pasiune*. Cartea despre care spusese Ben că era preferata lui din întreaga lume. Am scos un oftat prelung şi am întrebat:

- îţi aminteşti care a fost ultima ta idee în legătură cu Ben?

Rose a ridicat din umeri.

- Ai reuşit să-i dai un pumn lui Lee, nu-i aşa?

Era un punct de vedere.

Deci, în dimineaţa următoare, în timp ce mă chinuia mahmureala şi mâneam fulgi de ovăz, am scris un e-mail de răspuns.
Domnule Andor,
A fost o plăcere. Totuşi, am ceva pentru tine. Crezi că putem stabili o întâlnire?
Cu sinceritate,
Florence Day
Domnişoară Day,
Se poate vinerea asta, la prânz? Salutări,
Benji
Domnule Andor,

Va fi o plăcere să mă întâlnesc cu tine la ora prânzului.
Toate cele bune,
Florence

Şi asta a fost.

Mi-am analizat e-mailul toată săptămâna. Oare „o plăcere” era prea mult? Ar fi trebuit să semnez „Domnişoara Day”? Trebuia să mă adresez cu „Benji” în loc de „Domnule Andor”? în miercurea aceea, Rose mi-a spus că, dacă mai foram mult după semnificaţii, aveam să mă trezesc în centrul pământului.

Aşa că am încercat să forez mai în linişte.

Cred că aş fi putut să am un atac de panică în toată regula dacă n-ar fi trebuit să finalizez planurile pentru nunta din weekend a lui Carver şi a lui Niki. Imediat după întâlnirea de vineri cu Ben, urma să iau un taxi până la aeroportul Newark şi să sar într-un avion spre casă, pentru nunta de sâmbătă. Vineri era cina de repetiţie şi petrecerea burlacilor, iar eu, ca soră mai mare care nu făcuse absolut nimic ca să dea o mână de ajutor, fiind cufundată în tranşeele termenului-limită, trebuia, cel puţin, să apar la acele două evenimente. Mi-am rezervat camera la hotel (spre bucuria pur extatică a lui John şi a Danei), am îndurat ţipetele mamei: „Ce fericită sunt!" şi „Fiul meu s-a făcut mare şi pleacă din casa funerară!" şi am reuşit s-o conving pe Rose să vină cu mine doar pentru că eram cea mai bună soră mai mare din lume şi ştiam cu siguranţă că Alice n-ar fi insistat *niciodată*. Era îndrăzneaţă şi făcea orice, în afară de cazul în care era vorba despre propria fericire.

Presupuneam că asta era o trăsătură de familie.

Aşa că m-am privit cu o oarecare îngăduinţă atunci când, aflându-mă deja în liftul care urca spre Editura Falcon House, mi-am dat seama că nu cumpărasem nici un fel de felicitare cu BINE AI REVENIT! sau cu MA BUCUR CA AI SUPRAVIEŢUIT! pe care s-o pun împreună cu cadoul pentru Ben. Mă legănam pe tocuri, incapabilă să stau nemişcată.

- Frumoasă zi! am spus, adresându-mă unui bărbat care transpira în costumul lui Armâni.

El a mormăit, tamponându-şi fruntea cu batista.

Era vară în oraş şi bărbaţii din lift arătau de parcă ar fi fost gata să transpire până la deshidratare în costumele lor călcate la dungă, în timp ce femeile purtau fuste vaporoase şi pantofi cu tocuri medii.

Iar eu mă îmbrăcasem cum mă simţeam mai bine, cu o bluză largă şi cu blugi drepţi, cu o gaură în genunchiul stâng, şi cu tenişi Converse roşii. Nu mă potriveam în cadru, dar înfăţişarea e înşelătoare.

Iar partea cea mai bună era faptul că nu-mi mai păsa. Nu conta. Tot ceea ce conta era locul spre care mă îndreptam.

în lift, nu m-a speriat clipitul cifrelor care indicau etajele pe care le parcurgeam. Redactorul-şef Benji Andor se întorsese la birou

de mai puţin de o lună, deşi bănuiam că, înainte de asta, muncise, şi nu puţin, de acasă. Se părea că încă mai avea mult de recuperat, din câte îi spusese Erin lui Rose. Pe de altă parte, când se întâmplă să nu aibă redactorii o grămadă de recuperat? Din cât îl cunoscusem pe Lee, el fusese întotdeauna în mare întârziere. Dar aveam un sentiment că, spre deosebire de Lee, Ben chiar voia să recupereze. Şi atunci de ce fusese de acord să stabilească o întâlnire cu mine?

Aveam emoţii. Dacă Ben credea că eram un soi de ciudată care voia să-i ofere cartea lui preferată? în cazul ăsta, presupuneam că n-aş fi fost mai rea decât o ciudată care îi oferea un cactus.

Pentru că trecuseră trei luni şi, ca să spun adevărul, destule nopţi pe care mi le

petrecusem înecându-mă într-o sticlă de vin şi întrebându-mă ce se întâmplase cu Laura. întrebându- mă dacă ea rămăsese cu Ben. Dacă el îşi dorise ca ea să rămână. Dacă deciseseră să mai încerce o dată.

Eram singură în lift atunci când acesta s-a oprit la etajul la care se afla Editura Falcon House. Am păşit în holul alb, imaculat. Vitrinele cu cărţi arătau exact la fel. Bestsellerele lui Ann Nichols stăteau stinghere pe o etajeră, iar eu mă oglindeam în geam, cu obrajii mei pistruiaţi şi cu buzele uscate, cu părul ciufulit, prins în două cocuri mici, gemene.

Atunci când am ajuns la recepţie, Erin citea o carte, dar imediat a pus un semn la pagină şi a închis-o. Cartea era *Când morţii cântă*, de Lee Marlow.

Volumul apăruse în cursul săptămânii.

- Florence! Bună dimineaţa! m-a salutat Erin. Ce face Rose? Mai trăieşte?

- Voi două chiar trebuie să terminaţi cu barul ăla! am răspuns, amintindu-mi cum se împleticise Rose prin apartament cu o seară în urmă şi cum imediat i se rupsese filmul şi căzuse pe covorul moale, miţos, din living.

Erin a pufnit.

- Dar au nişte gustări reci de-a dreptul delicioase!

Rose nu se ducea la serviciu în ziua aceea. Deja luase avionul spre Charlotte, de unde avea s-o ducă Alice cu maşina la Mairmont. După întâlnirea cu Ben, aveam să plec şi eu. Am întrebat-o pe Erin dacă puteam să-mi las şi eu valiza sub biroul ei, iar aceasta a consimţit, amabilă.

- îl sun pe Benji ca să-i spun că ai ajuns.

în timp ce Erin suna la telefonul din biroul lui Ben, m-am sprijinit de pupitrul recepţiei ca să mă uit mai bine la romanul lui Lee Marlow. Coperta era acceptabilă, aş fi zis. Puţin prea asemănătoare cu *Femeia de la fereastră,* pentru gustul meu. Nu că aş fi putut să uit că în săptămâna aceea urma să apară cartea lui Lee. Fusese anunţată peste tot în oraş – pe panourile publicitare de la metrou, într-un articol întreg

din *New York Times*, până şi în librăria mea preferată. Nu era ceva care ar fi putut să-mi scape, dar nici nu mă mai simţeam în umbra acelei cărţi.

Lee sfârşise prin a *nu* depune plângere la poliţie după ce îl pocnisem la spital. Spre binele lui, aş fi zis, pentru că ştiam secrete care i-ar fi putut face viaţa foarte incomodă, iar el n- avea nevoie de genul acela de presă defavorabilă înainte de a- şi lansa volumul pe care ar fi vrut să-l vadă transformat în bestseller.

După un moment, Erin a închis telefonul şi a spus:

- Ciudat, nu răspunde, dar ar trebui să fie în birou! Du-te direct, dacă vrei. Uşa lui ar trebui să fie deschisă.

Aşa că am tras aer adânc în piept şi m-am dus.

Capitolul 37. Romantismul e mort

Mi-am amintit de drumul acela făcut cu trei luni în urmă. Mi-am amintit cât de îngrozită fusesem şi cum sperasem ca, oricine ar fi fost noul redactor, să-mi dea puţin răgaz. Sfârşisem prin a obţine prelungirea de care avusesem nevoie, dar lucrurile nu merseseră tocmai în felul în care plănuisem.

Acum am trecut pe lângă sălile de şedinţe, separate de geamuri mate, şi pe lângă redactori-asistenţi, pe lângă angajaţii de la marketing şi pe lângă cei de la publicitate, care munceau conştiincios ca să facă industria de carte să meargă.

Era de-a dreptul un miracol că apărea ceva la timp. Mă rog, un miracol şi multă cofeină.

În capătul holului, uşa de la biroul lui Ben era deschisă, aşa cum prevăzuse Erin. Şi iată-l, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul. De parcă n-ar fi asistat la cea mai rea săptămână din viaţa mea. Avea părul puţin mai lung şi mai ondulat, uşor cârlionţat după urechi şi nu pieptănat pe spate, ca data trecută. Avea mânecile suflecate, iar sclipirea discretă a verighetei de aur a tatălui său i se zărea în deschizătura de la gât a cămăşii. O cicatrice vagă îi cobora pe obrazul stâng, încă roşie şi sensibilă, dar în curs de vindecare. Purta ochelari cu lentile mari, cu ramă neagră, groasă, dar aceştia nu păreau să-l ajute să vadă mai bine, fiindcă se uita de aproape la ceva pe monitor, cu un pix atârnându-i din gură.

Priveliştea aceea era un instantaneu al vieţii lui. îmi venea să-i fac o fotografie, să imortalizez felul în care tocul uşii îl încadra într-o postură desăvârşită, cu fereastra în spate şi cu lumina aurie de amiază inundându-i biroul.

Am încremenit – şi inima mea, la fel.

Chiar dacă nu-şi amintea de mine, era OK. Avea să fie OK – *eu* aveam să fiu OK.

Am bătut în uşă cu încheieturile degetelor.

Ben a tresărit. Apoi a scăpat pixul din gură, dar l-a prins şi apoi l-a împins într-un sertar al biroului.

- Domnişoară Day! m-a salutat, surprins, ridicându-se repede ca să mă întâmpine şi lovindu-şi picioarele lungi de partea de dedesubt a biroului, ceea ce l-a făcut să se strâmbe de durere. Mă bucur să te revăd!

Mi-a întins mâna peste birou şi i-am strâns-o. Mâna lui era caldă şi aspră şi, cu toate că mă pregătisem pentru acea scurtă întâlnire, în momentul acela mi-am dat seama cât de nepregătită eram. Pentru că era *viu*. Fusese atâta vreme doar un spectru care apărea şi dispărea, mai întâi o fantomă, apoi o amintire, iar acum...

Acum stătea în faţa mea şi, indiferent dacă îşi amintea de mine sau nu, era acolo. Atingerea mâinii lui m-a făcut fericită într-un mod ciudat şi liniştitor.

Şi un fel de fericire, chiar dacă dulce-amară, mi-a umplut inima atât de tare, încât am simţit-o gata să explodeze.

I-am strâns mâna cu putere.

- Mulţumesc că ţi-ai făcut loc în program pentru mine! i- am răspuns, zâmbind. Trebuie să ajung la Newark, aşa că n-o să stau mult.

- Pleci undeva?

- Acasă! am răspuns, bucuroasă. Fratele meu se însoară în weekendul ăsta.

- Felicitări! Păi, atunci, să ne grăbim! Te rog, ia loc, a spus el, arătându-mi din cap scaunul de la IKEA aflat în faţa biroului, iar eu m-am aşezat.

Ultima oară când fusesem acolo, nu făcusem decât să cerşesc încă o amânare. Susţinusem chiar că *romantismul era mort*, cu scopul de a scrie finalul altfel. Nimic nu mersese.

Cântecul fără sfârşit ar fi fost un al naibii de bun roman fantastic centrat pe ideea de răzbunare.

Dar ieşise un roman de dragoste şi mai bun.

Spre surpriza mea, Ben păstrase cactusul pe care i-l oferisem în speranţa de a-i câştiga bunăvoinţa. Planta era aşezată pe biroul lui, lângă monitor, şi era încă vie. El îi făcuse loc în spaţiul lui de lucru ordonat, unde fiecare obiect avea un loc anume.

Mă schimbasem atât de mult în acele câteva luni şi mă întrebam cât de mult se schimbase el, fără să-şi dea seama. Aş fi vrut să ştiu dacă undeva, adânc, sub carnea şi oasele lui, exista un ecou al plimbărilor pe sub clar de lună din cimitir, al urletului în ploaie, al câmpului de păpădii şi al petrecerii de la înmormântare.

Sau acum toate acestea deveniseră secretele mele? Oricum, le ţineam strâns, deşi nu atât de strâns pe cât îmi ţineam poşeta în momentul acela.

- Deci, domnişoară Day...

- Florence, te rog, l-am corectat, luându-mi privirea de la cactus.

- Florence, atunci! Scuze, a adăugat el. Când ai intrat, tocmai citeam manuscrisul lui Ann şi făceam nişte note pentru ea. Probabil că o să facem câteva mici modificări şi o să le trimitem ca să fie integrate – deja textul e destul de solid.

- Vezi ce poate face Ann cu câteva luni în plus? l-am zeflemisit eu.

Ben a zâmbit uşor.

- Ai avut dreptate. Şi titlul? *Cântecul fără sfârşit* e atât de liric şi de suav! E grozav. Cred că îl putem păstra. Unde mi-e capul? Vrei ceva de băut? Sunt sigur că avem ceai în camera de recreere. Sau cafea, dacă preferi.

- Acid de baterie la prânz? Trebuie să refuz.

El a zâmbit larg.

- S-ar putea să fie mai bine aşa. Combustibilul tău ar putea să ia foc în timpul zborului.

Am tresărit.

- Combustibilul?!

- Hmmm... cafeaua, s-a corectat, iar urechile i s-au înroşit.

Preţ de o clipă, am rămas cufundaţi într-o linişte

stânjenitoare.

Apoi el şi-a dres glasul. Acum roşeaţa îi cobora de la urechi spre obraji. S-a uitat la ceas.

- Deci ai vrut să ne vedem dintr-un motiv anume?

Da, dar nu voiam să plec după asta şi să-mi văd de viaţa mea. Voiam să rămân pe scaunul acela incomod cât de mult era omeneşte posibil,

fiindcă ştiam că după ce aş fi plecat, nu m-aş mai fi întors niciodată.

Tata îmi spusese cândva că toate lucrurile bune se sfârşeau într-o bună zi.

Chiar şi acesta.

Am deschis geanta şi am scos cadoul: o carte împachetată în hârtie maro.

- Am vrut să-ţi dau asta. Drept mulţumire. Sau... nu ştiu, un cadou însoţit de urări de bine. Mă gândeam să-ţi compun o felicitare, dar mi s-a părut că ar fi fost ciudat să scriu pe ea MA BUCUR CA NU EŞTI MORT!, ştii?

A râs, chiar a râs. Un râs adânc, răsunător.

- Se pare că, vreme de câteva zile, am fost destul de aproape de moarte. Am visat că eram mort.

Mi s-a pus un nod în gât.

- Păi, bine că a fost doar un vis!

- Mi s-a părut destul de real, a adăugat el, luând cadoul.

L-a despachetat meticulos, fiecare capăt pe rând, fără să

rupă hârtia. Sprâncenele i s-au încruntat în clipa în care, în sfârşit, a despachetat cartea şi a citit titlul. Cărţile nu-şi găsesc întotdeauna succesul, dar îşi găsesc întotdeauna drumul, după cum spunea tata. Ben a deschis cartea la pagina de titlu şi a trecut cu degetele peste semnătura mea trasată cu un marker negru. Mai dădusem autograf doar pe câteva cărţi înainte de asta, aşa că n-aveam o anumită semnătură sau un fel anume de a scrie. Era doar numele meu, pur şi simplu, alături de numele celui căruia i-o ofeream.

Ben a rămas tăcut preţ de un moment lung, prea lung.

O, Doamne, devenisem ciudata care-i dăduse un cactus, iar acum *şi* o carte? Cadoul fusese o idee proastă. Ştiusem de la început. Aveam să mă răzbun pe Rose pentru ideea asta.

- Vai, cât e ceasul! am exclamat, strângându-mi lucrurile şi sărind în picioare. Chiar trebuie să plec. Sper să-ţi placă romanul, presupunând că nu l-ai citit, pentru că de ce mi-aş închipui că l-ai fi citit, nu? Nimeni n-a citit cartea asta şi... ăăă... este, cu siguranţă, o altă Florence Day şi...

- Florence..., a şoptit el cu glas stins, dar eu eram deja la uşă. Stai, *Florence,* te rog! Stai!

M-am oprit în uşă, mi-am liniştit respiraţia şi m-am întors spre el. Mă privea ţintă, într-un fel ciudat. Apoi a fost în picioare, cu ochii lui căprui larg deschişi, privindu-mă de parcă aş fi fost o fantomă.

Poate că eram.

- Cum s-ar descrie scena asta? am întrebat.

Speranţa făcea să mă doară în piept şi să mi se strângă inima, fiindcă în clipa aceea mă gândeam că eram, poate, doar fata ciudată care îi dăduse un cactus şi o carte, dar că era posibil – doar posibil – să fi fost mai mult. Aşa că am continuat:

- Un distins redactor de la o editură prestigioasă de literatură romantică şi...

- O scriitoare aiurită, care munceşte ca *ghostwriter,* care face plimbări prin cimitir la miezul nopţii, care urlă în ploaie, care comandă cu autoironie cola cu rom şi care îşi roade degetul mare atunci când crede că n-o vede nimeni.

- Nu-i adevărat! am minţit eu.

Dar vocea mi s-a stins, în timp ce el s-a apropiat şi, dintr- odată, a fost în faţa mea. Mi-a cuprins obrajii în palme, iar amintirea celor petrecute a înflorit precum păpădiile în ochii lui. Durerea din pieptul meu s-a transformat în ceva cald, şi luminos, şi auriu.

- Te-am cunoscut cândva, a spus el cu atâta ardoare, încât inima a început să-mi tremure.

- Cred că încă mă cunoşti, am şoptit, iar el s-a aplecat şi şi- a lipit buzele de ale mele.

Erau calde şi moi. Aveau un gust vag de balsam, pe care voiam să-l savurez. Pentru că îşi amintise de mine. *îşi amintise* de mine! Aş fi

vrut să-l sărut la nesfârşit, fiindcă mirosea a rufe curate şi a gumă de mestecat, iar mâinile lui erau nespus de calde pe faţa mea şi *mă săruta*. Benji Andor mă săruta. Eram atât de fericită, încât aş fi putut să mor.

Metaforic vorbind.

- N-a fost un vis, a şoptit el aproape de buzele mele.

Am clătinat din cap. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât abia suportam.

- Sunt sută la sută reală. Cred. Dar... poate mă mai săruţi o dată, ca să vezi dacă sunt cu adevărat aici?

A râs adânc şi puternic şi m-a sărutat din nou, acolo, în biroul liniştit de pe colţ, de la Editura Falcon House.

- îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. îmi pare rău că nu mi-am dat seama.

- Stai, stai! am exclamat, îndepărtându-mă puţin de el ca să pot cugeta preţ de o clipă. Asta înseamnă că sunt, *literalmente,* fata visurilor tale?

El s-a scărpinat la nas.

- N-ar fi un clişeu?

- Ai dreptate, probabil că ai semnala scena asta ca nerealistă.

- Mai ales dacă iei în considerare faptul că unul dintre noi crede că romantismul e mort, a adeverit el.

- OK, ca să fim cinstiţi, ai fost aproape mort, am spus eu în timp ce-mi treceam degetele peste faţa lui, peste maxilarul lui ferm şi peste cicatricea roşie, iar apoi mi le-am cufundat în părul lui mătăsos şi negru ca pana corbului. Dar nu mai eşti mort, iar eu m-am înşelat!

- Mă bucur că te-ai înşelat, a răspuns el, înclinându-şi iarăşi capul şi sărutându-mă.

Ţepii de pe bărbia lui mi-au zgâriat obrazul, aspri şi reali, şi-mi venea să beau toţi acei o sută optzeci şi ceva de centimetri ai lui într-una dintre acele stupide halbe mari, în formă de cizmă de cowboy, din barurile de pe marginea şoselelor. Apoi mi-a luat iarăşi faţa în mâini şi m-a sărutat pasional. Deşi ştiam că mă aflam tot la Editura Falcon House, pentru o clipă m-am simţit ca şi cum aş fi zburat printre stele, cu inima bubuindu-mi de fericire.

Până când mintea mea visătoare s-a întors pe pământ, lovindu-se de acesta precum un meteorit aflat în cădere liberă.

- O, Doamne! am spus, trăgându-mă deoparte. Cum rămâne cu Laura?

Ben a deschis ochii larg şi mi-a aruncat o privire nedumerită.

- *Laura?* Voia doar ca, în cazul în care aş fi murit, să moştenească vasta mea colecţie de cărţi ale Norei Roberts.

M-am relaxat.

- Trebuie să fie o colecţie dată naibii!

El a chicotit.

- Sunt mândru de ea! Vrei să luăm cina împreună diseară?

- Mi-ar plăcea să..., am început să spun, dar imediat am înlemnit. Vai de mine, la naiba, cât e ceasul?

Ben s-a uitat la ceasul de pe birou.

- Aproape douăsprezece şi jumătate... Stai, n-ai zis că ai avion?

- Cu siguranţă! La ora trei, iar dacă pierd avionul ăla, Alice o să mă omoare, aşa că nu pot veni la cină diseară, pentru că o să fiu la Mairmont, dar...

Nu voiam să spun „nu”. Şi nici nu voiam să plec. Iar atunci m-am trezit gândindu-mă la ce urma. întâlniri, filme şi vacanţe, ani întregi care să treacă precum o clipă. El avea să-şi lase

părul ciufulit, iar eu aveam să mi-l tund scurt şi amândoi aveam să fim altundeva în poveste, sau să fim, poate, personaje secundare în povestea altcuiva. Şi m-am gândit la anii de după aceea, când el se va fi obişnuit cu aiureala mea, iar eu, cu meticulozitatea lui, dar nu vedeam prea limpede perioada aceea. Nu ştiam unde aveam să fim, sau dacă el s-ar fi săturat de mine, sau dacă eu aveam să-i rup inima…

Dar voiam să aflu.

- Vino acasă cu mine! am spus.

N-a stat pe gânduri. N-a cântărit posibilităţile. N-a stat să- şi caute cuvintele. Erau acolo, la fel de sigure ca şi zâmbetul lui.

- Putem să trecem pe la apartamentul meu în drum spre aeroport? a întrebat.

- Numai dacă pot s-o cunosc pe Dolly Purrton!

- I-ar face mare plăcere, m-a asigurat el, iar apoi m-a sărutat din nou.

Capitolul 38. Trup şi suflet

- Florence! Mă bucur să te revăd! a exclamat Dana, zâmbitoare, lăsând deoparte cartea pe care o citea.

După-amiezile din Carolina de Nord erau tot mai fierbinţi, aşa că fuseseră deschise toate ferestrele, iar prin ele năvălea lumina aurie a soarelui. Singurul hotel din Mairmont arăta mult diferit vara, cu vântul care făcea să fâlfâie

perdelele transparente şi cu bâzâitul omniprezent al insectelor. Toate plantele şi tufele din grădina din faţă înfloriseră în explozii de roşu, mov şi albastru, iar iedera şi iasomia se căţărau pe terasele din cealaltă parte a casei. Era neaşteptat de pitoresc.

Am îmbrăţişat-o pe Dana, care între timp ieşise de după pupitrul ei.

- Mă bucur să te revăd! Ce face John?

- Insuportabil, ca de obicei! a răspuns ea pe un ton afectuos. încearcă să mă convingă că ne trebuie o capră – *o capră!* – în curtea din spate. Dar eu vreau găini.

- Mici dinozauri de piatră sau o maşină de tuns iarba, asta e o alegere dură! a comentat Ben, luându-mă de mână cu o naturalețe care m-a făcut să simt fluturi în stomac.

Niciodată nu crezusem că eram genul de persoană care să simtă fluturi în stomac, dar nu era chiar atât de rău.

La aeroport, Ben îşi cumpărase bilet în schimbul punctelor pe care le obţinuse de-a lungul anilor, zburând la conferinţe sau la târguri de carte, iar în avion schimbase locul cu o doamnă în vârstă, cumsecade, care nu mai călătorise niciodată la clasa business. Apoi Ben se înghesuise pe scaunul de la margine, de lângă mine, şi mă luase de mână, iar totul devenise foarte simplu între noi, ca şi cum el

făcuse întotdeauna parte din viaţa mea, iar eu, dintr-a lui.

îmi dezmierdase degetul cel mare făcând mişcări circulare în jurul lui, iar pe mine mă furnicase pielea. Vorbiserăm despre locurile preferate din călătoriile noastre. El era mult mai umblat decât mine, datorită turneelor de promovare a cărţilor lui Ann, dar ura să zboare aproape la fel de mult pe cât uram şi eu zborul, aşa că ne-am mărturisit amândoi dorinţa de a străbate ţara cu maşina. Lui nu-i plăcea să schieze, dar amândurora ne plăcea să ne dăm cu sania şi să frigem bezele la un foc de tabără. Mâncarea lui cea mai la îndemână era Hot Pockets[15] cu sos de usturoi, în timp ce a mea erau macaroanele cu brânză. Nici unul dintre noi nu se omora după felul acela de mâncare hipsteresc, pe bază de tocătură pentru chiftele, care se servea în SoHo. Nu eram pasionaţi de plajă, dar ne plăceau lecturile pe plajă.

Discutând despre toate astea, cele două ore de zbor ni se păruseră două minute.

Apoi închinaserăm o maşină din Charlotte, iar el îşi suflecase mânecile şi spusese că putea, cu siguranţă, să conducă un SUV. Dar după ce fusese cât pe ce să ne ciocnim de autobuzul aeroportului, făcuserăm schimb de locuri şi condusesem eu până la Mairmont. Oricum, el se pricepuse mult mai bine să aleagă muzica de drum.

L-am strâns şi eu de mână. Era felul meu de a mă asigura, stând în holul hotelului, că Ben se afla cu adevărat acolo. Că era real. Fata care vedea fantome, stând acum alături de un bărbat care fusese cândva puţin fantomatic. Clubul de bârfă din Mairmont putea să crape de inimă rea!

Privirea Danei s-a mutat la Ben.

- Şi el cine e?

- Sunt Ben, s-a prezentat el, întinzând o mână. Mă bucur să te revăd, Dana!

Ea i-a strâns mâna.

- Ne-am mai întâlnit?

- Ăăă... nu, s-a corectat el. Doar că... am fost...

- I-am vorbit mult despre tine, asta vrea să spună, I-am acoperit eu repede. Prepari

un rom cu cola minunat, aşa că a trebuit să te laud!

Dana a zâmbit.

- Nu-i aşa?

Ne-a făcut formele de cazare, iar apoi a luat o cheie din cuiul aflat în spatele ei şi a legănat-o în faţa noastră, urându- ne:

- Şedere plăcută!

Am luat cheia.

- Mulţumesc, am răspuns, iar apoi l-am luat din nou de mână pe Ben şi am dispărut împreună pe scări în sus, cu valizele după noi.

îmi plăcea să-l simt lângă mine. îmi plăcea compania lui. Şi ori de câte ori îşi trecea degetul mare peste încheieturile degetelor mele, mă străbătea un insuportabil fior din creştet până-n tălpi. Insuportabil într-un sens bun, dar care mă înnebunea.

La capătul coridorului se afla camera pe a cărei uşă fusese sculptată o floare de aconit. O rezervasem din nou, de dragul vremurilor trecute, înainte de a-l fi invitat pe Ben să vină cu mine. Crezusem că aveam să stau acolo singură. Era ciudat cum puteau câteva ore să schimbe totul!

Am descuiat uşa şi ne-am tras valizele înăuntru. Lumina soarelui se strecura prin perdelele transparente, prinzând în razele ei firele de praf care pluteau în aer. îmi aminteam multe despre camera aceea – de la florile artificiale de aconit din vaza de pe comodă la nodul din lemnul podelei, pe care călcasem tot timpul în noaptea în care scrisesem necrologul tatei, fiindcă nu mă puteam opri să patrulez prin cameră, pe lângă latura patului ce delimita partea pe care dormise Ben.

Camera nu se schimbase mai deloc. Tot i-ar fi trebuit mai mult violet, dar mie nici că-mi păsa de culoarea lucrurilor din ea. N-aveam ochi decât pentru silueta lui Ben, care se profila în dreptul ferestrei, cu lumina venindu-i din spate şi îmbrăcându-i părul negru într-o strălucire aurie. Citisem despre dorinţă. O simţisem. Dar asta era... Eu eram...

Mi-am amintit de dimineaţa în care ne treziserăm împreună şi de lucrurile pe care mi le spusese el. Totul mi-a revenit în minte cu detalii atât de vii, încât a trebuit să-i comand creierului meu s-o lase mai moale. Să se destindă. Nu mai eram o adolescentă în călduri, ci o doamnă întru totul distinsă, cu gusturi excepţionale în privinţa romului cu cola, bine-mersi şi...

Ei, pe cine păcăleam?

- E bine să fim în sfârşit singuri, a spus Ben în timp ce se întorcea spre mine, băgându-şi mâinile în buzunare şi apoi scoţându-şi-le, ca şi cum n-ar fi ştiut ce întrebuinţare să le dea.

- Am senzaţia că ne trebuie un supraveghetor! am glumit, apropiindu-mă de el.

Pielea mea parcă luase foc.

„Nu te căţăra pe omul-munte!”, mi-am spus. „Nu te căţăra pe omul-munte! Nu te căţăra...”

- Florence, mă gândesc...

- Nu te mai gândi!

Apoi l-am apucat de reverele jachetei şi l-am tras aproape. Spre surprinderea mea, ne-am întâlnit la jumătatea distanţei. Buzele ni s-au lipit, iar apoi el s-a tras înapoi şi a şoptit:

- Scuză-mă, scuză-mă, eşti atât de frumoasă şi în sfârşit pot să te ating şi...

- Şi eu simt la fel, i-am răspuns.

Buzele noastre au zăbovit încă un moment, iar după aceea au continuat cu încă un sărut, mai dur de data asta, ca o muşcătură.

El era atât de fierbinte – încins ca un cuptor –, iar atunci când şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu, l-am simţit cald. *El* era cald şi mi s-a pus un nod în gât, fiindcă îmi dorisem asta atât de mult cu câteva luni în urmă, pe când fuseserăm împreună în camera aceea! Cât de mult îmi dorisem să mă sărute – pe gât, în spatele urechii, să-mi ronţăie clavicula cu vârful dinţilor, murmurând cuvinte de iubire în părul meu!

Mult de tot, după cum se vedea.

Cu paşi împleticiţi, ne-am apropiat de pat, scoţându-ne pantofii din mers; mi-am lăsat geanta să cadă pe covor, iar cravata lui a rămas abandonată pe băncuţa de la picioarele patului. M-a ridicat şi m-a aşezat pe saltea, după care m-a sărutat ca şi cum ar fi vrut să mă devoreze. Dinţii lui îmi răzuiau pielea în timp ce îmi muşcau buzele, iar eu îl savuram cu aceeaşi lăcomie.

Voind să-i explorez scobitura gâtului, mi-am trecut degetele de-a lungul ei. Aş fi vrut să-l întreb despre cicatricea de deasupra claviculei, unde părea să se cuibărească mereu verigheta tatălui său. Mi-a sărutat semnul din naştere pe care-l aveam în spatele urechii şi pe care-l ţineam mereu ascuns, fiindcă avea forma aproximativă a unei fantome şi era prea

ostentativ. Contactul nostru, piele pe piele, era electric, ca şi cum s-ar fi aprins mici scântei între celulele noastre de fiecare dată când ne atingeam. Dacă trecutul nostru cânta în vânt, prezentul era în atingerile mâinilor lui pe talia mea, în felul în care degetele lui trasau linii pe corpul meu, în săruturile cu respiraţia tăiată pe care mi le dădea pe gură, făcând toate astea ca şi cum ar fi vrut să mă înregistreze în memoria lui, să mă graveze acolo.

Degetele mele şi-au croit drum cu timiditate pe sub sacoul lui gri-cărbune, pe care i l-am împins de pe umerii largi, iar el, cu o ridicare din umeri, l-a făcut să alunece până jos, pe covor. S-a aplecat deasupra mea, înteţindu-şi sărutările, iar mie mi-a venit să mă scufund în el, să mă îngrop în curbura trupului său şi să rămân acolo pentru totdeauna.

Mi-am lipit palmele de pieptul lui şi s-a oprit. Mi-am venit în fire preţ de un foarte scurt moment.

- Stai! Stai, stai, stai! am murmurat pentru mine şi pe urmă am început să-i deschei nasturii cămăşii imaculate.

N-avea maiou pe dedesubt şi am pipăit nişte muşchi demni de o statuie dăltuită în piatră. Mi-am trecut degetele peste pieptul lui tare, până la muşchii abdominali, cu V-ul lor distinctiv care înainta sub pantaloni.

- Eşti cumva fotomodel pentru lenjerie? Âştia sunt desenaţi cu aerograful?

I s-au înroşit urechile de jenă.

- Sunt un om anxios. Ori de câte ori am o criză de anxietate, înot. Ceea ce înseamnă că înot foarte mult.

- Norocul meu!

- Eşti ridicolă! a spus, nu fără plăcere, iar apoi m-a sărutat pe bărbie. Dar îmi placi!

- O să fiu şi mai ridicolă în clipa în care o să vreau să mă holbez la toţi cei şase abdominali ai tăi!

Mi-a apăsat gura cu buzele lui, lacom, şi m-a făcut să tac. Şi ştiţi ceva? Era sexy, iar eu mă simţeam foarte mulţumită să am buzele ocupate, fiindcă vorbele parcă mi se

scufundaseră în acea parte a creierului care părea să treacă oflline ori de câte ori Ben mă săruta atât de intens. Şi, sincer vorbind, creierul meu fusese online mult prea mult timp. Aveam nevoie de un restart.

- Vrei...? a întrebat el, cu respiraţia tăiată.

- *Te rog,* am şoptit eu, după care ne-am topit unul într- altul, explorându-ne reciproc cele mai ascunse şi mai delicate zone.

La un moment dat, mi-a descheiat sutienul; în alt moment, i-am scos cureaua; în momentul următor, mă săruta... peste tot. Mi-a dat un sărut între sâni, imediat sub ei, iar apoi unul pe abdomen. Şi după aceea a mers din ce

în ce mai jos, murmurând într-un limbaj al iubirii.

în ultimul an de facultate, studiasem la literatură engleză cum creştea intensitatea acţiunii şi cartografiasem climaxul. A face dragoste şi a face o poveste era aproape acelaşi lucru. Erai devotat, vulnerabil şi rătăcitor, călătorind prin peisajul oferit de celălalt, descoperind. Cu fiecare gest, cu fiecare sunet, spuneai o poveste – fiecare sărut era un punct; fiecare respiraţie, o virgulă.

Iar felul în care mă atingea Ben, felul în care îşi plimba limba peste pielea mea şi-şi înfigea degetele în mine făcea o poveste din trupul meu – felul în care îmi muşcam buzele ca să-mi înăbuş un geamăt şi-mi încleştam degetele în aşternut – iar eu voiam ca el să citească fiecare cuvânt cu glas tare, până la

ultima pagină, când buzele noastre ar fi fost umflate şi corpurile ar fi intrat unul în spaţiul celuilalt, când Ben şi-ar fi împletit degetele cu ale mele şi mi le-ar fi ridicat ca să le sărute încheieturile.

După un moment, el a spus pe un ton scăzut şi grijuliu:

- Am o întrebare.

M-am tras puţin ca să-l pot privi mai bine, turtind perna umflată.

- S-ar putea să am un răspuns.

- Ce suntem noi?

Am ridicat din sprâncene.

- *Acum* întrebi?

- Păi, da, a răspuns el un pic jenat, iar apoi urechile au început iar să i se înroşească şi îmbujorarea i-a coborât pe obraji. Vreau să spun... cum o să mă prezinţi familiei tale? Ţin să le fac tuturor o impresie bună. Ei contează atât de mult pentru tine, iar asta contează mult pentru mine. Deci... cine vrei să fiu eu pentru tine?

M-am gândit un moment la asta.

- Păi, asta... noi... suntem oarecum străini. Tehnic vorbind, ne-am cunoscut doar vreme de o săptămână şi ceva, dar...

- Pare mai mult de atât, a recunoscut el, desenând cercuri pe încheietura degetului meu mare. După ce m-am trezit din comă, m-am gândit tot timpul la tine, chiar dacă eram sigur că fusese doar un vis. Am căutat forumuri pe internet, am vorbit cu alţi pacienţi care fuseseră în comă, dar nimic nu m-a ajutat. Nu puteam să mi te scot din minte. Credeam că eram nebun!

- Nu mai nebun decât o fată care vede fantome!

- Eu nu cred că eşti nebună, Florence.

Şi a spus-o atât de serios, încât mi-am strâns buzele ca să le opresc tremurul. Apoi mi-am rezemat obrazul de umărul lui.

- Ei bine, atunci tu ce vrei să fii? l-am întrebat.

A închis ochii şi a urmat un moment de tăcere, în care el îşi căuta cuvântul potrivit.

- îmi placi foarte mult, mai mult decât oricine pe lume, dar...

Mi-am înclinat capul într-o parte.

-Dar?

- Sună ca un clişeu dacă o spun atât de curând, iar dacă o să le spunem copiilor noştri povestea asta peste zece ani...

Am râs, fiindcă bineînţeles că el trebuia să aducă vorba despre copii!

- Atunci, o s-o spun eu prima, am zis, iar apoi m-am ridicat şi m-am aplecat spre el, cu părul căzându-mi ca o cortină în jurul nostru, în timp ce îmi lipeam fruntea de fruntea lui. Te iubesc, Benji Andor!

A zâmbit atât de larg, încât zâmbetul i-a ajuns în ochii căprui şi i-a făcut aurii, ca şi cum vorbele mele ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi auzit vreodată.

- Şi eu te iubesc, Florence Day!

- Atunci, cred că cel mai bine ar fi să rămânem prieteni platonici, care fac schimb de

parole pentru canalele video şi care se văd doar o dată pe an, la petrecerea de Crăciun.

El a oftat prelung, afundându-se şi mai mult în pernă.

- OK, putem face aşa...

- Am glumit! N-am vorbit serios! am exclamat eu, rezemându-mă iarăşi de pernă.

- Prea târziu, deja mi-am pierdut cheful de viaţă!

I-am dat un ghiont în umăr.

- Bine. Atunci, haide să fim colegi de dormitor!

- Doar atât?

- Colegi de antrenament la sală?

A început să-i piară lumina din ochi.

- Prieteni platonici!

- Eşti ridicolă!

- Şi, poate, parteneri. în sensul romantic, am adăugat, strângându-l tare de mână. Poţi să fii un pretendent al meu. Un amorez. Curtezanul meu. Al doilea cel mai bun prieten.

El a ridicat dintr-o sprânceană.

- Al doilea?!

- Rose o să fie întotdeauna numărul unu!

- Să fiu a naibii dacă nu! s-a auzit o voce dinspre uşă.

într-o fracţiune de secundă, mi-am dat seama că uitasem să

încui.

Alice a ţipat şi şi-a acoperit ochii, în timp ce Rose a luat o înghiţitură zdravănă dintr-o sticlă

de şampanie. Era clar că începuseră mai devreme petrecerea.

- Uau! a făcut Rose, ridicând degetul mare. Cu siguranţă că ne-am sincronizat bine. Petrecere frumoasă, prietena mea cea mai bună!

- Noi plecăm! a adăugat Alice, înhăţând-o de braţ pe Rose şi trăgând-o pe uşă afară. Data viitoare, pune o şosetă pe clanţa uşii!

Am crezut că Ben avea să moară – din nou! După ce s-a închis uşa, şi-a tras pătura peste cap şi a dispărut sub ea.

- Omoară-mă, te rog, a mormăit el cu o voce jalnică. Curmă-mi suferinţa!

Râzând, i-am tras pătura de pe el. M-a privit deznădăjduit şi încremenit din ascunzătoarea lui dintre perne.

- în nici un caz, domnule! Dacă eu trebuie să trăiesc alături de astea două, trebuie să trăieşti şi tu.

- O să fie o moarte rapidă. Sufocă-mă cu sânii tăi cei perfecţi!

- Nu sunt destul de mari.

- Dar sunt perfecţi!

- îmi tot spui asta, am remarcat, iar pe urmă mi-am mai trecut de câteva ori degetele

prin părul lui, fiindcă, bietul de el, chiar nu ştia cum să-şi domolească teroarea, şi l-am sărutat pe buze. Haide să ne îmbrăcăm şi să mergem s-o ajutăm pe mama să le facă faţă păcătoşilor ălora!

Am început să mă târăsc afară din pat, dar Ben m-a prins de mână şi m-a tras înapoi sub învelitoare, lângă el.

- Să mai stăm câteva minute! a spus, respirându-mi fierbinte pe gât şi ţinându-mă strâns.

- Numai câteva, m-am învoit eu, deşi în inima mea ştiam că aş fi fost mai fericită să rămânem aşa pentru totdeauna.

însă deocamdată momentul acela trebuia să fie suficient.

^ Ştrudele cu carne, cu brânză sau cu alte umpluturi combinate

Capitolul 39. Poveşti cu fantome

Până la urmă, n-am mai ajuns la nici una dintre petrecerile burlacilor, dar eram destul de sigură că nici Carter, nici Niki nu-şi aminteau prea bine ce se întâmplase în noaptea aceea. Din câte auzisem post factum, existase un concert spontan, la care Bruno aproape că-şi scuipase plămânii urlând lamentaţiile lui Dolly Parton, Carver dăduse foc barului, din greşeală, iar Alice îi arătase fundul ofiţerului Saget, pe Main Street. Păcat că pierdusem partea *aceea,* dar mă bucurasem că n-am mai ajuns. *Cineva* trebuia să fie treaz în ziua nunţii.

Mi-am făcut de lucru cu ultimele pregătiri pentru nuntă, rearanjând florile în saloane şi

şterpelind deserturi din bucătărie. Nu-mi dădeam seama cum de o convinsese Carver pe Alice să le lase casa funerară pe gratis pentru nuntă. Mi-am pus în gând să-l întreb cu ce putuse s-o şantajeze astfel încât să devină atât de generoasă.

Casa Funerară Zilele Apuse arăta ca şi cum fusese decorată cu o coroană de flori. Avea floarea-soarelui pe verandă şi panglici albe întinse de-a lungul grinzilor de lemn, iar mirosul sufocant de flori şi de formaldehidă fusese înlocuit cu cel de aer proaspăt, încălzit de soarele strălucitor. Ferestrele erau deschise, la fel şi uşile, şi fiecare adiere de vânt făcea casa victoriană să scârţâie şi să geamă în semn de bun-venit.

Ben părea la el acasă în salonul roşu, ajutându-mă să aranjez floarea-soarelui în

vazele păstrate de la funeraliile tatei, ca şi cum el ar fi fost acolo în tot timpul acela.

Alice m-a înghiontit cu cotul şi mi-a zis:

- Bună partidă, surioară! Nu e genul meu, dar e o partidă bună.

- Da, şi eu cred.

- Gata cu florile! a spus Ben, terminând cu vaza la care lucra, iar apoi şi-a şters mâinile pe pantaloni şi i-a spus lui Alice: Mă bucur să te cunosc oficial.

Alice l-a măsurat din cap până-n picioare.

- Să ai grijă de sora mea, auzi?

- Da, bineînţeles.

- Şi gata cu trişatul la cărţi!

El a ridicat braţele în semn de predare.

- N-aş îndrăzni.

- Hmmm..., a mormăit Alice, al cărei telefon a vibrat, drept pentru care ea şi l-a scos din buzunarul de la spate, iar apoi a înjurat printre dinţi. A venit cateringul, of! Puteţi voi să terminaţi cu aşezarea decoraţiunilor?

Am salutat-o milităreşte:

- Da, să trăiţi!

- Ciudato! a mormăit ea în timp ce ieşea pe uşa din faţă, strigând apoi la cei cu cateringul să mute duba în spate. Nu, nu peste iarbă, păcătoşilor!

După ce Alice a plecat, Ben a luat o floare din vază şi mi-a atins nasul cu ea.

- Sora ta se descurcă excelent cu afacerea!

- Nu-i aşa?

M-am uitat de jur împrejurul salonului presărat cu flori multicolore şi cu panglici de un alb-perlat, şi mi-am dorit ca tata să fi putut vedea asta.

O nuntă într-o casă a morţii. L-am sărutat pe Ben pe obraz.

- îţi mulţumesc că eşti aici!

- îţi mulţumesc că m-ai invitat. Nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva decât lângă tine.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am împins în joacă.

- Nu mai fi atât de siropos! m-am văitat, sperând să nu-mi observe urechile înroşite.

Dacă mai vorbea mult în felul ăsta, aveam să fiu tot timpul îmbujorată.

Mă plăcea; încă era atât de greu de crezut!

Benji Andor mă *adora.*

Şi, pentru prima dată de când murise tata, totul era aproape perfect. Cerul se colorase într-un purpuriu foarte frumos – culoarea costumului cu care îl îngropasem pe tata – iar zăpuşeala de iulie se transformase într-o uşoară umiditate, tot lipicioasă, dar care era perfectă pentru vremea de vară. Şi tot oraşul venise să-i vadă

pe fratele meu şi pe soţul lui spunându-şi jurămintele.

Şi-au pus unul altuia verighetele şi şi-au declarat iubirea sub căpriorii străvechi, care fuseseră martorii mai multor suspine decât urale, iar lumina purpurie a serii se strecura discret pe ferestre, pictând totul în nuanţe stinse de roz. într- adevăr, acea nuntă era extrem de potrivită cu o casă funerară.

Tatei i-ar fi plăcut enorm.

După cununie, am desfăcut şampania, am pus CD-ul preferat al tatei şi am dansat prin saloane pentru toate despărţirile reuşite, pentru că finalurile erau doar noi începuturi. în momentul acela, eram fericiţi. Carver şi Niki dansau

împreună, iar Rose şi Alice flirtau în felul acela care avea să ducă la altceva.

(Ce fel de autoare de cărţi romantice aş fi fost dacă n-aş fi observat cum se îndrăgosteau?)

Pentru că şi eu aveam aceeaşi expresie ori de câte ori mă uitam la Ben. Atunci când el a plecat să mai aducă şampanie, mama s-a strecurat lângă mine şi a oftat din greu.

- Ar fi deplasat dacă, după dansul mirilor, aş dansa şi eu?

I-am oferit braţul mamei.

- Nu sunt tata, dar aş putea să dansez cu tine.

- Mi-ar plăcea, draga mea, dar mă refeream la partenerul tău!

Imediat ce ea a zis asta, Ben s-a băgat în faţa mea şi i-a oferit mâna *mamei mele*. Am pufnit, scandalizată.

- Răbdarea sporeşte pasiunea! a spus Ben.

- Ce fermecător! a chicotit mama, fluturându-şi genele spre mine, iar apoi s-a lăsat condusă de Ben pe ringul de dans.

El mi-a făcut cu ochiul.

(Asta era un fel de a mă îndemna să fiu atentă la abdominalii lui de piatră.)

M-am tras spre marginea salonului, ca o insulă singuratică, sorbind dintr-un punci roşu care avea, în mod clar, aroma mea preferată. Fiecare nuntaş câte un partener de dans, până şi *primarul*. Şi iată-mă pe mine, lăsată să mă sprijin de una dintre mesele înalte, împreună cu proprietarul barului None şi cu Bruno. Ei fumau trabucuri care îmi aminteau de tata – tari şi cu aromă dulceagă.

Bruno a arătat cu bărbia spre mama şi spre Ben, care dansau.

- De un secol n-am mai văzut-o pe mama ta atât de fericită!

- E o privelişte minunată! a adeverit proprietarul barului.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi ascund un

rânjet, privindu-l pe Ben cum se împiedica în propriile picioare. El şi mama râdeau, iar asta a făcut să mi se mişte ceva adânc în piept. Durea, dar nu în felul în care simţisem atunci când murise tata. Era o durere plăcută. Un soi de durere care îmi amintea că eram încă vie şi că încă mai aveam o viaţă de trăit, amintiri de adunat şi oameni de întâlnit.

- Cum l-ai cunoscut? m-a întrebat Bruno.

Mi-am înclinat capul într-o parte. Melodia s-a terminat, iar eu mă întrebam cum să-i explic. Ben fusese o fantomă care mă bântuise după ce ratasem predarea manuscrisului bunicii lui...

- L-am cunoscut la serviciu, am spus eu în cele din urmă. La început, mi s-a părut că era un idiot înfumurat!

- Iar ea era o ciudată aiurită, a adăugat Ben, luându-mă prin surprindere şi cuprinzându-mi mijlocul cu braţul. N-am crezut să am vreo umbră de şansă!

- Erai mortal de serios.

- Iar tu erai un spirit prea liber. Dar cred că asta iubesc cel mai mult la tine.

M-am întors spre el.

- Asta iubeşti cel mai mult?

A strâmbat din buze.

- Asta e ceea ce pot să spun atunci când nu suntem între patru ochi.

Apoi mi-a oferit mâna, iar eu i-am luat-o. M-a răsucit, îndepărtându-mă de masă, spre ringul de dans.

- N-am ştiut că dansezi, am spus eu în derâdere, fiindcă mai dansaserăm cândva.

Cu o viaţă în urmă.

Ben a râs şi m-a tras mai aproape de el.

- Care îndrăgostit nu dansează?

Ne-am învârtit pe parchetul vechi, în jurul lui Alice şi al mamei, al lui Seaburn şi al soţiei lui, al lui Karen şi al domnului Taylor, deşi asta am aflat-o mai târziu, fiindcă n- aveam ochi decât pentru Ben. Muzica se auzea puţin în surdină, iar lumina înserării intra pe ferestrele deschise, în nuanţe stinse de portocaliu şi de roz, iar el arăta perfect în lumina aceea.

Am dansat lent, cu el ţinându-şi mâinile pe şoldurile mele. Ne-am legănat pe o melodie lentă, pe care n-o cunoşteam, dar care îmi plăcea. Era un cântec dulce, cu viori, cu versuri despre dorinţă şi nostalgie, având toate celelalte ingrediente ale unui cântec de dragoste reuşit.

O licărire dintr-un colţ mi-a atras atenţia. Am aruncat o privire într-acolo.

O doamnă în vârstă, cu ochi căprui, frumoşi, stătea în uşa salonului, cu mâna întinsă spre un domn bătrân, îmbrăcat într-un pulover portocaliu şi într-o pereche de pantaloni maro, care i-a luat mâna şi i-a sărutat-o. Străluceau într-o sclipire stelară, aşa cum strălucesc spiritele. Ben s-a uitat în direcţia în care priveam eu.

- *Ta...* vezi şi tu ce văd eu? am şoptit, privind pe rând la el şi la femeia în vârstă, care avea urme de pământ de grădină sub unghii şi un zâmbet reţinut.

- Acum poate să-i dea chiar el crinii.

- îi vezi!

Mi-am încleştat degetele pe sacoul lui. Pentru că îi vedea. Fusese fantomă şi acum putea să vadă şi el alte fantome, iar asta însemna...

însemna că nu mai eram singură.

Atunci când am privit înapoi spre cei doi, aceştia se topiseră deja într-o văpaie strălucitoare de lumină solară, iar pe uşă intra Heather, contrazicându-se cu soţul ei pe tema unui babysitter, ca şi cum în locul în care stătuseră fantomele nu fusese absolut nimic.

- Ai vrea să facem o plimbare? în cimitir? m-a întrebat Ben, smulgându-mă din gândurile mele.

I-am aruncat o privire surprinsă.

- Mai întrebi?

- Nu e noapte, aşa că, tehnic vorbind, nu încâlci legea, a spus el, îndatoritor. Aici e puţin cam aglomerat şi, în afară de asta, aş vrea să-l văd pe tatăl tău.

- Şi eu aş vrea.

Ne-am împletit degetele, ne-am strecurat afară din salon şi am coborât treptele de la

intrarea bătrânei şi confortabilei case a morţii. Şi a vieţii.

Există viaţă şi în vechile case funerare.

Cimitirul era cald şi liniştit în după-amiaza de vară. Poarta de fier era deja încuiată, dar noi cunoşteam foarte bine mica spărtură din zid pe care ne puteam căţăra, şi ştiam cum ne puteam ţine unul altuia şampania, aşa cum mai făcuserăm. Se pare că familia mea fusese ocupată după funeraliile tatei. Aproape toate pietrele de mormânt erau spălate şi străluceau ca nişte fragmente de os, ieşind din coasta dealului, care era acoperită de verdele intens al ierbii.

Tata ne aştepta pe înălţimea lui preferată din cimitir, pe o parcelă umbrită, care nu se

distingea prin nimic, aproape de stejarul lui preferat, oarecum pierdut în marea de pietre funerare. Mormântul lui era impecabil, curăţat de ierburi. Mama pusese orhidee proaspete în vază, iar eu am curăţat cu grijă frunzele uscate. Placa lui conţinea un singur cuvânt – *iubit*. Fiindcă fusese în atâtea feluri pentru atât de mulţi oameni, spunea mama – „Fiu iubit, tată iubit, soţ iubit, belea iubită…” –, dar în sinea mea ştiam că mama ceruse să fie scris doar acel cuvânt, pentru că asta fusese el pentru ea. Şoapta ei de dragoste.

Iubitul ei.

Am dat la o parte o gărgăriţă de pe placă.

încă simţeam că tata era aici în unele zile, ca şi cum cuvântul încă îl conţinea. Părţi din el erau încă aici.

Ben s-a ghemuit lângă piatra de mormânt şi i-am lăsat puţină intimitate. Am urmat cărarea până la banca de sub stejar şi m-am aşezat. Seara se răcorise şi vântul şoptea prin copaci; un cârd de ciori cârâia în depărtare. Am închis ochii şi mi l-am imaginat pe tata stând lângă mine, ca altădată, sporovăind despre preţurile aranjamentelor florale şi ale sicrielor, despre scaunul cel nou pe care îl construise pentru Carver şi despre cea mai recentă încurcătură în care intrase Alice. Am respirat aroma de iarbă proaspăt tunsă.

Şi totul era bine.

După un timp, Ben a venit să se aşeze lângă mine.

- Deci, despre ce aţi vorbit? l-am întrebat.

- Una-alta, a răspuns, pipăind verigheta tatălui său, atârnată la gât. I-am spus să-i transmită salutări lui Annie. Şi mulţumiri. Dacă nu ţi-ar fi cerut ea să-i fii *ghostwriter...*

- O fantomă cerându-i unui scriitor să fie *ghostwriter,* asta trebuie să fi fost o premieră, am oftat, lăsându-mi capul pe umărul lui.

- Ce ai de gând să faci în continuare? a întrebat, luându-mă de mână şi începând să traseze, gânditor, cercuri pe încheietura

degetului meu mare. Ai predat ultima carte a lui Annie. Contractul ei s-a terminat.

-Păi...

Mi-am căutat răspunsul. Mai aveam de revizuit cartea lui Annie, de făcut corecturi, de trecut prin pagini, dar acelea erau lucruri pe care Ben le ştia deja. Mai aveam de acceptat oferta de reprezentare a lui Molly, dar asta rămânea pe luni.

- Cred că... o să scriu altă carte.

- Despre ce-o să fie?

- A, ca de obicei – întâlniri amuzante, veselie zgomotoasă, neînţelegeri grave şi săruturi de împăcare.

- O aibă final fericit?

- Poate, l-am tachinat eu, dacă-ţi joci bine mâna.

- O să mă asigur că nu trişez.

- în afară de cazul în care mă ajuţi pe mine să câştig.

- întotdeauna. Sunt al tău, Florence Day, a spus el, sărutându-mi încheieturile degetelor.

Cuvintele acelea mi-au topit inima.

- Cu pasiune?

- Cu frenezie. Cu abnegaţie. Cu intensitate. Cu dăruire.

- Iar eu sunt a ta, am şoptit.

Şi l-am sărutat într-un cimitir cu pietre de mormânt imaculate şi cu stejari bătrâni, iar acela a fost un început reuşit. Noi doi eram o autoare de poveşti de dragoste şi un redactor de literatură romantică, ţesând o poveste despre un băiat care fusese la un moment dat cam fantomatic şi despre o fată care trăia în compania fantomelor.

Şi poate că, dacă eram norocoşi, urma să avem parte de un „şi au trăit fericiţi...”

Cercuri excentrice

în Casa Funerară Zilele Apuse, în colţul din spate al celui mai mare dintre saloane, se afla o scândură slăbită din podea, sub care îmi îngropasem cândva visurile. Le ţinusem bine încuiate într-o cutie, păstrându-le ca pe o comoară, până în ziua în care putusem să le scot şi să le scutur de praf, ca şi cum mi-aş fi întâlnit nişte vechi prieteni.

Nu mi-am mai ascuns visurile sub scândura podelei. N-a mai fost nevoie.

Dar a fost odată o fată, puţin prea înaltă şi deşirată pentru vârsta ei, cu părul negru şi cu ochii mari, care şi-a scris visurile pe foi răzleţe

de hârtie şi le-a pus într-un borcan ca pe nişte licurici, iar după ce a găsit vechea cutie de metal a mamei sale, cu povestirile picante *fanfic* după *Dosarele* X, a hotărât să-şi depoziteze şi ea visurile acolo.

Iar vântul care şuiera prin vechiul salon funerar cânta blând, încet şi dătător de siguranţă.

Aşa cum ar trebui să fie dragostea.

Mulţumiri

Aşa cum e nevoie de un sat întreg ca să creşti un copil, a fost nevoie de un sat întreg care să-l învie pe Benji Andor din morţi. *Dragostea n-a murit* n-ar fi putut să existe fără o mulţime de oameni, dintre care probabil că pe cei mai mulţi îi voi omite de la aceste mulţumiri,

dar vă ştiţi voi. Vă mulţumesc că le-aţi dat lui Florence şi lui Ben o umbră de şansă.

Această carte nu ar fi fost posibilă fără dragostea plină de blândeţe şi fără magia operată de agenta mea, Holly Root; fără fenomenala mea redactoare, Amanda Bergeron, şi fără redactoarea-asistentă Sareer Khader; fără corectoarea mea, Angelina Krahn; fără minunatul meu editor şi fără întreaga echipă, de la producţie până la marketing: Christine Legon, Alaina Christensen, Jessica Mangicaro şi toţi ceilalţi. Mulţumiri partenerilor mei critici – Nicole Brinkley, Rachel Strolle, Ashley Schumacher, Katherine Locke şi Kaitlyn Sage Patterson – pentru că mi-au fost ca Rose pentru Florence şi m-au susţinut atunci când am fost mai descurajată.

Vorbind despre descurajare, aş vrea, de asemenea, să-i spun anxietăţii mele un entuziast „Du-te naibii!”

Şi, în sfârşit, mulţumiri tuturor celor care au decretat, beţi, în bar, că dragostea a murit – am fost acolo şi, credeţi-mă, dragostea n-a murit. Doarme, numai, mahmură după o băută. Daţi-i două tablete de Tylenol şi spuneţi-i să vă sune dimineaţă.

Mulţumesc pentru că aţi citit această carte. Sper să găsiţi putină fericire oriunde vă poartă paşii. 0